

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAGGIE
SUNSERI

ETERNAL OBSESSION BOOK TWO

TAKEN

BY

Touch AND
TORNENT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DOKUNMA VE İŞKENCE

MAGGIE SUNSERI

[MAGGI'NİN BÜLTENİNE KATILIN](#)

Dokunma ve İşkenceyle Ele Geçirilmek

Maggie Sunseri

<https://maggiesunseri.com>

Telif Hakkı © 2024 Maggie Sunseri E-
kitap Baskısı

Kapak Tasarımı [Story Wrappers](#)

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya Yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya şu anda bilinen veya gelecekte icat edilecek herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Ancak, bir inceleme veya makale içinde kısa alıntılar yapmak isteyen eleştirmenler bu kuralın dışındadır.

İÇİNDEKİLER

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarıları 1

<u>2</u>	<i>Scarlett</i>
<u>3</u>	<i>Scarlett</i>
<u>4</u>	<i>Scarlett</i>
<u>5</u>	<i>Rune</i>
<u>6</u>	<i>Scarlett</i>
<u>7</u>	<i>Rune</i>
<u>8</u>	<i>Scarlett</i>
<u>9</u>	<i>Rune</i>
<u>10</u>	<i>Scarlett</i>
<u>11</u>	<i>Scarlett</i>
<u>12</u>	<i>Rune</i>
<u>13</u>	<i>Scarlett</i>
<u>14</u>	<i>Scarlett</i>

15

Scarlett

16

Scarlett

17

Rune

18

Scarlett

19

Scarlett

20

Rune

21

Scarlett

22

Rune

23

Scarlett

24

Scarlett

25

Scarlett

26

Scarlett

27

Scarlett

28

Rune

29

Scarlett

30

Scarlett

31

Scarlett

32

Scarlett

33

Rune

34

Scarlett

35

Scarlett

36

Scarlett

37

Rune

38

Scarlett

39

Scarlett

40

Scarlett

41

Scarlett

42

Rune

43

Scarlett

44

Scarlett

45

Rune

46

Scarlett

47

Scarlett

48

Scarlett

49

Rune

50

Scarlett

51

Scarlett

52

Rune

53

Scarlett

54

Scarlett

55

Scarlett

56

Scarlett

57

Scarlett

58

Scarlett

59

Scarlett

60

Scarlett

61

Scarlett

62

Scarlett

63

Scarlett

64

Scarlett

65

Rune

[66](#)

Scarlett

[67](#)

Scarlett

[68](#)

Scarlett

[69](#)

Rune

[70](#)

Rune

[71](#)

Scarlett

[72](#)

Scarlett

[73](#)

Rune

[74](#)

Rune

[Epilog](#)

[Maggie'nin Notu](#)

[Maggie Sunseri'nin diğ
er eserleri Maggie Sunseri
hakkında](#)

İÇERİK UYARILARI

İçerik uyarılarının listesi için lütfen Maggie Sunseri'nin web sitesini ziyaret edin: maggiesunseri.com.

*Kendini sevmek için, en önemli olan sevgi için — diğer tüm sevgilerin
kaynağı olan sevgi için.*

SCARLETT

Rune bir keresinde bana, içimde sönmek bilmeyen bir ateş olduğu için bana Küçük Alev dediğini söylemişti. Kaç kez ihanete uğramış, istismar edilmiş, aşağılanmış ve taciz edilmiş olursam olayım, asla sönmesine izin vermediğim, adanmışlıkla beslediğim kör edici bir umudum olduğunu söylemişti. Bunun benim en güzel yanımla olduğunu söylemişti: *Aşırı derecede soğuk ve acımasız bir dünyada açık ve sıcak kalmayı seçmiş olmam.*

Sonra bana, bana söylediği her şeyin benim succubus büyüsünün sonucu olduğunu söyledi. Benim parazitik manipülasyonumun. Benim *onun* için hiçbir şey ifade etmediğimi, *hiçbir zaman hiçbir şey ifade etmediğimi* söyledi. Benim için hissettiği her şey, benim ölü küllerimden yükselen dumanlardan başka bir şey değildi.

Boynumda sert, kalın bir tasma varken, Rune'un şiirsel sözleri benim ulaşamayacağım kadar uzaklara süzülüyordu. Beni kaçıran, doğuştan vampirlerin lideri, beni ayağa kaldırdı ve ileri itti.

Başım dönüyordu, boş midem gurulduyordu. Titrek kırmızı mumlar, karanlık duvarlar ve tavandaki altın desenleri, Lillian ve eşlerinin oniks heykellerini ve bordo ve siyah mobilyaları aydınlatıyordu.

"Kapıya git," diye emretti Durian. Sesi sert ve soğuktu. İçgüdüsel olarak irkildim.

Çok uzun zamandır mücadele ediyordum. Başımı dik tutmak, adımlarımı hafifletmek, daha iyi bir yarın için umudumu canlı ve ulaşılabilir tutmak için. Her darbeyi emiyor, her çarmıha gerilmeyi yüceliğe dönüştürüyorduk.

Ama bedenime, *şeytani* bedenime çok fazla yara açılmıştı. Artık yaraları kapatmak, kanı pıhtılaştırmak için uzanmıyordum. Kan akıyordu, sızıyordu. Başım eğildi. Her adım, ağır uzuvlarımın yüküyle zorlanıyordu.

Durian'ın sarayında, Lillian'ın psikopat çocukları tarafından çevriliydim ve kan kaybediyordum. Ve bunun beni ölümle işaretlediğini anlayacak kadar akli başındaydım.

İlerlerken başım zonkluyordu, bakışlarım hafifçe aralık bırakılmış ağır, süslü kapıya odaklanmıştı. Liza beni bayılttığında ve ateş kuşuna sürüklediğinde kafama acımasız bir darbe indirmiş olmalıydı. Günlerdir neredeyse hiç uyumadığımı, yemek yemediğimi ve su içmediğimi söylemeye gerek yok. *Beslenmemiştim* de. Çünkü görünüşe göre hayatta kalmak için başkalarının yanında olmam gerekiyordu — etrafımdaki insanlardan arzuyu emmek için.

Rune'u görmeye gidiyordum. Ölümüne bile olsa, aptalca bir kez daha *bizim için* savaşmaya. Açıkçası, kaderin çok daha kötü planları vardı.

"Hayır, hayır, hayır."

Durian'ın küçümseyen sesi ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Sürün, evcil hayvan. Henüz yürüme ayrıcalığını kazanmadın."

Yüzüm kızardı. Donakaldım.

Ve o tereddüt anında, yüksek *bir çatlama sesinden* önce bir *vınlama* duydum. Uyluklarımın arkasında dayanılmaz bir acı patladı. Çığlık attım, gözlerim hemen yaşlarla doldu ve ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Titreme beni sardı, keskin acı dalgalar halinde sinirlerimi saldırmaya devam ediyordu. Bana vurduğu şey uzun ve ince, tahta gibi sert bir şeydi.

Durian dilini damağına vurdu ve ben bir darbeye daha dayanamayarak hareket ettim. Ellerimi uzattım. Ve süründüm.

"Uygun bir eğitim almamış olmana şaşırmadım, canım," dedi Durian, sesinde aldatici bir baba sıcaklığı vardı.

Artık ne olduğumu biliyordum: bir insan ve doğuştan vampir olan, Karanlık Tanrıça Lillian'ın soyundan gelen bir seks iblisiydim. Sanki bir baraj çökmüş gibiydi. Artık Durian'a uzanırsam, zihninden sızan iplikleri takip ederek

boğucu havaya enerji olarak sızan düşüncelerinin izlerini takip edersem, onun arzularının doğasını okuyabileceğimi anladım.

Dilimde acı, kuru bir susuzluk hissettim, karanlık lekeler görüşümü kapladı. Midem bulantıyla kıvrıldı. Durian beni küçük düşürmek istiyordu. Beni tamamen kontrolü altına almak, kendi düşüncelerim ve irademden mahrum bırakmak istiyordu. Acımdan beslenmek, korkumdan ve mutlak itaatimden sarhoş olmak istiyordu.

Benim artık onun bir uzantısı olmaktan öte bir varlık olmamı istemiyordu. Ama bunun kolayca gerçekleşmesini istemiyordu. Hayır, beni yavaşça, acı verici bir şekilde, titizlikle kırmak istiyordu.

Damarlarımda hiç bu kadar buz gibi bir his hissetmemiştim. Hiç bu kadar karanlık, sonsuz, acımasız arzular görmemişim.

Mermer, titreyen dizlerimin altında serin ve sertti. Yumuşak halıya ulaştığımda, bu rahatlamayı memnuniyetle karşıladım. Sweatshirt elbisenin altında, kığım havada, ne kadarını sergilediğimi düşünmemeye çalıştım.

Sırtımda hissettiğim serin esinti, Durian'ın beni takip ettiğini ve kapıya ve ötesindeki ışık şeridine doğru sürünerek ilerlediğini anlamamı sağladı.

"O piç *lord*, zayıf yönetim tarzıyla sana hiçbir iyilik yapmadı. Sen, kötü davranışlı bir insan hizmetkârı, onun daha büyük başarısızlıklarının, tanrıça tarafından kutsanmış gerçek gücü kullanamamasının bir mikrokozmosu değilsin."

Dişlerimi sıktım ve Durian bunu bir şekilde anladı. Başka bir darbe uyluklarımın arkasına indi ve ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Çığlık attım ve Durian'ın iğrenç arzusu daha da alevlendi. Ön kollarımın üzerine çöktüğümde, tekrar vuruldum.

"*Kalk*," dedi, sesi beni dövdüğü acımasız alet kadar keskin. "Sana bir emir verildiğinde, ne kadar acı ve rahatsızlık çekersen çek, tereddüt etmeyeceksin."

Göz yaşlarım aktı ve sulu bulanıklığın daha da kötüsü, beni dibe çekmekle tehdit eden baş dönmesi dalgasıydı.

Yine de, küçük bir rahatlatma dalgası vardı — her acı çekişte daha da güçlenen, beni bu acımasız vampire bağlayan bir dizi iplik.

Durian beni *arzuluyordu*.

Onun dürtülerini, isteklerini ve fantezilerini içime çektim ve ezici kalp kırıklığı, umutsuzluk ve fiziksel işkenceyle - en azından

en azından tekrar nefes alabiliyordum.

DURIAN beni bir köpek gibi sarayda gezdirdi. Onun peşinden sürünerek gitmem emredilmişti ve birkaç kez, adımlarımın uyumsuzluğu nedeniyle, şimdi baston olduğunu bildiğim bir şeyle dövülmüştüm.

Birkaç doğan salonlarda dolaşıyordu. Hepsi parıldayan gözler ve ağrıyan dişlerle gösteriyi izlemek için durdu. Gözlerinin kışımda olduğunu ve çok şeffaf dantel külotumun altından görebildiklerini hissettim.

Cildim yanıyordu. Dizlerim mermerin üzerinde yürürken ağrıyordu ve uyluklarım bastondan dolayı kanlı kabarcıklarla kaplanmıştı. Tekrar bayılmamı engelleyen tek şey, bayılmanın beni daha da savunmasız hale getireceği korkusuydu. Uyurken bana ne yapıldığını bilmemek fikri beni şiddetli bir şekilde hasta ediyordu ve kanıma beni uyanık tutacak kadar adrenalin pompalıyordu.

Sıcak cadı ışığı mermer zeminden yansıyor, altın parçacıkları arasında küçük sihir kıvılcımları çıtıyordu. Bu yerdeki sihir, Rune'un dönüştürdüğü vampirlerin etrafında hissettiğim sihirden farklıydı. Doğal vampir sihirleri daha eski, daha hayvaniydi. Doğal bir fırtınanın kasırgası gibiydi; avcılar zayıf avlarını yiyorlardı; vahşi, acımasız seks; mezarlarından yükselen intikamcı ruhlar. Bu, Lillian'ın büyüydü. Karanlık, gizemli, şehvetli ve acımasız.

Benim içimdekiyle aynı büyü.

Yukarı baktığımda, salonun diğer ucundaki iki doğuştan erkeğin gözleriyle karşılaştım ve Durian durdu. Ben irkildim ve hızla gözlerimi onun parlak siyah ayakkabılarına çevirdim.

Yanlış bir adım attığım ya da başımı kaldırdığım için yine cezalandırılacağımı sandım.

Durian beni yakamdan tutup dizlerimin üzerine çöktürdü ve büyük bir odadan dışarı akın eden kalabalığa bakmamı sağladı.

Liza'yı birkaç başka doğuştan kadınla birlikte gördüm. Onun kehribar rengi gözlerindeki zafer dolu parıltıya, yavaşça yayılan acımasız gülümsemesine odaklandım.

Ve kırılmış halime rağmen, ayaklarımdan yanan yüzüme doğru vahşi bir şeyin parıltısı yükseldi. Durian'ın eli omzuma bastırıldığında, bu his, tıslayan bir yılanın hışırtısı gibi büyüdü.

"Lütfen sarayımızın en yeni üyesini karşılayın: benim insan evcil hayvanım, Helia'nın masum çocuğu, kuru topraklarda doğup büyümüş," dedi Durian.

Gözlerim etrafta dolaştı ve birkaç kişinin nefesini tuttuğunu ve çılgın bakışlar attığını fark ettim. Kuru topraklardan gelen değerli insanlar - savaştan sonra kurulan, vampirlerin girmedığı güvenli bölgeler olan ölümlü topraklar - diğerlerinin hepsinden üstündü. Çünkü o hasta pislikler bizi köleleştirip istismar ederken çocuk gibi, korkmuş ve naif olmamızı istiyorlardı.

"Kayıp küçük kuzumuz kendini tanrısız piç Rune'a hizmet ederken buldu." Durian durakladı ve kalabalık, o tekrar konuşana kadar alaycı sözler sarf etti. "Ama onu Lillian için geri aldım. Tıpkı, dönüştürülmüşlerin küfür ve Karanlık Tanrıça'nın doğal düzenini bozarak çaldıkları her şeyi geri alacağım gibi."

Saldırmak istedim. Uyluklarım baldırlarıma yaslanarak çığlık atarken ve baş dönmesi dünyamı dönen bir eksen üzerinde eğirken, yüzümü nötr tutmak için mücadele ettim. Tek yapabildiğim, derime saplanan arzu ipliklerini yakalamak, parmak eklemlerimin etrafında döndürmek ve *çekmekti*.

Karanlık bir güç havada patladı ve kalabalıktan birkaç vampir bana doğru koştu.

Kuduz, aç ve çaresiz bir şekilde Durian'ın muhafızlarına saldırdılar. Kan dökme arzusuyla dolu vampirlerin bakışlarıyla karşılaştım ve onların inandığı kadar aptal, korkmuş ve masum gibi davrandım. Bu onları daha da çılgına çevirdi.

Durian, asi vampirleri zapt edip sürükleyerek uzaklaştırırken omzumdaki elini sıkılaştırdı. Bana baktı ve memnuniyeti, hissedilebilir bir sıcaklık dalgası gibiydi.

"Görünüşe göre evcil hayvanım oldukça dikkat çekiyor. Onu güvende ve saf tutmak için, en katı köle protokolünü uygulamam gerekecek.

protokolü uygulamam gerekecek."

Çenemi tuttuğunda, gücümün parlaması benim ulaşamayacağım bir yere kayd. Kalbim sıkıştı. Beni dört ayak üstüne itti.

Snow'u düşündüm. Penn'i. Jaxon'ı. Eli'yi, Winnifred'i, Tera'yı ve Lumina'nın diğer cadılarını.

Yüzleri, kamçı tekrar vurduğu anda kayboldu, bu sefer çıplak kıcıma, süveter elbisenin kumaşı Durian'ın yumruğunda sıkışmıştı.

"*Topuk*, dedim, seni aptal fahişe," diye tısladı.

Gözyaşlarımın güzel mermer zeminlere serbestçe düşmesini izledim, yeni evime kadar.

SCARLETT

"Onun cildindeki tüm lekeleri, benim ilahi düzeltmemin izleri hariç, temizle," dedi Durian, sade siyah giysili yaşlı bir cadıya. Uzun, siyah saçları gümüş rengi çizgilerle süslenmiş, kıvrımlı bir şekilde şekillendirilmişti.

Ben sert ve hareketsiz bir şekilde yerde dururken, onun bastonunun ucu çenemin altındaydı.

"Ve sen," diye bana tükürdü, "benim malımı koruyacaksın. Yiyip, içip, uyuyacaksın. Zayıf, işe yaramaz, çirkin bir küçük kıızı evcil hayvan olarak kabul etmem."

"Evet, Efendim." Bu sözlerin benim dudaklarımdan çıktığını biliyordum, ama sesim kendi kulaklarıma yabancı geliyordu.

"Eğer çizgiden çıkarsa, bana haber verin," diye cadıya bağırdı.

"Elbette, efendim." Cadı başını salladı ve eğildi. Yakındaki ateşin ışığı, açık kahverengi teninin sıcak tonlarını aydınlattı.

Durian gitti ve ben bir santim çöktüm, artık cezalandırılmayacağımı bildiğim için gözlerimden daha acıklı gözyaşları süzüldü.

Cadı, Liza'nın kafatasımda yaptığı hasarı ve Rune'un derimde bıraktığı diş izlerini sessizce temizledi, ta ki üzerimde kalan tek izler Durian'ın izleri olana kadar.

O gittiğinde, kalbim yeniden paramparça oldu. Vücudumda onun gözden kaçırdığı bir iz, Rune'un sevgisinin herhangi bir kanıtı var mı diye çılgınca aradım.

Yeni şöminemin yanında, kelimenin tam anlamıyla bir köpek yatağı üzerinde ^{uzanırken,} ayaklarımın dibinde dokunulmamış bir meyve, ekmek ve et tabağı ile bir bardak su duruyordu. Karmaşık desenlerle boyanmış tavana baktım. Lillian'ın karanlık bir ormanda insan erkekleri baştan çıkardığı bir sahneydi, uzakta büyük ve turuncu bir ay vardı.

Succubus kölesinin kilitli ve korunan odası için ne kadar uygun bir sanat eseri idi bu, yeni vampir efendisinin odasından hemen aşağıda.

Durian, klanının arzusunu kışkırttığımdan beri bana yemek yedirmiyordu. Onun evcil hayvanı olarak, en azından onun huzurunda, kalabalıktan güvendeydim. Yeni gerçekliğimin tek bir iyi yanı vardı.

Aslında üç tane vardı. Üçüncüsü ise henüz tamamen kabul edip anlayabileceğim bir şey değildi.

İkinci umut ışığı, artık yaşayan bir kan torbası ve muhtemelen seks kölesi olmama rağmen, görünüşe göre çok değerli bir köle olduğumdu. Yani en azından lüks içinde tecavüze uğrayıp işkence görecektim.

Gülerek, boğuk ve histerik bir ses çıkardım. Yan tarafıma kıvrılıp alevlere bakarken, boşluğa girip çıkıyordum. Sırt üstü yatmak imkansızdı, çünkü kışkımdaki ve bacaklarımın arkasındaki dayanılmaz acıyı tolere edemiyordum.

Boş yerde hiçbir şey yoktu. Özlem yoktu. Ulaşmak, gülmek, ağlamak, umut etmek, koşmak yoktu. Hayat yoktu, ölüm yoktu. Orası, sonsuz ruhlarımız ve onların aptalca hayallerinden önce gelen boşluk, tam bir karanlıktı.

Bu, sıradan bir insan için pek rahatlatıcı gelmeyebilir, ama benim için oldukça sıcak ve huzurlu bir alternatifti. Çünkü boş yerden çıktığımda, vampirler benim bedenim hakkında yüksek sesle konuşurken, gülüp atlayarak tadına bakmaya çalışırken, Durian'ın muhafızları tarafından durdurulmadan önce koridorlarda sürünüyordum.

Trevin ile fırının arkasındaydım, vücudum nemli toprakta ileri geri kayıyordu. Yanmış ekmek kokusu havada yayılıyordu ve koyu gri gökyüzünden yağmur yağıyordu. Sonra mezarlıkta buldum kendimi, elbisem yırtılmıştı. Sokaktaydım, jilet gibi keskin dişler bileklerimi ve boynumu kesiyordu.

Ne zaman başarabilirsem, hiçliğin en şefkatli kucaklama olduğu boşluğa giriyordum.

İçimde neyin beni ayağa kaldırıp, sonunda yemem emredilen yemeği yememi sağladığını bilmiyordum. Yalan söyleyip, Durian'ın dediği gibi, vücuduma, yani *onun malına* iyi bakmazsam daha fazla ceza alacağım tehdidinin etkisi olduğunu söyleyebilirdim.

Ama öyle değildi.

Belki de üçüncü umut ışıyordu.

Doğduğumda insan olduğumu sanıyorlardı. Ama bu gerçeklerden çok uzaktı.

Ne kadar nefret etsem de, kendimden nefret etsem *de*, ben *onların* yarısıydım.

Lillian'ın kölesi olmak için doğmamıştım. Onun kızıydım.

Otomatik pilotta ağzıma yiyecekleri tıktırdım ve suyla yuttum. Belki de bedenimin ve kalbimin her zerresi teslim olup bir sonraki hayatta tekrar denemek için can atarken, bana bu kalıcı hayatta kalma arzusunu aşıl原因an Karanlık Tanrıça'nın kendisiydi.

Succubus kelimesi o kadar uzun süre zihnimde yankılandı ki, tüm anlamını ve tanınırlığını yitirdi, sonra acımasızca dövülmüş uyluklarımdaki ağrı tüm gücüyle geri döndü.

Rune'un yüzü zihnime girdi ve sanki biri bana vurmuş gibi irkildim. Ama bu lüks köle odasında, tamamen yalnızdım.

Aniden yakam çok sıkı geldi ve Rune'un yüzü geri döndü, onu silkelemek imkansızdı. Nefes nefese kalarak göğsüm inip kalkarken, deriye tırnaklarımı geçirdim, derim yıpranıp kanayana kadar onu çekiştirdim.

Aristelle'in vampir lordu beni rahatsız edip eziyet ederken ağladım. Acımasız sözleriyle, o son çöküş anlarıyla değil, övgüleriyle, nazik dokunuşlarıyla ve acı verici derecede güzel sözleriyle.

RUNE ODAMA GİRDİĞİNDE, uykumun sisinden ve muhtemel kafa yaralanmamdan dolayı büyük bir rahatlama ile haykırdım. Soluklaşan şöminenin yanındaki yumuşak, yastıklı evcil hayvan yatağımdan atladım ve ona doğru koştum. Onun nasıl burada olduğunu ya da bu an ile ilk tanıştığımız an arasında olanları düşünmedim. Beynim çok bulanıktı, vücudum çok ağırdı, rahatlama o kadar belirgindi ki, cildimin her santimetresini kaplayan kalın bir sıcaklık battaniyesi haline geldi.

Onun kollarına düşmeden hemen önce, beni boğazımdan yakaladı. Karanlık gözleri soğuk ve acımasızdı ve ben bir ses bile çıkaramadan, beni sertçe yere attı. Baston yaraları halıya sürtünerek beni ağlattı.

"Rune?" diye sordum, gözlerim doldu.

Tek kelime etmedi. Bana doğru yürürken dikenli dalları karanlık bir güçle titriyordu. Kaçmalıyım, ama kaçamadım. Gözlerinde ne kadar şiddet varsa, acımasızca güzel yüzünde ne kadar nefret varsa, bunların hiçbir önemi yoktu.

Onu seviyordum ve onu özlüyordum. Hiçbir şeyi bu kadar arzulamamıştım.

"Rune," dedim yine, nefes nefese, çaresiz, kalbi kırık.

Elleri bir kez daha boğazımı sardı ve bu sefer sıkı ve acı verici bir kucaklamayla üzerime yayıldı. Ağzımı ve burnumu kapattılar, kalçalarıma, karnıma ve çığlık atan uyluklarıma gömüldüler.

Ve ben onlara izin verdim. Vücudum içgüdüsel olarak sallandı, nefes almak için mücadele etti. Ama sessiz kaldım, Rune beni öldürürken onun göz bebeklerine bakarak.

Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu, sözlerini zihnimde net bir şekilde duyabiliyordum. *Ruhsuz, ikiye bölünmüş şeytan. Parazit.*

Hiçbir şey.

Düşerken, yukarıda Helia'nın parlak ışığını, aşağıda Lillian'ın acımasız güzelliğini gördüm. Güneş ve karanlık ay. Ruhumun iki yarısı.

Sonra nefes almaya çalışırken Durian'ın yüzünü gördüm. Siyah gözleri ve güçlü burnu, düz sarı saçları. Beni kaldırdı ve ateşin yanındaki yatağıma geri koydu, buz gibi eli, sanki ürkek bir ateş kuşuymuşum gibi başımın yanını okşadı.

"Sakin ol, evcil hayvanım. Mükemmelliğe ulaşmak istiyorsan daha fazla uyumalısın. Yarın saraydaki ilk günün."

SCARLETT

Rune'un diş izlerini cildimden silen aynı cadı, ertesi sabah benim alarm saatim oldu.

"Yukarı," dedi, yüksek sesle ve mükemmel bir telaffuzla.

Rune bana kimsenin beni istemediğini söylediğinden beri, her sabah, artık *ona ait* olmadığını hatırlamak için birkaç acı verici saniye geçmesi gerekiyordu. Bunun yerine bir succubus olduğumu hatırlamak için.

Bu sabah, hatırlamam gereken daha fazla şey vardı. Öncelikle, artık Isabella gibi bir köleydim — aslında kardeşim olmayan acımasız kardeşim. Hala onun hakkında ne düşüneceğimi veya ne hissedeceğimi bilmiyordum ve dürüst olmak gerekirse, çok daha acil sorunlarım varken bu kafa karışıklığını gidermeye çalışmak umurumda değildi.

Ayağa kalkarken gözyaşlarımı zorla tuttum, bakışlarım bordo halıya indi.

"Bugünün üniforması," dedi cadı.

Pencerenin yanındaki askıya, akıcı, yarı saydam siyah bir elbise astı. Pencerenin dışında, muhtemelen benim atlayıp kendimi öldürmemi engellemek için demir parmaklıklar vardı. En azından ikinci askıda, her ne kadar dar olsalar da, opak altın rengi iç çamaşırları vardı.

Bana doğru döndü ve kusursuz, lüks makyaj masasını ve gül rengi tabureyi işaret etti. "Oraya oturup, efendini memnun edecek şekilde saçını ve makyajını yapacaksın. Gümüş şişedeki parfümü süreceksin. Güzellik ihtiyaçlarını karşılamak için gerekli araçlardan herhangi birinin eksik olduğunu hissedersen, zili çalacaksın." Makyaj masasının üzerindeki parlak zili işaret etti ve meteline işlenmiş bir büyü hissedebiliyordum.

Gözleri kısıldı. "Bana Carol Teyze diye hitap edeceksin. Ve efendine yaptığın gibi, talimatlarımı anladığını onaylamamı bekliyorum."

Teyze mi? Sanki o benim yeni ailemmiş gibi mi? Ve neden bir cadı Durian'ın saflarında bu kadar yüksek bir konumdaydı ki? Doğumlular tüm ölümlüleri, hatta cadıları bile kendilerinden aşağı görürlerdi. Bu yüzden savaş sırasında ölümlüler, dönüşmüşlerle birleşerek doğumluları yenmişlerdi.

Elinin ilk hareketinde, "Evet, Carol Teyze. Anladım." dedim.

Evcil hayvan yatağı ve makyaj masası dışında, odamda mobilya olarak başka pek bir şey yoktu. Yüksek sırtlı, tek bir siyah koltuk vardı. Bir banyo da vardı, ama onu kullandığım tek seferde, lüks ortamına neredeyse hiç bakmamıştım.

Carol teyze, açık kapının arkasından görebildiğim altın ayaklı porselen küveti benim bakışlarımla takip etti.

Bana doğru bir adım attı ve burnunu kırıştırdı. "Önce banyo yapsan iyi olur."

İNSAN VÜCUDUM sadece aldatıcı bir illüzyon olabilir, ama şu anda kesinlikle öyle hissettirmiyordu. Dizlerim ağrıyordu. Halının varlığına hiç bu kadar minnettar olmamıştım, yumuşak yastıkların bittiği yerde kalbim parçalanmıştı.

Efendimin büyük sevincine, ona kadar sürünerek gittim. Siyah gecelik, meraklı bakışlardan hiçbir şeyi gizlemiyordu. Altın rengi, mücevherlerle süslü iç çamaşırım cadı ışıkları altında parıldıyordu. Bu, benim utanmazlığımı pek de hafifletmiyordu.

"Ne iyi bir insan," diye mırıldandı Liza.

Durian, dizlerimin üzerine çökmüş pozisyonunda oturmamı izin verdi. Ben etrafa bakarken o başımı okşadı, cadı bakıcım ayrılmadan önce reverans yaptı.

Taht odasındaydım, bir kürsünün üzerinde oturmuş, şimdiye kadar gördüğüm en şiddetli kitlesel hedonizm gösterisini izliyordum. Aşağıdaki vampirler iksir içiyor, insanları yiyor, garip, arkaik

müzik eşliğinde dans ediyor ve her türlü şehvetli eyleme açıkça kendilerini kaptırıyorlardı. Bir tür ritüel sunakta, vampirlere hançerlerle çevrili bir insan, yalvararak kıvranırken gördüğümde midem bulandı. Hemen çevreme baktım.

Durian, titreyen büyüyle dönen, gösterişli siyah kristal bir tahtın önünde duruyordu. Etrafında, Liza da dahil olmak üzere, onun yakın çevresi olduğunu düşündüğüm kişiler vardı. Çoğu, sert duruşlu, duygusuz ve ciddi tavırlı erkeklerdi.

Yüzümü nötr tutmaya çalıştım, sürünmenin verdiği acıdan delirmiş durumdaydım. Liza'nın yanında, en ürkütücü, sahte görünümlü gülümsemeye sahip, uzun boylu, siyah saçlı ve ince, sivri burunlu bir doğuştan kadın vardı. Tüm doğuştan olanlar gibi, o da doğuştan gelen, başka dünyadan bir güzelliğe sahipti. Ancak yaydığı acımasız soğukluk, doğal güzelliğini gölgede bırakmaya neredeyse yetiyordu.

"İtiraf etmeliyim ki, abarttığınızı düşünmüştüm, Liza," dedi ürkütücü kadın, aldatıcı bir şekilde tiz ve tatlı ses tonuyla. "O gerçekten çok zarif."

"O, Durian'a hizmet etmek için yaratılmış," dedi Liza. "Lillian'ın ona ilahi bir görevle kutsadığının bir başka kanıtı."

Onların benim hakkımda üçüncü şahıs olarak konuşmalarını dinlerken uysal bir hayvan gibi muamele görmek, beni deli gibi öfkeliyordu.

Durian gülümserken bile gözleri soğuk ve hesaplayıcıydı. "*Daha fazla kanıt* ihtiyacım yok."

Liza dikleşti. "Hayır, tabii ki, ben..."

"Evangeline. Liza," diye bağırdı bir adam, eliyle işaret ederek. İki kadın tek kelime etmeden onu kürsüden takip etti.

"Pet, ne kadar yürümek istiyorsun? Sonuçta bugün zaferin kutlandığı bir gün," dedi Durian. Adamlarından birkaçı kıkırdadı ve bana acımasız gülümsemelerle baktı.

Arzuları güçlü bir akım halinde onlardan yayılıyordu. Onu kendime doğru çektim, ağrıyan dizlerimi yatıştırmak, hızla atan kalbimi sakinleştirmek için kullandım.

Zaferin kutlandığı gün. Bu ne anlama geliyordu? Tanrılar, ne olmuştu? Panikledim. Ölümünden daha kötü bir kadere mahkum edilmiş olabilirdim, ama yine de arkadaşlarımdan başına gelenler umurumdaydı

Rune ve dönüşmüşlerin en azından bir gün doğanları yok edip köle ticaretini ortadan kaldıracığına olan inancım, hala sahip olduğum birkaç teselliden biriydi.

Durian beni ayağa kaldırdı ve tokatladı.

Dudaklarımdan bir çığlık çıktı ve gözlerim karardı.

"Evcil hayvanlar düşünmez," diye yüzüme bağırdı, nefesi bakır kokuyordu. "Şu anda tek amacın hizmet etmek. Ve sana *lanet* bir soru sordum."

İyileşmemiş tüm yaralarım açıldı ve dikkatimi çekmeye başladı. Kendimi kapatmak, boşluğa çekilmek istedim. Zihnim bulanıklaştı ve vücudumda hiçbir his kalmadı.

Gördüğün beş şey, Rune'un sesi anılarımdan yankılandı, zihnimde şiddet ve boşluk hissi uyandırmayan tek şey. *Onları sıralayın, Küçük Alev.*

Durian'ın düz ve hareketsiz sarı saçları. Koyu siyah gözleri. Soluk pembe dudakları hırlayan bir ifadeye bürünmüştü. Yukarıdaki büyük avizenin ışığı. Çevremdeki adamlar, zonklayan dişlerini yalıyorlardı.

"Çok yürümek istiyorum, Efendim. İzin verirsiniz," diyebilirdim. Soğuk hava cildimde tüylerimi diken diken etti, meme uçlarım sertleşti. Ve hepsi bunu görebiliyordu, benim her parçamı görebiliyorlardı.

Durian başını salladı. "Bana itaat ettiğini kanıtlayabilirsen, yürüme ayrıcalığını kazanmana izin vereceğim."

Uzaklara gitmek istedim. Artık burada olmak istemiyordum. Bunu hak etmek için ne yapmıştım? Tek suçum, doğmuş olmak.

Dokunabileceğin bir şey mi?

Yer. Çıplak ayaklarım serin mermerde değdi. "Evet, Efendim," diye fısıldadım, bu beni öldürse bile. Vazgeçmek istemiş olabilirim. Ama Lillian'ın kindarlığı ya da saf aptalca inatçılığı olsun, içimdeki en küçük bir parça bile tekmeler ve çığlık atarak ölmek istiyordu.

Rune, beni terk etmeden önce buna benim kıvılcımım derdi.

Duyabildiğin üç şey nedir?

Durian'ın onaylayan mırıldanması. Kulaklarımda çınlayan kan. Arkamdaki doğuştan erkeklerden biri, "*İşte dişlerimi geçirmek istediğim bir kış*" diyor.

"Dikkatlice dinle, insan," dedi Durian, sanki bir çocuğa konuşuyormuş gibi. "Her tereddüt sana pahalıya mal olacak. Üç kereden fazla tereddüt edersen, kaybedersin. Tekrar denemek için haftalarca sürünmek zorunda kalacaksın."

Artık emekleyemiyordum ve henüz bir gün bile geçmemişti. Dizlerim tutmuyordu.

"Köpek gibi havla," dedi Durian.

Tereddüt ettim. Ve bu bana pahalıya mal oldu.

Durian gözlerimin takip edemeyeceği kadar hızlı hareket etti. Beni kaldırdı ve tahtına doğru itti. Ellerim kolçaklara, bacaklarım açılmış ve sırtım kavisli hale gelene kadar beni bir oyuncak bebekmişim gibi hırpaladı. Sırtım odaya dönüktü.

Taht odasının merkezindeydim ve dönmeden bile yüzlerce çift gözün üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Ya da daha spesifik olmak gerekirse, ısırılabilir kışımda.

Durian'ın bastonu dün gecedan kalan morlukların ve yaraların üzerine indi ve çığlığım salonu delip geçti.

Bununla birlikte, kalabalıktan bir arzu dalgası yükseldi. Güçlü erkek ve kadınların güçlü arzusu, ipek gibi cildime işledi ve yeni bir hava ile kıvılcımı alevlendirdi. İnemeler ve çığlıklar bana yankılandı. Şiddet ve seksten başka hiçbir şeyin olmadığı bir odadaydım. Hoşuma gitse de gitmese de, bu enerji bana evimi hatırlatıyordu.

Ama sonra Durian tekrar saldırdı ve dizlerim büküldü.

"Düşersen, kaybedersin," dedi Durian, sesi kırbaç şakırtısı gibiydi.

Büyü gücümü ve çevremdeki vampirlerle olan bağlantımı hissetme yeteneğimi kaybettim. Aşağılanma, utanç ve ıstırap, benim küçük, inatçı ateşim söndürdü.

Ağladım ve vampirler güldü, sahte acıma sesleri çıkararak alay ettiler.

"Ah, zavallı şey," dedi biri, sesinde kahkaha vardı.

"Öğrenecek," dedi diğeri, boğuk ve şehvetli bir sesle.

Üç darbe daha vurduktan sonra Durian beni yakaladı ve göğsüne yaslayarak kaldırdı. Sıkı bir şekilde tutuyordu, başparmağıyla tasmamın O halkasını okşuyordu.

"Kasten itaatsiz mi davranıyorsun, yoksa sadece aptal mısın?"

Bu sefer tereddüt etmedim. "Sadece aptalım."

Beni döndürdü, yanaklarımdaki gözyaşlarını sanki bir parça ekmeğin üzerindeki küf gibi sildi. "Havla."

Havladım

. "Daha

yüksek

sesle."

Titredim, yanaklarım daha da kızardı. Daha yüksek sesle havladım.

Durian sırıttı. "Aferin evcil hayvan."

Acımasız kahkahalar bana doğru yayıldı. Derin bir nefes aldım. Parfümümden yasemin ve çiçek kokusu geliyordu. Bakır ve iksirin keskin tatlılığı kokusunu aldım.

Ayak parmaklarımı kıpırdatarak kendimi bedenime sabitledim. Tek bir yanlış hareketle onarılamaz bir şekilde parçalanmayacakmışım gibi davrandım.

"Şimdi seni iyice muayene edeceğim. Kıpırdamayacaksın ve ses çıkarmayacaksın."

Durian etrafımda dolaşırken titremem durmadı. Uzun, soğuk parmakları omurgamdan aşağı doğru kayarken titredim.

Lütfen bana dokunmayı bırak, diye içimden yalvardım. Ama kimse dinlemiyordu. Tanrılar da Rune gibi beni terk etmişti.

"O irkilme hareket sayılır," dedi Durian. "Bir yanlış adım daha atarsan başarısız olursun."

Bu sefer beni cezalandırmadı. Ama başarısız olma tehdidi, kalbimin hızla atmasına ve hareketsiz kalmama yetti. İlk sınavımda başarısız olduğum için cezamın sadece haftalarca emeklemek olmayacağını hissediyordum.

Parmakları gövdemden kalça kemiğime doğru kaydı ve orada acı verici bir şekilde dürttü. Ses çıkarmadım.

Sonra parmakları daha aşağıya indi ve gözlerimin içine sertçe baktı. Ve ben kaçmak istedim. *Kırılmak* istedim.

Parmakları amımın bir santim üzerinde durdu. Sırıttı. "Kötü evcil hayvanlarla oynanmaz."

Saldırmaması bir ceza mıydı? Rahatlama hissi içimi kaplasa da, tamamen tarafsız kaldım.

Boğazımı yakaladı ve yakamın üzerinden sıktı. Oksijenim azaldıkça, bunun bir an önce bitmesi için bir kez daha dua ettim.

Ama dua etmenin bir faydası yoktu. Tanrılar umursamıyorsa, beni kurtarabilecek tek kişi *bendim*.

Ben savunmasız bir insan değildim. Nasıl kullanacağımı tam olarak bilmesem de pençelerim vardı.

Durian'a bağlayan enerji ipliklerini takip ettim. Zihnimde dürtü ve sezgiler parladı. Snow'un, auralarımdan fışkıran büyüümü görebildiğini söylediğini düşündüm.

Şu anda, güçlerin tamamen tıkanmış durumda, demişti, succubus doğam hakkında daha fazla bilgi edindikten sonra. Bazen engelleniyorlar, bazen de duyguların yüzünden her yere sızıyorlar. Tamamen içgüdüleriyle hareket ediyorsun. Kimi nasıl etkilediğini tamamen kontrol edebildiğini hayal et.

O zaman ona, güçlerimi kontrol etmeyi öğrenmek istemediğimi söylemiştim. Onun yerine, onları benden kesip almasını istemiştim. Ve hala istediğim şey bu olsa da, bu parazit laneti kullanmak, hala sahip olduğum tek etki gücü olabilirdi.

Bunu bitirmek istiyorsun, diye Durian'ın zihnine fısıldadım, diğer eli göğüslerime doğru yavaşça ilerlerken. Cinsel organımı rahat bırakmış olsa da, hala beni elle taciz etmek istediğini hissedebiliyordum — bedenim üzerinde hala ne kadar az kontrolüm olduğunu göstermek için. Bu mahkemenin benim ona ait olduğumu görmesini istiyordu. Beni küçük düşürmek, parlak mavi gözlerimden daha fazla gözyaşı akmasını görmek istiyordu. Gözlerimin parlaklığının sönmesini istiyordu.

Ama onun benimle ilgisi olmayan başka arzuları da olduğunu biliyordum. Eğer bu bir tür kutlama ise, bu, söylentilere göre yaklaşan savaşın aslında başladığı anlamına geliyordu. Bana olan arzusu, fetih arzusu ile karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Rune'u yenip tüm Valentin'i yönetme arzusu.

Yapacak çok daha önemli işlerin var. Yeni oyuncağını daha sonra eziyet etmek istersin. O hiçbir şey. Şimdiye kadar istediğin her şeyin yanında hiçbir şey.

Bu düşüncüyü defalarca tekrarladım.

Durian donakaldı, gözlerinde bir anlık bir karışıklık belirdi, sonra parmakları sağ göğsümün kıvrımının önünde durdu.

Nefesimi düzenli tutmaya çalıştım, o beni izlerken sadece aşağılanmış ve korkmuş görünmek için.

O zafer kazanmış gibi hissetmeliydi. Ben kazanmış olsam bile.

Ellerini vücudumdan çekti. "Gidebilirsin, evcil hayvan. Diğer hizmetçilerle oyna. Kimse senden beslenmeyecek."

Büyük rahatlamamı gizledim.

Gülümsedi, koyu renkli gözleri parladı. "Tabii ki efendin hariç."

SCARLETT

Diğer köleler, en azından şu *anda kullanılmayanlar*, uzak köşedeki lüks bir köşede halının üzerinde toplanmışlardı. Kanepeler, sandalyeler ve ikili koltuklar bizi çevreliyordu. Sanki görünmez bir kafesteydik, aç vampirlere sergileniyorduk, her an bizi kapmak için.

Ben hariç. Ve kısa sürede, konumumun beni Durian'ın sarayının keyfi olarak beslemesinden koruduğunu, ancak akranlarımdan gözünde hiçbir itibar kazanmadığımı öğrendim.

Bir kez daha, kendimi parıldayan insanların arasında buldum.

"Kendi odası olduğunu duydum," dedi bir kız, çenesini kaldırarak bana bakmadan herkese bakıyordu. Bakır rengi saçları, çilleri ve yosun yeşili gözleri vardı. On dokuz yaşından büyük olamazdı ve gençliği kalbimi kırdı.

"Elbette," diye karşılık verdi benim yaşıma yakın bir kadın, büyüleyici ela yeşili gözleriyle utanmadan bana bakarak. Kulaklarının arkasına asi siyah buklelerini attı. "O *Durian'a* hizmet ediyor. Geleceğin kralı."

Bir vampirin sırtlan gibi kahkahası duyuldu ve aniden halının üzerine atladı. Siyah dudaklarını yalarken bana bakıyordu, ama onun yerine solumda oturan adamı yakaladı. Onu sürükleyerek götürdü ve dişlerini adamın boynuna geçirdi. Adamın gözleri geriye devrildi, bilinç kaybından mı yoksa mutluluktan mı, emin değildim. Muhtemelen her ikisinden de. Bu kölelerin çoğunun gözlerindeki donuk bakıştan, uyuşturulduklarını açıkça görebiliyordum. Ya da belki de kendi kendilerine ilaç vermişlerdi.

Asla o noktaya gelmek istemedim. Ölmeyi tercih ederdim.

Bakıcılarımız bizi şahin gibi izliyor, her sözümüzü dinliyorlardı. Birkaç tanesi stoik muhafızlardı, birkaçı da sözde *teyzelerdi*. Şimdi anladığım kadarıyla, onlar bizi vampir efendilerimiz için en iyi köleler olabilmemiz için eğitmekle görevli insan ticareti yöneticileriydi.

Benim yaşımdaki kadın iç geçirdi. "Tamam, *kabul ediyorum*. Adın ne?"

Konuşmak istemiyordum, özellikle de bana bir şans bile vermeden açıkça benden nefret eden insanlarla. Ama yorgundum ve onlara beni hor görmeleri için bir neden *vermek* istemiyordum. Öfkelerinin temelsiz olması daha iyiydi.

"Scarlett." Etrafıma bakındım, birinin kendini tanıttığını bekledim.

Hepsi beni yüzüstü bırakacaklarını düşünürken, bana adımı soran kadın sonunda konuştu.

"Lana," dedi, tamamen ilgisiz görünse de. Yine de, gözleri neredeyse çıplak halimi süzdü, sonra başka yere baktı.

Genç kıza baktım ve kaşlarımı kaldırdım. En azından, bu gruptan en tutarlı ve kendinde görünen ikisi onlardı. Diğerlerinin çoğu, ışıkları yanıyor gibi görünüyordu ama kimse evde yoktu.

O da ona bakarak gözlerini kısarak, "Rosalind'in gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Acaba onun küçük kuşlarından biri, *Scarlett* ve onun kürsüdeki kusursuz performansından bahsetmiş mi?" dedi.

Durian'ın beni evcilleştirmek istediği vahşi bir hayvan gibi dövdüğünü, incelediğini ve azarladığını tüm salonun gördüğünü hatırlayınca utançtan kızardım.

Lana beni soğuk bir bakışla izledi. "Sertleş, tatlım. Rosalind seni canlı canlı yemezse, ustalardan biri yer. Burası zayıflık gösterilecek yer değil."

Peki. Lana'nın arkadaşı bana adını söyleyene kadar ona "*sürtük*" diye hitap edecektim. Onun durumuna, özellikle de yaşını göz önünde bulundurarak, şefkat göstermem gerektiğini biliyordum. Ama o anda en iyi halimde değildim. Belki de köşeye sıkışmış, vahşi bir hayvandım ve iki saniye sonra dişlerimi gösterecektim. Tüm gerçekliğim ve benliğim yok edilmiş, kalbim kırılmış ve bedenim köleliğe mahkum edilmişti. Bu, genel olarak cadalozluk yapmam için yeterli bir sebepti, değil mi?

Lana'nın küçümseyici uyarılarını dikkate almadım. Ama Rosalind kimdi? Onlara ilgimi göstererek tatmin olmalarını istemediğim için, öğrenmek için beklemek zorundaydım.

"Kızlar ve erkekler," dedi teyzelerden biri. Sesi garip bir şekilde tatlıydı, bir öğretmenin ses tonuydu. Birkaç kölenin irkildiğini fark ettim.

Tüm teyzeler cadıydı. Ölümlülerin Durian ve doğuştan cadılar tarafından kandırılıp, isteyerek böyle kötü işlere bulaşmaları bana hala akıl almaz geliyordu.

"Sanırım dualarından birini okumanın zamanı geldi. Lillian'ın yeni hizmetçisi, eski yaşamından tövbe etmek ve Karanlık Tanrıça'nın onun için belirlediği kadere adım atmak için yardımımıza ihtiyaç duyuyor."

Bu pek iyi gelmedi. Kendimi en kötüsüne hazırladım.

Kan dökmeye susamış, kutlama yapan doğanların kaosu içinde, köleler bir daire halinde diz çökmüş, gözleri kapalı ve elleri birbirine kenetlenmişti. Bilinci kapalı olanlar bile.

Ben de aynısını yaptım, özellikle de diğer iki teyzenin yanındaki masada duran birkaç acımasız aleti gördüğümde. Bunların yarısının ne olduğunu bilmiyordum ve bu beni çok korkuttu.

Gözlerimi kapattım, omuzlarım yanımdaki iki köleye değiyordu. Onlardan biri, sarı saçlı bir kadın, beni yanımdan sertçe çimdikledi.

Nefesim kesildi ve ona dokunmamak için hızla yer değiştirdim. İkimizi de belaya sokacak aptalca bir şey yapmadan veya söylemeden önce dudağımı sertçe ısırdım.

"Lillian, biz sana hizmet etmek için yaşıyoruz," dedi teyze. Köleler tek bir ağızdan konuşmaya başladılar.

"Lillian, biz sana hizmet etmek için yaşıyoruz. Biz Helia'nın hizmet etmek için doğmuş mükemmel çocuklarıyız. Kanımız kalplerimiz kadar saf olsun. Her eylemimizde, sözümüzde ve düşüncemizde her zaman mükemmelliği, görevine sadık, itaatkar ve dindar olmayı hedefleyelim."

Oh, Helia. Midemde bir hastalık hissettim, artan öfkemle yarışırcasına. Aniden, Durian'ın beni taciz etmesini engellemek için gücümü kullanabildiğim anı hatırladım. Bu genç insanlar o avantaja sahip değillerdi. Tabii ki benden nefret ediyorlardı. Kendi odam vardı. Kan içme arzusuna kapılmış vampirlerden korunuyordum. Kısa süre içinde

dinamikleri gözlemlediğim kısa süre içinde, çoğu kölenin tek bir efendiye hizmet etmediğini açıkça görebiliyordum. Onları yakalayan herkese hizmet ediyorlardı. Hiçbir güvenlikleri, hiçbir rahatlıkları, hiçbir iradeleri yoktu.

Aramızda mücadele şansı olan tek kişi bendim. Bize yardım edebilecek herhangi bir şey yapma şansı olan tek kişi. Yine de, vazgeçip sonsuza dek boşluğa batmaktan iki saniye uzaktaydım.

Savaşmakla teslim olmak arasında kalmış, yumruklarımı sıkıca sıktım. Kan kaybından ölmüş, en acımasız kadere mahkum olmuş olabilirdim. Kafam karışık ve amaçsız olabilirdim. Ama kesin olarak bildiğim tek bir şey vardı. İhlal edilmiş bedenime ve ezilmiş, paramparça olmuş kalbime ne olursa olsun, burada kalacak tek bir kıvılcım vardı.

Bu adamlar ve kadınlar hizmet etmek için doğmamışlardı. Beni sevip sevmediklerine bakılmaksızın, kalan son günlerimi *onlar için* gücümü kullanmak için elimden geleni yapmaya adayacaktım. Çünkü benim, onların sahip olduğu tek şey bendim.

Zengin, güzel bir ses üzerimize yağmur gibi yağdı. "Merhaba, sevgili teyzeler."

Diğer köleler gibi ben de gözlerimi açtım. O odaya giren kadın tüm dikkatleri üzerine çekmişti, birkaç vampir yaptıkları iğrenç işleri bırakıp ona bakmaya başladılar.

Bize dua etmemizi söyleyen teyze kadına sert bir bakış attı.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve artık teyzelerin acımasız azarlamalarını, vampirlerin inlemelerini ve ölümlülerin çığlıklarını duyamıyordum. Gözlerim, dalgalı sarı saçları, dolgun dudaklarının hemen üzerinde küçük bir ben ve çarpıcı kahverengi gözleri olan kadına kilitlenmişti. Ama ona güzelliği, boynundaki ışıltılı elmaslarla süslenmiş, çökmüş pembe elbisesinin ortaya çıkardığı kıvrımları nedeniyle bakmıyordum.

Hayır. Onu *tanıdığım* için bakıyordum.

O insan değildi. Vampir de değildi.

"Rosalind," dedi genç, çilli kız, ilk kez içten bir gülümsemeye. Teyzelerinden biri kutsal bir kitapla kafasına vurduktan sonra bile, gülümsemesinin izleri kalmıştı.

Rosalind, benim ona baktığım kadar yoğun bir şekilde bana bakıyordu. Oyun bitmişti. Benim işim bitmişti.

Çünkü onun ne olduğunu hemen anladıysam, o da benim hakkımda aynı şeyi biliyor olmalıydı.

"Sen Scarlett olmalısın," dedi, kırmızı dudakları kıvrılırken. Durian'ın sarayındaki tek succubus ben değildim.

RUNE

"Hediyelerle geldim," dedi Uriah.

Döndüm. Soğuk bir rüzgar Uriah'ın sarı saçlarını havalandırdı. Sırıttı ve iki kesik kafayı havaya kaldırdı. Onları ölü çimlerin üzerinde bana doğru yuvarladı.

Venn ve Lorelei. Savaş sırasında idamdan kaçan, kötü şöhretli ikizler. Zalim, acımasız savaşçılar. Kuşkusuz köle ticaretiyle bağlantılıydılar ve Durian'ın lehine çalışıyorlardı.

Ya da, öyleydiler.

Bu hediyeler beni memnun ederdi. Hala zevk alabiliyorsam tabii.

Scarlett güvende ve ait olduğu yere dönene kadar hiçbir şekilde tatmin hissetmeyecektim. Ve o zaman bile, ona olanlara izin verdiğim için kendimi sonsuza kadar işkence edebilirdim. Tüm sözlerimi bozmuştum. Onu korumak, bedeninin ve zihninin bir kez daha ihlal edilmesini önlemek için. Onu asla bırakmamak için.

Bu, sonsuz hayatımdaki en büyük başarısızlığımdı. Ve kendimi asla affetmeyecektim.

Her birkaç dakikada bir, görünmez tasmamdan onun yaşam gücünü kontrol ediyordum. Bu, patlayıp tüm krallığı lanetlemekten beni alıkoyan tek şeydi. Nabızı hızlı ve düzensiz olduğunda, sınırına doğru koşup ona giden yolda karşıma çıkan herkesi parçalamak için duyduğum ölçülemez dürtüyle mücadele etmek zorunda kaldım.

Kesik kafalara bir saniye daha baktım, sonra sessizce Uriah'ın yanından geçip kalenin arka kapılarına doğru yürüdüm. Gülümsemesi çoktan kaybolmuştu. Eli omzuma dokunduğunda durup kaskatı kesildim.

"Onu geri alacağız, Rune." Sesini alçaltarak konuştu. "Onun savunmasız olmadığını unutma. O bir insandan daha fazlası."

Yumruklarım sıkıldı. Gölgelerim sızmak üzereydi. "Zar zor. Büyüsünü nasıl kullanacağını bilmiyor ve vücudu tamamen savunmasız."

"Bana hep onun ne kadar becerikli olduğunu anlatırdın. Zeki. Kurnaz. O da senin gibi bir hayatta kalma ustası."

Onun hakkında konuşmak beni sakinleştirmekte pek işe yaramıyordu. Yine de başka bir şey hakkında konuşmak istemiyordum. Lanet olası yeryüzünden onu en iyi nasıl silebileceğimi hariç.

Scarlett her yerdeydi, kaçınılmazdı. Yumuşak kahkahası rüzgarda yayılıyordu ve keskin mavi gözleri, resim ve heykellerime her baktığımda görüşümü ele geçiriyordu. Bazen, sanki hala yanımda gibi, sanki hiç gitmemiş gibi, esprili, yaramaz ya da unutulmaz derecede derin şeyler fısıldadığını duyuyordum.

Kütüphanemin yanına yaklaşmayı reddetmeme rağmen, hizmetçilerime müzik odasını yeniden inşa etmelerini emretmişim. Scarlett'i eve getirdiğimde her şeyin mükemmel olması gerekiyordu.

Uriah ve ben, müzakere odasına kadar tek kelime bile konuşmadık. Orada, iç çevremdeki kişileri gören küçük bir kürsüye çıktım. Arkamdaki yüksek pencerelerden ışık sızıyordu ve boynumun arkasına sıcaklık veriyordu. Büyük oval masanın üzerinde kan dolu kadehler, haritalar ve savaş planları duruyordu.

Mason artık benimle ve Uriah'la birlikte durmuyordu. Kalabalığın içinde kaybolmuştu. Şu anda ona bakmaya dayanamıyordum. Scarlett hakkında tamamen yanılmış olmakla kalmamış, Scarlett'in kaçırılmasının tanıklarına, Scarlett'in kendi isteğiyle gittiğine dair kanıtlar için baskı yapmaya devam etmişti. Mason'ın sadece beni korumaya çalıştığını biliyordum, klanı korumaya çalışıyordu. Ama şu anda umurumda değildi. Mantıklı olsun ya da olmasın, ruhumun diğer yarısının benden koparılmasına izin verdiği için ona kısmen suç atfetmekten kendimi alamıyordum.

"Krallık sessizliğe büründü," dedim. "Yetkililer bu hafta sonu gelmeleri gerekiyordu, ama şimdi Durian ile görüşecekleri için, zamanlamanın aynı kalacağından emin değiliz. Son duyduğumuz haberlere göre, Ravenia'da isyan eden klanlar yeraltından çıktı. Krallığın her yerinde ayaklanmalar oluyor ve Kral Earle,

onlara savaş ilan ettiğinden beri zihnini daha da hızlı bir şekilde kaybediyor. Sarayındaki ve konseyindeki muhalifler dağıldı."

Onlara kırılğanlığını göstermedim. Tek bir çatlak bile. İç çevremle sanki hiçbir şey olmamış gibi konuştum. Sanki Valentin'i sıkı bir şekilde bizim yetki alanımızda tutmak ve doğanları yok etmekten daha önemli bir şey yokmuş gibi.

"Krallık şimdi bize her zamankinden daha fazla ihtiyaç duymuyor mu?" diye sordu genç komutanlarımdan biri, silah ve sihirli eşya ihracatımızı kastederek. Saatler önce cepheden gelmişti ve yakında geri dönecekti. "En büyük varlıklarından birini tehlikeye atıyorlar. Durian, Earle'nin fikrini değiştirmek için ne söylemiş olabilir ki?"

"Hatham'da Durian'la karşılaştığımda, kendini beğenmiş ve hesaplı biriydi. Aylardır Earle ile iletişim halinde olduğunu ve kulağına fısıldayarak deliliğini beslediğini sanıyorum. Doğduğu için, Earle ile hiçbir dönüşmüş kişinin asla ulaşamayacağı bir dostluğu var."

Valentin'i kaç yüzyıl boyunca yönetmiş olsam da, doğuştan kral olanların sahip olduğundan çok daha iyi bir şekilde, Earle beni yine de sadece bir piç olarak görecekti. Earle'ın yaşlılığında, Durian'ın onu dini fanatizmine kolayca radikalize etmeyi başarmış olması beni şaşırtmazdı. Earle'ın sürdürmesi gereken bir mirası vardı ve kendi dönüşümü ona karşı olduğundan, her zamankinden daha paranoyak olmuştu.

"Şimdi dikkatimizi Ravenia'daki ölümlülere ve dönüştürülmüş klanlara çevirmeliyiz. Krallığı kaybettiysen, başka yerlerde güçlü müttefikler bulmalıyız," dedim.

Gina, siyah pelerinini giymiş olarak öne çıktı. Gözlerimle iletişim kurdu ve geniş bağlantı ağı sayesinde krallığı takip etti. Gölge büyüsü, klan için büyük bir kazançtı. Gölgelerine, şüphelenmeyen düşmanları takip etme ve dinleme görevini verebiliyordu. Diğer gözler de casusluk ve hile için benzer şekilde yararlı yeteneklere sahipti.

"Ravenia'nın dönüşmüş klanlarının yükselen liderleriyle zaten temas halindeyim," dedi Gina. "Ayrıca, eskiden Earle'nin sarayında çalışan önemli bir muhbirle de. Durian'ın dini dirilişi bir veba gibi ve doğanlar arasında hızla yayılıyor. Ravenia'nın her yerinde ölümlüler için koruma azalıyor. Köle ticareti ise giderek büyüyor. Ama

bu mücadelede yalnız değiliz — diğer dönüştürölmüş klanlar, Earle'nin onları gösterdiği gibi sadece suçlular ve anarşistler değil. Onlar bize daha çok benziyorlar. Doğumluların iktidardan uzaklaşmasını ve ölümlülerin özgürce yaşayabilmesini istiyorlar."

Kalabalığın ruh halinin değiştiğini, gözlerinin parladığını izledim. Onlara bu umut kırıntısını verdim. Boğazımızda saklı kalan gerçek, bu diyarda en güçlü gücün Earle ve ordusu olduğu olsa da. Eğer bize karşı olsalardı... Eh, o sonucu hayal etmemek en iyisiydi. En azından Earle'nin kendi krallığında sayı ve gücü öncelikli tutacağı bilgisiyle kendimizi sakinleştirmek akıllıcaıydı. Teknik olarak, Valentin'i geri almak için Durian ile savaşmak üzere bir lejyon göndereceğinden *emin* değildik.

Savaş başladığına göre, en kötü senaryoyu yüksek sesle söylemenin kimseye faydası yoktu. Her şeye hazırlıklı olmak, ama yine de umutla dolmak daha iyiydi. Bir zamanlar insan olan kalplerimiz buna bağılıydı.

Sınır bölgelerinden gelen güncellemeler ve yeni talimatların dağıtılmasıyla geçen uzun bir saatin ardından, en çok ele almak istediğim konuyu tartışma zamanı gelmişti.

"Durian'ın yeteneklerini ortaya çıkardık mı?" diye sordum. Klanın birkaç üyesi öne çıktı, ama hiçbirisi doğru cevabı bilmiyordu.

"Tek bildiğimiz, onun savaş sırasında gözden düşen eski ve güçlü bir soyun çocuğu olduğu söyleniyor," dedi Gerrie, benim inanılmaz derecede solgun, her şeyi gören gözüm. "Ve bu soy, her zaman güçlü zihinsel büyü gücüne sahipti, genellikle gizli tutuldu ve tarih kitaplarına yazılmadı. Babasının dokunarak hafızayı okuyabildiği söyleniyordu."

Durian tüm hayatını dini kişiliği, konuşmaları ve propagandasıyla doğuştan gelenleri etkilemekle geçirmiş olduğu için zihinsel güçler mantıklı geliyordu. Uzun zamandır, onun hızla iktidara yükselmesinin ve Valentin'in gidişatını değiştirmesinin sihirle ilgisi olduğunu şüpheleniyordum.

Mason öne çıktığında, kalabalığın enerjisi değişti. Herkes ikimizi dikkatle izliyordu. Adamlarım ve kadınlarım bana asla karşı çıkmaz ve bana büyük saygı gösterirlerdi, ama Sadie ve ben onları da iyi eğitmiştik. Zayıflıkları tespit etmek, tehditleri değerlendirmek için hazırdılar. Mason'ın gözden düştüğü belliydi.

Güçlü fiziği dar siyah bir üniforma içindeydi, yüz hatları okunamazdı. Ama onu yeterince iyi tanıyordum, karanlık gözlerinde en ufak bir pişmanlık parıltısı bile yakalayabilirdim.

"Durian'ın muhtemel zihinsel yetenekleri göz önüne alındığında, Scarlett onun elindeyken endişelenmemiz gereken bir şey var mı?" Boğazını temizledi ve hemen ekledi: "Ne kadar sadık olursa olsun, ortaya çıkanları kontrol edemeyebilir."

Scarlett ile benim aramda gerçekte ne olduğunu Mason ve Uriah dışında kimse bilmiyordu. Onun bir succubus olduğunu ya da benim onu sahiplenmediğimi başka kimse bilmiyordu. Bu odada, o sadece benimdi.

Gerçek şu ki, Scarlett'in başına gelenlerden sonra bana hala sadık kalıp kalmayacağını bilmiyordum. Beni görmeye geldiğini söylemişlerdi, ama ne söylemeyi planladığını bilmiyordum. Her şey çok hızlı gelişmişti. Sadie, succubus büyüsünün beni etkileyemeyeceğini gösterdi, çünkü beni kendi arzularımdan başka hiçbir arzuya sahip olmayan, mükemmel bir kontrol sahibi bir varlık haline getirmişti. Sonra Snow, Isabella'nın günlüğünü okumama izin verdi. Little Flame hakkında yazılmış tüm acımasız sözler ve Scarlett'in çocukluğunda bile kız kardeşinin ona yaşattığı korkunç şeyler. Scarlett, benimle aynı anda gerçek doğasını keşfetmişti. Bu da, aramızdaki güçlü, açıklanamayan bağın saf olduğu, aşkımızın uzun hayatımda hissettiğim en gerçek şey olduğu anlamına geliyordu.

Ama Scarlett bunu bilmiyordu. Scarlett muhtemelen her şeyin bir yalan olduğunu düşünüyordu. Onun kim olduğu için değil, ne olduğu için ona ilgi duyduğumu düşünüyordu. Onu terk ettiğimi, benim için bir yükten başka bir şey olmadığını düşünüyordu.

Daha da kötüsü, onun ne düşündüğünü veya nasıl hissettiğini tam olarak bilmiyordum. Ona bu şansı vermemiştim.

Ve şimdi o gitmişti.

Gölgelerim odayı birkaç ton kararttı, kutsal olmayan gücüm herkesin gözlerini itaatkar bir şekilde yere çevirdi.

"Scarlett'imın Durian'a sunabileceği hiçbir şeyi yok. Onu tehlikeye atabilecek hassas bilgilerden korudum." Sözler boğazımdan bıçak gibi çıktı. "Onun en kısa sürede bana geri dönmesini sağlamak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim. Siz de vazgeçmeyeceksiniz."

Söylenmemiş mesaj açıktı. Scarlett'i kurtarmak için yararlı bilgiler getiren herkes, sonsuza kadar benim tarafımda olacaktı. Bu, aceleci davranışlar için uygun bir zaman değildi. Valentin'e karşı bir sorumluluğum olmasaydı ya da dürtüsel hareketlerin sonuçlarını öngörebilme yeteneğim olmasaydı, hemen Scarlett'e savaş açardım.

Ama kör edici öfkemi onun hayatına tehlikeye atmazdım, onu kurtarmak için sevdiği herkesi ve her şeyi tehlikeye atmazdım. Kendi takıntılı, öfkeli arzularım ne olursa olsun.

"Emirlerinizi aldınız. Yakında Durian'ın kafası benim elime geçecek ve sarayı yerle bir olacak," dedim. "Onlar kendi mezarlarını kazdılar. Merhamet yok, uzlaşma yok. Ya bizim irademize boyun eğecekler ya da bu büyük adadan sonsuza dek silinecekler."

Oda savaş çığlıkları ve dostlukla dolarken, Durian hakkında bire bir konuşmam gereken kişileri aradım. Dinlenmek için zaman yoktu, son zaferlerimizi kutlamak için zaman yoktu. En azından benim için.

Scarlett koluma geri dönene kadar, küçük eli ön kolumu sarmış ve o büyük mavi gözleri sanki ben onun tüm dünyasıymışım gibi bana bakıyordu.

URIAH'IN GÖZLERİ, Snow her geldiğinde olduğu gibi parladı. Scarlett için deneyimli bir savaşçıdan daha cesurca savaştıktan sonra, sonunda onun adını öğrendim.

Kalenin önündeki çimlerde, beyaz bir fular ve uzun lavanta rengi bir paltoyla duruyordu. Scarlett kaçırıldığı anda havanın değişmesi beni hiç şaşırtmadı.

Snow gözlerime baktığında, ruh halimi açıkça görmüş olmalıydı. Çünkü yutkundu, yoğunluğunu azalttı ve ayaklarını kaydırды. Yeşil irisleri benim kederimi yansıtıyordu.

Scarlett'in ateşi olmadan dünya daha soğuktu.

"Vampirler bakım merkezlerine giremezler, değil mi?" diye sordu.

"Isabella dışında kimse bizi görmeyecek," diye onu temin ettim.

Bunun doğru olup olmadığını hala bilmiyordum. Isabella insan ve kardeş olarak ne kadar korkunç olursa olsun, tarif edilemez acılara katlanmıştı. Ve kurtarılabildi sadece birkaç gün olmuştu.

Yine de, üçümüz onu görmeye gidiyorduk. Ve büyük bir şaşkınlıkla, merkezi yöneten şifacılar Isabella'nın görüşmeyi kabul ettiğini bize bildirdiler.

Her halükarda umurumda olmazdı, ama en azından artık bu gerçeği kimseye duyurmak zorunda değildim.

Isabella'nın kurtarılmasının tek nedeni Scarlett'ti. Benim gözümde, Isabella bunu kabul etse de etmese de hayatını Scarlett'e borçluydu. Ve biz, ahlaksız zindanında köleler tutan doğuştan kadın Evangeline hakkında bilgiye ihtiyacımız vardı. O, savaş sırasında kendisi ve ölen psikopat ortağı gibi Durian'ın hiyerarşisinde üst sıralarda yer alıyordu. Kimse onun kaç masum insanı, hatta çocukları katlettiğini unutmamıştı. O, ilk suikastlarımızdan biriydi. Isabella'nın tanık olduğu veya duyduğu diğer önemli şahsiyetler ve olaylar hakkında da bilgi almak istiyorduk.

Valentin ve Scarlett için kaybedecek vaktimiz yoktu. Isabella'ya, Scarlett'e defalarca saldırdıktan sonra ona aynı şeyi yapmayı reddettiği için bir süre mühlet vermeyi gerektirecek bir neden görmedim.

İnsanlar, cadılar ve şekil değiştirenler, biz geçerken bize saygıyla baktılar. . . . Bu bu tek şey ölümlüler Ölümlüler böyleydi — sadakatleri ve ruh halleri korkutucu derecede değişkendi. Bu yüzden gözden düştüğümde pek umursamamıştım. Bu nesil, klanımın onları kurtardığı dehşetlerden habersizdi, çünkü çoğu savaş sırasında hayatta değildi. Elbette, ne insanlar ne de şekil değiştirenler. Şimdi, Isabella'nın köle hücrelerini kurtarmakla kalmayıp, doğan bölgelerden çekilirken üç tane daha kurtardığımız için, yeniden iyi adamlar haline gelmemiz beni hiç şaşırtmadı. Özellikle de doğanlar, kendi bölgelerimizden çıkarken ölümlülere Lillian adına katliamlar yaparak davranmışlardı. "William nasıl, Blondie?" diye sordu Uriah, biz başka bir parke taşı döşeli sokak.

Snow başını onun yönüne çevirdi, gözlerinde önce şaşkınlık, sonra öfke belirdi. "Öncelikle, Scarlett'in yıkılmasından ve kaçırılmasından bu yana *erkeklerle* ayıracak vaktim ya da ilgim olmadı."

Uriah'ın sırtışı kayboldu, ama küstahlığı tamamen ortadan kalkmamıştı.

"İkincisi, bunu nereden biliyorsun? Benim... benim cinsel hayatım seni ilgilendirmez." Yanakları kızardı, bu da onu daha da öfkeliendirdi. "Siz vampirler çok müdahaleci. Ve birbirinize çok yakınsınız. Tuhaf, fanatik bir tarikat gibisiniz."

Kaşlarını kaldırarak ona baktım. "Sen bir cadı grubuna ait değil misin?" Adını öğrenmiş olabilirdim, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Uriah güldü ve Snow'a yaklaştı.

Tedirgin bir şekilde kollarını kavuşturdu ve ikimizin bakışlarından kaçtı. "Sadece merak ettim, hayret," dedi Uriah, her zamanki gibi acı verici bir şekilde şeffaf

. Yüzünü izledi, memnuniyet dolu gülümsemesi yavaşça yayıldı.

Snow'u kızdırmanın ve Uriah'ın ona aşık olmasını izlemenin verdiği kısa süreli eğlencem kısa sürdü. Çünkü Scarlett'in arkadaşına yakın olamazdım, küçük baştan çıkarıcıya takıntılı olmadan. Ve takıntılarım daha önce sağlıksızsa, şimdi tamamen kötüydü.

Sadece Scarlett'i özlemiyor, onun güzelliği, kırılgan kalbi ve tehlikeli zihniyle kafayı bozmuyordum; aynı zamanda ona zarar verdikleri, onu çaldıklarından önce benim yaptığımdan daha da kötü incittikleri tüm yolları hayal ediyordum. Ve Durian ya da adamlarından birinin ona dokunduğunu her hayal ettiğimde, onları parça parça edeceğim tüm yolları hemen hayal ediyordum. Derisini etinden nasıl koparacağımı, Lillian'ın yeraltı dünyasının derinliklerinde bile daha önce görülmemiş yeni işkence yöntemleri icat edeceğimi hayal ediyordum.

"Bu taraftan," dedi bize binanın arkasındaki bir insan şifacı. Dudakları sıkıydı, klan dövmelemimize şiddetli bir endişeyle bakıyordu. Yine de, travma geçirmiş insanlar olup olmadığını her dönüşte kontrol ederek, sessiz koridorlardan geçmemize izin verdi.

Ben de bu ölümlülere zarar vermek istemiyordum. En kötü ihtimalle, kendimi ve Uriah'ı gölgelerimde saklamaya tamamen hazırdım.

Yakındaki bir odadan yumuşak kahkahalar geliyordu. Kurtarılmış bir grup kadın kart oyunu oynuyor gibi görünüyordu. İçlerinden biri

, Snow'un Scarlett'e kendi değerini hatırlatması gerektiğinde ona konuştuğu gibi, bir diğerini cesaretlendiriyordu. Little Flame'i takip ederken bunu en az bir düzine kez görmüştüm.

Bir başka tereddütlü kahkaha patlaması daha oldu.

Tek bir şeye odaklanmış olmama rağmen, buz gibi kalbimden filizlenen derin duygulara şok oldum. Görünmez yaralarımın sıcaklık yayılıyordu, her ne kadar zonklayıp ağrılar da. Scarlett'in onlarla gülüp oynadığını, sonunda henüz bütünleşmemiş travmasını iyileştirdiğini hayal ettim.

Şimdi katlanarak artan travma.

Yukarıdaki cadı ışıkları titredi ve insan, sanki benim sorumlu olduğumu biliyormuş gibi bana sert bir bakış attı. Hızla gücümü kontrol altına aldım, yumruklarımı sıktım ve Uriah ile Snow yarı yürekten tartışırken yatıştırıcı açık mavi duvarları inceledim.

"Ben dışarıda bekliyorum," dedi şifacı, çenesini kaldırarak solundaki odaya girmemize izin verdi.

Üçümüz odaya girdik. Yüksek pencerelerden ışık içeri giriyordu. Pencereler açıktı ve pembe perdeler soğuk havada hafifçe dalgalanıyordu.

Sarışın bir kadın tahta sandalyede hareketsiz oturuyordu. Dışarıda giyilen kabarık mavi bir palto giymişti, güneş onun ciddi yüz hatlarını aydınlatıyordu.

Yaklaştığımızda gözleri birden açıldı ve hızla ayağa kalktı, yüz hatları küçümsemeye büküldü.

"Korkak, beceriksiz bir hükümdar olduğun için özür dilemeye mi geldin, Acımasız Rune?"

SCARLETT

O akşam odamın kapısı açıldığında, beni öldürmek için Durian ya da muhafızlarından birinin gönderildiğinden emindim. Rosalind beni görür görmez kim olduğumu söylememiş olabilir, ama bu, odama geri dönmem emredildikten sonra kimseyi uyarmadığı anlamına gelmezdi.

Hiçbirini anlayamıyordum. Taht odasında hiç korku duymadan dolaşması. Onu açıkça nefret edenler sadece birkaç kadın ve teyzelerdi. Ölümlülerin çoğu onu görmekten gerçekten memnun görünüyordu

—özellikle de Mairin adını öğrendiğim genç kız. Mairin, Rosalind'i sanki ablasıymış gibi hayranlıkla izliyordu. Onu ilgiye aç, kötü bir fahişe olduğu için hor görmüyordu.

Ama onun ne olduğunu biliyorlardı — teyzelerden birinin bunu fısıldayarak söylediğini duymuştum. *Kötü kalpli şeytan, Lillian'ın hizmetkarları üzerinde korkunç bir etkisi olan.*

Rosalind beni benim onu izlediğim kadar yakından izliyordu ve ben bir adım bile ilerleyememiştim. Onun arzularını okuyamadım, gerçek duygularını veya niyetini anlayamadım. O bir jokerdi ve bu beni zaten deli olduğumdan daha da delirtiyordu.

Cadım danışmanım içeri girdiğinde, gerginlikten ağrıyan omuzlarımla volta atmayı bıraktım.

"Benimle gel, kızım," dedi Carol teyze, ses tonu keskin.

"Evet, Carol Teyze." Yüzünde bir ipucu bulmak için dikkatle baktım ama hiçbir şey bulamadım. Her zamanki gibi soğuk ve mesafeliydi.

Beni baştan aşağı süzdü, dudakları kıvrılmadan önce derin bir kaş çatışı belirdi.

Yanağıma bir tokat attı ve ben nefesim kesilirken geri çekildim.

"Seni aptal kız. Neden akşam kıyafetini giymedin?" Makyaj masasının yanındaki elbise askısını işaret etti. Pencerenin dışında hava kararmıştı, sadece uzaktan Hatham'ın yanıp sönen ışıkları görünüyordu.

"Ben... kimse bana söylemedi..." diye kekeledim, çarpmanın etkisiyle gözlerime yaşlar dolarken kendime hakim olmaya çalışıyordum.

"Sakin mazeret uydurmaya kalkışma. Tek bir amaç için varsın. Efendini memnun ederek Lillian'a hizmet etmek."

"Özür dilerim," dedim çabucak, o bana tekrar vurmadan önce.

Bana dik dik bakarken tekrar işaret etti ve ben de hemen kıyafetlerimi çıkardım. Görünüşe göre artık benim için utanma duygusu yoktu. Ve bu küçük, tekrarlanan ihlaller, kendime olan saygımı korumak, bedenimi kendime ait olarak görmek için çok az şey yapıyordu. Bu açgözlü sosyopatların gözünden kendimi ne kadar çabuk görmeye başladığım korkutucuydu — sadece bir nesne, atılabilir, değiştirilebilir, kendi iradesi olmayan bir nesne.

Akşam kıyafetim, narin ve masum, tamamen beyaz dantelden yapılmış bir iç çamaşırı setiydi. Kesime hazır bir kuzu gibi. Üstünde, iç çamaşırlarından fazlasını zar zor örten, geniş yırtmaçlı, uyumlu beyaz bir gecelik vardı.

Ayakkabı giymeme izin verilmiyordu. Ama en azından yürümeme izin veriliyordu.

Salonda, vampirler sinsi sinsi bakıyorlardı ama dokunmuyorlardı. Yine Rosalind'i düşündüm. O hiç yakalanmamıştı. O hiç de köle değildi. Helia'nın çocuğu olmadığı düşünülürse, bu mantıklıydı.

Kafam dönüyordu, belki de bu, ölümüne götürüldüğüm korkusundan dikkatimi dağıtıyordu. Dünya bana, çoğu kadının beni bir tehdit, ortadan kaldırılması gereken bir rakip olarak gördüğünü öğretmişti. Rosalind'in o odayı yönetme şekline bakılırsa, onun yoluna çıkmamı istemeyeceğini tahmin edebiliyordum. Mairin, Rosalind'in gelip kürsüdeki *performansımı* dinlemesini sabırsızlıkla beklediğini söylerken, bunu ima ediyor olmalıydı. O da Rosalind'in beni umursamayacağını düşünmüş olmalıydı.

Soğuk akşam havasında bile, benim odamdan koridoru geçip Durian'ın odasına girdiğimizde terlemiş ve kaşınmıştım. Kalbim deli gibi atarken, jartiyerimin ipek kayışlarıyla oynuyordum. Durian'ın tahtının önünde olanları her düşündüğümde, kusmak istiyordum.

Bu öğleden sonra yalnız kaldığım anda kustum.

Benimle kal, Küçük Alev. Bana geri dön.

Rune'un sesi, bilinçaltımın dinlemek istediği tek ses olması çok acımasızdı. Beni kurtaran, ayakta tutan ve yerde çökmüş bir halde kalmamamı sağlayan tek şey oydu.

"Ah, canım," dedi Durian, devasa kitaplıkların önündeki büyük masadan kalkarak. Kalemını bırakıp vücudumu baştan aşağı süzdü ve Carol Teyze'yi uzaklaştırdı.

Kapı arkamdan kapandı.

Yalnız kalmıştık.

"Beyazın senin açık tenine yakışmayacağından endişeleniyordum," dedi, vampir hızıyla önümde hızla hareket ederek. Uzun parmağı göğsümde gezdirdi. "Ama itaatkar küçük hizmetçim, efendisinin ona verdiği her şeyin mükemmel görüneceğinden emin olacaktı."

Elleri, benim takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde geceliğimi yırttığında, nefesim kesildi ve geceliğim yırtık kumaş yığını halinde yere düştü. Korkumu içti, keskin bir nefes alarak, siyah gözleri çılgına döndü.

İçmek istediği tek şey bu değildi. Kanımı emmek için duyduğu arzu o kadar güçlüydü ki, diğer tüm arzularını bastırdığı gibi beni de alt etti.

"Sunak üzerine uzan, Helia'nın çocuğu," dedi Durian, iğrenç bir gülümsemeyle.

Onun bakışını takip ettim. Midem bulandı. Oturma odasının ortasında, her santimetresine kırmızı mühürler oyulmuş koyu renkli bir oniks levha vardı. Taştan bir tür uğursuz, boğucu büyü hissedebiliyordum.

Hayır. Bu senin istediğin şey değil...

Çılgınca onun zihnine seslenmeye başladım, taht odasında yaptığım gibi onu etkilemek için, ama arzusu çok güçlüydü.

hala onunla mücadele edemedim, avuçlarımın içinde çeviremedim. Bu, geçmiş izlerle kaçtığım andı.

Ama kaçacak yerim yoktu.

Durian boğazımı sıkıca kavradı. "Şimdi," diye tısladı. Ruh hali değişken ve kontrolsüzdü. Bunlara duygu denemezdi. Durian'ın düşmanlarını yok etme ve herkesten üstün olma arzusu dışında başka bir şey *hissettiğini* sanmıyordum.

Beni ileri doğru itti, vampir gücüyle beni yere düşürdü. Kolumun üzerine garip bir şekilde düştüm, bağlarım çarpmanın acısıyla çığlık attı.

"Acınacak kadar zayıfsın. Bazen kendi gücümü unutuyorum," diye iç geçirdi Durian. "Bunu bilerek, tereddüt etmeden talimatları yerine getirmen akıllıca olmaz mı? Bu hayattaki tek amacını yerine getirmek ne kadar zor olabilir ki, evcil hayvanım? Kısa ömrünün geri kalanında tek yapman gereken *itaat etmek*."

Bana aptal ve değersizmişim gibi konuştu, sanki tokat atmış gibi acı vericiydi. Kalkıp sessizce sunaka doğru yürüdüm.

Üçüncü umut ışığı hala hayattaydı ve iyiydi. Bana işkence etmek üzereydi belki, ama en azından bunu eğlence için yapıyordu, benim bir succubus olduğumu keşfettiği için değil.

Rosalind kimliğimi sır olarak saklamıştı. *Nedeni ise* tamamen başka bir konuydu. Ve benim en acil endişem de değildi.

Sırtım sert, soğuk taşa çarptığında korkudan titredim. Bacaklarımı kıpırdatmaya çalıştığımda, vücudumun görünmez bir büyüyle tutturulduğunu fark ettim.

Panik dalgası geldi. Ciğerlerime yeterince hava alamıyordum. Durian beni tatmadan önce hiperventilasyona gireceğimden korktum.

Ama sonra yanımda durdu, parmakları boynumdan vücudumun ortasından göbeğime doğru kaydılar. Gülümsediğinde, bu robotik bir gülümseme değildi. Sanki ilk kez içtenlikle gülümsüyordu.

"Lillian, bu sunuyu beğenmeni diliyorum. Bu kanı, şimdiye kadar kokladığım en saf, en tatlı kanı, seni onurlandıracak bir şekilde tüketmeyi diliyorum. Bu ışık varlığının piç Rune'un elinde olması büyük bir adaletsizlikti. Şimdi onu Lillian için geri alayım. Ona

Karanlık Tanrıça'nın soyundan gelen gerçek bir vampir tarafından tüketilmenin nasıl bir his olduğunu göster. Diğer tüm küçük tanrılar üzerinde hüküm süren Tanrıça."

Rune'dan bahsedilince, yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü — bu hareket, Durian'ın pantolonundaki penisinin sertleşmesine neden oldu. Rune'un bana olanlara aldırış edip etmeyeceğini merak ettim. Gerçeği bilseydi — benim düşman casusu olmadığımı ve iradem dışında kaçırıldığımı — bana karşı hisleri değişir miydi?

Hepsi yine de bir yalandı. O bana sadece ne olduğum için ilgi duymuştu. *Kim olduğum için* değil. Tıpkı diğerleri gibi. Ona koşarak, umut ederek, özleyerek ve aşk acısı çeken bir kız gibi ona tutkuyla bağlanarak aptallık ettim. Beni kaçırarak, Liza muhtemelen kalbimin bir kez daha parçalanmasını engelledi.

Durian dişlerini gösterdi. Süslemeli siyah kristal kabzalı bir hançer kaldırdı. Gözlerimi sıkıca kapattığımda, homurdandı.

"Bana bak, evcil hayvan. Yoksa gözlerini zorla açmamdan hoşlanmayacaksın."

Bunun ne anlama geldiğini hayal bile etmek istemedim. Korku ve acı içinde boğulurken, keskin bir bıçağın parıltısına bakarken, zihnimde yeni sesler olduğunu fark ettim.

Ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyordum, ama bir zamanlar kulağımda çok yüksek ve acımasız olan Isabella'nın sesi artık solmuştu.

Artık Snow'un sesini duyuyordum. Annesinin, Penn'in sesini de. Aristelle'deki tüm arkadaşlarımdan seslerini. Ve Rune'un sesini, beni kırmadan önceki halini.

Benimle tartışılar, benim hala bir anlamım olduğunu, onlar için hala önemli olduğumu söylediler. Hala sevgi ve ilgiye layık olduğumu. Olduğum gibi mükemmel olduğumu.

Gözyaşları artık serbestçe akıyordu.

Büyüyle hareketsiz tutulurken bıçak karnımı kesti. Durian beni keserken tek yapabildiğim çığlık atmaktı. Neyi kazıyordu?

Belki de tamamen ölmeyi reddeden, gelip giden o küçük kıvılcımdı. Ya da belki de hala Rune'a ait olan parçalarımdı, ya da hala *bana* ait olan parçalarımdı.

Kan göğsümden akıyordu, sıcak ve kaygan, sunak kenarlarından akıp ayaklarımda dibindeki kadehe giden oluklarda toplanıyordu. Her şey iğrençti.

Hiç bu kadar nefretle yanmamıştım.

Ta ki Durian bir ayna tutana kadar, böylece karnıma kazıdığı şeyi görebildim.

Durian.

Kanarken ve ağlarken yüzümü izledi. Sonra aynayı hareket ettirip, kendi korkmuş gözlerime, yüzümü buruşturan tiksintiye bakmamı sağladı.

"Zavallı evcil hayvan. Beni o kadar küçümsüyor musun ki, senin isyanını fark etmeyeceğimi mi sandın? Tamamen kırılmayı reddetmeni? Seni Lillian'ın bir zamanlar muhteşem olan Nyx'indeki iğrençliğe bağlayan, koparmadığın bağları?

Ağladığımda gözlerim delici bir maviydi. Annemin kulübemizin üst katındaki banyoda asılı olan deniz resmini düşündüm. Jaxon'un Valentin'in kıyısına ulaşip ulaşmadığını, hep hayalini kurduğumuz o berrak mavi dalgaları görüp görmediğini merak ettim. Umarım görmüştür.

Annemin, artık annem olmasa bile, onu istiyordum. Penn'in Snow'a verdiği sevgiyi bana veremese bile. Isabella'nın sevgisini her zaman özlediğim gibi, onun sevgisini de aynı şekilde istiyordum.

Rune'un sevgisini de istiyordum, ne kadar aptalca olsa da.

Hepsi sonsuza kadar benim ulaşamayacağım şeylerdi. Belki de bu, benim özümde kim olduğumla ilgili bir şey söylüyordu. Sürekli ağlayan ilkel bir yara, aynı hikaye tekrar tekrar tekrarlanıyordu, ta ki bu canavarlardan biri sonunda beni bu ıstıraptan kurtarana kadar.

Ayna bir kenara atıldı ve Durian'ın dili göbeğimi okşadı. Keskin bir nefes aldı. Arzusu beni sardı ve buna karşılık gelen güç beni daha da öfkeliendirdi, daha da şiddetli bir şekilde hasta etti.

Kendi acımdan beslenmek zorunda kalmam ne kadar acımasızdı? Beni av haline getiren şey, aynı zamanda beni avcı mı yapmıştı?

"Rune'un yüzyıllar boyunca seni yalnız başına tutmak istemesine şaşmamalı," diye zevkle inledi. "Evcil hayvanımın kanı ne kadar da büyüleyici."

Yine, dili karnımdaki kanı yaladı, ıslak ve sıcak bir şekilde tenime değdi. Altınla süslenmiş oyma tavana bakarken, acı bir şekilde yutkundum - vahşetten elde edilen zenginliğin gösterişli sergilenişi.

Dili, bıçak izlerinin oluklarını takip ederek kanamayı pıhtılaştırdı. Bu, onun salyasının artık kan dolaşımına girmediği anlamına gelmeseydi olumlu bir şey olurdu.

İsteğim dışında, yaralarımın dalgalar gibi yayılan hoş bir karıncalanma hissettim. Keskin ağrı azaldı ve vücudum sıcaklıkla doldu.

Durian ayağa kalktı ve ağzı benim kanımla kaplı halde gözlerimin içine sertçe baktı. Boynumu sıktığında çığlık atmadım. Kıvranmadım. İstenmeyen bir zevk battaniyesine sarılmış olarak bunun olmasına izin verdim.

Acıya geri dönmek istedim. Acı çekmek mantıklı geliyordu. Hissetmem gereken şey buydu. Bu coşku dalgaları değil. Zihnim tatlı bir uyuşuklukla doldu, boşluktan çok daha iyiydi.

Onun durmasını istediğimi, hatta buna ihtiyacım olduğunu düşünmeme rağmen, artık içgüdüsel tiksinti, rahatsızlık ve korku hissetmiyordum.

Durian beslenirken inliyordu, elleriyle vücudumu sertçe bastırıyordu, oysa sunakın bağlama büyüğü karşısında buna gerek yoktu. Onun acı veren dokunuşlarını hiç hissetmedim.

Bu çılgın, kontrol edilemez coşku içinde, tek düşündüğüm şey *oydu*. Adı bedenime kazınmış olan adam değil, ruhuma kazınmış olan adam. Rune'un gülümsemesini gördüm, kahkahasının derin gürültüsünü duydum ve en sıcak, en keyifli bir banyo gibi kendimi ona kaptırdım. Onun odunsu, temiz, erkeksi kokusunu içime çektim, gölgesinin etrafımı sardığını hissettim.

Onunla birlikte olmak dışında başka hiçbir yerde olmak istemedim.

Onun dışında başka bir şey *olmak* istemedim.

olmak, onun

olmak.

Rune'un.

Rune, Rune, Rune.

Rune!

"Seni aptal orospu."

Huzurlu mutluluk halimden sert bir şekilde koparıldım. Kanlar içinde yerde uyandım. Boynum ağrıyordu ve yanıyordu, ama acı hala zevkten gölgede kalıyordu.

Şaşkın bir halde ayağa kalkmaya çalıştım, ama hemen tekrar yere düştüm.

Çift görüyordum. İki tane çok kızgın Durian üzerimde duruyordu, kapkara gözlerinde en soğuk öfke vardı.

"Efendin senden beslenirken, Lillian'ın ihtişamı için geri alınırken, onun adını nasıl söylemeye cüret edersin!"

Oda güçle dolduğunda, öfkesi sisimi keskin bir şekilde dağıttı, düşünemedim. Koşarken bu sefer ayakta kalmayı başardım.

Durian güldü. Uzaklaşmadan yere düştüm, sırtımda bir botla bastırıldım.

"Kaçmak benim gözümde seni yeniden sevimli kılmaz, işe yaramaz fahişe," diye tükürdü. "Beni ne kadar heyecanlandırırsa heyecanlandırırsın."

Beni ters çevirip üstüme çıktı, gözleri çılgındı. Onun avcı içgüdülerini uyandırmıştım. Ve şu anda düşünmek çok zor olsa da, çok fazla kan kaybettiğimi anlayabiliyordum.

Yine boynuma saldırdığında, açık yarayı pıhtılaştıracağını umdum. Ama Durian dişlerini derime geçirdiğinde ve hayatımı almaya devam ettiğinde, bu umut çabucak yok oldu.

Bu sefer, mutluluk içinde kilitlenmiş ve hızla kaybolurken, sadece Rune'un öfke ve tiksintiyle çarpılmış yüzünü gördüm.

Hiçbir şey görmeyene kadar onun buz gibi gözlerine baktım.

RUNE

"Korkak, beceriksiz bir hükümdar olduğun için özür dilemeye mi geldin, Acımasız Rune?"

Isabella bana karşı dururken oda sessizliğe büründü, vahşi sokak kedisi gözlerinde en ufak bir korku belirtisi yoktu.

Hayatımda hiç kimse, hele ki bir insan, bana bu kadar küstahça konuşmamıştı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Hayır."

Uriah alçak bir ısıklık çaldı ve Snow, Isabella'ya merakla baktı —sanki Scarlett'i arıyormuş gibi. Ben de aynısını yapmıştım.

Onu bulamayacaktık.

"Yaşadıkların için üzgünüm," dedim. "Evangeline Naya hakkında sana bir şeyler sormak için geldik."

Bunu gizlemeye çalışsa da, hiçbirimiz onun irkildiğini fark etmedik. Yutkundu, kollarını kavuşturdu ve öfkesini zorlukla bastırdı.

"Kimsiniz *siz*?" diye Snow'a ters ters sordu.

Snow bana baktı ve ben hafifçe başımı salladım.

"Ona da geleceğiz," dedim. "Seni esir alanları adalete teslim etmemize yardım et."

Isabella omuz silkti ve küçümsemesine uygun bir sıkılmışlık ifadesi takındı. "Adalet mi?" diye alaycı bir şekilde gözlerini devirdi.

Yardımcı olmanın pek motive edici olmayacağını hissettim. "Eğer yardımı olacaksa, bunu intikam olarak da görebilirsin." Damarlarım güçle titriyordu, ama Isabella sadece daha sert bir tepki verdi. "Seni temin ederim ki doğuştan olanlar acı çekecek."

Hareketsizce durmuş, daha fazlasını bekliyordu. Günlüğünü okumuştum, bu yüzden bu tepkiyi önceden tahmin etmiştim. Snow, şok içinde Isabella'ya bakarken, daha iyisini umut ettiğini açıkça belli ediyordu.

"Seninle birlikte olan insanları intikamını almak istemiyor musun? Hala kölelik altında olanlara yardım etmek istemiyor musun?" Snow inanamayan bir şekilde sordu.

"Hayır. O para istiyor," diye Isabella'nın yerine cevap verdim.

Isabella omuz silkti, akbaba gibi yüz hatlarına savunmacı bir ifade yerleşti. "Siz zengin şehirli insanlar, hayatta kalmak için savaşmak zorunda olmanın ne demek olduğunu bilmiyorsunuz," diye tükürdü. "Yarınları görebilmek için kendimi koruduğum için *beni* küçümsemeyin."

Snow bir adım öne çıktı ve parmağını kaldırdı. Acı bir şekilde güldü. "Hayatta kalmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Sen bir parazitsin, sen..."

Uriah, Snow'un önüne geçerek onu susturdu. Elini onun ön koluna doladı ve nazikçe kolunu yanına indirdi. Onu daha önce bir kavgayı yatıştırmaya çalışırken hiç görmemiştim. Bu... ürkütücüydü.

Isabella önce şaşkınlık gösterdi, sonra hızla öfkeye dönüştü.

"İşbirliğinin için cömert bir ödeme alacaksın," dedim. Snow alaycı bir şekilde hafifçe homurdandı.

"Sakin ol, sarışın," dedi Uriah, sesi eğlenceyle doluydu, kız ona öfkeyle bakıp kolunu çekerek uzaklaştırdı. O sadece gülümsedi ve dikkatlice kızın yanına geri döndü.

"Peki nasıl güvenebilirim..."

"Kan emici bir iblise?" diye Isabella'nın sözünü tamamladım. "Senaryoyu atlayabilir miyiz lütfen? Sabırsızlanmaya başladım. Ya şimdiye kadar gördüğünden daha fazla para istiyorsun ya da istemiyorsun."

Bu, dudaklarını titretip gözlerini parlatacak ilk şeydi. "Fazla bir şey bilmiyorum."

"Evangeline ile ne kadar süre birlikte kaldın?"

Yine hafif bir irkilme. "İki hafta, sanırım. Orada zaman farklı akıyordu."

"Sen zeki bir kızsın. Diğerlerinden çok daha zeki, eminim," diye başladım, narsist el kitabındaki en eski numarayı kullanarak. Beklediğim gibi,

yüz kasları gevşedi ve bir nefes verdi. "Neyi duydun? Evangeline ve diğer insan tacirleri hakkında ne düşündün? Hangi bağlantıları kurdun?"

İçine kapanırken, son birkaç ayın herhangi bir bölümünü hatırlamak için yüzünde verdiği mücadeleyi açıkça görebiliyordum. Kendi acısıyla mücadele ettiğini, onu bastırmak ve ortadan kaldırmak için kaba kuvvet kullandığını da gözlemleyebiliyordum.

"Evangeline soğuk kanlı bir kaltaktı," dedi.

"Evet. Tüyler ürpertici bir sesi vardı. Ayrıca çok çirkindi. Doğal vampirler için imkansız bir şey olduğunu düşünmüştüm, ama ne yazık ki," dedi Uriah başını sallayarak.

Isabella'nın dudakları kısa bir süre kıvrıldı, ama sonra bizim nefret ettiği vampirler olduğumuzu hatırladı. "O ve teyzeleri bize sürekli şeytan tanrıçasına dua ettiriyorlardı. Doğmuş olanların hak ettikleri hükümdarlık konumuna geri döndükleri zaman, bizi yeni düzene hazırladıklarını söylüyorlardı."

"Teyzeler mi?" diye sordu Uriah.

"Bizi gözeten, nasıl davranmamız gerektiğini ve kime *hizmet etmemiz* gerektiğini söyleyen kadınlara verdikleri isim." Isabella'nın vücudu bilinçsizce titredi ve gözleri karardı.

Kanımda ateş yandı ve Scarlett'i düşünerek kendimi kaybetmemek için elimizdeki işe odaklanmaya çalıştım.

"Teyzeler vampir değildi. Cadılardı," dedi Isabella. Uriah ve ben birbirimize baktık. "O lanet *olası*

Lillian'ın lanet olası hizmetkarları," diye mırıldandı.

Isabella onaylayarak tekrar titredi.

Selena'yı dışlayan ve kendilerini Lillian'a hizmet etmeye adanmış, özellikle kötü bir kaos cadıları kültü vardı. İlk olarak birkaç yüzyıl önce ortaya çıktılar ve popülerlikleri inişli çıkışlıydı. Mistik kehanetler yoluyla Lillian'a hizmet etmek için çağrıldıklarını iddia etseler de, gerçekte doğuştan beyinleri yıkanmıştı. Görünüşe göre bu eski ideoloji, Durian'ın dini ve siyasi ahlakı ve büyüyen köle ticareti ile harmanlanıyordu.

"Bize öyle diyorlardı," diye mırıldandı Isabella. "Lillian'ın hizmetkarları."

Gölgelerim derimden kaçıp onu aramaya gitmek için can atıyordu *Onu bulmak*, ona ulaşmak, onu bulmak için çaresizce, adanmışlıkla.

"Bize artık çok uzun süre saklanmamız gerekmeyeceğini söylediler," dedi Isabella. "Lillian'ın hiçbir antlaşmayı tanımadığını ve yakında Valentin'den ve tüm Ravenia'dan dönüştürölmüşlerin silineceğini söylediler."

"Başka isimler duydun mu? Ayrıntıları duydun mu?"

Isabella ellerini sıkıp açarak yanımdan uzaklaştı. "Diğer vampir kadın Evangeline ile yakındı. Ziyaretlerinden birinde, senin onun partnerini öldürdüğünü söyleyerek içeri daldı — Eric ya da öyle bir şey."

"Frederick," dedim.

"Evet." Isabella yere bakarak, "O da çok kötü biriydi," dedi.

Liza. Kaçınılmaz sona yaklaşıyorduk, sonuna kadar saklamam gerektiğini bildiğim konuya. Böylece Isabella mümkün olduğunca uzun süre yararlı olabilecek her şeyi hatırlamaya odaklanabilecekti.

"Kızgındı, ama aynı zamanda bir şey için heyecanlıydı. *Anladığını* söyledi. Diğer her şeyi geri almadan önce senden alabileceği değerli bir şey keşfettiğini söyledi."

"Bu bilgi artık geçerli değil. Başka bir şey var mı?" diye sordum ve Isabella keskin ses tonuma gözlerini kısarak baktı.

"Tabii ya, bize *kölelere* en değerli sırlarını anlattıkları tüm anları hatırlayayım," dedi alaycı bir tonla.

Bu yorumu görmezden geldim. "Durian'la hiç tanıştın mı?"

Kafasını salladı. "Ve Helia'ya şükürler olsun ki yapmadım. Çünkü onun kölelerine ne yaptığını bizzat gördüm." Yüzünü buruşturdu. "Onu hayatta kalmayı başarabilirlerse, hepsi kafadan bitti demektir. Bir kulüpte onun eski *evcil hayvanlarından* biriyle tanıştım. Bir cümle bile kurmakta zorlanıyordu. Uyuşturulmuş mu yoksa deli mi olduğunu anlayamadım, ama gelecekte gördüklerini ve sesler duyduğunu söyleyip durduğunu kesin olarak biliyorum."

Isabella'nın gözleri yine dondu ve en azından şimdilik sona geldiğimizi anladım. Dişlerimi o kadar şiddetle sıktım ki...

kırılmalarından korkuyordum. Isabella'nın sözleri, Scarlett'in görüntüleri ile karışarak zihnimde tekrar tekrar yankılanıyordu.

Sonunda sözleri ağızımdan çıkarmayı başardım. "Hiç Scarlett hakkında konuştuklarını duydun mu?"

Isabella travmatik sersemliğinden bir anda çıktı. Gözleri üçümüz arasında dolaştıktan sonra ağır bir şekilde bana takıldı. "Scarlett Hale mi? Crescent Haven'dan mı?"

Başımı salladım. "Evet. Kız kardeşin."

"O benim kardeşim değil," diye gözlerini devirerek tersledi. Dikkatini bana geri çevirdi, kaşlarını çatarak kaşlarını birleştirdi. Sonra bir şey yerine oturdu ve aniden sırtıttı. "Oh. Anlıyorum."

Hiç de öyle hissetmesem de tarafsız kaldım. Snow da benzer bir tepki gösteriyordu ve Uriah ona bir adım daha yaklaştı.

Isabella başını geriye atarak kahkaha attı. "Aristelle'in vampir lordunu baştan çıkarmak için fahişe kız kardeşime bırak." Snow'a tamamen küçümseyici bir bakış attı. "Dur tahmin edeyim, sen Jaxon'ın yerine gelen misin?"

Snow öfkeyle ellerini havaya kaldırarak patladı. "Senin kurtarılmanın sebebi o! Ona *hayatını* borçlusun."

Isabella tereddüt etti. "Senden aldıkları değerli şey o mu? Gerçekten bu yüzden mi buradasın?"

Sessizliğim onun sorusuna cevap vermek için yeterliydi.

"Hepiniz aptalsınız," dedi. "O, erkeklerden erkeğe atlayan bir seks şeytanından başka bir şey değil. Şu anda nerede olursa olsun, zirveye kadar sevişerek geldiğine dair tam bir inancım ve güvenim var."

Gölgelerimin savunmasız bir insan kadını paramparça etmesini engellemek için bu kadar uğraşmam çok nadir bir durumdu. Aslında, bu ilk kez oluyordu.

Öte yandan Snow, son kalan özdenetimini de kaybetmişti. Selena'nın yumuşak ay ışığıyla parlayan avuçlarıyla, gözlerinde sadece öfkeyle Isabella'ya doğru koştu.

Uriah onu durdurmakta gecikti, ama Snow Isabella'yı yere devirmeden önce onu yakalamayı başardı.

Snow, büyüyle onun kolunu yaktı. Uriah küfretti, ama onu geriye doğru sürüklerken bırakmadı.

"Sen iğrençsin," diye tükürdü Snow. "Scarlett, kendini tehlikeye atsa bile seni kurtarmak için mücadeleyi hiç bırakmadı. Ve sen bunların hiçbirini hak etmedin." Uriah'ın elinden kurtuldu ve paltosunu düzeltti. "Onun ne olduğunu kimseye söylemeyi düşünürsen ya da ona şimdiye kadar yaptıklarından daha fazla zarar verirsen, yukarıdaki ve aşağıdaki tüm tanrılara yemin ederim ki, senin sefil, kindar kışını yok edeceğim. Ve bir sonraki hayatında da aynısını yapacağım."

Snow'un açıklamasına gülümsemeden edemedim, ama bu gülümseme çabucak bir hırıltıya dönüştü. "Yüksek sesle söylemek gerekirse," dedim Isabella'ya. "Her yerde gözlerim var. Burada kalıp hatırlayabildiğin tüm önemli şeyleri yazacaksın, sonra bunların ne kadar değerli olduğunu göreceğiz. Scarlett eve sağ salim döndükten *sonra* ödemen yapılacak. Onun sırlarını ifşa ettiğine dair en ufak bir söylenti bile duyarsam, cadının seni istediği şekilde cezalandırmasına izin veririm."

Snow dayanışma içinde başını salladı. Uriah ise sadece... tahrik olmuş gibi görünüyordu. Cadiya bakarken göz bebekleri büyümüştü.

Hemen Scarlett'in acınası kız kardeşine odaklandım. Gölgelerim havaya yayıldığında, sonunda başını salladı. Sinir bozucu sırtışı hiç değişmedi.

Hızla ayrıldık, koridorlarda hiçbir insanın bize rastlamaması için çalışan şifacıların bakışlarından kaçarak.

Güneş gökyüzünde alçalmıştı, gri bulutlar onu gizliyordu.

"Ben korkunç bir insanım, değil mi?" Snow, paltosunu sıkıca kendine sararak sordu. "Onun cehennemi yaşayıp geri döndüğünü biliyorum. Ama yine de o aptal suratındaki acımasız gülümsemeyi silmek istiyorum."

Uriah güldü. "Kendine çok sert davranıyorsun, sarışın."

"Bana öyle deme!"

Ona imalı bir bakış attı. "Eğer birikmiş öfkeni serbest bırakman gerekirse, ben buradayım."

Snow ona öfkeyle baktı.

"Kalede senin adının yazılı olduğu bir dövüş alanı var," diye bitirdi.

Kız burnunu çekti, öfkesi biraz azaldı. Bir kadına dövüşmeyi teklif ederek flört etmek tam Uriah'ın yapacağı bir şeydi. Terapötik olarak.

Bakım merkezi artık görünmez hale gelmiş ve boş bir yan sokağa girmiştik, ben de hareket etmeyi bıraktım.

Onun kölelerine ne yaptığını bizzat gördüm. Onu hayatta kalmayı başaranlar, hepsi kafadan boku yemiş durumda.

Gölgelerim sonunda derimden sıçrayarak binaların yanlarına tırmandılar ve öfkeleriyle yeri sarsmaya başladılar.

"Rune?" diye sordu Uriah çekinerek.

Snow önüme geçip gözlerime baktı. Beni kollarına çektiğinde, kaskatı kesildim, dudaklarım aşağı doğru çekildi.

Hiçbirimiz konuşmadık. Onun kollarında tamamen rahatlayamadım, ama acım onun acısıyla birleşince gölgelerim yavaşça derime geri çekildi.

O kadın iğrençti. Isabella'nın kaderini Scarlett'in belirlemesine izin verecektim. Ama onun, benim Küçük Alev'ime bir kelime bile olsa zarar vermesi mümkün değildi. Bir daha asla.

Düşüncelerim döngü halinde dönüyordu, her biri bir öncekinden daha korkunçtu. Ona ulaşmalıydım. *Onunla* çok uzun süredir birlikteydi. Kısa hayatında zaten yeterince acı çekmişti, daha fazla acı çekmeyi hak etmiyordu.

"Rune," dedi Snow. "Üzgünüm. Seni sevdiğini biliyorum..." Snow'un sözleri yüksek bir patlama sesiyle kesildi.

Uriah ve ben onu hemen koruduk ve gürültü kesilene kadar bekledikten sonra patlamanın kaynağını aramaya başladık.

"Bakım merkezi mi?" Snow panik içinde ciyaktı.

Kokusu koku dumanduman duman havayı havayı

Uzak çığlıklar sokaklarda yankılanıyordu. Gücümü toplayarak gölgelerime seslendim.

Kahretsin.

Dişlerim ağrıyordu ve *açlıktan* ölüyorum fark ettim.

SCARLETT

Koşarken bilincim gelip gidiyordu. Korku dilimde acı bir tat bırakıyordu ve beni ayakta tutan tek şey, periyodik olarak salgılanan adrenalin idi. Görüşüm bulanıktı ve uzuvlarım artık neredeyse hiç çalışmıyordu. Bacaklarım ağırlaşmış, kollarım da hantal hale gelmişti. Onu savuşturamıyordum, durduramıyordum.

Rune.

Beni kovalıyordu, benimle oynuyordu. Eskisi gibi değil.
Bu bir oyun değildi.

Rune benden nefret ediyordu. Acı çekmemi istiyordu. Beni tamamen yok etmek istiyordu. Ona tekme attım, ama o kolayca bileğimi yakaladı, beni kendine doğru çekti ve keskin dişleriyle etimi parçaladı.

Beni öldürecekti. Ölümün soğuk pençesinin bana ulaştığını hissettim, Lillian'ın parmak uçları omurgamı okşadı, sesi beni eve çağırıyordu.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, Rune konuşmadı. Sessizliği ile beni işkenceye maruz bıraktı. Dışarıdan bakıldığında sevdiğim adam gibi görünüyordu, ama artık o gibi *gelmiyordu*. Sanki nefret, onun tüm insanlığını öldürmüştü, ona aşık olduğum her şeyi ondan almıştı.

Gözlerimi kırpıttım ve birdenbire elim Rune'un elindeydi, diğer elinde ise bir bıçak tutuyordu. Ne olduğunu anladığım anda, kan donduran bir çığlık attım.

Bıçağı parmaklarıma dayadı. Üstüme çıkmış, diğer kolumu da bastırıyordu.

"Lütfen yapma," diye ağladım. "*Lütfen.*"

Bıçak parmaklarıma değdi. Yine bayıldım.

Nerede kalmıştım? Oda dönüyordu. İçeri girip çıktım. Tek gördüğüm, Rune'un soğuk bakışları ve sadistçe sırıtışıydı. Merhamet dileklerimi, bana zarar vermesini engelleme çabalarımı, *benimle konuşmasını isteme* çabalarımı reddetti.

Bir şey söyle. Lütfen, bir şey söyle.

Ellerim güzel duvarlarda kanlı izler bıraktı. Tavan yer oldu, yer tavan oldu. Artık gözlerimi kullanamıyor olsam da koştum. Rune onları kafatasımdan çıkarmış mıydı?

Bir noktada, tamamen bayılmış olmalıyım. Çünkü her şey sağır edici bir karanlık içindeydi. Kaderin en acımasız cilvesi olarak, karanlık bir yıldızlar alanına dönüştü. Müzik odasını düşündüm ve içimdeki ateş söndü.

"Kalk," diye bağırdı Carol teyze.

Dik oturdum ve ani hareketimden pişman oldum. Başım zonkluyordu ve boğazım kurumuş ve ağrıyordu. Ama en azından Rune'un ameliyatla ses tellerimi kesip kulağıma *bir daha asla şarkı söyleyemeyeceğimi* fısıldadığı kabusumdan beni uyandırmıştı.

Kuru kan, morluklar ve diş izleriyle kaplı bedenime baktım. Hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Gördüğüm kabusun bir rüya olduğunu, gerçek olmadığını biliyordum. Ama aynı zamanda dün gecedan kalan tüm bu gerçek *anılar da* vardı — Rune'dan kaçtığım, onun bana zarar verdiği görüntüler. Bunların rüya olmadığını biliyordum. Ama Rune'un burada olmadığını da biliyordum.

Durian'la birlikteydim.

Boğazıma bir yumru takıldı. Aniden felaket bir şekilde uyuşmuş ve boşalmış hissettim. Zihinsel döşememin altına itmek için çok fazla bok vardı. Çok fazla açık, sızan yara vardı. İnkâr ve kaçınma duvarımın sonunda yıkılması durumunda ne olacağından korkuyordum. Durian'ın dileği er ya da geç gerçekleşebilirdi.

Kırılmanın eşiğindeydim.

Bunu hissedebiliyordum.

Ve Lana haklıydı — kırılırsam, Efendim beni canlı canlı yiyecekti. Kelimenin tam anlamıyla.

Carol teyze bana bağıırıyordu, ama ben neredeyse hiçbir şey duymuyordum. Ayağa kalktım ve ona bakakaldım, gözlerimi kırpmadan, bana tokat attığında bile. Onun bana bağıırıp vurmasının hiçbir işe yaramadığını, benim kopukluğumu aşamadığını görmek bana hastalıklı bir tatmin duygusu veriyordu.

Kanımın lavaboya aktığı duşta neredeyse hiç kendimde değildim. Pencerenin önünde dizlerimin üstüne çöküp okunan dualarda da. Yemek, su ve kanımı yenileyen bir tonik boğazımdan zorla geçirilirken hiçbir şey hissetmedim.

Carol teyzenin beni nereye götürdüğünü anladığımda bir şeyler hissetmeye başladım. Diğer köleleri görmek için yemek salonuna ya da taht odasına götürmüyordu.

Hayır.

Doğrudan Durian'ın odalarına. Kendi kişisel cehennemimin tekrar tekrar yaşandığı yere. Bu sefer, Rune'un adını söylememeyi öğrendim.

Aslında, artık onu hiç düşünmek istemiyordum.

Kapımın dışında mükemmel, şehvetli bir kıkırdama duyduğumda kaç saat ya da gün geçtiğini bilmiyordum. Kendimi kıvrılmış, gözlerimi sıkıca kapatmış, uyuyor muydum yoksa sadece katatonik miydim, emin bile değildim.

"Son zamanlarda çok çalışıyorsun, Igor." Ses, kulak zarlarımı okşayan en yumuşak dokunuştı. "Gözlerini dinlendirmeyi hak ediyorsun. Kimseye söylemeyeceğim."

Sonra, duyamayacağım kadar alçak fısıltılar duyuldu, sonra sessizlik çöktü.

Bir tıklama sesi ve ön kapının yavaşça açılmasıyla irkildim.

"Eh, ortak köle odalarından kesinlikle daha iyi. Ama çok da değil."

Rosalind. Sıkı sarı bukleleri omuzlarından mükemmel bir şekilde dökülüyordu ve uzun siyah kirpiklerinin tek bir tanesi bile yerinden oynamamıştı. Tül ve tüylü, göz alıcı pembe bir bornoz giymişti. Bornozun altında, yere kadar uzanan bir gecelik vardı.

Kaşlarını kaldırdı. "O perdeler tam bir *felaket*."

Ayağa kalkmaya çalıştım, ama gözlerim karardı. Rosalind sendelediğimi fark etti ve elini uzattı, ama ben kendimi tutmayı başardım.

"Dikkatli ol," dedi.

Ses tonunda ve yüz hatlarında bir tehdit var mı diye anlamaya çalıştım, ama o benim büyülerime karşı bağışık ve tamamen okunaksızdı, ayrıca kafam da inanılmaz derecede bulanıktı.

"Senin bir insandan çok daha hızlı iyileştiğini nasıl fark etmediler? Vampirler çok aptal. Eminim insan *olsaydın*, çoktan ölmüş olurdun."

Rakibini ortadan kaldırmak için mi buraya gelmişti?

"Sen sarayda değildin," dedi. "Ben de seni almaya geldim." Bana elini uzattı.

"Beni almaya mı? Yoksa soğukkanlılıkla öldürmeye mi?" diye sordu.

"Ölmeni isteseydim, çoktan ölmüş olurdun." Gülümsedi, ama gülümsemesinin samimi olup olmadığını hiç anlayamadım.

Şimdiye kadar başkalarının niyetlerini okumak için yeteneğime ne kadar güvendiğimi fark etmemiştim.

Hala elini aramızda havada tutarken bileğini hafifçe çevirdi.

Kaybedecek neyim vardı ki? Durian'ın kanımı ve yaşama isteğimi yavaşça emmesi için var oluyordum. Günlerdir, kaç gün olduğunu bilmediğim bir süredir, durmaksızın işkence görüyordum. Dövülmüş, yıkılmışım. Hayaller ve kabuslarla boğuşuyordum.

Helia'nın yeşil dünyasında Rosalind'in daha *kötü* olmasının imkanı yoktu. Ayrıca, bu benim ne olduğum, ne olduğumuz hakkında daha fazla bilgi edinmek için ilk fırsattı. Sadece bir succubus olduğum için hayattaydım. Nasıl kullanacağımı bilmediğim güçlerim vardı, Durian'da hayatta kalmama yardımcı olabilecek yeteneklerim vardı. Büyümü anlamadan feci şekilde başarısız oluyordum. Karanlıkta debeleniyordum ve saf şansımın sonsuz olmadığını hissediyordum. Böyle devam edersem, beni öldürecekti.

Rosalind'in elini tuttum.

RUNE

Neyse ki, enkaza dönüşen bakım merkezi değildi. Ama durum pek de iyi sayılmazdı.

Öfke damarlarımdan kaynıyordu. Haftalardır yaptıkları gibi, doğanlar bir kan kafesini hedef almıştı — vampirlerin kan içme arzusu içindeyken veya bu arzunun eşiğindeyken kimseye zarar vermek istemediklerinde gidebilecekleri güvenli limanlardan biri. Bu merkezlerde fahişeler yerine şifacılar ve ücretli gönüllüler çalışıyordu. Herkes kan için para ödeyemezdi veya emrinde istekli ölümlüler bulunmazdı. Kazalar oluyordu ve bu, savaştan sonra düzeni sağlamak için aldığımız önlemlerden biriydi.

Snow'u, atanmış bir koruma ile birlikte binayı terk etmeye zorladık. O yardım etmek istemişti, ama ben Scarlett'in en iyi arkadaşını tehlikeye atmayı reddettim. Ayrıca, kalan doğanları kısa sürede halledecektim.

"Beslenmem lazım," diye Uriah'a fısıldadım, yıkıma bakarken, devriye gezen dönüşmüşlerle savaştan doğanlarla uğraşırken.

Uriah bana inanmaz bir bakış attı. Kendimi zayıf bırakarak bu kadar sorumsuzca davranmak benim karakterime hiç uymuyordu.

"Biliyorum," dedim. "O gittiğinden beri bu lanet olasıca imkansız hale geldi." Onun kanına kıyasla diğer tüm kanlar sulandırılmış sidik gibiydi. Ve başkalarından beslenmek sadakatsizlik gibi geliyordu, sanki onu incitmenin başka bir yolu gibi.

Anlayışla başını salladı. "Bir daha asla, Rune. Kendini tüketemezsin. Şimdi olmaz. Şimdi olmaz lan."

"Biliyorum."

Uriah, Lillian'a dualar okurken, sürünen siyah alevler yayılan bir cadıyı işaret etti.

Başka bir kadından beslenmek istemedim, özellikle de doğrudan musluktan. Ama onun iğrenç olması ve Scarlett'e zarar veren insanlarla işbirliği içinde olması benim için fazlasıyla yeterli bir gerekçeydi.

Yakıt, zevk değil. Kesinlikle değil.

Uriah'ın gölgeleri, biz kavgaya katıldığımızda derisinden fırladı. Bir doğanın boynunu kesti. Kan fışkırdı. Doğan kendi kanında boğuldu.

Hiç vakit kaybetmeden cadıyı yakaladım, gölgelerim onu sardı. Bir nefesle, siyah alevleri söndü.

"Sena ve Helia'yı terk edip ayaklarına tükürdükten sonra sana nasıl davranacaklar acaba?" diye fısıldadım kulağına, o boğulurken. "Sanırım bunu birazdan öğreneceksin."

Dişlerimi boynuna geçirdim. Ruhunun çürümüş özüyle daha da ekşimiş olan iğrenç kanını boğazımdan geçirdim.

Onun cesedini yanmış sokağa atarken hiç özen göstermedim.

Ölümlüler ağlıyor, çöken kafeden yaralıları ve katledilenleri sürükleyerek uzaklaştırıyorlardı. Su büyüsü yapan kadınlarımdan biri, kalan alevleri söndürüyordu.

Bu doğuştan vampirler ve müttefik ölümlüler, intihar görevlerine kadar saklanarak yaşamış ve bizim bölgemizden hiç ayrılmamış olmalı. Doğmuş topraklarında hala kendi özel kuvvetlerimiz vardı. Ama onlar bu kadar aptal değillerdi.

Sonunda, kanımdaki öfkeyi serbest bırakmak için bir bahanem vardı.

Doğmuşlar, benim savaşçılarımdan aniden geri çekildiğinde başlarının belada olduğunu anladılar. Gökyüzü karardı. Doğmuşlar bana döndüler, kana susamış gözlerinde nefret parlıyordu.

Scarlett'i düşündüm.

Boğazımdan vahşi bir kükreme çıktı. Gölgeleğim her yöne patladı. Her bir doğan'ı delip geçtiler, içlerini boşalttılar, içten dışa yok ettiler. Ve bu yetmedi.

Ölümlüler beni dehşet içinde izliyorlardı. Ne gördüklerini merak ettim — baştan aşağı siyah giyinmiş, çenesinde kan damlayan, dalgalı vücudunu parçalayan ve göz açıp kapayıncaya kadar bir düzine düşmanı yok eden,

Çenemden kan damlıyordu, dalgalı vücudumdan şeytani gölgeler yayılıyordu ve göz açıp kapayıncaya kadar bir düzine düşmanı yok ediyordum.

Acımı gördüler mi diye merak ettim. Lanet olası *ıstırabımı*.

Kesik bir kolu ayağımla kenara iterek, önümdeki parçalanmış bedenlere baktım. Bu, neredeyse hiç rahatlatıcı değildi.

Gerçek arzularımı gerçekleştiremedim. Ona ulaşmak için yolumdaki her şeyi yok edemedim. Valentin'i lanetleyemedim, klanımı, şehrimi ve diğer tüm ölümlüleri feda edemedim. Onu kurtarmak ve tüm dünyasını mahvetmek için seçim yapsaydım, beni asla affetmezdi.

Ama benim istediğim buydu.

Onu.

Diğer her şeyi ve herkesi siktir et.

Ağzımdaki kanı sildim. Gölgelerim intikam dolu ve yıkılmış bir halde bana geri döndü.

Küçük Alevim olmadan geçen HER GÜN ona bir düzine yeni hediye aldım. Giysiler, seveceği yeni müzikler, nadir bulunan büyülü nesneler ve sanat eserleri. Onun dönüşünde kalenin mükemmel olmasını istedim. Güvenli hissetmesini, *evindeymiş gibi* hissetmesini istedim.

Lumina'daki cadıların bakıldığından ve korunduğundan emin oldum. Scarlett'in sevdiği herkes korundu. Hatta onun arkadaşı Jaxon'u bulmak için kurak topraklardaki kurt dönüşenlerle yazıştım.

Masamda, en kötü senaryoya karşı savunma planları hazırladım: krallıktan Valentin'i geri almak için gönderilen bir lejyon.

Mason içeri girdiğinde, ona her zamanki soğukluğumu gösterdim. Beni görmek ve yararlı olduğunu kanıtlamak için bir bahane bulmak amacıyla mesajları iletmek için durmadan çalışıyordu.

"Krallık Kole'yi gönderiyor. Birkaç hafta içinde Hatham'a varacak," dedi.

"Ve kimse mesajlarımıza cevap vermedi mi?"

"Hayır."

Kole Tefar, klanımın bilinen bir düşmanıydı. Konseyin seçtiği bu yüksek rütbeli kişinin kötü haberi buydu. O, savaşı sona erdiren, beni Aristelle'in lordu ilan eden ve kurak toprakları kuran antlaşmaya başlangıçta karşı çıkmıştı. Ama iyi haber, Kole'nin savaşın önemli anlarında bağnazlığını bir kenara bırakıp antlaşmanın kabul edilmesini ve krallığın dikkatini Valentin'den başka yöne çevirmesini sağlamasının bir nedeni vardı.

Bu neden, ölümcül yüksek topuklu ayakkabılar, acımasız bir yılan dili ve kötü bir ters vuruşla ilgiliydi.

"Sadie'ye yazacağım," dedim.

Mason ağzını açıp kapattı.

Yaptığı şey için asla özür dilemeyecekti. Hâlâ bunun haklı olduğuna inandığı sürece. Ve sinir bozucu gerçek şuydu: Şüpheleri haklı çıkmıştı. Elindeki bilgiler, Scarlett'in gerçek doğası ve tehlikenin ciddiyeti göz önüne alındığında, Mason eğitildiği şeyi yapmıştı. Bir kez bile emirlerimin dışına çıkmamıştı. Sadakatimi boşa çıkarmamıştı.

Bunu benim zayıf, insani tarafım olarak adlandırın, ama yine de onu cezalandırmak istedim.

"Ravenia'nın en güçlü dönüşmüş klanlarından biri bizimle iletişime geçti. Kendi temsilcilerini bizimle görüşmeye göndermek istiyorlar," dedi Mason. "Liderlerinin adı Kylo. Kendilerine Hekate klanı diyorlar."

"Yolda arkasını kollasa iyi olur," diye mırıldandım. "Oynadığımız oyun tehlikeli bir oyun."

"Bu haklı bir şey," dedi Mason, tanıdık kararlılığı itiraf etmeliyim ki içimi rahatlattı. "Bu görüşmenin gizli kalmasını sağlayacağız. Ama ortaya çıkarılsak bile, krallığın ilk saldırganlık eylemini ve ardından gelen sessizliğini işaret etmemiz yeterli. İkimiz de sadece kendi çıkarlarımızı gözeten rasyonel güçleriz."

Her zamanki gibi sinir bozucu derecede ikna edici ve mantıklıydı. En azından bana onu dışlamaya devam etmek için iyi bir neden verecek, karakterine uymayan aptalca bir şey söyleyebilirdi. Zeki ama düşüncesiz — sinir bozucu bir karakter karışımı.

Mason planlarıma göz attı. Kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi.
"Söyle hadi."

O iç geçirdi. "Kıyıdaki ölümlülerle bir an önce çalışmaya başlamalıyız. Sayıca üstünlük sağlamalıyız. Coğrafi olarak üstünlüğümüz var. Bunu mümkün olduğunca kullanmalıyız. Hem havada hem de karada."

Ona oturması için işaret ettim.

Gün batana kadar çalışmaktan başka bir şey yapmadık. Scarlett hakkında tek kelime bile konuşulmadı ve bu ikimiz için de en iyisiydi. Takıntılarımdan uzaklaşmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyordu ve bu kesintisiz odaklanma anlarını sonuna kadar yaşadım.

Çünkü Küçük Alev'imi kurtarmak için fırsat bulduğumda, o kendini yeniden iyi hissedene kadar ona sadakatle bakmaktan başka bir şey yapmanın zor olacağını biliyordum.

SCARLETT

Rosalind, bir prenses için uygun odalarda yaşıyordu. Onun odalarına fark edilmeden gizlice girmeyi başarmıştık. Gece yarısıydı ve Rosalind bu kaleyi avucunun içi gibi biliyordu. Yolculuğumuzu, çocukların hayal dünyasında oynadıkları zararsız bir oyun gibi hissettirdi, enerjisi benim korkumu yatıştırdı ve sonunda sadece hafif bir uğultu kaldı. Her salonu kontrol ederken yol boyunca kıkırdadı, beni nişlere sakladı ve ortalık sakinleşince beni ileriye doğru yönlendirdi.

Şeytanlarla dolu bir kalede onun çocuksu hayranlığından daha garip olan, kendimi ona neredeyse gülümserken yakaladığım anlardı. O, dünyayı yeniden renklerle boyamıştı ve ben onun neden köleler arasında sevildiğini çok iyi anlıyordum.

Rosalind'in yanında, kendi kasvetli gerçekliğimi unuttum. Yarattığı illüzyonlar o kadar masum ve güzeldi ki, onlara tutunmaktan başka çarem yoktu.

Tavandan sarkan dalgalı, yarı saydam bir perdeye uzandım, parmaklarımın arasında pürüzsüz pembe kumaşı çektim ve sonra bıraktım. Odasının sol ucundaki bir kapıdan, güzel ve kadınsı bir yatak odasına göz attım. Battaniyeler ve dekoratif yastıklarla dolu yumuşak bir yatak, üzerinde küçük ışıklar asılı bir gölgelik gördüm.

Ana odada, dekoratif sütunlar ve yüksek pencereler arasında beyaz mermer bir heykel gördüm. Kıvrımlı, nefes kesici figür, ilk succubus olan Heraphane'di.

Daha fazla dalgalanan perdeler ve yıldız şeklindeki asılı fenerlerin arasında, sağımızda rahat bir oturma alanı vardı. Bir dizi yastığın üzerine uzanmış, çıplak bir erkek vardı.

Adam uykulu bir kedi yavrusu gibi yavaşça gözlerini açtığında, Rosalind'e endişeli bir bakış atarak sıçradım.

Rosalind, benim onun mekanını beğenmemi izleyerek bana gülümsüyordu.

Hızla adama doğru ilerledi, adımlarında neşe dolu bir zıplama vardı.

Elini nazikçe adamın çenesine koydu. Adam, sanki o güneşmiş gibi ona baktı.

"Cassius, bebeğim," diye mırıldandı. "Arkadaşımın bizi ziyarete geldiğini kimseye söylemeyeceksin, anladın mı?"

Adam bana bakmadı bile. Sadece başını salladı. "Tabii ki, Rosalind. Asla."

"Aferin oğlum," diye övdü, sanki bir çocuğa konuşuyormuş gibi dudaklarını bükerek.

Ama o bunu yuttu, o yakışıklı, keskin hatlı yüzü, sanki ona istediği her şeyi vermiş gibi eridi. O, kulağına bir şey fısıldadı ve o gitti. Boynunda beyaz bir köle tasmacı, bronzlaşmış bileklerinde ısırtık izleri olduğunu fark ettim.

Yalnız kaldığımızda, yanındaki beyaz kanepeye oturmam için bana işaret etti. Gül altın saplı narin çiçek desenli bir fincanda lavanta ve papatya çayı ikram etti.

Ne diyeceğimi bilemedim. Boynuma baktı ve onun benim kalın siyah tasmamı izlediğini anlamam biraz zaman aldı. Sonra gözleri, *Durian* isminin çirkin kırmızı bıçak izleriyle yazıldığı açıkta kalan karnıma kayd. Her sabah Carol teyze onları iyileştiriyordu ve her gece Durian beni yeniden kesiyordu.

Siyah cüppemi kapattım. Üzerimde sadece sütyen ve külot olduğunu unutmuştum. Artık utanç duygusu benim için bir anlam ifade etmiyordu.

Rosalind bana acıma göstermedi. Yüzünde sadece şaşkınlık vardı.

"Sen ne olduğunu biliyorsun," dedi. "Bu yüzden ilk tanıştığımızda çok korkmuştun. Beni seni öldürmeye geldiğimi sandın."

"Succubusların birbirlerini tanıyabildiğini bilmiyordum," dedim, çaydan bir yudum aldım. Elixir gibi kokmuyordu, sıcak derinliklerinde herhangi bir büyü de göremedim. Rosalind'in dediği gibi, eğer beni öldürmek isteseydi, ben uyurken yapabilirdi.

"Sen ne olduğunu biliyorsun," diye tekrarladı, kaşlarını çatarak. Yine boynuma baktı. "Yine de kendini bir *insan* kölesi haline getirmeye izin verdin."

"*İzin* vermek ilginç bir kelime seçimi," diye mırıldandım. "Ben gönüllü olmadım. Kaçırıldım. Senin... eğlendirdiğin o adam gibi."

Yüzümü yakından izledi. "Neden benim kötü niyetli olduğumu varsayıyorsun?"

Ağzımı açtım ve sonra kapattım. Odasında bir insan kölesi vardı. Ve o bir succubus'tu. Durian'ın sarayında lüks içinde yaşıyordu. Onun en kötü türden bir insan olduğunu düşünmek için sayısız neden vardı.

"Peki. Belli ki sorularımın hiçbirine cevap vermek istemiyorsun. Bu adil," dedi, kanepesine yaslanarak sakın bir ses tonuyla. Beyaz ipek elbisesi etrafında toplanmış, muhteşem bacakları geniş yırtmaçlardan görünüyordu. "O zaman seninkileri sor."

"Cevap verecek misin?"

Gülümsedi ve parmağıyla sarı saç tutamını döndürdü. "Henüz bilmiyorum."

"Birbirimizi anlayamamamız seni de benim kadar rahatsız ediyor mu?"

Gülümsemesi genişledi. "Hayır. Ben bunu heyecan verici buluyorum." Uzun bir nefes verdim.

"Ama kaybedecek her şeyi olan ben değilim," dedi, ve bu acımasız ya da kötü niyetli bir şekilde değildi. Sadece dürüsttü.

Başımı sallayarak devam ettim. "Neden buradasın?"

"Hatham'da demek istiyorsan, ben burada, bir vampir kadından doğdum," dedi. "O artık öldü. Beni defalarca öldürmeye çalıştığı düşünülürse, bu iyi bir şey." Konuşurken, kusursuz bir şekilde manikürlenmiş tırnaklarını inceledi ve tırnak etlerini kopardı. "Bazı çocuklar yatmadan önce masal dinler, bazıları ise küvette boğulmak üzere olur."

Yumuşak bir kahkaha attı. Sözleri kalbimi sıkıştırırsa da, aynı zamanda beni öne doğru eğilmeye zorladı; Rosalind'de sadece succubus doğamızdan daha fazlasını kendimde gördüm. Ben de, bu hayatta başıma gelen berbat durumlarla başa çıkmak için mizahı kullanmaya meyilliydi.

"Sanırım kardeşim benim küvette boğulmamı tercih ederdi," dedim alaycı bir gülümsemeyle. "Cesareti olsaydı bunu kendisi yapardı. Tabii, hayatta kalmak için beni kullanmasına gerek olmasaydı."

Rosalind rahatladı ve benim küçük gülümsememi taklit etti. "Korkak. Hepsi hep korkak, değil mi?"

Sanırım bize zarar veren insanları kastetti. Isabella'ya açıkça saldırmak, bana kötü davranan kişiye artık körü körüne sadık olmamak garipti. Hâlâ biraz suçluluk duyuyordum. Ama artık çok daha fazla öfke duyuyordum. Durumu olduğu gibi görmek, umduğum gibi değil, giderek daha kolay hale geliyordu.

Başımı salladım.

"Ama neden burada olduğumu sorduğunda Hatham'ı kastetmedin. Bu sarayı kastettin," dedi Rosalind, bizi benim ilk soruma geri döndürerek. "Ve bu sorunun cevabı, tümünü anlatmak istemediğim çok uzun bir hikaye. Temel gerçekleri anlayacak kadar zekisin: Buradayım çünkü ben bir varlığım. Yoluna çıkmıyorum ve önemli kişilerin gözünde kalmak için benden istenenleri yapıyorum. Kim olduğumdan kaçmak işe yaramadı. Sanırım sen de *bu konuda* bir şeyler biliyorsun." Bir süre durdu, ben ise hiçbir tepki göstermedim. "Bu yüzden kabullendim. Eve döndüm. Kendime öldürülmeyeceğim küçük bir köşe buldum. En azından şimdilik."

En önemli soru dudaklarımda, hedefi vurmaya hazırdı. *Kim olduğumu kimseye söyleyecek misin?*

Ama konuştuğumda, ağızımdan çıkanlar bu kelimeler değildi.

"Bu sana nasıl hissettiriyor? Gerçek aşkın bizim için değil, başkaları için olduğunu bilmek?" Kalbim çarparken, ağızımdan bu sözler döküldü.

Rosalind'in şaşkınlığı kısa sürdü. Dilini damağına vurdu ve bir kedi gibi kollarını uzattı, sonra kanepenin köşesine daha da derin bir şekilde uzandı.

"Ne kadar insani bir soru, Scarlett," dedi, herhangi bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürecek bir gülümsemeyle.

Yüzünde kalp kırıklığı, ezici yalnızlık belirtileri var mı diye baktım. Ama yaşadığı tüm korkunçluklara, kendi gerçek doğasını bilmesine rağmen, Rosalind hafifliğinden ve parlaklığından bir şey kaybetmemişti.

"Tüm aşk manipölasyondur, sevgilim. Succubuslar sadece bu konuda daha iyidir."

SCARLETT

Rosalind, sarayın arzularının ağında bir terslik sezmişti, bu yüzden ben yakıcı ve önemli sorularımı soramadan gece yarısı sohbetimizi sonlandırmıştı. Beni odama gizlice geri götürmüş ve bu gece tekrar almaya geleceğine söz vermişti.

Büyük yemek salonunda Durian beni kucağına çekti. Sadece erkeklerin oturduğu uzun bir masada oturduk ve hepsinin hem büyü hem de rütbe açısından son derece güçlü olduklarını kolayca anlayabiliyordum.

Tavan, yeraltı dünyasının bir başka tasviriydi; küçük tanrılar, kana susamış, güzel yaratıklar ve Karanlık Anne'ye hizmet eden vampirlerle doluydu. Altın ve kırmızı renkler baskındı, altın renkler cadı ışığını yansıtarak parılıyordu.

Durian'ın acımasız, soğuk elleri beni sıkıca kendine doğru çekti. Bugün, doğuştan gelenlerin hepsi tamamen giyinik ve örtülü olmasına rağmen, en basit siyah iç çamaşırı setini giyiyordum. Acımasızca dövülmüş karnım tamamen ortadaydı.

"Baban sana yemekle oynamaman gerektiğini öğretmedi mi, Durian?" diye alaycı bir gülümsemeyle şaka yapan adamlardan biri, gözlerini benim izlerime dikmişti.

Neredeyse hiç dokunulmamış tabaklardaki yemeklerin üzerine kusma isteğiyle mücadele ettim. Bunun yarısı, kusarsam Durian ve bu adamların bana ne yapacağından korktuğum için, diğer yarısı ise masanın ortasında oturan Mairin'e sıçramasını istemediğim içindi. Çıplak ve titriyordu, çilek sarısı saçları başının etrafında bukleler halinde bir hale oluşturuyordu.

Doğmuş bir adam öne eğildi ve onun baldırından kaba bir şekilde beslendi. Gözleri kapanmadan önce titredi.

Durian, dün gece tekrar kazıdığı adını parmağıyla izledi. "Oh, o henüz oyun zamanını hak etmedi. Hala temel

eğitim üzerinde çalışıyoruz, değil mi evcil hayvanım?"

"Evet, Efendim," dedim, tam da onun istediği şekilde. Utangaç, korkmuş ve itaatkar. Ama asla çok zayıf, asla çok kırık değil. Yoksa onunla oynaması eğlenceli bir oyuncak olmazdım.

O yaraları tırmaladığında keskin bir nefes aldım. Carol teyzemin bugün neden onları iyileştirmedini merak ediyordum.

Durian'ın arzuları giderek daha kolay anlaşılır hale geliyordu. En güçlü arzusu her zaman Valentin'e ve sonunda da tüm krallığa hakim olmakti. Bana gelince, arzusu aşağılama ve acı vermektir.

Bana cinsel tacizde bile bulunmamıştı, en azından açıkça cinsel bir şekilde. Seks onu pek ilgilendirmiyordu.

Yine de bana tecavüz etti. Beni arzuladığını bildiği tüm adamlarının önünde bunu yapmaktan özellikle zevk alıyordu.

Durian, beni tutarken masayı gözden geçirdi. "Bu gece evcil hayvanımı serbest bıraksam nasıl olur? Valentin'in sadık, haklı lordları, krallığın en saf kanını tatmayı hak ediyorlar." Boğazımı tuttu ve adamların gözleri çılgına döndü. "O, çok daha iştah açıcı bir merkez süsü olur."

"Katılıyorum," dedi Brennan. Durian'ın ikinci komutanıydı. Aldatıcı bir şekilde genç ve yakışıklı görünüyordu, kötülüğü doğal cazibesinin altında gizliydi. Güçlü çenesini ve şekilli dudaklarını eliyle okşadı. Kısa kestane rengi saçları kusursuz bir şekilde taranmıştı, diğerleriyle uyumlu eski moda aristokrat kıyafetleriyle zenginliğini gösteriyordu.

Durian bu kadar sahiplenici olmasaydı, bana tamamen farklı şekillerde zarar vereceğinden emindim.

Ayrıca Durian'ın sahiplenici tavrının, adamlarının bana yaptıklarından çok, kontrol etme arzusundan kaynaklandığını da öğrenmiştim. Bana, kendisinin dokunuşları dışında hiçbir dokunuşun, zehrinden kaynaklanan istenmeyen zevk dalgaları dışında hiçbir zevkin tadını yaşatmak istemiyordu. Ayrıca Rune'dan çaldıklarını göstermeyi seviyordu, beni olabildiğince *saf* tutarak adamlarının gözünde değerimi artırıyor.

"Adamlarıma sorgusuz sualsiz hizmet edeceksin, değil mi, evcil hayvanım?" diye sordu bana.

Yumruklarımı sıktım. "Evet, Efendim." Masadaki tüm erkekler ilgiyle kıpırdanırken, kıvrınmamaya, hiç tepki vermemeye çalıştım.

"Rune, senin düşmanları için kullanılmış bir fahişeden başka bir şey olmadığını farkına vardığında nasıl tepki verirdi?"

Tereddüt ettim ve Durian'ın tırnakları yaralarımından birini açtı. Nefesimi tuttum ve artık acıyı hissetmeyene kadar masadaki artan arzuyu besledim. "Bu onu mahvederdi."

Bu bir yalandı, eminim. Rune bana ne olacağı umrunda değildi. Ama Durian bunu duymak istiyordu ve ben onun zevkinden beslendim.

İçimde depolanan tüm bu gücü nasıl kullanacağımı hala bilmesem de, hepsini içime çektim. Neredeyse patlayacak gibiydim, etkiye dönüşmek için yalvarıyordum.

Rune'u düşününce, geçen hafta beni Durian'dan bile daha kötü şekilde incittiği tüm anları hatırlayarak yüzümü buruşturdum.

Rune burada değil, diye kendime tekrar söyledim. *Rüyalar. Hepsi sadece... garip rüyalar.*

Tanrım, deli mi oluyordum?

Durian'a tekrar odaklandım. Beni paylaşma arzusu artık onun bilinçaltındaki küçük bir damla değil, kendi akıntısına dönüşmüş, harekete geçmeye değer bir dürtü haline geldiğini fark ettiğimde midem burkuldu.

Bunu istemezsin, diye Durian'ın zihnine fısıldadım, depoladığım büyü gücünden yararlanarak.

İçimdeki güç, güçlü vampirlerin gücünden oluşan, değişken bir güçtü. Ne kadar çaresiz hale gelirim, Durian'ın zihni üzerindeki etkim o kadar kontrolümden çıkıyordu.

"Mevcut köleyi masadan kaldır," dedi Durian, elini hafifçe sallayarak.

Panikledim ve Durian bunu hissetti, penisi altımda şişti.

Adamlardan biri kızı masadan kaydırıp kucağına aldı. Kız neredeyse baygındı ve gevşekti, insandan çok oyuncak bebek gibiydi.

Sokaklarda bir gün boyunca dini vaazlar verip, doğuştan savaşmaya hazır olanları harekete geçirdikten sonra, bu adamların tek istediği ölümlüleri, çoğunlukla insan kadınları işkence etmektir.

Bu gerçekten tanrıların iradesi miydi? Karanlık Tanrıça'nın iradesi mi? Öyle olamazdı. Çünkü ben yarı doğmuş, yarı

Lillian'ın kızıydım ve hala bir ruhum vardı. Ölümsüz olarak doğmuştum ve hala insanlar gibi aynı şeyleri istiyordum: bağ, huzur, güzellik ve aşk.

Ben *ölümsüzdüm*. Bu, yeterince düşünmediğim bir gerçeklikti. Fırsatım olmamıştı. Ölümsüzlüğümün önemi olacak kadar uzun yaşayacağımı sanmıyordum. En güzel çağımda yaşlanmayı durduracaktım -eğer henüz durdurmamışsam- ama insan bedenim hala savunmasızdı. Tek varlığım, succubus güçlerim ve bir insandan daha verimli bir şekilde iyileşme yeteneğimdi.

Yumuşak bir tıklama sesiyle, Durian'ın yakamdaki O halkasına bağlı deri tasmayı tuttuğunu gördüm. Kalbim sıkıştı.

Ben Rune'un sandığı gibi biri değildim. Onlar gibi değildim — bu aşağılık sosyopatlar gibi.

"Masaya çık. Hemen," diye emretti Durian. "Ve sakın içkilerimizden bir damla bile dökme ya da hiçbir şeyi devirme."

Masa, kadehler, yemek tabakları ve çok katlı servis tabaklarıyla dolu bir mayın tarlası gibiyken bu hiç de kolay bir iş değildi.

Ve masanın ortasına ulaşmak için engellerin etrafında sürünmek, dikkatimi yaklaşan olaya odaklamamı engelliyordu.

Durian beni kurtların önüne atmak üzereydi.

Tasmam arkamda sürükleniyor, masanın üzerinde kayarken tıklar tıklar ses çıkarıyordu.

Boynumda artan bir arzu hissettiğimde, durakladım. Dönüp baktığımda, tasmanın bir şekilde uzun bir sürahiye dolandığını gördüm. Kaşlarımı çattım. İçlerinden biri büyü kullanmış olmalıydı. Başarısız olmamı istiyorlardı.

Tasmayı nazikçe çözdüğümde, tüm masa Durian'a bakarak bana öfkeyle baktı. O da şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

Kalbim göğsümde çarparken, aptal rolü yaptım. Geri döndüm, güvenli bölgeye sürünerek gittim ve sessizce rahat bir nefes aldım. Sonra tasmam gerildi ve boğazım sıkışmış gibi nefes aldım, yakamı tırmaladım ve diz çökmüş pozisyona geçtim.

"Brennan," dedi Durian, tasmamın sapını sıkıca tutarak. Hayır. O olmasın.

"Giysilerini çıkar."

Donakaldım. Hâlâ bu adamlara kendimi açmak zorunda kalmamıştım — diğer köleler gibi değil. Durian oyunu değiştiriyordu. Beni kırmak için çok daha fazla alanı olduğunu biliyordu.

Peki ya saflığım? Zihnine fısıldadım. *İstediğin bu değil.*

Arzunun ipliklerini çekip duruyordum, ama etkilerim çok bulanık, kendi sıkıntılarımla çok karışmıştı.

"Memnuniyetle," dedi Brennan karanlık bir kahkaha atarak.

Durian'a bağlı ve dizlerimin üzerindeyken, güçlü eller beni sağ tarafıma çekti. Yemek tabakları yana devrildi ve bir kadeh devrildi. Havada bakır kokusu doldu.

"Evcil hayvanın ortalığı batırmış," dedi Brennan, ben hıçkırıklarımı bastırırken, son kalan siyah dantelli onurumu da paramparça etti.

"Belki de toplu bir ceza verilmeli," diye mırıldandı Durian. "O zaman sınırın ötesindeki Rune'a, zavallı küçük insanına ne olduğunu anlatan bir haber gönderebiliriz."

Masanın ortasına geri atıldım, sağ bacağım dökülen bardaktan başka birinin kanıyla kaplıydı.

Sırt üstü yatıyordum, artık tamamen çıplaktım ve zihnimi boşaltmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Zamanım kalmamıştı. Bundan kaçmak için son bir şansım vardı.

"Ne kadar saf bir yaratık," dedi sağımdaki bir adam.

"Kanı ilahi kokuyor," dedi bir başkası. "Korkarım hepimizin istediğini alması için yeterli olmayacak."

Acımasız kahkahalar ve vücudumla ilgili daha da kaba sözler ortalığı doldurdu.

Rosalind'i düşündüm — onun istediği gibi ağını örmesinin ne kadar kolay olduğunu. Onun becerisine hiç çaba sarf etmeden yetişebildiğim tüm zamanları hatırladım, işe yaramaz bir korkuya kapılıp engellenmeden önceki zamanları. Noel'de ve sonra Odessa'da oynadığım tüm o eşzamanlı satranç oyunlarını, erkekleri irademe boyun eğdirmeyi.

"Hayır, yapmayacak," diye onayladı Durian. "Onun kanı en iyi iksirden daha iyidir. Ve hepsi *benim*."

Risklerin daha düşük olduğunu varsaydım. Sanki sadece bahşiş için bir odada çalışıyormuşum gibi, Odessa'nın fedailerini tarafından korunuyor ve güvendedymişim gibi. Bu sefer,

Durian'ın zihniyle konuştuğumda, çaresizliği ve korkuyu sildim. Kendi gerçekliği mi çizdim ve sözlerimi sihirle doldurdum.

Bu benim dünyamdı ve bu adamlar sadece hikayemin yan karakterleriydi.

Durian ne istiyordu? Onu inceliyordum, ifadesini, davranışlarını, farkında olmadan ortaya koyduğu zihninin tüm parçalarını özömsüyordum.

Onun zihinsel alanına girdim ve arzularının dizginlerini gevşek ve kendinden emin bir tutuşla tuttum.

Bu adamlar senden alabildikleri kadarını almak istiyorlar. Paranoyak olman haklı. Senin sahip olduklarını istiyorlar. Onlara vermemelisin, diye fısıldadım zihnine.

Durian durakladı. Bütün adamlar ona yön göstermesini bekliyorlardı. Onların açlığından yararlandım. Çaresiz olanlar onlardı. Kontrolünü kaybetmiş olanlar onlardı, zihinleri geçici hevesler ve hedonistik dürtülerle yönetiliyordu.

Derin bir nefes aldım. Kalbimi yavaşlattım. Burada kukla ustası bendim.

Onlara tüm gücün sende olduğunu göstermek istiyorsun. Senin oyuncaklarıyla oynayamazlar. Evcil hayvanına dokunurlarsa, sana olan saygıları azalır. O da saflığını ve değerini kaybeder. Ya başından beri istediği şey buysa? O, zevk ve dokunmak arayan aptal bir insan. Onu reddetmek istiyorsun. Onu kırmak istiyorsun.

Güçlü kalmak ve bu odadaki herkesi, bu alemdeki herkesi kontrol etmek istiyorsun. Sen onlar gibi değilsin. Sen diğerlerinin üstündesin.

Bunu korumak istiyorsun.

Gerçekten istediğin şey bu.

Tasmam daha da sıkı çekildi. Hareketsiz ve sakin kaldım. Görünürdeki tüm korkumu ortadan kaldırdım, Durian'ın paranoyasını kullanarak onu benimle paylaşmasını *istediğimi düşündürdüm*.

Acı verici bir duraklamadan sonra, sonunda konuştu.

"Gerçekten evcil hayvanımı sizlerle paylaşacağımı mı sandınız?" Durian, sesinde tiksinti dolu bir tonla sordu. "Helia'nın bu masum kuzusu, tüm vampirlerin gelecekteki hükümdarına hediye mi edilecek?" Bileğime tasmamı dolarken bana öfkeyle baktı.

Herkes. Herkesi kastetmişti. Onun ihanetini itiraf etmesiyle kulaklarım dikildi. Etki alanım auralarımdan dışarıya doğru yayılırken, cildimde hoş bir karıncalanma hissettim.

Büyü. Büyümü kullanıyordum. Ve bu *ilahi bir* şeydi.

Sanki beynim günlerce süren uyuşukluk ve düşüncesizlikten sonra yeniden başlatılmıştı. Tekrar *dinliyordum*. İşliyordum. Hatırlıyordum.

Kral Earle, Durian'ın haince açıklamalarına ne derdi?

Masa sessizdi. Ve onların hayal kırıklığının etrafı kan gibi kalınlaştırarak ısıttığını hissedebiliyordum.

Durian'ın yardımcısı Brennan'ın etrafındaki alan daha da yoğundu.

"Hayır, efendim," dedi Brennan. "Elbette yapmazsınız. güzelliği ne kadar çekici olsa da, onun size ait olduğunu biliyoruz."

Orada, beni Durian'a, Durian'ı Brennan'a, Brennan'ı bana bağlayan ipliklerde bir şey vardı. Bu masanın arzularının takımyıldızına, güç ağlarına girmiştım. Ve onlar bunun farkında değildi. Ben masum kuzu kılığına girmiş bir kurttum.

Hiçbir şey giymediğim zamanlarda bile.

Bu gece, Rosalind gece yarısı sohbetimiz için beni kurtarmaya geldiğinde, güçlerimi nasıl kontrol edip kullanabileceğimi öğrenmek için ona her şeyi soracaktım. O haklıydı. Kendimden kaçmak hiçbir zaman işe yaramamıştı. Yaşamak ve kalan son günlerime *bir anlam katmak* istiyorsam, kendimi tamamen bu işe adamalıyım.

RUNE

Geçmiş

İkiz kız kardeşlerim bir grup doğan tarafından katledildikleri gün, mahallemizin dışındaki ormanda oynuyorlardı. On bir yaşındaydılar.

Ben on sekiz yaşındaydım. Babamı öldürdüğümünden bu yana iki yıl geçmişti ve annem benden uzak duruyordu.

Sen benim için öldün.

Bunlar bana söylediği son sözlerdi. Kız kardeşlerimin cenazesinde bile, sanki ben orada yokmuşum gibi davranmıştı.

Dokuz yıl sonra, Sadie'nin zindanında tavana asılıyken, kız kardeşlerimin öldürüldüğü günü düşündüm. Göğsümdeki yaralardan kan akıyordu ve karanlık zeminde birikiyordu.

Kötü kalpli akıl hocamın bana uyguladığı işkence, orman zemininde kız kardeşlerimin vahşice parçalanmış bedenlerini gördüğümde yaşadığım yıkıma kıyasla hiçbir şeydi. Onlar, ölü yapraklar ve yer üstündeki devasa ağaç köklerinin arasında, kanları akıtılmış halde bir kenara atılmışlardı.

Crescent Haven, her zaman sonbaharın başlarında en güzel yerdı.

Doğanlar bu basit zevki benden çalmıştı. Bütün dünyamı çalmışlardı.

Kız kardeşlerim doğduğundan beri hayatımı onları korumaya adanmıştım. Helia, annemin onları savunmayacağını biliyordu. Bu benim görevimdi. Ben onların kahramanlarıydım; sarhoş babamın öfkesini kızlardan uzaklaştırıp kendime yönlendiriyordum. Onlara öğretmiştim

onlara okumayı, kasvetli varlığımızdan kaçmayı ve daha iyi bir yarın hayal etmeyi öğrettim.

Jesalynn ve Lizbeth, annemizin haberi olmadan her hafta yaptığımız gizli toplantımıza geç kalmışlardı. Onlara sıcak bir yemek hazırlamış, çay demlemiş ve sonunda onlara alabileceğim yeni kıyafetler ve kitaplar hazırlamıştım. Ebeveynlerimizin onlara asla sağlayamayacağı her şeye sahip olmalarını istiyordum. Çocukluklarını olabildiğince korumaya çalışıyordum. Benim kadar çabuk büyümelerini istemiyordum.

Yemek ve çay soğumuştur ve endişelenmeye başlamıştım. Onları aramaya çıkmıştım.

Cesetlerini ilk bulan bendim.

Ölüydüler. Çünkü doğanlar Valentin'in her yerinde istedikleri her şeyi yapabiliyorlardı ve ölümlüler onları durdurmak için güçsüzdüler.

Onları durdurmak için *elimden* hiçbir şey gelmiyordu. Ta ki Sadie ile tanışana kadar. Onun kurnaz elleri sayesinde, vampir olarak yeniden doğan ilk insan oldum.

O beni kurtarmıştı. Amaçsız intikamımı odaklanmış bir hassasiyete dönüştürmüştü. Yararsız, zayıf insan bedeninin altında gizli olan potansiyelimi görmüş ve dış görünüşümü ruhumda zaten var olan karanlığa uydurmuştu.

Sen hepsinden en güçlüsü olacaksın, Rune, diye söz vermişti bana. Ve bunun benimle ve büyümle hiçbir ilgisi olmayacak. Bir insanı vampire dönüştürmek için kullanılan büyü, kişinin zaten sahip olduğu gücü kullanır.

İnsan ne kadar güçlü olursa, canavar da o kadar güçlü olur.

Oda loş ve boştu, beni tüm rahatlıktan, tüm güzellikten mahrum bırakmak için tasarlanmıştı. Sadece acı. Sadece inkar.

Yere kan tükürdüm ve Sadie boğazıma bir hançer dayadı. Gözümü kırpmadan önce keskin tırnakları yüzümü kavradı.

"Yaramaz Rune," diye iç çekerek dedi. "Görgü kuralları konusunda verdiğim dersler gerçekten kulak ardı mı edildi? Yoksa bu, daha fazlasını istemek için kullandığın bir yöntem miydi?" Beni bıraktı, zehirli hançeri göğsümden aşağı doğru sürükleyerek bir adım geri attı.

Ona sıırıttım, kan çenemden damlayarak dişlerimi lekeliyordu. "Özür dilerim, hanımefendi," dedim yavaşça. "Ağzım doluydu."

O sadece gülümsediğinde başımın belada olduğunu anladım. "İçeri gel canım," dedi Sadie.

Küçük bir insan kadın odaya girdiğinde, boğazımdan bilinçsiz bir hırıltı çıktı. Yanakları pembeydi, bakır rengi saçları uzun ve düzdü. Eski bir çiftçi köyünün tarzında kısa beyaz bir elbise giyiyordu.

"Cindy seni serbest bırakıp yukarıya çıkaracak," dedi Sadie.

Onu dehşetle izledim, zaten büyülu bağılara karşı kıvranıyordum, dişlerim o kadar çok ağrıyordu ki diş etlerimde bıçak yaraları gibiydiler.

Hiç bu kadar aç kalmamıştım. Fiziksel, büyülu, cinsel, duygusal... Haftalardır tek bildiğim şey yoksunluktu.

"Cindy'ye zarar vermek istemezsin, değil mi Rune?" diye sordu, insan öne doğru adım atarken geri çekildi.

"Benden uzak dur!" diye bağırdım.

Kız titredi, durup Sadie'ye baktı. Sadie başını sallayınca, devam etti.

Hayır. O uzak durmalıydı. Şu anda kendimi kontrol edemiyordum. Tanıdık kan dökme arzusu yükseldi, kontrol edilemez bir arzu dalgası görüşümü bulanıklaştırdı, uzuvlarımı felç etti, zihnimi bulandırdı.

"Karşı koy, Rune," dedi Sadie. "Kız kardeşlerini bulduğun günü düşünmeni söylemiştim."

Bakışlarım insanın nabzına takıldı. Korkusunun kokusu havayı doldurdu ve ben sadece inleyip gözlerimi kapatmaktan başka bir şey yapamadım.

"Aç," diye bağırdı Sadie.

İtaat ettim ve gözlerimi zorla açtım. Nefesim kısa ve sığdı. Yaklaşan kan dökme arzusuyla mücadele ettim; vampirliğin iğrenç bir yan etkisiydi ve ne pahasına olursa olsun ortadan kaldırmam *gerekiyordu*. Sadie hemen işine başlamıştı.

Beni dönüştürdüğünden beri her gün kan içme arzusuna kapılmıştım. Altmış iki gün olmuştu.

İlk beslenmemden beri sadece küçük miktarlarda beslenmişim, beni ayakta tutacak ve mumyalaşmamı önleyecek kadar. Ama asla yeterli değildi ve asla doğrudan musluktan içmedim. Bazı günler, ilk kez insan kanı içtiğim anı düşünmekten başka bir şey yapamazdım. O kadar

çok sıcaktı, çok tatlıydı, çok güzel ve güçlüydü. Hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Hiç bu kadar *canlı* hissetmemiştim.

Sadie, benim deli gibi sersemlemiş halimde pek anlayamadığım şekilde, damarlarımdaki kontrolsüz arzuyu son damlasına kadar boşaltmak için titizlikle çalışıyordu. Düzenli olarak önüme insanları sallandırıyor, onlara zarar verme korkumu kullanıyordu.

O, bedenime kazıdığından çok daha sık zihnime kazındı. Kimseye itiraf etmediğim gerçekleri ortaya çıkardı. Karanlık, anlaşılmaz ve ahlaksız arzular. Gömdüğüm ve asla yüzleşmek istemediğim korkular. Hepsini içimden söküp çıkardı ve her birini yüzüme sürdü.

"Onları bulduğunda neye benziyorlardı?"

İnsan tam önümde durdu. Süreci durdurmuştum, görüşüm sadece yarı yarıya kararmıştı, vücudum sadece kısmen kontrolüm dışındaydı. Açlığın akılsız çılgınlığına girip, sonunda sadece artıkları yemekten çok bıkmıştım. Kendimi daha önce hiçbir şeyi tutmadığım kadar sıkı tuttum.

İlk birkaç hafta boyunca, Sadie ile her fırsatta kavga etmekten başka bir şey yapmadım. Bir anda kan dökme arzusuna kapıldım. Onun sözleriyle, *tüm kariyeri boyunca gördüğü en kötü velettim*.

Bununla gurur
duyuyordum. En
başta.

Şimdi ise, Sadie'nin yöntemlerinin *işe yaradığını gösteren* soğuk ve tatsız gerçeği nihayet anlamaya başlamıştım. Bazen yavaş, her zaman acı verici bir şekilde, ama tanrılar adına, işe yarıyorlardı. Ama sadece ben izin verdiğimde.

"Her yerleri morarmış ve ısırılmıştı," dedim, şehvet ve inkar, açlık ve tiksinti arasında acı verici, utanç verici bir orta noktada sıkışmış halde. "Onlar sadece çocuklardı."

Ellerim başımın üstünde bağlı olmasaydı, önümdeki insana uzanabilecek kadar yakındım. Bana geniş, soluk yeşil gözleriyle bakıyordu. Gözlerinin derinliklerinde acıyı gördüm. Empati.

"Doğanlar umursamadı. Onlar..." Daha önce hiç anlatmadığım ayrıntıları anlattım ve ben konuşurken, insan kadının gözleri yaşlarla doldu.

Kalın bir gözyaşı yanağından süzüldü. "Sen onlar gibi değilsin," dedi, sesinde beklemediğim bir sertlik vardı. "Hanımefendi senin aç olduğunu söylüyor. Senin için bu nasıl bir his bilmiyorum, ama çocukluğumda, o kemiren boşluk hissinin evimizde sık sık yaşandığını hatırlıyorum."

O, kır çiçekleri ve yağmur kokuyordu. Kanının boğazımdan aşağı akarken ipek gibi hissedileceğini biliyordum.

"Bu hayatta *önemli* biri olmak istiyorsan, açlığa boyun eğmelisin. Onunla yaşamalısın. Onu o kadar içten hissetmelisin ki, artık hiç hissetmez hale gelmelisin. Acı veren şey mücadeledir. Özlem, şu anda sahip olduğundan daha fazlasını istemek. Zafer, uzun vadeli oynayanlara aittir. Geçici zevkler yerine kalıcı tatmini seçenlere aittir. Zafer *bizimdir*. Onların değil."

Dişlerimi yaladım, ama bir şekilde hala kontrolüm altındaydı. Bu oyunları oynamaya başladığımızdan beri ilk kez, dönüştürülmeden önce gördüğüm vizyonu gördüm. Kendimi ölümlüleri doğanlara karşı birleştirirken gördüm. Kendimi benim gibi insanlardan oluşan bir ordunun başında gördüm — bir zamanlar insan olan, doğanların beceriksiz, ruhsuz yönetiminden bıkmış ve sıfırdan yeni bir dünya kurmak isteyen vampirler. Kan ve büyüden yeniden doğmuş koruyucular, savaşçılar ve hayalperestlerden oluşan bir ordu.

"Ne istiyorsun, Rune?" diye sordu Sadie. *Kan!*

Yorgun, çaresiz bedenim haykırdı. "Valentin," dedim.

Serbest bırakıldığımda, hemen kan arzusu sardı beni. Sadie, kan oniks zehriyle beni çabucak etkisiz hale getirdi ve kıza zarar verememem için beni tekrar bağladı.

Bu, o ana kadar ulaştığım en uzak noktaydı ve ödülüm küçük bir fincan kan oldu. Ve görünüşte yine başarısız olmuşum gibi hissetsem de, bilinçaltımın derinliklerinde bir şey geri dönüşü olmayan bir şekilde değişmişti. Artık eskisi gibi değildim. Yavaş ama emin adımlarla, gölge tarafım tüm varlığıma entegre oluyordu.

Sadie beni bedensel zulümden kurtarıyordu, böylece bir gün parmaklarım yüce olanı okşayabilecekti.

"İnsan, açlık hakkındaki o küçük konuşmayı ezberlemeden önce ne kadar süre prova yaptı, ey bilge?" Bir yıl sonra Sadie'ye bunu sordum. Aylardır kan arzusu hissetmemiştim ve o seans, gerçek ilerlememin başlangıcı olmuştu.

Sadie güldü. "Çok uzun sürdü. Bu başarısından dolayı cömertçe ödüllendirildi, merak etme." Göz kırptı, dudaklarında pis bir sırıtış vardı.

"O sözler dudaklarından çıkar çıkmaz, onların *sana* ait olduğunu anladım yazılı olduğunu anladım."

Balkonda gün batımını izledik. Yeni vampirlerin aşağıda dövüşme seslerini dinlerken, bahar havası taze ve umut doluydu.

"Kimse benim kadar etkileyici ve derin değil, bu benim suçum değil." Elini salladı ve sigarasından bir nefes çekti.

Kıkırdadım ve elimi ağızma götürdüm. Kadın tüm konuşmaları *senaryolaştırmıştı*, gerçek insanları sanki onun büyük yapımındaki oyuncularmış gibi yeniden yazmıştı. Onu hayranlıkla izlemekten başka ne yapabilirdim ki?

"Sen berbat bir altındandın," dedi Sadie kuru bir şekilde ve ben daha çok güldüm. "Düşünsene."

Dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Evet, evet, sen *bir alt değilsin*." "Ve bu konuda hiç de acı çekmiyor gibisin."

Yeşil gözleri yılan gibi oldu, ama dudakları hala kıvrılmıştı. "En iyi dominantlar hayatlarında en az bir kez itaatkar olarak hizmet etmişlerdir. Bu yüzden, hayatını kurtarmanın ve seni olabileceğin en iyi insan ve lider olmaya yönlendirmenin yanı sıra, seni mükemmel bir dominant yaptığımı da düşünmek istiyorum. Rune'un gelecekteki tüm sevgilileri, *rica ederim*."

Kafamı sallayarak ısıklık çaldım ve sandalyeme yaslanarak ufka baktım. "Bu umutsuz, değişmeyen dünyada senin gibi başka kimse yok, Sadie."

"Ve işte bu yüzden bu kadar umutsuz."

SCARLETT

Geçen her gün, Rosalind'in sırrımı sakladığı bir gündü. Minnettardım, ama kesinlikle tamamen rahat değildim. Durian bana kaç kez aptal olduğumu söylese de, ben aptal değildim.

Bu gece, nasıl eğilip yaslanacağımı öğrenmem gerekiyordu. Kaçma zamanı geçmişti.

"Sana yardım etmem karşılığında ne alacağım?" diye sordu Rosalind.

Onun oturma odasında oturduk ve ben çikolata ve diğer tatlılarla kendimi tıka basa doyurdum. Köle yemeklerim açıkça zevk için değil, enerji için idi. Öte yandan, Rosalind'e istediği her şey veriliyor gibi görünüyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum ona. Kusursuz yüzünü inceledim, her zamanki gibi onun gerçek niyetini anlayamadığım için öfkelen dim.

Gülümsedi. "Senin sırlarınla başlayalım."

Midem burkuldu. İlk başta Rune'u düşündüm, ama sonra bunun artık değerli bir sır olmadığını hatırladım. Buradaki herkes bizim ilişkimizi zaten biliyordu. Köle olmamın tek nedeni buydu.

Sunabileceğim değerli bir bilgi kalmamıştı.

"Peki," dedim. "Doğruyu söylediğimi nasıl anlayacaksınız?"

Rosalind sırıttı. "Bu da eğlencenin bir parçası! Bunun ne kadar harika bir alıştırma olduğunu görmüyor musun? Büyümüzün yardımı olmadan yeteneklerimizi birbirimiz üzerinde kullanmak?"

Sesinde, çok samimi ve saf görünen, bulaşıcı bir çocukça coşku vardı. Ama succubusları bu kadar zorlu kılanın bu olduğunu biliyordum: Bizler, manipüle etmek, sempati çekmek

sempati çekmek, insan gibi, çekici ve masum görünmek için tasarlanmıştı. Rosalind'in her şeyi beni kendine çekti. Güzelliği, gözlerindeki ışık, yüz hatlarındaki yumuşaklık, kusursuz zevki. Ama o her an hayatıma son verebilirdi ve bu gerçekten de *korkutucuydu*.

Beni inceledi, yavaşça nefes verdi. "Hala buradasın, değil mi? Bu bir şey ifade etmiyor mu?"

Ona güvenemedim, *güvenemedim*. Ne kadar istesem de. Bu acımasız, ruhu ezen sarayda biraz olsun sıcaklık hissetmeyi ne kadar istesem de.

Başımı salladım. En azından ona güvenirmiş gibi davranmalıydım. Bu, onun gardını düşürmeye ve onu daha kullanışlı hale getirmeye yardımcı olabilirdi.

"Bugün, güçlerimi kullandım," diye başladım. "Ama ancak birçok kez denedikten ve başarısız olduktan sonra. Sanki korku ve çaresizlik, büyüünün akışını engelliyordu."

"Evet, böyle şeyler olur," dedi Rosalind, sanki tatsız bir şeyi hatırlarmışçasına titreyerek. "Bana göre, iyi bir konuşmacı ancak dinleyicilerine otoriteyi yansıtabildiği zaman etkili olabilir. Sesinin güzel olması ya da güçlü olması yeterli değildir. Bunu kullanabilmek gerekir ve bu, nefes almak kadar kolay ve doğal olmalıdır. Zayıf ve çaresiz görünen bir konuşmacı, dinleyicilerinin kalbini asla kazanamaz. İstedliğini elde etmek için, sanki zaten ona sahipmiş gibi davranmalıdır. Gerçek çok da önemli değildir." Derin bir nefes aldı, kaşlarını düşünceli bir şekilde çatarken parmağıyla bir bukle çevirdi. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Çoğunlukla."

"Kurban rolünü oynayan succubuslar kurban gibi muamele görecektir."

Bu işler böyledir," dedi Rosalind, çenesini kaldırarak açıkça.

"Biraz sert değil mi?" diye mırıldandım, dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı. Boşluk, soğuk, görünmez elleriyle bana uzandı.

"Yanlış anlama." Ses tonunu yumuşattı ve içkisini yudumladı. "Başkalarının kötü davranışlarından biz sorumlu değiliz. Biz sadece zaten var olan arzuları ortaya çıkarabiliriz. Zaten bize zarar vermek istemeyen birini zorla bize zarar vermeye zorlayamayız. Bu, öbür dünyada Lillian'ın huzurunda taşıyacakları ruhlarındaki bir leke ve onların kaderini Lillian belirleyecek."

Gözlerimi kaçırdım, yumruklarım yavaşça açıldı.

"Ama," dedi, beni tekrar gözlerine çekerek. "Sadece kendimizi güçsüz olduğuna inandığımızda güçsüz oluruz. Succubus büyüsünü kullanmanın ilk dersi, ancak gücümüzün farkında olduğumuzda etkili olacağıdır. Bugün büyünü kullandığında, kendin hakkında ne hikaye anlattın?"

Tereddüt ettim, garip bir utanç duygusu omurgamdan yukarı doğru tırmandı. Arzularımın silahlarını kullandığımda, gerçek düşüncelerimi hiç kimseye açıkça söylememiştim. Kendi zihnim dışında, bunlar utanç verici görünüyordu. Rune, içime bakarken, beni yakından ve uzaktan izlerken, buna çok yaklaştı. Ama o bile benim ne olduğumu tam olarak anlamamıştı. Ve bana yaklaştığında, bana olan aşkı bitmişti.

Yutkundum ve onunla ilgili tüm düşüncelerimi hızla kafamdan attım. Artık onu, bedenime ve zihnime uyguladığı acımasız işkenceyi düşünmeden düşünemiyordum. Bu işkence, günlerdir aralıklı olarak devam ediyordu.

"Sorun değil, Scarlett," dedi Rosalind. Bir an için savunması düştü ve daha çarpıcı bir şekilde savunmasızlığını ortaya çıkardı. "Anlarım... bunu gerçekten söyleyebilecek ve içtenlikle kastedebilecek tek kişi sensin."

Rosalind'e sırlarımı anlatacağıma söz vermiştim. Derin bir nefes aldım. "Kendime, kukla ustası olduğumu, tek kontrolün bende olduğunu söyledim." Sonraki sözlerimi söylerken içim sızladı. "Onların benim hikayemde sadece yan karakterler olduğunu düşündüm."

Rosalind güldü, yüzünde mutluluk belirdi. "Bu çok güzel."

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Sence ben öfkeli bir narsist değilim, değil mi?"

Rosalind kaşlarını kaldırdı ve elini sallayarak reddetti. "Pshhh. Bu adamlar herkesi oyunlarındaki piyonlar gibi davranıyorlar ve güçlü liderler oldukları için alkışlanıyorlar, ama biz aynısını yapınca kötü kaltaklar olarak hor görülüyoruz." Boynunu çevirdi. "Bize ne isterlerse söyleyebilirler. Yine de diz çökenler onlar."

Giderek büyüyen gülümsememi bastırdım. Keşke Rosalind bu kadar sevimli olmasaydı.

"Tamam, öyleyse korku, panik ve şüphe güçlerimizi kurutur. Ve sakın güven ve sarsılmaz kendine inanç onları akıtır," özetledim.

özetledi.

O başını salladı ve bana iki parmağını da yukarı kaldırarak onayladı. "Yeterince kolay, değil mi?"

"Evet, tabii, şeytani sunaklarda kesilip tecavüze uğrayacağım zaman korkmayacağım," dedim acı bir şekilde, kendimi durduramadan.

Rosalind'in gülümsemesi kayboldu ve aniden acı verici bir şekilde rahatsız göründü.

İçimde bir şey ekşidi. Rosalind ne kadar sevimli olursa olsun, köle ve ben işkence görürken o huzurlu bir lüks içinde yaşıyordu. O ve ben aynı değildik.

O ve ben aynı *değildik*.

"Tabii ki, *durum* bundan daha karmaşık," diye mırıldandı Rosalind. Boğazını temizledi ve artık gözlerime bakmıyordu. "Bunda bir akış var. Ve pratik yapmak gerekiyor. Bu kadar uzun süre hayatta kaldın, bu yüzden kendi yeteneklerine en azından biraz aşına olduğunu biliyorum. Bu yetenekler sadece sezgisel ve bilinçaltında olsa bile. Biz zihnin güçleriyle uğraşıyoruz ve zihinler karmaşıktır. Hiçbiri birbirine benzemez. Büyümüzün anahtarı, her kişiyi bir birey olarak ele almaktır. Birinin zihnine hitap ederken, onun kendi sesini kullanmalısın. Herhangi bir hata yaparsan, sadece kontrolünü kaybetmekle kalmaz, aynı zamanda büyüünün de bozulmasına neden olursun."

"Yani, benim bir succubus olduğumu anlayabilirler mi?"

"Sonunda şüphelenebilirler ya da üçüncü bir kişi tarafından bu yönde yönlendirilirlerse. Çok zayıf olmadıkça, ki bu nadirdir, seni tamamen anlayamazlar. Bunun için, olağanüstü uzun bir süre arzudan beslenmemiş olman ya da enerjini yenilemeden güçlerini tüketmiş olman gerekir. Glamourumuzdaki yırtıklar genellikle, işaretin nedenini anlamadan sadece şüphe, güvensizlik veya genel bir hoşnutsuzluk uyandırır. İllüzyonumuzu, cazibemizi görecekler. Etkiye kapalı hale gelecekler, büyü bozulacak. Bu bize her zaman olur. Eminim, senin etkiye dirençli hale gelen, seni umursamayan birçok örnek düşünebilirsin."

Aklıma pek çok örnek gelmişti, ama bunu dile getirmeme gerek yoktu.

"Bu normalde tehlikeli değildir. Ama eğer büyük bir oyunun ortasındaysanız, belki de güçlü biriyle, bu çok zor bir durum yaratabilir."

Başımı salladım. Rune hakkındaki düşüncelerim kök salmadan önce onları kafamdan çıkardım.

"Onların iç sesini yansıtmalısın. Sadece onların gerçekten besledikleri arzuları kullanmalısın ve Karanlık Annemizin sevgisi için, bunları kullanacak kadar güçlü olduğundan emin *olmalısın*. Etki etmek için ne kadar güç kullanmanız gerektiği, hedefinizin sizin istediğiniz şeyi ne kadar çok arzuladığına bağlıdır. Ve bunun için hedefinizin zihnini *derinlemesine anlamanız gerekir*. Özellikle de güçlü bir hedefin. Bana anlamlı bir şekilde baktı ve Durian'a karşı dikkatli olmamı söylediğini anladım.

"Teşekkür ederim," dedim. Öfke ve minnettarlık, nefret ve umut arasında çok kararsızdım. Ama tanrılar adına, buradaydım. Hala hayattaydım. Kırılmamıştım.

Savaşıyordum. Snow ve diğer arkadaşlarımı düşündüm ve içimdeki küçük umut ışığı parladı. Belki de hayatta kalıp saraydan kaçmaktan daha fazlasını yapabilirdim. Ya bedenime ve ruhuma karşı yapılan her acımasızlık için intikam almak için manipülatif, güzel yıkım silahlarımı kullanabilirsem?

Hayatım boyunca belirsiz ve gizemli kalan yanlarım nihayet aydınlanmıştı. Yıllardır bilinçsizce ipleri nasıl elime aldığımı, bazen tüm odanın benim duygularımı yansıtmasının, bazen de insanların benden tamamen tiksimesinin nedenini artık anlıyordum. Bu, sadece kıskançlık ve çekicilikten daha fazlasıydı. Ben tavuk kümesinde yakalanan kurt, kaçınılmaz ağlar ören örümcek bendim.

Rosalind içkisini masaya koydu ve küçük bir pasta parçasını ağzına attı. "Rosalind Okulu'ndaki giriş dersin sona erdi." Çiğnerken ve yutarken bana baktı. "Sıra sende."

Siyah cüppemin eteğini oynattım. *Onun* hakkında soru soracak mı diye merak ettim.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Beni inceledi. "Kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben de öyle," diye fısıldadım.

Hızlı bir hesap yaptım: Rosalind bana gönüllü olarak yardım ediyordu ve şu ana kadar bana karşı tamamen dürüst davrandığını biliyordum. Ayrıca, geçmişimle ilgili söyleyeceğim hiçbir şeyin bana karşı kullanılabileceğini düşünemiyordum.

Rahatladım. "Liza tarafından kaçırılıp Durian'a verilmemden birkaç gün öncesine kadar insan olduğumu sanıyordum."

Rosalind eğildi. "Çünkü sen Rune'unkildin."

Ben yüzümü buruşturdum ve Rosalind bu hareketi kaçırmadı. "Ben değildim... daha çok..." Başımı salladım. Önemli değildi. Onu düzeltmeye gerek yoktu. İki hafta önce, Rune'un ruhumun diğer yarısı gibi hissettiğimi söyledim - her yaşamda, her bedende, hatta kozmosun enginliğinde sadece yıldız tozu zerrecikleri olduğumuzda bile benimle yeniden birleşmeye mahkum olduğumu.

Ama artık gerçeği biliyordum, yaşlı köy cadısı Beatrice'in Crescent Haven'dan ayrılmadan önce beni uyardığı şeyi. Aşık olmak, beni hiç düşünmediğim kadar boş ve yalnız hissettirmişti.

"Evet, Rune'un olduğum için kaçırıldım," diye, parçalanmış kalbimin keskin acısını bastırarak söyledim.

"Sen kim olduğunu *sanıyordun*?" diye sordu Rosalind. Gözleri sorgulayıcıydı, sesi yumuşaktı.

Rune konusunu bırakmasına minnettardım. "Ben, hiçbir yerden gelen bir insan olduğumu sanıyordum. İnsan ebeveynler tarafından büyütüldüm — biri beni yerel tapınakta Helia'nın ayaklarının dibine bırakmıştı. Kan bağıyla ebeveynlerimin çocuğu olmadığımı bilmiyordum. *İnsan* olmadığımı bilmiyordum. Arkadaşım..." Snow'un sıcak, anlayışlı yüzü gözlerimi yaşarttı ve sesim titredi. "Yıllardır güçlerimi içgüdüsel olarak kullandığımı, ama aslında hiçbir zaman kontrolüm altında olmadıklarını anlamama yardım etti. Onlar beni yönetti, ben onları değil. Bu yüzden yardımına ihtiyacım var. Kalan son günlerimin anlamlı olmasını istiyorum."

Rosalind'in gözleri parladı, ama ilk başta konuşmadı. İçkisini bir yudum aldı, şömineye ve beyaz şömine rafının üzerinde asılı duran pembe güller ve sarmaşıklara bakarak. Bir şey söylemek istiyor gibi görünüyordu, ama doğru kelimeleri bulamıyordu.

Sonra, bir anda, yüz hatları zarif kayıtsızlığına geri döndü.

"Doğal halini keşfettin, ama soyun hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

Kařlarını çatarak bařımı salladım. "Hiřbir fikrim yok." Bunu dűřűnmeye bile vaktim olmamıřtı. nemli miydi ki? Biyolojik ailem kim olursa olsun, benimle hiřbir ilgisi olmak istemediđi açıktı. Ama neden beni ldűrmediler ki? Neden beni Crescent Haven'a bıraktılar?

Bunu dűřűnmek bana ne kadar acı verse de, Rune'un beni bir casus olarak gűrmesinin nedenini anladıđımı itiraf etmeliyim. Crescent Haven, Rune'un dođum yeri olduđu için bu en mantıklı açıklamaydı. Ama kimse bana ne olduđumu söylememiřti. Eđer gizli bir silah olsaydım, o zaman benim sorumlum en iyi ihtimalle beceriksizdi.

Dönen dűřűncelerim, Rosalind'in sesi ile kesintiye uđradı. Yine aliřılmadık bir řekilde dalgın grűnűyordu.

"Hayat hikayenle ilgili temel bilgileri öđrendiđim için seni gerçekten anladıđımı dűřűnűyor musun, Scarlett?"

Cevabım hızlıydı. "Hayır."

Gözleri benimkilere kaydı.

"O zaman benim için de aynı şeyi varsayma."

Sözleri beni etkiledi ve daha derin bir noktaya geldiğimizi fark ettim — Rosalind bana kusursuz maskesinin ardına bir bakış sunuyordu. Tabii bu, nazik bir hile değilse. Bunu anlamamanın bir yolu yoktu.

"Gűlerini sana kim öđretti, Rosalind?"

"Kimse. Kendim öğrendim," dedi. Kaşlarını çattı, sonra tekrar Heraphane heykeline doğru bakışlarını çevirdi. Mekanı gözden geçirdi: gűzel sanat eserleri ve dekor, açılmamış hediyeler ve lezzetli yemeklerin bulunduğu tabaklar.

Sonunda, aradığım acı ve yalnızlık, onun sıcak kahverengi göz bebeklerine yansdı. Bana tekrar baktı.

"Seninle tanışana kadar yalnızdım."

SCARLETT

"Dördüncü pozisyon," dedi
Durian.

Hızla dizlerimin üzerine çöktüm, kalçalarımı açtım, başımı eğip yere baktım ve ellerimi avuç içleri yukarı bakacak şekilde uyluklarımın üzerine koydum.

"Aferin evcil hayvanım."

Bu gece Durian'ın odasında kendimi koparamazdım. Tamamen orada olmalıydım, tamamen uyanık olmalıydım. Onun zorlu testlerinden ve denetimlerinden kurtulabilmemin tek yolu buydu. Aklım, Odessa'nın zindanlarına gitti, orada dominantlar ve itaatkarlarının benzer bir protokol uyguladığını görmüştüm. Aradaki fark, o itaatkarların rızalarıyla güçlerini teslim etmiş olmalarıydı.

Bir zamanlar birine gücümü vermişim. Ve bu hiç de böyle değildi. Durian ve ben, Rune ile yaptığım sahneleri canlandırsak bile, asla aynı olmazdı. Midemde bir ağrı hissettim.

Kalbimin derinliklerinde ve damarlarımda yükselen korkuyla, Rune'un güzel yüzünü zihnimden hızla sildim.

Durian etrafımda dolaştı. Düz sarı saçları omuzlarına değiyordu ve keskin gözleri öfkeyle parlıyordu. "Yedi numara."

Hareket etmeye başladım, ama sonra yüzüm düştü. Göğsümde panik yükseldi. "Usta, yedi numara pozisyonu yok."

Saçımdan beni yukarı çekti ve ben çığlık attım. Bu, ondan derin bir inilti kopardı. "Özür dilerim, evcil hayvanım. Bunu henüz öğrenmedik. Sana göstereyim mi?"

Durian beni oturma odasındaki sandalyelerden birine sürükledi ve yere attı. Kendimi bir nesne gibi hareket ettirmesine izin verdim —kollarımı ve bacaklarımı ayırmasına izin verdim ve

sırtımı kavisli hale getirdi. Darbenin etkisiyle yüzümü buruşturdum ama hareket etme dürtüsüyle mücadele ettim.

"Yedinci pozisyon *masadır*."

Dün gece, ben ağlayıp kanayana kadar beni sopayla dövdü, sonra da uyluklarımdaki kanı ve yanaklarımdaki gözyaşlarını yaladı. Hâlâ onun dışında kimseyle iletişim kurmama izin vermiyordu. *Sıkı bir eğitimden* geçmeden bana güvenilemeyeceğini söyledi.

Durian sandalyeye oturdu. Sonra sanki ben bir tabureymişim gibi botlarını sırtıma dayadı.

"Böyle olmak zorunda değil, evcil hayvanım," dedi Durian iç çekerek. Ayaklarını çaprazladı ve sırtım, bacaklarının ağırlığı ve doğal olmayan pozisyon nedeniyle ağrımaya başladı. "Mükemmel itaatkar davranışlarına rağmen hala bana karşı koyduğunu biliyorum. Bu yüzden seni serbest bırakmayacağım. Henüz yeterince kırılmadın ve bu inatçılığını sürdürdüğün için, daha özel yöntemler kullanmak zorunda kalıyorum."

Birkaç saniye sessizlikten sonra, bacaklarını sırtımdan indirdi.

Omurgamda belirgin bir uyarı hissi vardı. Şakaklarımda soğuk terler dökülmeye başladı.

Durian ayağa kalktı.

Havadaki enerjiyi hissettim. Beklenen açlık. Güç için güç, kontrol için kontrol. Vücudum, erkeklerin bayraklarını dikmek için kullandıkları başka bir toprak parçasıydı.

Boşluğun serin dokunuşu yanağımı okşadı ve bana en tatlı kaçıışları vaat etti. Ona yaslanmak istedim. Yanmış ekmek kokusunu almak, Trevin'in yüzü üzerimde süzülürken vücudumun yağmurla ıslanmış çim ve çamurda kaymasını hissetmek istemedim. Isabella'nın "*Scarlett, Trevin'le en az on kez flört ettiğini gördüm*" dediğini duymak istemedim. *Sen bir manipülatörsün ve er ya da geç caziben geçecek ve onlar senin bu kadar cömertçe sunduklarını almaya gelecekler.*

Bunun yerine yok olmak istedim.

Ama benim daha geniş tarafım — o inatçı kadın, ateş kuşuyla vampirlerin şehrine uçtu, parmakları bulutları okşadı —altındaki zemini hissetti, ateş ve deri kokusunu aldı, çıtırdayan alevlerin sesini ve Durian'ın hızlanan nefesini duydu.

Durian'ın eli sırtımda dolaşırken bile kalbimi sakın tuttum. Onun ne yapmayı planladığının habercisi olan bu arzu ipliğini açıkça görsem bile, bedenimin içinde kaldım. Hâlâ gücü olan tek yerde kaldım.

Ben kurban değildim.

"Bu kimin amcığı, evcil hayvanım?"

"Senin, Efendim," dedim, sesim titriyordu.

Durian'ın zihnine, bahçesindeki bir yılan gibi süzıldüm, dağınık kemikler ve çürümüş toprakla uyum sağlamak için kamufle oldum. Sezgilerime güvendim, bu sihir, avcıdan ava dönüşmek istiyorsam kabul etmemi gerektiriyordu.

Onun arzularını avuçlarımın içinde kaldırdım, kendi gücümle karşılaştırarak ağırlıklarını ölçtüm ve en az dirençli yolu aradım.

Durian'ın parmakları amımın üzerinde kayarken, onun tüy kadar hafif dokunuşuna kendimi bıraktım. Yumuşak bir inilti çıkardım ve sonra donakaldım, sanki bu tepki tamamen bilinçsiz, çaresizlik ve ihtiyaçtan doğmuş gibiydi.

Durian da donakaldı.

Ve o anda mecazi çenemi açtım ve *ısırdım*.

O senden korkuyor olabilir, ama aynı zamanda senin onu arzuladığın kadar o da seni arzuluyor, diye fısıldadım zihnine. O senin dokunuşuna çaresizce ihtiyaç duyuyor. O, gerçek bir liderin işaretine saygı duyuyor — Rune'un sahip olmadığı her şeye. O senden sadece çekiniyor, çünkü senin acıyı sevdiğini biliyor ve eğer sana istediğini söylerse, ona asla istediğini vermeyeceğini biliyor. Ama sonuçta o, kayıp kartlarını gösteren zayıf bir insan. Şimdi saldırma zamanı, onu sana daha da muhtaç hale getirme zamanı. Yakında ayaklarının dibinde bir ihtiyaç yığını haline gelecek.

"Ah, evcil hayvanım," dedi Durian, elini çekerken mide bulandırıcı bir tatlılıkla. "Beni gerçekten manipüle edebileceğini mi sandın?"

Nefesimi tuttum. Durian'ın eli değdiği yerlerde, ne kadar yumuşak ve kısa süreli olsa da, tenim buz gibi olmuştu. Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu.

"Kalbinin şehvetle attığını duyuyorum, zavallı fahişe," dedi. "Sen benim istediğim gibi kullanabileceğim kölemsin, tersi değil. İhtiyacın olan şey, ihmalden dolayı *acıyana* kadar kanında dolaşan zehrimin verdiği zevk. Eğer biri seni mastürbasyon yaparken yakalarsa, ellerini keserim."

Onun sözleriyle paramparça olmuş gibi yumuşak bir şekilde inledim. Ama aldatmacanın katmanlarının altında, Durian'ın ulaşamayacağı bir yerde, *gölümsedim*.

Büyümü yansıtarak başka bir şey daha yapmıştım. Sürekli entrika kuran, manipölasyon için yol haritaları çizen ve davranış kalıplarını analiz eden bilinçaltımın bir köşesinden gelen sinsi bir ilham patlaması.

"Evet, Efendim," diye cevap verdim.

Durian açık avucuyla kıcıma sert bir darbe indirdi. Dudaklarımdan bir çığlık daha çıkmadan, ön kapıdan ağır bir vuruş sesi geldi.

Beni çıplak ve yayılmış bir şekilde oturma odasında bir mobilya parçası gibi bırakırken hiçbir duygu göstermedi. Sanki ben artık yokmuşum gibi kapıyı açtı.

"Krallıktan yeni haber geldi. Toplantı yeri değişti," Brennan'ın güçlü sesi odada yankılandı.

Beni bir oda ötedeki odada görür görmez, bunu hissettim. Çıplak bedenime bakışlarıyla güçlerimi yeniledim. Bu akşamki kıyafetim - sadece ağır siyah tasmam - beni küçük düşürmek içindi.

Ben ise bunun bana sağladığı her avantajı kullanmaya karar verdim.

Durian'ı etkilediğimde, Brennan'la beni birbirine bağlayan görünmez bir iplikle bir olta da atmıştım. O beni ilk gördüğü anda, kancam çoktan onun sırtına saplanmıştı. Durian'ın beni onun gözüne soktuğu o akşam yemeğinden beri, o iplik daha da güçlenmişti.

Onu günlerce hazırladıktan sonra buraya çekmişim. Muhtemelen bu mesajı iletmekle görevlendirilen kişi o değildi.

Adamlar fısıltıyla konuşurken, yeni travmayı eskisine ekledim ve kapağı kapattım. Orası gittikçe doluyordu.

Duyduğum her şeyi, her ince ipucunu ve dil sürçmesini kullandım ve gözlemlerimi büyümlü sezgilerimle birleştirdim. Brennan'ın ruhunun çatlakları arasında, sanki bana kapıyı ardına kadar açmış gibi, kolaylıkla kayıp gittim.

Onu buldun. Durian Valentin'i yönetmeyi biliyor olabilir, ama kadınlarla nasıl başa çıkılacağını hiç öğrenmedi, diye Brennan'ın kulağına fısıldadım

zihninde, daha derine inerek ve kök salarak fısıldadım. *Zavallı kız, Lillian'ın dürüst oğlunun yanında olmanın gerçekte ne demek olduğunu ona gösterecek senin gibi bir erkeğe ihtiyaç duyuyor. Seni taparcasına sevecektir. Onu dikkatlice uzaklaştırman yeter. Durian her zamanki gibi sıkılacaktır. Bu, bu lezzetli oyuncağın boşa gitmesi gerektiği anlamına gelmez.*

"Mükemmel," diye duyduğum tek şey Durian'ın söylediği buydu ve bir başka keskin sezgi dalgası boynumu ısıttı. Bu sefer, neyi algıladığımdan emin olamıyordum. Mevcut planıma o kadar dalmıştım ki, kendimi daha fazla yayamazdım.

"Kimsenin ona dokunmamasını sağlayabilirim," dedi Brennan. "Teyzeleri ve şişirilmiş egolarını memnun etmiş olursun. Onun diğer hizmetçilerle vakit geçirmesini ve *Lillian'ın iradesini öğrenmesini* istiyorlar."

İki adama da aynı anda uzandım, her ikisini de nazıkçe ikna etmeye çalışarak, her iki dizgin de sıkıca elimde tutarak. Durian'ı etkilemek çok daha zordu, ama sonunda o da kabul etti. Sonuçta, bu raundu kazanmış gibi hissediyordu.

Gerçekte, Durian paranoyasını ve stresini gidermek için bana giderek daha fazla güveniyordu. Bana acımasızca davranıyor olabilir, ama aynı zamanda bağımlı da olmuştu. Hayal ettiğinden çok daha fazla. Beni ne kadar çok düşündüğünü, kanımı içmek için ne kadar susadığını, Rune'dan ne kadar daha güçlü ve daha kudretli olduğunu bana sözsüz bir şekilde kanıtlamaktan korkuyordu.

"Tamam," dedi Durian, artık benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyordu. "Kimse ondan beslenemez veya ona şehvetle dokunamaz. Diğer her şey serbesttir. Onun veya başkalarının yaptığı herhangi bir yanlış adım bana bildirilir."

Benim ona hayran olduğumu, gizlice onunla vakit geçirmek istediğimi düşünüyordu. Şimdi, yoksunluk taktiğini sürdürmek için mesafe koyması gerekiyordu. Aniden başkalarının benimle etkileşime girmesine izin vererek beni *incitmek* istiyordu.

Valentin'in doğuştan klanının lideri, naif ve kafası karışık bir insanla oyun oynadığını düşünüyordu. Her hareketini benim yönlendirdiğimi bilmiyordu.

Rune hala beni sevseydi gurur duyardı diye bir anlık düşünce geçirdiğim oldu. Hala beni destekliyor olsaydı, gölgeleri beni sıkıca sararken kulağıma *mükemmel* olduğumu fısıldasaydı.

Durian beni Brennan'a teslim ederken, sarsılmış ve morali bozuk görünmek hiç de zor olmadı. Bu gerçek kargaşanın bir anlık görüntüsü, kralın nihayet düşmesi için bu oyunun ihtiyacı olan şeydi.

SCARLETT

Derin kesimli ve kalçalarımın daha yukarıya kadar uzanan yırtmaçları olan siyah bir elbise giymeme izin verilmişti. Her zamanki gibi, hayal gücüne pek yer bırakmıyordu. Brennan'ın arkasında koridorlarda yürürken, iki eşit derecede güçlü dürtü arasında kalmıştım.

Birincisi, Durian'ın dokunuşunun izleri silinip giderene kadar duş alıp, ovup, ağlamak.

İkincisi, lanet olası bir sırtış atmak istiyordum.

Durian kaybetmişti. Farkında olmayabilirdi, ama kaybetmişti. Aristelle'in doğuştan gelen en güçlü iki adamının davranışlarını tamamen değiştirmiştım. Ve bu yeni keşfedilen güç iyi hissettiriyordu — iyiden de öte — yaz sıcaklığında bir şeftalinin tatlılığı, meyve suyu çenemden damlarken yüzümde yayılan geniş bir gülümseme gibiydi. Geceye karşı bir ateş kuşunun iziydi. Sönmeyi reddeden bir alevdi.

Köle olduğumdan beri ilk kez bir çıkış yolu gördüm. Rune'un sesi, engelleyemeden zihnimde yankılandı.

Güçlü, iyi eğitilmiş bir succubus sadece cinsel dürtüleri kışkırtıp onlardan beslenmekle kalmaz. Daha derin arzuları, hatta belki de bir kişinin görevleri ve sadakatleriyle çelişen arzuları bile tespit edebilirler. Bastırdığımız küçük dürtüleri, bir succubus bulabilir ve ortaya çıkarabilir, kendi başlarına olabileceklerinden çok daha büyük hale getirebilir. Incubi ve succubi, fark edilmediklerinde bütün rejimleri yıkmışlardır.

Bütün rejimleri yıkmışlardır.

Bu üç kelime zihnimde yankılanıyordu. Onlar, yıkımımın, kederimin,

tamamen aşığlanmışlığımın kenarlarını yalayan intikam ateşiydi. Uzun, karanlık bir tünelin sonunda bulunan öfkeydi. Korkutucu, korkunç ve ilahi.

Gölmek istedim. Geçen vampirler bana bakarken, dudaklarımı yalamak için gelen dürtüyle mücadele ettim.

Vampirlerin hızıyla, kendimi sarayın salonlarının tenha bir köşesinde duvara itilmiş ve yakalanmış buldum.

Brennan dişlerini gösterdi, yakışıklı yüz hatları Durian'inkinden çok farklı bir çekiciliğe sahipti. Durian kararlılığı, yüce ve tanrıça tarafından kutsanmış çağrısı, etkileyici, dokunaklı konuşmaları ve soğuk, savaşçı liderlik tarzıyla büyüleyiciydi.

Brennan ise Durian'da olmayan sıcaklık ve mizah duygusuna sahipti. Yine de kana susamış, doğuştan psikopat biriydi, ama daha cana yakındı. Durian doğuştan gelenlerin ruhani ve siyasi yüzü ise, Brennan halkın sosyalleşmiş adamıydı. Diğer lordlara kıyasla, o bir oyuncak ayı gibiydi.

Boynuma yaslanarak derin bir nefes aldı.

"Diğer lordlara kıyasla" vurgusu.

Her zamanki gibi, bir erkek bana bu kadar yakın olduğunda, aklıma sadece Rune geliyordu. İçimdeki en hasta kısım, bu fanteziye kapılmak, onun yerine gerçekten Rune olduğunu hayal etmek istiyordu.

Ama son iki haftadır onun elinden çektiğim işkence saatleri beni çabucak kendime getirdi.

Brennan geri çekildi, kibirli sırtışı yayılırken ela gözleri karardı. Kısa kestane rengi saçları mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti, takımı özenle dikilmişti.

"Merhaba Scarlett," dedi. "Birbirimizi tanıma fırsatımız bu kadar az olması ne yazık, değil mi?"

Adımın nasıl telaffuz edildiğini neredeyse unutmuştum. Artık bana Scarlett diyen tek kişi Rosalind'di.

Ağzımı sıkıca kapalı tutarak, masum, şaşkın ve itaatkar rolümü oynadım. "Efendimin yöntemlerini asla sorgulamam."

"Mm," dedi Brennan, alçak ve sert bir sesle. Yakınımdan eğildi, nefesi yanağıma sıcak bir şekilde değdi. "Elbette sorgulamazsın." Beni yakından inceledi ve bu bana Mason'ın bana nasıl baktığını hatırlattı. İpuçları, kusurlar arıyordu.

Ama benim cazibem kusursuzdu. Bunu biliyordum çünkü Valentin'in en güçlü vampirlerinden aldığım güçle onu donatmıştım.

"Durian, dönüştürülenler hakkında hiçbir değerli bilgiye sahip olmadığını söyledi," dedi Brennan.

Bu neredeyse suçlayıcı bir tondaydı, ama üstünün bilgi toplama yeteneğini sorgulayacak kadar cesur değildi. O seansı zar zor hatırlıyordum — kavurucu sıcaklık, zehir sarhoşluğu, acı veren darbeler, etimi delen bir hançer... Durian'ın kollarında Rune için ağladığımdan oldukça emindim.

Tanrılara şükür ki, bu bulanık, dağınık bir sis gibiydi.

"Görünüşe göre değil," dedim ve Brennan'ın gözleri, sızan gerçek duyguların ipucuyla parladı.

Şimdi düşününce, hiç bir zaman çok gizli bir bilgi elde edememiş olmam aslında oldukça aşağılayıcıydı. Sanki Rune beni kaybetmeyi başından beri planlamış gibiydi. Beni Odessa'dan *gizli bir yolla* kalesine kaçırdığı zaman bile, beni bayılttı.

Kalbim defalarca parçalandı. Bir zamanlar parıldayan yıldızlarla dolu olan gece gökyüzü, sağır edici bir karanlığa büründü.

"Yeni evine oldukça iyi uyum sağlamışsın," diye devam etti Brennan. "Durian'ın *evcil hayvanlarının* çoğu bir hafta içinde çıldırır. Tabii o kadar uzun süre hayatta kalabilirlerse."

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı ve Brennan'ın gözleri onlara kaydı ve ben konuşurken orada kaldı. "Sen ve ben birbirimizi tanısaydık, benim yerim doldurulamaz olduğumu fark edebilirdin."

Ona yaklaştım ve onun gibi yaptım, gözlerimi dudaklarına diktim. Cinsel cazibemi geri çektim ve onu eğlenceli bir masumiyete dönüştürdüm — Rosalind'in neşeli, rahatlatıcı baştan çıkarıcılığını taklit ederek.

Brennan'ın kolları uzadı, nabızı hızlandı ve gözleri parladı. "Bunu *koklayabiliyorum*, minik insan."

Küçük mü? Bu biraz abartılıydı. Belki ortalamadan iki santim kısaydım ve kesinlikle sıska değildim. Bu manyaklar, bizim zayıflığımızı ve masumiyetimizi aşırı derecede sapkın bir şekilde kullanmak istiyorlardı. Belki Rune'a kıyasla küçüktüm.

Gözlerimin arkasında bir anı parladı—Rune'un boğazımı sıkması, ne kadar yalvarsam da sessiz kalması.

Titredim.

"Korkma," dedi Brennan, benim tepkimi yanlış yorumlayarak. "Sen bir hizmetçi olabilirsin, ama inan ya da inanma, ben aslında istekli ve hevesli kadınları tercih ederim."

Buna inanmamayı *tercih* ettim. Ama ona, sanki centilmenliğin zirvesindeymiş gibi bakarken gözlerimi kocaman açtım.

"Beni sorguluyor musunuz yoksa benimle flört mü ediyorsunuz, lordum?" Gerginmişim gibi ayaklarımın üzerinde kayarak, eşlik eden gülümsememle baştan çıkarıcı bir çelişki yarattım.

Tahmin edilebileceği gibi, Brennan büyülenmişti, kendi arzusu, daha sonra ona karşı kullanılacak olan aynı büyüü güçlendiriyordu.

"Sen küçük bir hayatta kalansın, değil mi Scarlett?" diye sordu, yine dişlerini göstererek. Soruma cevap vermedi. "Göründüğünden çok daha zekisin."

Kaba. Cehenneme gidip gelmiş olsam da, aptal gibi göründüğümü fark etmemiştim. Durian'ın bana itaatimden başka bir şey gösterme fırsatı vermediğini düşündüm. Tabii ki, adamları beni sadece savaşan klanlar arasında gidip gelen bir insan oyuncağı olarak görüyorlardı.

İşte bu yüzden bu ara vermeye ihtiyacım vardı.

Ve Brennan da artık beni dünyanın geri kalanından ayıran bir başka adam olmuştu. Yakınlık, her türlü baştan çıkarmayı öldüren bir faktördü. Artık biraz mesafeye ihtiyaç vardı.

"Seninle flört ediyorum," diye cevapladı Brennan sonunda, bizim küçük dansımızda klasik cesur hamleyi seçerek. "Durian, önceki kölelerinden daha fazla zaman ve enerji harcadı sana..." Geri çekildi, düşüncelerini yarım bıraktı. "Diğerleriyle oynamaya hazır mısınız?"

Evet, bu yüzden onu o yönde ustaca yönlendirmiştim. Küçük bir gülümsemeyle başımı salladım. Yine imajımı değiştirme zamanı gelmişti. Artık korkaklık yoktu. Öne çıkma zamanı gelmişti.

"Korkmana gerek yok. Gözümün önünden hiç ayrılmayacaksın," dedi gözlerini kısarak.

Yine Rune'u düşündüm. Ve yine duşta ağlamak istedim. Bu sefer, onun özenli bakımı olmadan, vampirin istenmeyen dokunuşunun izlerini yıkayacaktım.

Başından beri haklıydım. Bu yıkıcı darbeleri her zaman tek başıma absorbe etmek zorundaydım.

SCARLETT

Geniş bir salondaki lüks dinlenme alanlarından birinde, diğer kölelerle birlikte yaptığımız grup duası kısa sürede bir gösteriye dönüştü. Teyzeler, Lillian heykelinin önünde ellerimizi öne doğru uzatmamızı istediğinde, sırtımı kavisledim ve kıcımlı yukarı kaldırdıktan sonra doğru pozisyona indim.

Bu, giderek artan izleyici kitlesinden birkaç inilti ve kaba yorumlar aldı.

Kutsal bir kitapla başımın yan tarafına vuruldu. "Mm, evet, daha sert lütfen," diye kuru bir şekilde inledim.

Vampirlerin bulunduğu oda güldü.

Hepsinden nefret ediyordum. Durian'ın uyluklarımın arasında kalıcı dokunuşu, derimden çıkmak istememe neden oldu.

Ama kendimi yeniden keşfetme sürecim muhteşem bir başlangıç yaptı. Sanki büyük bir yapımda rol almak gibiydi. Toprağa gömülüp mantar miselyumuyla bir olmak isteyen travmatik kadın Scarlett'ten uzaklaşıp, *hayatta kalmaktan* daha fazlasını başaran şeytani kadın Scarlett'i canlandırabiliyordum.

O savaş açtı. Kaos estirdi. Lillian'ın karanlık yeraltı dünyasını yarattı.

"Yaramaz insan," arkamdan birinin mırıldandığını duydum, bir teyze başımı siyah halıya daha da bastırırken.

Köleler arkadaşlarım, ilk katıldığımda bana sadece nefretle bakıyorlardı. Şimdi ise enerji değişiyordu. Rahatlamaya başlamışlardı. Bana yeni bir bakışla bakıyorlardı: merak, kafa karışıklığı.

Çünkü teyzelerin küçümsemesi ve cezalarının yükünü çeken bendim. Vampirlerin dikkatini onlardan uzaklaştırıp kendime çeken bendim.

Onları bildiğim tek yolla koruyordum. Kimse benden beslenemezdi, kimse bana tecavüz edemezdi. Bu psikopatların dikkatini benden çok daha savunmasız insanlardan uzaklaştırmak için gerekirse geri kalan her şeyi göze alırdım.

Teyzelerden birinden kötü bir buz büyüü yedim, Lillian'a köleliği haklı gösteren iğrenç dualar okurken kemiklerim titriyordu.

"Onun görüldüğünden çok daha az masum olduğunu hep biliyordum," dedi Liza'nın tanınabilir sesi.

Sonra, arkadaşı Evangeline'in mide bulandırıcı tatlı sesi odayı doldurdu. "Mm. Meraklı küçük cadalog, ilgiyi yalayıp yutuyor. Efendisi onun davranışları hakkında ne düşünecek acaba?"

"Kıskanç mısınız, bayanlar?" diye sordu Brennan, diğer erkeklerin bazılarının kahkahalarını kazanarak.

Duayı bitirirken neredeyse gülümsüyordum. Psikopat bir vampir olsun ya da olmasın, ilk koruyucumu yaratmış gibi görünüyordu.

Köleler ve ben dizlerimizin üzerine çökerek Lillian'a baktık ve teyzeler beni şahin gözleriyle izlediler. Aniden, bir insan kadın yanıma yere itildi. Şiddetle titriyordu.

"Tek söylediğim," dedi Evangeline, şimdi daha yakındaydı. Kadını dizlerinin üzerine iten o olmalıydı. "Ağzından çıkanlara dikkat etse iyi olur."

Yanımdaki kıza bir bakış attım. Kafasını bana doğru çevirdi.

Çığlık attım.

Ağzı dikilmişti. Siyah iplik ve kurumuş kan dudaklarının üzerinde zikzaklar çiziyordu. Gözleri ürkütücü bir şekilde donuktu.

Ayağa fırladım. Bir teyze bana doğru koştu ve ben onun çirkin siyah ayakkabılarına kusmuğumu sıçrattım.

Dikkatle ördüğüm güç ağı kontrolümden çıktı. Teyzem, safra kaplı ayakkabılarına baktı, sonra bana dönüp gözlerinde soğuk bir öfkeyle baktı.

O anda odanın köşesinde Rosalind'i fark ettim. Kimsenin dikkatini çekmiyordu. Sadece beni izliyordu. Kölenin vahşice dövülmüş yüzüne kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini kaçırdı.

Diğer köleler de benzer tepki gösteriyordu. Bir kız çığlık attı. Bir diğeri de benimle birlikte haliya kasmaya başladı. "Sen. Küstah. *Kaltak*."

Bana bağırarak teyzeme dikkat etmiyordum. Dikkatim onun arkasında, Evangeline'deydi. Liza'nın koluna girmiş, zaferle sırtıyordu.

Onların yüzlerini hafızama kazıdım ve sarayın duvarlarında yükselen uzun, alevli dumanları gördüm.

Teyze boğazımı kavradı, ellerinden damarlarıma daha fazla buz akarken ben şiddetle titriyordum. Beni yerden kaldırırken koluna tırmandım. Cadıların bu kadar güçlü olabileceğini kim bilebilirdi?

Görüşüm bulanıklaşmaya başladı, karanlık köşelerden yayılmaya başladı. Kaybolurken Rune'un gölge bulutunu düşündüm.

Boşlukta acı yoktu. Acı yoktu. Karışıklık yoktu. Hayatın sürekli değişen aşk ve keder, acı ve coşku, çabalama ve çöküş kaleydoskopu, opak bir şekilsizliğe dönüştü. Burada, hiçlikte, artık kendimden veya başkalarından sorumlu değildim. Serbest bırakılmışım, sonsuz bir nefesin içinde yakalanmışım.

Sorumluluk değilse, varoluş neydi?

Daha önce olduğu gibi, Helia'nın ışığını seçtim. Crescent Haven ormanının ağaç dallarından sızan güneş ışınlarına doğru uçan bir kuzgun gibi, ona doğru yüzdüm.

BİLİNÇİMİ GERİ KAZANDIM. Vampirler etrafımı sarmıştı. Hareket etmeye çalıştım, ama büyüyle felç olmuşum. Elbisenin yarı saydam eteği ayak bileklerime değiyordu ve gözlerim, benim merkezinde olduğum salonun karanlık çöküşünü tarıyordu.

Carol teyze bana küçümseyerek baktı ve sağ elime bir kase, sol elime bir kadeh koydu. "Seni serbest bıraktığımda," dedi, "bu pozisyonu koruyacaksın."

bu pozisyonu koruyacaksın. Tek bir hareket bile yaparsan, Lillian'ın çocukları seni uygun gördükleri şekilde cezalandıracaklar."

"Durian'ın belirlediği sınırlar içinde," dedi Brennan, kalabalığın önünden.

Vampirler ona merakla baktılar ve ben onunla göz göze geldim, ona sürekli güç vererek onu destekledim.

O şimdi seni görüyor, diye zihnine fısıldamayı başardım, büyümün bir can simidi olmasına izin verdim — beni ayakta tutan tek şey. *O gerçekten istediği tek vampir sensin.*

Brennan'ın gözleri parladı. Arzusu daha da şiddetli bir şekilde çiçek açmaya devam etti. Susamış dilinde kıskançlığın tadını aldım. Mükemmel.

Carol teyze hiçbir uyarıda bulunmadan felç büyüsünü kaldırdı ve ben bu hareketi beklemiyor olsaydım hemen kaybedecektim. Elimdeki nesneleri sıkıca tuttum ve onlara canlı bir heykel gibi davranmaya çalıştım.

Heykel, oyuncak bebek, evcil hayvan, oyuncak.

Kalbim durmadan kanıyordu. Bu dünyada geçireceğim zamanın sona ermesinden önce, mutluluk bir yana, bir parça huzur bile tadabileceğim mi diye merak ediyordum.

Sağımdaki vampir kadın Lana'dan besleniyordu, Lana'nın göğüslerine dişlerini geçirirken onun kıvrıcık siyah saçlarını okşuyordu.

"Sen, nankör sürtük, dünyayı doğal düzenine kavuşturmak için Lillian tarafından seçilen hakiki kralımıza hizmet et." Carol teyze bana bu sözleri söylerken ağzından tükürükler sıçradı. "Lillian'ın dualarını bölerek, onun ihtişamını kendine çekerek dikkatleri üzerine çekerek onu nasıl onursuzlaştırırsın!"

"Üzgünüm, Carol Teyze," dedim robot gibi.

Keşke benim büyüm de, dönüşmüşlerin gölge büyüsü ya da cadıların ve doğuştan yetenekli olanların güçleri kadar anında etki etseydi. Keşke öfkem bu odayı küle çevirip, bu acımasız canavarların boğazlarını kesebilseydi.

Ama yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar, elimdekiyle yetinecektim.

Ağzı dikilmiş kız için. Lana, Mairin ve evlerinden kaçırılan diğer erkek ve kadınlar için.

Tereddüt etmedim. Boyun eğmedim.

"Bu yeterli değil."

Carol teyze bileğini hafifçe salladı ve elimdeki nesneler iki kat ağırlaştı. Kaslarım seğirdi.

"Bu efendilere, hizmetkarlarını Karanlık Anne'nin gözünde mükemmel kılmak için kullandıkları yöntemlerin haklı ve meşru olduğunu söyle." Dönüp, gözleriyle bedenimi sikip duran, susamış ve çılgın vampir kalabalığına işaret etti.

Akıllıca hareketin ne olduğunu biliyordum. Uzun vadede bana neyin daha çok yardımcı olacağını, diğer kölelere bile neyin yardımcı olacağını biliyordum.

Hâlâ geride duran Rosalind'in gözlerine baktım, solunda ona yalakalık yapan vampir adama neredeyse hiç dikkat etmiyordu. Bana açık ve keskin bir bakış attı.

O da doğru olanın ne olduğunu biliyordu.

Ama ben yapamadım.

Ağzımı açıp hepsinin iğrenç olduğunu söylemek istedim. Onlardan nefret ettiğimi ve sonsuza kadar yanmalarını dilediğimi söylemek istedim.

Carol teyze bana döndü, dudağı kıvrıldı. Ağzımı kapattım.

Diğerlerini mahkum etmek istemedim. Ama o kadının acılarına da saygısızlık etmek istemedim — ona zulmetmenin şeytani bir şey olduğunu söylemelerine asla izin veremezdim.

Carol teyze sözlerini tekrarladı, ama ben yine de sessiz kaldım.

Yine bileğini salladı ve kase ile kadehin ağırlığını artırdı. Kaslarım kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Dişlerimi sıkarak, sık nefesler alıyordum.

Yüzümü tamamen tarafsız tuttum. Onlara nefretimi ya da acımı göstermedim. Teyzelere hiçbir şey vermedim.

Ve Evangeline'in dediği gibi, vampirlerin ilgisini sanki yılın en sıcak gününde içilen en soğuk bardak suymuş gibi içime çektim. Ve son damlasına kadar içmek için yumuşak dudaklarımı dilimle yaladım.

Dışarıdan bakıldığında, stoik bir tavır sergiledim.

Kollarım güçsüzleşip altın nesneler kulakları sağır eden bir gürültüyle yere düştüğünde bile stoiktım.

Carol teyzeme baktım, sanki ona sessizce "*Şimdi ne olacak?*" diye soruyormuşum gibi.

O ise sadece sahte, acımasız bir acıma ile başını salladı ve beni vampirlerle dolu odanın ortasında yalnız bıraktı.

Evangeline gülümsedi. "Zavallı, zayıf şey," dedi iç çekerek. Sesi ürkütücü derecede tizdi, güzelliği acımasızlığıyla mahvolmuştu. "Sessizliği açıktı. Rune'un fahişesi olarak geçirdiği zaman, ona hakiki lordlarına ve leydilerine saygısızlık etmesini öğretmişti. Ne kadar rol yaparsa yapsın, bizi hala düşman olarak görüyordu."

"Sessizliğin tüm bunları ifade edebileceğini bilmiyordum," diye mırıldandım, dilimi tutamadan - o dil, benden çok daha güçlü varlıklarla defalarca başımı belaya sokmuştu.

Brennan gülümsedi, başını salladı ve gözleri cildimi yakıyordu. Biri kıkırdadı ve Evangeline'in solgun yüzü kızardı, alnında bir damar belirginleşti.

Her halükarda cezalandırılıyordum. Evangeline'e yumruk atmaya değmişti. Ayrıca, açıkça yüksek konumuna rağmen, erkek meslektaşları kadar saygı görmediğini görmek de çok aydınlatıcıydı. Kadın tanrıçayı tapmasına rağmen, doğuştan gelen arkaik kadın düşmanlığına bağlı kalıyor gibi görünüyordu.

Yine de, Evangeline benim kaderimi belirlediğinde, onlar seve seve kabul ettiler.

"Diğer hizmetçiler onu bizim eğlencemiz için cezalandıracak. Onu çarmıha gerin."

RUNE

Aristelle'in parıldayan ışıklarına baktım. Balkonumun korkuluğuna tutundum, oniks dövmelerim güçle titriyordu. Scarlett'in gözlerinden şehir manzarasını hayal ettim. Şehrin geniş ihtişamını her gördüğünde, yüzü çocukça bir coşkuyla aydınlanıyordu. Bazen kimsenin onu görmediğini sandığında gülümsediğini veya kendi kendine güldüğünü fark ederdim. Kalbi o kadar güzeldi ki, yüzyıllardır benim için sıradan olan basit şeylerden büyük bir mutluluk duyabiliyordu.

Uzaklardan gelen sesler ve hayvanların çığlıkları duyuyordum. Yakın çevremden bazıları, araziye meraklı gözlerden ayıran ince ağaçların arkasında, kale arazisinin arkasında bir dövüş yarışması düzenlemişti.

Sadie geldiğinde, yeni dönüştürülmüş vampirlerden oluşan bir ordusu ve şu anda en sevdiği iki kölesi, bir şekil değiştiren kadın ve henüz inisiye edilmemiş bir erkek, gölge kuşları üzerinde gelmişti. Cliff adındaki erkek, yüzyılı aşkın süredir onun en sevdiği kölesiydi. En sadık başrahipten bile daha coşkuyla onun ayaklarının dibine kapanıyordu.

Bu, Küçük Ateşim'e olan sonsuz bağlılığımın yanında bir damla bile değildi. Uykuya dalmadan önce düşündüğüm son şey oydu. Her rüyamda o vardı ve gözlerimi açar açmaz dudaklarımdan çıkan tek isim oydu. Tabii ki çok fazla uyuduğum da söylenemezdi.

Çok fazla planım vardı, çok fazla infaz, sorgulama ve intikam eylemi vardı. Sınırlar sağlamlaştırılmıştı. Bölgemizde yakalanan her doğumlu kişi öldürülüyor veya esir alınıyordu

ve bizimkiler de aynı muameleye tabi tutuluyordu. Çatışmalar çoğunlukla sınıra kaydırılmıştı, birkaç gerilla tarzı terör eylemi ise daha yakın bölgelerde gerçekleşiyordu. Kesinlikle ateşkes durumunda değildik, ancak tam anlamıyla savaş henüz başlamamıştı.

Bundan sonra ne olacağı, krallığın üst düzey yetkilisiyle yapılacak görüşmeye bağlıydı.

Scarlett, iki haftadan fazladır Durian'ın yanındaydı. Görünmez tasma, birkaç dakikada bir kontrol ettiğim kan bağı sayesinde onun kırılğanlığını hissedebildiğime neredeyse kendimi ikna etmiştim. Kalbi hala atıyordu, ama bazen çok düzensiz ve çok hızlı, bazen de çok yavaş atıyordu.

Bir keresinde ona, onun bağımlılık yapan kanını içmeye cesaret eden herkesin kafasını keseceğimi söylemiştim. Bu sözümü ve çok daha fazlasını yerine getirmeyi planlıyordum. Doğanlar, yakında karşılaşacakları öfkenin farkında değillerdi.

Sırtımda kokulu bir esinti ve taşların üzerinde topuk sesleri duyduğumda, Sadie'nin bana katıldığını anladım.

"Bitti," dedi.

Ellerim korkuluğa sıkıca tutundu, dikenli sarmaşıklar derimden fırlayarak sütunları sardı.

"Güzel. Teşekkürler," diyebilirdim sadece.

Sadie, benim alışılmadık duygu gösterimi eleştirmede. Sadece yanımda durdu, ellerini mermere koydu ve dikenli gölge sarmaşıklarına dokunmaktan kaçındı.

"Anladım. Durian'ın *yeteneği*," dedim sert bir sesle, öfkeyle ufka bakarak. "Parçaları birleştirdim. Takipçilerinin dini deneyimlerinin tanımları, güçlü zihinsel büyüye sahip soyu, hafızayı okuyabildiği söylenen babası..." Çenem titredi, sonraki sözlerimi tıslayarak söyledim. "Kölelerini deliye çevirdiği gerçeği."

"Eğer zihin okuyucu olsaydı, şu anda olduğundan çok daha güçlü olurdu," diye düşündü Sadie yüksek sesle. "Yine de yeteneği ona önemli bir avantaj sağlıyor olmalı. Şu anda bulunduğu yere, keskin bir savaşçı ve hatip olarak gelmedi."

"Doğru."

Derin bir nefes aldım ve gördüğüm tek şey oydu. Büyük mavi gözleri, hayatın tüm acımasızlığına rağmen sıcaklığı... Uzun kahverengi saçları parmaklarımın etrafında kıvrılırken, kulağına yatıştırıcı sözler fısıldadım. Yumuşak kıkırdaması, sonsuz varlığım boyunca duyduğum en güzel ikinci ses. Onu sadece, beni her zaman dizlerimin üzerine çökertip tapınmaya zorlayan, midemi altüst eden sesi geçebilirdi.

"O bir illüzyonist," dedim. Etrafımızdaki hava karardı. Kısa bir sessizlik oldu.

"Vizyonlar," diye tekrarladı Sadie.

Başımı salladım. "Onları destek toplamak için kullanıyor. İnsan kaçakçılığı yapan cadı grubundan, doğuştan bölgelerdeki beyni yıkanmış ölümlülerden ve tabii ki doğuştan olanlardan. İnsanları neye inandırdığını kim bilir. Onun sadece propaganda ile örtbas edildiğini sanıyorduk, ama durum bundan çok daha kötü. Propagandayı *gerçeğe* dönüştürüyor."

"Ve bu, doğal olarak büyüleyici bir yetenek, kişinin çıkarları için gizlemesi kolay bir varlık," dedi Sadie. "Birinin gerçeklik algısının manipüle edildiğini, bu olurken anlamak imkansız. Succubus veya incubus'un arzu büyüüne benzer. Büyü bozulması gerekir, ama o zaman bile, o sadece yeni bir illüzyon başlatabilir."

Scarlett'in gerçek doğasından bahsedilince, artık öfke, paranoya veya tiksinti gibi duygular hissetmiyordum. Sadece yakıcı bir utanç, derin bir pişmanlık ve kendinden nefret duygusu hissediyordum.

"Bu da masadaki yerimizi daha da önemli hale getiriyor," dedim sıkı sıkı dişlerimi sıkarak. "Her düzeyde. Onun için. Bu şehir için ve tüm krallık için."

"Yakında, benim çırağım." Sadie elimi kendi eliyle kapattı, aramızdaki sözsüz platonik sevginin nadir görülen bir göstergesi. "Onun senin yanına dönmesi çok uzun sürmeyecek. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Kuru bir kahkaha attım. "İkinizin aynı odada olacağı düşüncesi beni eskiden çok korkuturdu," itiraf ettim, içimdeki yoğun duygulardan dikkatimi başka yöne çekmek için. Beklenti ve cesaretle *umut* diyebilirim, etrafımızdaki soğuk kış havasını ısıttı. "Beni sonsuza dek eğlendirdiği kadar."

Gölümsedi ve omuz silkti. "Korkman normal. Karısını benim yanımda yalnız bırakmaktan korkan ilk erkek sen değilsin."

Kafamı salladım. Dudaklarım hüznölü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şimdi, ikinizin tanışması benim en büyük arzularımdan biri. Çünkü bu, onu tekrar görebileceğim anlamına gelir."

Sadie uzun bordo tırnaklarını mermere tıklattı ve dümdüz önüne baktı. "Ona olan arzun, Valentin'e olan arzundan daha ağır basıyor."

Bu neredeyse bir soruydu, ama tam olarak değil.

"Önemli değil," dedim. "İkisi için de doğru olanı yapacağım, çünkü Scarlett'in olmadığı bir dünya olamaz. Ve Scarlett dünyayı seviyor. Onun sevdiği her şeyin yanıp kül olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

SCARLETT

Lillian adına uzun günler boyunca zulümler işleyen vampirler saraya geri döndüklerinde, kalabalık inanılmaz derecede kalabalık ve gürültülüydü. Ben, Odessa'nın seks zindanındaki bir odayı andıran, ancak çok daha eski ve soğuk olan, bitişikteki daha karanlık bir odadaydım. Duvarlarda asılı ve siyah masaların üzerinde dağılmış korkutucu aletleri gördüm; bunların işkence için mi yoksa seks için mi olduğunu tam olarak anlayamadım.

Brennan beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı ve X şeklindeki çarmıha dayadı. Ayak bileklerime ve bileklerime kelepçeleri takmayı ısrarla kendisi yapmak istedi.

O benim elbiseyi çıkardı ve ben kendimi örtme dürtüsüyle mücadele ettim. Bunun yerine, kalabalığı taradım, bana bakarken arzularının alevlerini körükledim. Çılgınlığı, yükselen duyguları, zulmü teşvik ettim.

Sonra, hepsini *onlara* geri yönlendirdim. Birbirlerine.

Paranoya, kıtlık, korku, güvensizlik. Kıskançlık ve sahiplenme. Bazı vampirlerin benden diğer psikopatlarla bakışlarını, zihinlerinin çalkalandığını izledim. Bazıları, hiçbir şeyden habersiz yoldaşlarına gözlerini kısarak sert bakışlar attı.

"Sen bir sansasyonusun, Scarlett," diye fısıldadı Brennan, sesi toplanan vampirlerin gürültüsüyle bastırılmıştı. Sağ bileğimdeki kayışı sıkıca çekti ve yerine taktı. "Yüzyıllardır, belki de hiç kimse senin gibi bir insanla karşılaşmamıştır."

Bu zekice gözlem karşısında neredeyse burnumdan soluyacaktım. İblis olduğunda diğer insanlardan farklı olmak kolaydı.

Sol bileğini bağladı. "Bunu bir ceza olarak görme — bu, vampir efendilerine sonsuz zevk verecek. Senin lezzetli vücudunu sergilenirken görmek *bana* sonsuz zevk verecek."

Kolundan bir parça koparmak istedim. Bunun yerine, gözlerime baktığı anda gözlerimi özlemle doldurdum.

Keşke onlarla değil, seninle birlikte olsaydım. Bu düşünceyi dışa yansıttım, onun iç sesini değil, birinci şahıs olarak büyümü kullanarak oynadım. Benzer şekilde işe yaradığı görünüyordu, Brennan'ın arzusu şimdi erimiş bir ısıya dönüşmüştü.

Ayak bileklerimi kelepelerken ellerini baldırlarımdan aşağı doğru kaydırđı.

"Devam et, Brennan," diye bağırdı bir adam. "Buraya akşam eğlencemiz için geldik. O eğlence *seninle* ilgili değil."

Onu lordlardan biri olarak tanıdım. Brennan bana son bir kez yakıcı bir bakış attıktan sonra, apkın bir gülümsemeyle arkadaşlarının yanına döndü.

Diğer köleler  ne itildiler, bazıları kan kaybı ve zehirden dolayı açıkça uyuşturulmuş ya da sersemlemiş durumdaydı.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu, çıplak vücudum tamamen ortadaydı. Bu, irkin gerçek ile güzel yalan arasında kaldığım bir başka andı. Travma geçirmiş, dehşete kapılmış kurban ile kurnaz, korkusuz baştan ıkarıcı.

Köleler etrafımda yarım ay şeklinde dizildiler — altı kadın ve iki erkek. Lana'nın gözlerinde acıma parıldıyordu, ama bazı kadınlar bana zarar vermeyi dört gözle bekliyor gibi görünüyordu. Mairin kararsız görünüyordu, bir an aklı başında, bir an değil. İnsan erkeklerden biri Rosalind'in sevgilisi Cassius'tu. O da bana sempati duyuyordu, ama gözleri iksirin etkisinde olduğunu gösteren belirtiler gösteriyordu, donuk ve göz bebekleri büyümüştü.

Vampirler gülümseyerek, kahkahalar atarak ve içkilerini tokuşturarak talimatlar verdiler. Neşeli tavırlarının altında, gölge benliklerinin çalkantılı karanlığını, bana doğru yayılan çürümüşlüğünü görebiliyordum.

"Devam et, Cassius," dedi Evangeline.

Onun sesini duyan Cassius irkildi ve hemen harekete geçti. Elinde bir kırbaç vardı. Titredim; tüm vücudum gerildi.

Çatlama sesi kulaklarıma yıldırım gibi geldi ve hemen ardından çığlığım yükseldi. Uyluklarımda üzerinde yakıcı bir çizgi belirdi, bu bölgenin kıımdan çok daha hassas olduğunu çabucak öğrenmiştim. Gözlerimden bilinçli kontrolüm dışında yaşlar boşandı.

Rune bana acı verdiğinde neden *iyi* hissetmişim? Bir zamanlar şiddet, işkence ve reddedilmeyi arzulamış olmamda bir sorun mu vardı?

Rune ile birlikte, günahkar olan her şey ilahi bir hale gelmişti. Ama belki de bunların hepsi, aşkımız gibi bir yanılsamaydı.

Cassius beni iki kez daha kırbaçladığında gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Deri kayışlara karşı mücadele ederken, kaçmaya, uyluklarımı bu ıstıraptan saklamaya çalışırken kendimi küçük ve aptal hissettim.

Bir kadın öne itildi.

Kalabalık alaycı bakışlarla izlerken, biri "Daha yükseğe vur!" diye bağırdı.

Bir vampir şehvetle o kadar kapıldı ki, ikinci erkek köleyi yakaladı ve onu okşamaya başladı, dişlerini boynuna geçirdi.

Köle bir binicilik kamçısı tutuyordu ve ne yazık ki, o da hala bana kin besleyen insanlardan biri gibi görünüyordu. Dudakları yukarı kıvrılmış, yüz hatları kendini beğenmiş ve koyu renkli gözleri soğuktu. Adının Harley olduğunu hatırladığımı sandım. Uzun siyah saçları yaklaşırken sallanıyordu.

Talimatlara uyarak, uyluklarımdan daha yukarıya nişan aldı ve göbek deliğimin soluna vurdu. Ben tekrar kendimi kıvırmaya çalışarak bağırarak tepki verdim, ancak kelepçeler beni engelledi. Hemen aynı noktaya tekrar vurdu ve ben bir sonraki patlamamda küfürler savururken, yüzünde bir sırırtış belirdi.

Ne kadar güçlü olursam olayım, artık arzu silahlarımı kullanmaya çalışamazdım. Derimin altında keskin bir acı yayılırken, kök salmış tohumlar benim tek savunmamdı.

"Hey," diye bağırdı Brennan. "Karnına vurma, aptal sürtük."

Önceki kritik lord, yüksek bir kavisle siyah kaşını kaldırdı.

Brennan kollarını kavuşturdu. "İnsanların her zaman onarılamayan hassas organları vardır. Ben, oyuncağımızı yeterince oynamadan kırmak istemiyorum."

Ah, ne tatlı.

Vampir efendilerimin, uzun günlerin ardından sadomazoşist güvenlik protokolüne önem vermesi çok içimi ısıttı.

eğlence için ölümlüleri katletmek.

Harley, iç çamaşırından daha fazlasını giyen birkaç köleden biriydi, kırmızı elbisesi vücudunun kıvrımlarına yapışmış, sadece hafifçe yırtılmıştı.

Gülümsedi, öne adım attı ve kolunu geriye çekti. Kamçının deri ucu sağ göğsüme sertçe çarptı ve ben kıvranarak tekrar çığlık attım.

"Şimdi eşit yap," diye emretti bir lord.

Sol göğsüme vurdu ve bu aleni ihlal yüzünden utanç yanaklarımdan yanıyordu, acı her sinirimi yakıyordu. Düzgün düşünemiyordum, dengemi bulamıyordum. Kendimi kaybetmeye başladım, arzunun dizginlerini tutan elim kayıyordu.

"Kan akıt, Lana," dedi Liza, kan kırmızısı dudaklarını yalayarak.

Lana, Harley'nin yerini alırken gözlerinde sessiz bir özürle ortaya çıktı. Omuzları çökmüştü, kendi göğüslerinde kurumuş kan ve ısırık izleri vardı. Mor iç çamaşırı, göğüslerini ve amını vurgulayan, hiçbir yerini örtmeyen kumaş şeritlerden ibaretti.

Elinde, küçük metal çivilerle süslenmiş bir kürek vardı. Başımı eğdim ve yere baktım. Artık kalabalığın gözlerinde fırsat görmüyordum, benim yıkım tohumlarım. Sadece utanç ve hastalıklı bir zevk görüyordum, bedenimin hiçbir zaman bana ait olmadığını hatırlatan sonsuz bir hatırlatma.

O, bir uyluğa vurdu ve ben titredim, sert acı, ayrıışmış bulanıklığımı delip geçti.

Ormanın kenarında sallanarak yıldızları seyrettiğimi hatırladım. O görüntüyü zihnimde tutarken, gömülü olan her şeyin yeniden ortaya çıkmasına, tüm yaraların yeniden açılmasına izin verdim. Beni hiç başıma gelen kötü şeylerin ezici ağırlığını kaldıramayacak kadar uyuşukluk dalgası sardı.

Derinin ve çivilerin ikinci darbesini zar zor hissettim. Vücudum beynim kadar uyuşmuş ve boşalmıştı.

"Tekrar."

Sıcak bir sıvı bacaklarımdan aşağı sızıyordu. Anında kavga çıktı. Lana'nın saldırısı, ben kan gölü içinde kalana kadar devam etti. Kızıl bir sıvı dolu fıçıya düştüm, içinde boğuldum. Akan kırmızıdan ve yakıcı utançtan başka bir şey göremiyordum.

Harley'nin saçımın başımı kaldırıp yüzüme tükürdüğünü zar zor fark ettim. Bir köle sağ yanağıma, diğeri sol yanağıma vurdu. Çılgın vampirlerin kışkırtmasıyla hepsi beni dövüyordu. Birine bıçak verilmiş olmalıydı, çünkü kesildiğimi hissettim ve zihnimin gözüne saldıran anılardan Durian'ın yüzünün üzerimde belirlediğini gördüm.

Oda kaosa dönüştü, köleler birbirlerine saldırmaya başladı. Lana, Harley'nin elmacık kemiğine sert bir ters vuruş yaptı. Cassius, Lana'yı uzaklaştırdı ve vampirler hepsine bana zarar vermeye devam etmeleri için bağıırıyordu. İnsanlar benim kanımla kaplıydı, kavga ederken birbirlerine kan sıçratıyorlardı.

Muhafızlar kana susamış vampirlerle mücadele ediyordu. İnsanlar kalabalığın içine atılıyor, beni ve bağıımlılık yapan kanımı dikkatlerinden uzaklaştırmak için kullanılıyor.

Her şey ters tepmişti. Yaptığım tek şey, her şeyi *kendimle* ilgili hale getirmektir. Bu kölelerin bazılarının hayatta kalamayacağını biliyordum, kan dökme hırsına kapılmış doğanlara atıldıklarında hayatta kalamayacaklarını biliyordum.

Ve bu benim hatamdı. Diğer insanlardan dikkati uzaklaştırmak ve sarayın arzularıyla oynamak için yaptığım girişimlerde, beni hariç herkesi tehlikeye atan, bastırılamaz bir şehvet dalgası yaratmışım. Harley gibi kölelerin benden nefret etmek için her türlü nedeni vardı. Ben hayatta kalacaktım, onlar ise sanki dünya için hiçbir anlam ifade etmemişler gibi bir kenara atılacaktı.

Oda hareketlerle doluydu ve ben sadece bir çift göz arıyordum. Kusursuz bir cilt ve dolgun sarı buklelerle çerçevelemiş, sıcak kahverengi gözler. Rosalind, vampirlerin kaotik karmaşasının arkasında, kırmızı perdeleri ve büyük bir saksı bitkisi olan uzun bir pencerenin yanında duruyordu. Bana bakıyordu, her zamanki hafif ve anlaşılmaz yüz hatlarında karışıklık, öfke ve endişe belirliyordu. Onun kaşlarını çatmasını görmek garipti.

Bir figür görüşümü engelledi. Uzun boylu, silah gibi kasları olan, güçlü bir şekilde titreyen gölge dövmeleri olan bir figür. Gözleri buz gibiydi, ağzı tiksinti ile bükülürken vücudumu süzdü.

Ağzını açtı ve Rune sonunda konuştu.

“Sen, zamanımı boşa harcadığım en acınası, en işe yaramaz insansın. Başına gelen her şeyi hak ediyorsun. Senin yerin

buraya aitsin."

Görüşüm bulanıklaştı ve daraldı. Onun sözleri, işkence aletlerinden daha keskin ve acı vericiydi.

O güldü. "Onlarla birlikte olduğuna sevindim. Kendine bir bak. Mahvolmuşsun.

Kullanılmış. Değersiz."

Onun sesi eskiden benim en çok arzuladığım şeydi. Her güzel sözüne tutunmuş, acıtıcı derecede güzel cümlelerini inceleyip durmuştum. O bir zamanlar benim can simidimdi, beni boşluktan kurtaran ve güvende hissettiren ilk kişiydi.

Beni gerçekten gören, tüm beni gören ve her yönümü seven ilk adamdı.

Kanla kaplı, dünya uzun, oniks bir tünelde gittikçe daha da aşağıya kayarken, ağzımı açtım.

"Parmaklarımı keserken bile seni hala seviyordum," diye fısıldadım. Işıklar titreyerek Rune'un acımasız güzelliğinin keskin hatlarını vurguluyordu. "Beni kan kaybından öldürdüğünde bile seni hala seviyordum. Ellerin boğazımı sıkarken ve hayatımı elimden alırken bile seni hala seviyordum."

Vücudum kanla kaplıydı, gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyordu. Etrafım dönen renkler ve siyah lekelerle doluydu. Tek net görebildiğim şey Rune ve onun nefretiydi.

Konuşmaya çalıştım ama gücüm yetmedi. "Sen benim için öldün."

O benim için bu sözleri söyledi. Ben sadece onaylayarak başımı salladım. Gözlerimi kırptım ve dünya eğildi.

"Oyun mu oynuyorsun, evcil hayvan?" diye sordu başka bir ses, kuru bir mizahla.

Ağır göz kapaklarımla mücadele ettim, bakışlarım Durian'a odaklanmıştı. İnce parmakları yanağımı okşadı. Soğuk sarı saçları kulaklarının arkasına sıkışmıştı ve beni göğsüne sıkıca sararken kolları kaskatı kesilmişti.

Durian'ın burada olmasına, beni bu karmaşadan kurtarmasına minnettar oldum. Kollarında, dokunulmazdım. O yanımdayken, Rune beni parçalamaya devam edemezdi.

"Şimdi neden benim dışımda kimse ona beslenemez anlıyor musun?" Durian, Brennan'a tısladı. Ben bilinçli kalmaya çalışırken, Brennan'ın gözleri benimkilere saplanmıştı. "O nadir bir mücevher. *Benim* nadir mücevherim.

O benim görüş alanımdan çıktığı anda kaosun başlamasına hiç şaşırmadım. Zavallı küçük kuzu, Efendisine ihtiyaç duyuyor."

Bana bakıyordu. Başını eğdiğinde, neredeyse beni öpecek sandım. Ama dilini göğsümdeki kan izine götürdü, izi takip ederek yaraya ulaştı ve hafifçe emmeye başladı.

Gözlerim titredi, kısa sürede tüm acıyı yutan tatlı bir coşku dalgası beni sardı.

"Ne diyoruz, evcil hayvanım?"

Durian'ın kucağına gömüldüm. "Teşekkür ederim, Efendim."

SCARLETT

Benim ılgın çarmıha gerilmemde bulunan on iki köleden onunu kurtarmayı başardılar. Vampirleri kana susamış hale getirerek iki insanı öldürmüştüm.

Kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Durian, gerçek bir yatak hak ettiğime karar vermişti. Ama ben onu kullanmadım. Bunun yerine, ateşin yanındaki evcil hayvan yatağıma kıvrılıp, ağlama nöbetleri ve ardından gelen uyuşuklukla boğuştuım. Carol teyzeme yaralarımı iyileştirmemesini, cildimde damgalı çirkin kırmızı çizgileri ve sivri izleri bırakmasını yalvardım. Tabii ki reddetti.

O beni iyileştirmekle kalmamış, dört parça çikolata da dahil olmak üzere daha iyi yemekler de vermişti. Durian'ın hediyesiydi, benim kalede en çok arzu edilen mücevher olduğum ve sadece ona ait olduğum için çok mutluydu.

Bu durumu nasıl kontrol altına alabileceğimi nasıl düşünebilirdim? İnsanların etrafında, doğuştan gelen arzuyu zirveye çıkarmak nasıl iyi bir fikir olabilirdi?

Gücüm, muhakememi gölgelemişti. Beni, Isabella'nın her zaman söylediğı gibi bencil ve ilgiye aç bir insan haline getirmişti. Benim gerçek doğam hakkında, benim kabul etmek istediğimden daha haklıydı.

Günler geçti ve ben güçlerimi sadece kendimi savunmak için kullandım. Yeni ağlar örmek için çok bitkin hissediyordum. Meğer, daha önce ektiğim tohumlar, kendimi ne kadar küçültsem de kendilerini korumaya yetecek kadar güçlüydü. Ve bilinçli abamın ötesinde yoğun bir güce sahip olmak, kendimi daha da hor görmeme neden oldu.

Rosalind artık benimle birlikte olmak istemiyordu. Gece yarısı sohbet etmek için beni kurtarmaya bir kez bile gelmemişti.

Durian odama girdiğinde tavana bakıyordum, beni yerdeki yatak yerine evcil hayvan yatağında görünce şaşırdı.

Bana üç uzun saniye boyunca baktı.

Hızla oturdum ve diz çökmüş pozisyona geçtim, gözlerimi yere çevirdim. Onaylayarak başımı okşadı.

"Onların ölümlerinden kendini sorumlu tutuyorsun," dedi.

Gözlerim halının çiçek desenlerini takip ederken, dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı.

"Evet, Efendim."

Yalan söylemek için bir neden yoktu. Benim şu anki durumumu anlayabilme yeteneği beni şaşırttı. Durian tam bir sosyopattı. Güçlü bir dini lider olarak, kendisi hissedemese bile suçluluk gibi duyguları anlaması gerektiğini düşünüyordum.

"Bana bakabilirsin."

Başımı kaldırdım ve dünya hakimiyetinden başka hiçbir şeyi umursamayan bir adamın kararlı soğukluğuna, kırılmaz, ürkütücü sakinliğine baktım.

"Lillian suçluluk duygusuyla yapılan fedakarlıkları kabul etmez." Çenemi sıkıca tuttu, ama acı vermeyecek şekilde. "O, çileciliği veya kendini cezalandırmayı teşvik etmez. Seni cezalandırmak *benim* işim, evcil hayvanım. Benim için bunu yapamazsın."

Başımı salladım. "Evet, Efendim."

Artık Durian'a karşı direnmiyordum. Bunun için yerim yoktu. Aslanların ininde, o, sürünün beni paramparça etmesini engelleyen kraldı. Rune bana işkence ettikten sonra, bana en basit şekilde rahatlık veren, zalim lordun uzaklaşmasını sağlayan oydu.

Bunun hasta bir şey olduğunu biliyordum, ama Durian'a bağımlıydım. Yaptığım her şeyin tek hakimi oydu. Yediğim her lokma, giydiğim her kıyafet, söylediğim her kelime, çektiğim acılardan kurtulmam. Günler geçtikçe ve mücadelem zayıfladıkça, o benim yaşam nedenim haline geldi. Rutinler, kurallar, beslenme... Bunlar beni ona bağladı, bedenimi onun iradesinin bir uzantısı haline getirdi, zihnim sürekli onu memnun etmek ve cezadan kaçınmak için çabalıyordu.

Yalıtılmış ve paramparça olmuş halde, benim sivri uçlu parçalarımı bir arada tutan tek yapıştırıcı oydu.

"Sana bir hediyem var, evcil hayvanım," dedi. "Teşekkür ederim, Efendim."

Memnuniyetle, sessizce ayağa kalkmamı ve onu kullanmadığım yatağıma kadar takip etmemi işaret etti. İki parçalı, canlı mavi bir gecelikti. Diğer kıyafetlerim kadar açık olmasına rağmen, çökmüş ve güzeldi. Üst kısmı, esasen yarı saydam kollu bir korse sütyendi. Alt kısmı, ön ve arka için iki parça kumaştan oluşuyordu ve belimi saran mücevherli bir kemerle birbirine bağlanmıştı. Yanlarım tamamen açıkta kalacaktı. Vücudumu hayal gücüne bırakmanın nasıl bir şey olduğunu çoktan unutmuştum.

"Çok güzel," dedim. Güneş ışığı pencereden içeri süzülerek ahşap zemini aydınlatıyor ve koyu yeşil yatak örtüsünün üzerinde dans ediyordu. Neden Carol teyze değil de Durian buradaydı? Gündüzleri beni neredeyse hiç görmezdi, çünkü bu saatler genellikle klan işleriyle ilgilenmek için kullanılırdı; benim hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim işler.

Sanki saray, Aristelle'de yaşanan çatışmaların gerçekliğinin tamamen dışında var oluyormuş gibiydi. Ortaya çıkardığım tek ipucu, dönüştürülmüşlerin köle almak için doğuştan olanların topraklarına baskın yaptıkları, ancak doğuştan olanların onları zaferle sınırın arkasına geri püskürttükleri yönündeki fısıltılardı.

Diğer insanlar ve ben, bu sarayda sadece en zengin ve en güçlü doğanların stres atma aracı ve statü sembolü olarak var oluyorduk.

"Beğendiğine sevindim, evcil hayvanım." Bir an durup beni düşündü. "Uslu duran evcil hayvanlar güzel şeyler ve daha fazla özgürlük kazanır. Bu hafta beni memnun ettin."

Yaka halkamın O-halkasını parmağıyla okşadı, beni kendine doğru çekti ve dişlerini yaladı.

"Bir gün benim için yaşamak dışında yaşamak için hiçbir nedenin kalmayacağını söylemiştim. Sana verdiğim her söz gerçek oluyor. Sonunda kendini kırmaya, her şeyi bana teslim etmeye izin verdiğini gördüm. Seni tutmamın tek nedeni bu." Boğazımı sıktı. "Minnettar olmayı asla unutma."

"Evet, Efendim."

Yakınımdan eğildi. "Şimdi, benim evcil hayvanım çok, çok önemli bir toplantı sırasında Efendisinin kucağında oturup iyi bir köle olmak ister mi?"

Bana çocukmuşum gibi konuştu. Eskiden bu beni vahşi hissettirirdi. Şimdiyse, kalede tek sıcaklık kaynağıydı. Kendimden nefret etme ve tikslenme düşüncelerimden kurtulmamı sağlayan tek şeydi.

"Eğer bu sizi memnun edecekse, Efendim."

Daha önce hiç görmediğim kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsedi. Tanıdığım bir şey olduğu için ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu, sosyopatik bir gülümseme taklidi değildi. Ve Durian'ın gülümsemeleri gerçek olduğunda, birinin - genellikle benim - büyük tehlike altında olduğunu biliyordum.

Yine de artık işkenceyi korkmuyordum. İşe yaramazdı. Ne yaparsam yapayım sonuç aynı olacaktı, bu yüzden uysal olmak, Durian'ın beni kendi idealindeki mükemmellik nesnesine dönüştürmesine izin vermek daha iyiydi.

"Bu seni sandığından daha çok memnun edecek. Hatta saraydan ayrılabilirsin." Sıkı tutuşuyla nefes almakta zorlanırken yanağımlı okşadı. "Ama endişelenme, efendin seni korumak için orada olacak."

DURIAN VE BEN, Brennan, diğer iki lord ve iki muhafızla birlikte bir ateş kuşuyla uçtuk. Coğrafyadan hiç anlamadığım için, hangi yöne gittiğimiz hiç belli değildi. Hatham kısa sürede gözden kayboldu ve uğursuz sis ve yoğun bulutlar, yerdeki manzarayı tamamen gizledi.

Rüzgâr kulakları sağır ediyordu. Biri bizi sıcak tutmak için ısı büyü kullanmasaydı donarak ölürdüm. Durian'ın büyü hâlâ bir gizemdi. Kimse bu konuyu konuşmuyordu. O, Lillian'ın seçilmiş olarak selamlanıyordu, doğanların haklı egemenliğini güvence altına almak için doğmuştu. Ondan her zaman muazzam bir güç hissediyordum, ama bu güç belirsizdi, tıpkı bu dalgalı sisin altındaki topraklar gibi gizemliydi.

Gökyüzünde süzülme ve hiç heyecan duymamak çok üzücüydü. O anda, ruhumun büyük ve önemli bir parçası öldüğünü anladım.

ruhumu oluşturan büyük ve önemli bir parçanın öldüğünü anladım. Durian'ın kolları beni sarmışken, hiçbir şey hissetmeye başlayana kadar sadece midem bulanıyordu.

Boynum çıplaktı. Durian beni giydirdikten sonra boynuma tasmamı takmamıştı. Her gün neredeyse her dakika taktığım tasmamın olmaması garipti. Carol teyze sadece banyo yaparken, Durian ise sadece boğazımdan beslenmek için tasmamı çıkarırdı.

Muhafızlardan biri duyamadığım bir şey bağırdı ve kısa süre sonra alçalmaya başladık, sisin içinden geçtik. Kaşlarımı çattım, bize yaklaşan araziye anlamaya çalışıyordum.

Ateş kuşumuz kükrediğinde irkildim. Durian'ın arzusu her zamankinden daha güçlüydü — benim için, Aristelle için, tüm dünya için. Açgözlülüğü zihinsel manzarasında dolanıp duruyordu, sürekli genişliyor ve değişkenlik gösteriyordu. Benim uyuşmuş, gri duvarlarımı yıkan bir beklenti ve kendini beğenmişlik vardı — beni yüksek alarm durumuna geçirdi.

Önümüzdeki arazi neredeyse hiç nüfuslu değildi. Aristelle'in sınırını yeni terk etmiş gibi, şehrin dışındaydık.

Görüşüm aniden karardı ve havada bir büyü yüklemesi hissettim. Durian'ın işi miydi? Emin olamıyordum. Panik içimi kemirdi ve Durian'ın güçlü kollarının arasına yaslandım.

Anladığım kadarıyla, şehir ile kurak topraklar arasında daha küçük köyler ve yerleşim yerleri vardı. Bu topraklar hem ölümlülere hem de vampirler aitti, ancak dönüştürülmüşlerin yönetimi tarafından korunmuyorlardı ve doğuştan vampirlerin kaprislerine karşı savunmasızdılar.

İnsanların yalnız kalmak istedikleri yerlerdi. Anlaşılabilir bir durumdu.

Ateş kuşumuz düz zeminde sert bir şekilde kayarken çığlığımı bastırdım. Görüşüm geri geldi.

Yıpranmış bir askeri karakola inmiştik, çökmekte olan binalar ve eğitim alanlarıyla çevrili, gelen ateş kuşları için geniş bir açık alan.

Uzaklarda, başka bir gruba ait ateş kuşlarının seslerini duydum ve sesleri öfkeli geliyordu. Onları göremiyordum. Kiminle buluşacaktık? Ve *ben* neden buradaydım?

Durian, canavardan inmemeye yardım etti, gerçek gülümsemesi geri gelmişti ve her zamankinden daha ürkütücüydü. Önümüzde yarısı yıkılmış yüksek bir bina vardı. İçeriden sesler geldiğini sandım.

Bu, Durian'ın yüzünü öfkeyle buruşturdu. "Bizi nasıl geçtiler?" diye adamlarına bağırdı.

Kulaklarım çınladı ve boynum yanıyordu. Tüm vücudum titremeye başladı. Etrafımdaki sesleri artık duyamıyordum ve Durian, vücudumun kontrolünü geri kazanana kadar beni neredeyse sürüklemek zorunda kaldı.

Uyarı zilleri çınılıyordu ve kalbimin bu hızla atmaya devam ederse göğüs kafesinden fırlayacağından endişeleniyordum.

Düzensiz taşlar ve bozuk temellerle dolu karmaşanın içine girmedik. Hayır, binanın yan tarafına doğru yürüdük, orada tarlanın ortasında yiyecekler ve kadehler ile donatılmış uzun bir masa vardı.

İlk gördüğüm şey, uzakta dinlenen devasa, yarasa benzeri canavarlar, kanatları perdeli ve derileri gece kadar siyah olan canavarlar oldu. Bir başka yalnız ateş kuşu, onlardan ayrı olarak ağaçların arasında saklanmıştı.

Sonra, Durian'ın getirdiği adamlarla neredeyse eşit sayıda insanın uzun masanın bir tarafında toplandığını fark ettim. Sırtları bize dönüktü ve hepsi siyah giyinmişti.

Siyah giysili kişilerin karşısında, gösterişli kıyafetler giymiş bir adam oturuyordu: beyaz fırfırlı bir bluz ve üstünde altın rengi ve yanık turuncu bir takım elbise. Vampir olması nedeniyle genç görünüyordu, ancak yüz hatlarında kadimliği okuyabiliyordum. O doğuştan vampirdi.

Doğmuş vampirin tam karşısında siyah elbiseli bir cadı vardı. Büyüsü garip ve ölümcül derecede güçlüydü. Kahverengi saçları titizlikle şekillendirilmişti ve kahkahası karşısındaki vampiri transa geçirmişti.

Vücudumu hissedemiyordum. Durian'ın muhafızından ne kadar sıcaklık yayarsa yaysın, sadece kontrol edemediğim titrememin farkındaydım.

Gözlerim, ortadaki adamın ürpertici, dikenli dövmelerine takılmıştı, uzun boylu vücudu benden uzak dururken sert bir şekilde duruyordu.

"Hayır," diye nefes aldığımı duydum.

Hepsi bana döndü, ama ben sadece *onu* gördüm.

Rune.

Kanlı bir cinayet ılığı attım.

RUNE

"Krallık son mesajlarımızı almamıştı," diye Mason ve Uriah'a dişlerimi sıkarak, görüşme odasında açıkladım. Sadie yanımda duruyordu. "Ravenia'ya sığınanları desteklediğimiz için ortadan kaybolduğumuzu düşündüler. Savaşı ilan edenlerin biz olduğumuzu sandılar."

Mason kaşlarını çattı.

"Durian'ın düşündüğümüzden daha büyük bir destek ağı olmalı," dedi Uriah, düşünürken önüne bakarak. Derin düşüncelere daldığında her zaman kızgın görünürdü.

Krallıkla çoğunlukla büyüyle birbirine bağlanan yazışma günlükleri aracılığıyla iletişim kuruyorduk. Tıpkı Scarlett'e verdiğim gibi. Durian'ın casusları, bir kitapla konsey üyelerinin her birine yeterince yaklaşmış ve onu bir yemle değiştirmiş olmalıydı, ya da en azından bir tanesini. Teknik olarak krallığın hükümetinde üç günlük vardı, ama bir asırdır sürekli kullandığımız tek bir tane vardı: konseyin başkanı ve Kral Earle'nin en güvendiği danışmanı Xenith'e giden bir hat. Bu günlük ya da diğerlerinden biri, Kole'nin Ravenia'da kaldığı süre boyunca muhtemelen ona verilmişti.

Earle bize neredeyse hiç yazmazdı. Bizi hiçbir zaman gerçekten saygı duymamıştı.

Hatlarımızın ele geçirildiğini hiç düşünmemiştim. Zamanlama, Durian'ın siyasi hamleleri ve Ravenia'da yaklaşan savaşla mükemmel bir şekilde örtüşmüştü. En korkunç senaryo olsa da, Durian'ın sadece kendi ahlak anlayışı sayesinde Earle'nin desteğini kazandığına içtenlikle inanmışım.

"Doğanlar bizim gibi davranmış olsaydı..." dedi Uriah. Kafamı salladım. "Kodlarımızı bilemezlerdi."

Sadie başını salladı. "Çok riskli. Bunun için gerekli istihbaratları yok. Dikkatsizce bir hareket olurdu."

"Durian, her bir grubun paranoyasını ustaca sömürdü ve tam da doğru zamanda hamlelerini yaparak, hedeflerinin hatalı gerçeklik algısını pekiştirdi." Uzun süredir sadece kibirli bir baş belası olarak gördüğüm bir adamın sergilediğı zeka ve öngörü beni öfkelen-dirdi.

Durian, kasıtlı olarak kendini, sadece konuşma ve servetiyle güçlü, nefret uyandıran ve düzensiz terör eylemleri gerçekleştiren, hafife alınacak bir adam olarak konumlandırmıştı. Ama bu sadece bir maskeydi.

"Casuslarımız, gerçek anlayışı eksikliğimizden dolayı körleşmiş, sadece ellerindeki bilgilerle çalışıyorlardı. Sonunda, farkında olmadan Durian'ın planını güçlendirdiler," diye sonuçlandırdım.

Mason'ın dövmeleri titredi, gölgelerin dalgaları ve kıvrımları yumuşakça çalkalandı. Cheshire kedisi gibi gülümseyen Sadie'ye baktı. "Durumu düzelttiğini varsayıyorum?"

Sadie kollarını açtı ve boynunu çevirdi. Her zamanki gibi sakın ve soğukkanlıydı. "Tabii ki gördüm," dedi yavaşça. "Sevgili Kole'yi kuru toprakların üzerinde uçarken yakaladığımda ona kötü bir korku yaşattım."

Elbette onu izliyorduk. Uçuş rotasını anladığım anda Sadie'yi gönderdim.

"O her zaman zamanlaması iyi sürprizlerden hoşlanırdı, ne kadar sadistçe olursa o kadar iyi," dedi.

Sadie'nin dönüştürölmüşler için kim olduğunu kimse bilmiyordu. Kole için o, kendi şartlarına göre doğanlara hizmet eden ve bunu anlatmak için yaşayan birkaç ölümlüden biri olan ünlü bir fahişeydi. Kole, Sadie'nin seks işçisi olarak konumunu, doğanların düşüşünü ve yepyeni bir vampir ırkının yaratılmasını titizlikle planlamak için kullandığını bilmiyordu.

Onun bildiğı kadarıyla, Sadie'yi bulmuş ve bize yardım etmesi için ona rüşvet vermiştik. O, Valentin'in ölümlü çıkarlarının şiddetli bir savunucusuydu, ama Kole'nin gözünde, o sadece bir dominatrikti. Dönüştürölmüşlerin yararına, onu ve diğerlerini kaç kez manipüle etmeyi başarmış olursa olsun.

Doğmuşlar, güçlü kadınlar konusunda kör bir noktaya sahipti ve ben sadece aynı zayıflığın Scarlett'i hayatta tuttuğunu umabilirdim.

"Kole'ye yeni bir günlük verildi - üç potansiyel tuzaktan birine sahipti - ve bize yeni bir tarih ve saat gönderdi bile."

Mason'ın gözleri parlıyordu, ancak vücudu sert, yüz hatları taş gibiydi. "Güzel. Her zaman olması gerektiği gibi."

"Tam olarak değil," dedim. Göğsüm sıkışmıştı, gölgelerim ihtiyaçla ağırlaşmıştı — ona olan ihtiyacımla, her zaman ona olan ihtiyacımla. "Doğmuş olanlar yine de, krallık tarafından konulan katı kuralların geçerli olduğu tarafsız bir toplantı alanında hazır bulunacaklar. Konsey, manipüle edildikleri için kızgın olabilir, ama bu, her şeyi Durian'ın üzerine yıkmak için yeterli kanıt olduğu anlamına gelmez."

"Her ne kadar bu çok bariz olsa da," diye mırıldandı Uriah.

"Yanlış gerekçelerle de olsa, yine de onlara ulaşmış. Ne yazık ki, Earle herkesten daha fazla. Bu çok açık," diye devam ettim.

"Ama yol, düşündüğümüz kadar kesin değil," diye özetledi Mason. "Harika bir durum değil. Ama en azından ne olursa olsun, hazırlanmak için daha fazla zamanımız var."

"Rune," dedi Uriah, sanki hala sadece dördümüz olduğumuzdan emin olmak için bir anlığına etrafına bakındı. "Bu konu daha önce geçirilerek bahsedilmişti, ama artık bu noktaya geldiğimize göre..."

Ben iç geçirdim. "Söyle hadi dostum."

"Hala krallıkla barışı korumayı düşünmeli miyiz? Yaptıkları, izin verdikleri onca şeyden sonra? Daha fazla klan onlara karşı ayaklanmasının tek nedeni, Earle ve lordlarının Ivan ve Haemon'a ve onların çılgın yeraltı sarayına benzemeye başlamasıdır."

Ivan ve Haemon Ardente, bir zamanlar Valentin'i yöneten kardeşlerdi. Dönüştürülenlerin ilk grubu, biz üçümüz de dahil, Haemon'un kanıyla dönüştürülmüştü. Şimdi ise, Sadie'nin zindanlarında büyü bir hapsetmeyle tutsak tuttuğu, düşmüş doğuştan kral Ivan'ın güçlü kanını kullanıyorduk.

"Ravenia'daki ayaklanmalar, köle ticareti ve ölümlülere yapılan saldırılara bir tepki. Onların dönüştürülmüşleri, yüzyıllar öncesinden gelen *bizler* değil miyiz?" diye bitirdi Uriah.

Hepimiz bir an sessiz kaldık.

"Kimse *bizim* gibi olamaz, sevgilim," dedi Sadie sonunda.

Bu konuşmaya sadece yarı yarıya katılmıştım, bunu kendime sakladım. Mason ve Uriah henüz bağlantıları kurmamışlardı. Bu toplantıya kadar uyuyamayacağımın nedeni buydu.

"Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," dedim, Uriah'ın fanatizmini keserek. "Önce Valentin'i güvence altına almadan Ravenia'ya yardım edemeyiz."

Uriah başka bir kelime daha söylemeden, ekledim: "Hekate klanının lideri Kylo ile görüşmemizi sürdüreceğiz. Bu zaten yeterince riskli bir hamle. İdealist olarak sana katılıyorum, ancak bizim yönetimimiz altında yaşayan savunmasız insanlar da dahil olmak üzere, halkımız için neyin tehlikede olduğunu görmezden gelemem."

Uriah ellerini kaldırdı ve iç geçirdi. "Sadece düşünmek için bir fikir."

Mason dudaklarını büzüp gözlerini kısarak beni izliyordu.

Görünüşe göre sonunda biri lanet olası bağlantıyı kurmuştu.

"Onu getireceğini düşünüyorsun, değil mi? Senin de orada olacağını öğrendiğinde?"

Damarlarımdan bir duygu seli akıyordu. Işıklar titredi. Gölgelerimle boğuşurken çenemdeki bir kas seğirdi.

"O direnemeyecektir," diye homurdandım. Onun gibileri tanıyordum. Hayatım boyunca pek çok Durianla tanışmıştım, onların hırsları bu kadar büyük olmasa da. Onları motive eden şeyi anladığınızda, davranışları son derece tahmin edilebilir hale geliyordu. "Benim ilgimi, yaptıklarının takdir edilmesini çok istiyor. Benim pazarlık yapmamı, yalvarmamı, Scarlett'i kaçırdığı için en azından bir damla öfkemin gösterilmesini istiyor. Sessizliğim onu çileden çıkarıyor."

Her iki duvardaki şömineler sönerken tıslama sesi çıkardı. Geniş oda, kitaplık ve mobilyaların üzerine gölgeler düşüren titreyen cadı ışıkları dışında karanlığa büründü.

"Ve Scarlett'im hakkında kesin olarak bildiğim bir şey var," dedim, tüm kaslarım gerginleşmişti. "Bir erkeğin dikkati ona yönelirse, ona karşı anlaşılmaz, doyumsuz bir takıntıya kapılmaktan başka seçeneği kalmaz. Ve ben bunu biliyorsam, Durian da şimdiye kadar bunu biliyor olmalı."

Sarayın duvarlarında sürünerek yükselen gölgelerin, binanın temellerini çürüten ve her şeyi küle ve parçalanmış et yığınınına dönüştüren bir görüntü gördüm.

"Durian onu getirecek. Sonunda kontrolümü kaybetmemi istiyor. Bir zafer kazanması gerekiyor ve her şeyden önce, bana ait olanı alabileceğini göstermek istiyor."

Sadie'nin Kole ile flört etmesine dikkat edemedim, *edemedim*. Onu bu işe dahil etmek riskliydi, ama şu anda yaptığımız her hareket de öyleydi. Sanki kendi isteğiyle bu toplantıya katılmış gibi, ona yakın davranmadık. Ayrıca, Uriah'ın büyük üzüntüsüne, onun Uriah'ın *domme*'si olduğunu da ince bir şekilde ima ettik.

Sadie solumda oturuyordu, Uriah da onun solundaydı. Mason sağımda oturuyordu, ardından da yakın arkadaşlarımdan Percy ve Dev geliyordu. Percy çok yaşlıydı, teknik olarak benden daha yaşlıydı çünkü erken yaşta dönüştürülmüştü ve o zaman zaten elli yaşın üzerindeydi. Onun gölgeleri güçlü bir zehir gibiydi. Dev güçlü bir savaşçıydı, hava büyüsü ve büyücülük kullanıyordu. Ayrıca kadınlar arasında popülerdi, bu da ona birkaç kez başını belaya sokmuştu.

Kole, doğan gelene kadar iş konuşmayı reddetti ve bunu, gölgelerimle dilini kesmek istememe neden olacak bir ses tonuyla söyledi.

Hiç bu kadar gergin olmamıştım. Neyse ki Sadie buradaydı, zayıf kontrolümü sürdürmem gerektiğini sürekli hatırlatıyordu.

Ateş kuşlarının çağrısına, Millie ve gölge kuşu kardeşleri hırıldayarak ve vahşice karşılık verdiler.

Sadie onların yönüne bakarak, Helia'nın doğal düzenine aykırı olan, karanlık güzelliğe sahip bir başka yaratığını hayranlıkla seyretti.

Ben ise tamamen hareketsiz kaldım. Kulaklarımı dikip, onun sesini dinledim. Bu kadar çok bir şeyi istemenin mümkün olduğunu bilmiyordum, özellikle de Sadie beni hassas bir şekilde ayarlanmış bir kısıtlama silahına dönüştürdükten sonra.

Scarlett, bu dünyada çeliği eritip suya dönüştürebilen, kalbimde ve ruhumda derin yarıklar açabilen tek şeydi.

Ayak sesleri ve fısıltılı sesler giderek yükseldi. Söylediklerinin içeriğine pek odaklanamıyordum, sadece her sesin erkeksi olduğunu fark edebiliyordum.

Yine de onun onu getirdiğini biliyordum, çünkü Scarlett kaçırıldığından beri ilk kez yeri değişmişti. Doğruca bana doğru geliyordu, görünmez tasma gittikçe kısalıyordu.

Ta ki tam arkama gelene kadar.

Sadie güldü. Mason'ın ayağı benimkine değdi, belki de onun yapabileceği en rahatlatıcı hareketti.

Scarlett'in baş döndürücü kokusu havayı doldurdu. Yaz sıcağı, çilekler ve tatlılık, şiddetli fırtınalar ve seks - hepsi onun dehşetinin kusursuz kokusuyla kaplıydı.

Vardığımızdan önce boğazıma zorla doldurduğum büyük miktarda kokmuş kana rağmen dişlerim ağrıyordu.

"Hayır."

Sadece tek bir kelimeydi. Yine de beni derinden sarsmaya, zihnimdeki her düşünceyi silip, onun boğuk sesi ve düzensiz, korkmuş kalp atışlarını bırakmaya yetti.

Döndüm.

Bakışlarım, o delici mavi gözlere, deniz kadar engin ve güzel duygularla dolu o havuzlara kilitlendi.

Göz bebekleri büyüdü ve *çığlık attı*.

Onun sesi beni yıkmışsa, onun dehşet dolu çığlığı beni paramparça etti. Sadie, beni kendime getirmek için yanağıma şiddetli bir acı dalgası göndermiş olmasaydı, sandalyemden fırlayıp kalkardım.

Durian benim irkilmemi fark etti.

Scarlett *benden* uzaklaşarak ona doğru geri çekildi. O, ona bir şey fısıldadı ve Scarlett sessizleşti. Onu göğsüne sıkıca sarıldı, Scarlett korkudan titrerken parmakları onun çıplak karnını okşadı.

Ve o anda gördüm — Little Flame'in karnında, sanki bir bıçakla kazınmış gibi çirkin kırmızı izler.

Durian, izler öyle diyordu.

Ona sadece zarar vermekle kalmamış. Onu acımasızca hırpalamıştı.

Sadie olmasaydı, bu tarladaki herkesi, Scarlett'i de dahil, çürütebilirdim. Kontrolüm bu kadar az kalmıştı.

Ama ben sıradan bir adam değildim. Ben adam bile değildim.

Ben Scarlett'in Tanrısı ve Valentin'in hükümdarıydım. Ve Durian'ın istediğini vermeyi reddettim. O, bu düzlemden bir şehit olarak ayrılmayacaktı, bu da hem doğanlar hem de krallıkla kanlı bir savaşı garantiliyordu. Ayrıca benim duygularımın kontrolünü kaybetmemi ve en ufak bir tatmin bile duymamı istemezdi.

Durian'ın Scarlett'i getirirse, onun kendisine ait olduğunu göstermekle kalmayacağını biliyorduk. Beni her türlü yolla kışkırtacaktı. Sadie'nin zihnime girmesine izin vermiştim, öfke ve kaprisle değil, akıllıca davranma gücümü pekiştirmek için. Kole bize buluşma yerini verdiğiinden beri her gün zihinsel eğitim yapıyorduk.

Scarlett'in benden korkarak uzaklaşmasını, derisine kazınmış korkunç ihlallerin kanıtlarını görmek, Sadie'nin beni hazırladığı egzersizler ve olasılıklar gibi değildi.

O anda Durian'a karşı yapabileceğim tek şey, yüzümü korumak, çığlık atan, kana susamış gölgelerimi kendime saklamak ve koltuğumda arkamı dönmektir. Bu, hayatımda yaptığım en acı verici hareketti.

"Durian," dedi Kole, zarif bir hareketle masanın başına, soluma, Uriah ve Sadie'ye en yakın yere geçti. "Hava koşullarına rağmen uçuşunuzun keyifli geçmiş olmasını umarım."

Siyasetten nefret ediyordum. Kole'ye baktığımda yüzüm ifadesizdi, ama kendimi alaycı bir şekilde kaşımı kaldırmaktan alıkoyamadım.

Kole boğazını temizledi ve masanın boş tarafına işaret etti. "Lütfen, bizimle oturun ve arkadaşlarınızı tanıtır."

Sırıttım. Durian, Earle'nin zihninde ne kadar derinlere girmiş olursa olsun, krallık hala doğuştan gelen unvanları kullanmıyor gibi görünüyordu. En azından şimdilik.

Durian tam karşımda oturdu ve Kole'nin küçümsemesine karşı hissettiği öfkeyi hiç belli etmedi. Scarlett'i kucağına çekti, Scarlett korkuyla titreyerek sessizce oturdu ve benimle göz göze gelmekten kaçındı. Bakışlarım onun çıplak bacaklarına düştü,

giydiği giysiler onu zar zor örtüyor ya da soğuktan koruyordu. Giysiden çok iç çamaşıırı gibiıdi.

Masada yumruklarımı o kadar sıkı sıktım ki kemiklerimi kıracağıımdan korktum.

Bakışlarımı Durian'ın kendini beğenmiş gülümsemesine, soğuk, boncuk gibi siyah gözlerine çevirdim.

"Sonunda seninle tanışmak bir zevk, Kole," dedi Durian. "Bugün Lord Brennan, Lord Christoph ve Lord Nereus da benimle birlikte."

Lordların giydiği gösterişli kıyafetlerden farklı giyinmiş iki adam vardı. Onların, sade bordo renkli giysiler giymiş bir tür uşak olduklarını düşündüm.

Kole'nin çenesi titredi. "Sanırım erkeklerin lord statüsüne yükselmek için hala kralın onayı gerekiyor, dostum."

Her zamanki gibi iradesiz bir saray mensubu olan Kole, hoş sözlerle elini koluna koyma hareketini yumuşattı.

Şimdi Durian'a sırtıma sırası bendeydi. Scarlett'e bakma isteğime karşı koymaya çalıştım — onun teninin her santimini içime çekmek, gözlerinde şehrimden ve bu lanet dünyadan daha çok sevdiğim ruhu aramak istiyordum.

O burada değilmiş gibi davrandım.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda bile. Güzel yüz hatları acı ve kafa karışıklığıyla buruştuğunda, göz bebekleri büyüdüğünde ve etrafı aradıığında bile.

Durian, Kole'ye doğru başını eğerek soğukkanlılığını korudu. "Tacı küçük düşürmek istemedim. Son haftalarda Kral Earle ile uzun süren yazışmalarımızdan büyük keyif aldım." Parmakları Scarlett'in koyu renkli dalgalı saçlarını okşadıktan sonra çıplak teninden beline doğru indi.

Gözleri benimkilere kaydđ, ama ben ona hiçbir şey vermedim. Zaten Earle ile temas halinde olduğunu tahmin etmiştim, Ravenia'daki gözlerimin verdiği bilgiler bu tahminimi güçlendirmişti. Durian, mirasını korumaya takıntılı paranoyak bir kralın zihnine sızmaya çalışıyordu.

"Krallığın kurallarını saygıyla karşılıyorum, ancak Valentin'in birçok alanda uzun süredir özerk davrandığını da biliyorum." Durian bana anlamlı bir şekilde baktı. "Ben Lillian'a hizmet etmek için yaşıyorum ve Valentin'in yüzyıllardır Karanlık

Karanlık Ana'nın ilahi iradesine çok ihtiyaç duyduğunu düşünüyorum. Beni ve adamlarımı görevlendiren odur."

Ne cesur bir ifade. Kole'nin Durian'ın sözlerini sindirmesini izledim, gözleri kısıldı. Valentin'in doğuştan krallığa ait olduğu konusunda Durian'la bir dereceye kadar hemfikir olabilirdi, ama Kole yine de krallığı temsil etmek için buradaydı. Ve Durian'ın sözleri, büyük Ravenia'dan ne kadar bağımsız hale gelmiş olursak olalım, tehlikeli bir şekilde vatana ihanete yakın bir noktaya kayıyordu.

Durian'ın solundaki adam, Brennan olarak tanıdığım adam, Scarlett'e bakıyordu. Gözlerindeki bakışı tanıdım — birçok kez erkekler için ölüm cezası olan bakışı. Kk Ateşimin güzel büyüsüne kapılmış bir adamın ılgınlığı.

O ılgın bakışları, hak etmediği boğazına geri itilecekti.

"Getirdiğin insanla konuşabilir miyiz?" diye sordu Kole, Durian'ın cretkarlığını bir kenara bırakmış gibi görünüyordu. Kaşları kalktı, açık kahverengi kısa saçları rüzgarda dağınık bir şekilde dalgalandı. Scarlett onun bakışlarıyla karşılaştığında, kehribar rengi gözleri parladı. "Bu büyük özerk adanın katı *antlaşması* nedeniyle, onun bir hediye olmadığını varsayabiliriz."

Sesindeki alaycı ton, Durian'ın dudaklarını gülümsemeye çekerken benimkini aşağı doğru çekti.

Scarlett'in politikacılara verilecek bir nesne olduğu şakası, doğuştan gelenlerin yaptığı kadar komik gelmedi bana. Özellikle de o anda kle durumundayken, Kole'nin ince bir şekilde alay ettiği anlaşmayı doğrudan ihlal ederken.

Mason yine ayağımı drtt. Sadie gizlice zihnimi berraklıkla doldurdu, cebindeki ve benim cebimdeki büyüleyici topraklama kristallerini.

"Bugün efendisinden ayrılmak istemedi, anlarsın ya," dedi Durian sakın bir şekilde, Scarlett'e bakarak, Scarlett ise kollarında kıvrılarak ona bakıyordu. "yle değil mi, evcil hayvanım?"

Scarlett başını salladı ve kalbim parçalandı. "Evet, Efendim," diye mırıldandı, hala korkudan hafifçe titreyerek.

Onun sesini duyunca kulaklarım çınladı, kafam öne doğru eğilmek, ondan daha fazla ses duymak için can atıyordu. Sözlerinin yürek parçalayıcı içeriği umurumda değildi. Scarlett'in hiçbir parçası

Durian'a ait olmadığını biliyordum. Ne bedeni, ne güzel zihni, ne de göz kamaştırıcı ruhu. Onun her şeyi benimdi.

Sonsuza kadar.

"Güç *dengesi ilişkisine* rağmen," dedi Durian, Kole ile konuşurken bile gözlerime bakarak. "O, kendi isteğiyle benim iyi küçük evcil hayvanım."

Scarlett ona karşı çıkmadı. Durian'ın midesine yaptıklarını görünce, bunun nedeni açıktı. Sessizce öfkelenerek, Durian'ı sonsuz ıstırabından kurtarmayı düşünmeden önce, ona yüzyıllar, hatta binlerce yıl boyunca acı çektirebileceğim tüm yolları hayal ettim.

Kole, Scarlett'in köle olup olmadığına açıkça aldırmıyordu. Onun derisindeki yeni yaraları sorgulamadı bile. Sanki bir sanat eserindeki lekeymiş gibi, sadece tiksintiyle onlara bir göz attı.

Scarlett aniden hareket etti ve Kole'ye doğru baktı. O anda, onun kurnaz zihninin ilk kez çalışmaya başladığını fark ettim. Bu, içimde kırılmış bir şeyi onardı, sadece bir parça da olsa. Onun korkudan başka bir şey hissettiğini görmek bile yeterliydi.

Ne düşünüyordu?

"Rune'un küçük siyasi başyapıtını gündeme getirdiğimiz için, onun istekliliğini açıkça belirtmek istedim," dedi Durian. "Lillian, çocuklarını kısırlaştırmak ve doğanları boyun eğdirilmiş bir konumda tutmak için tasarlanmış yasaları tanımayabilir, ama biz bu ülkenin *mevcut* yasalarına uymak zorundayız."

Ben boyun eğmedim. Durian, Scarlett hakkında yalanlar uydurup benim yönetimime saldırırken, ben tarafsız kaldım. Durian'a istediğini vermedim ve kendi memnuniyetime, sonunda onun karanlık gözlerinde bir parça hayal kırıklığı belirdi.

Onu görmekten her ne pahasına olursa olsun kaçınmış olsam da, her baktığımda Scarlett'in kırılmışlığını, bitmek bilmeyen acısını açıkça gördüm. Durian'ın vizyonlarına karşı koymaya yardımcı olabileceğini umarak, önlem olarak zihnimi zihinsel büyüye karşı güçlendirdim. Sadie bunun beni Scarlett'ten de koruyacağını söylemişti.

O duvarları yıkmam gerekiyordu, geçici de olsa. Scarlett'e onu hala sevdiğimi kanıtlamalıydım. Tüm bunların bir gösteri olduğunu, onu sonsuz, sadık ve tehlikeli bir şekilde sevdiğimi açıklamalıydım.

ona, her bir yarasını iyileştirebilmek için onu ne kadar çaresizce geri istediğimi hissettirmesini istedim. Beni gördüğünde hissettiği korku, Durian'ın zihnini bana karşı zehirlemiş ve onu travmatize ederek kendisiyle hastalıklı bir bağ kurdurmuş olduğunun açık bir kanıtıydı.

Bunun olmasına izin verdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Onun ateşinin sönmesine izin verdiğim için. Benimle tanıştığında zaten çok yaralıydı ve şimdi - tanrılar adına, kalbim sadece keskin bıçak darbeleriyle doluydu - çünkü hiç bu kadar incinmiş ve korkmuş görünmemişti.

Umuda ihtiyacı vardı ve hemen şimdi ihtiyacı vardı.

Durian, Scarlett'in saçından bir tutamı parmağına doladı, onunla Kole arasındaki sessiz konuşmadan habersiz. Sadie hiçbir şeyi kaçırmamıştı, dikkatini Little Flame'den yüksek rütbeli kişiye çevirirken ince bir hareket yaptı.

Durian'ın eli Scarlett'in uyluğunda yukarı doğru kayarken, sonunda ona yeniden odaklandım. Onu öldürmek için gölgelerimi göndermek istesem de, yapabileceğim tek saldırı olan dini saçmalıklarına yorum yapmak için ağzımı açtım.

Ama ben konuşmadan o tekrar konuştu.

"Seninle birlikteyken istekli miydi, Rune? Seni daha güçlü bir hükümdar için terk etmeden önce?"

SCARLETT

Rune'u ilk gördüğümde, bedenime ve zihnime uyguladığı her türlü işkence anı bir anda aklıma geldi. Beni Durian'dan kaçırıp parmaklarımı tekrar keseceğini ya da kanımı emip kurutacağını düşündüm.

Rune muhtemelen Durian'a kendi isteğimle kaçtığımı düşündü. Beni, onu hiç sevmemiş kötü bir iblis, bir succubus olduğunu düşündü. Beni hor görmesi mantıklıydı.

Onun gözünde, ben bir düşmandan başka bir şey değildim.

En hasta yanımda, Rune'un sözleriyle beni tekrar ezmesini diledi — kim olduğum ve o insanlara yaptıklarımın dolayısıyla artan suçluluk duygumu beslemesini diledi.

Durian, güvende olduğumu, Rune'un bana zarar veremeyeceğini fısıldamıştı. Bana uslu durmamı hatırlatmıştı ve ben de kafa karışıklığı ve kalp kırıklığı dalgaları arasında dengemi korumak için ona tutunmuşum.

Ama bir terslik vardı, anlamadığım bir şey. Rune bana nefretle bakmıyordu. Haftalarca bana işkence eden adama hiç benzemiyordu.

Ama aynı zamanda bana bakmaktan da kaçınıyordu. Bakışları soğuk değildi, ama boştu, ilgisizdi.

En azından ben öyle düşünmüştüm. Ama Durian bana dokunduğunda gözlerinin çok kısa bir an parladığını fark etmişim. Arayıp durdum, ama o daha fazla bir şey açıklamadı.

"O benim kendi isteğiyle benim iyi küçük evcil hayvanım," dedi Durian.

Durian'ın yalanına katılmak zorunda kaldığımda içim bir şeyleri burkuldu. Çünkü bana yardım edilmeyeceğini biliyordum ve onunla savaşmak

oyundan tamamen çıkmam gerekebileceğini biliyordum. Ölmeyi hak ettiğimi düşündüğüm anlar olsa da, aslında ölmek istemiyordum. Henüz değil.

Rune'un arzuları gizliydi, zihni anlaşılmazdı. Beni reddetmişti. Adamları ve kadınları da bana aldırış etmiyordu, ara sıra beni dikkatle izleyen cadı hariç.

Kimdi o? Ve neden *onun* arzularını okuyamadım?

Mason ve Uriah'ın motivasyonlarını hissedebiliyordum, tahmin edilebileceği gibi Durian'ı yok etmeye ve krallık tarafından gönderilmiş bir tür arabulucu olduğunu anladığım bu adamın zihnini etkilemeye odaklanmışlardı.

Ama neden arzularının çoğu Rune'a odaklanmıştı? Ona yardım etmeye, ona güç vermeye? Rune soğukkanlılığını, mükemmel derecede sabit dış görünüşünü kaybetmedi. Havada gizlenmiş ve dikkatlice saklanmış duyguların olgunluğu, sorularımı yatıştırmaya yetmedi.

Ne kadar şaşkınlaşırsam, titremem o kadar azalıyordu. Bir zamanlar paniğe kapılan zihnim, Valentin'in güzel dağları üzerinde dağılan sis gibi berraklaştı. Kendimi Kole'ye ve bana olan ilgisinin artmasına odaklanmış buldum. Onun ruhunun derinliklerine daldım, dışarıya serbestçe yaydığı enerjiyi inceledim. Arzularının bir kısmı cadıya odaklanmıştı, ama büyük bir kısmı bana doğru yüzüyordu.

Lanetli büyümü ne kadar çok kullanırsam, bedenime o kadar çok geri dönüyordum. *Kendime* o kadar çok geri dönüyordum.

"Seninle birlikteyken istekli miydi, Rune? Seni daha güçlü bir hükümdar için terk etmeden önce?"

Midem düğümlendi ve gözlerim Rune'a çevrildi, sanki onu burada ilk kez görüyormuşum gibi.

Bir zamanlar sevdiğim adam.

Sen benim için öldün.

Sen, zamanımı boşa harcadığım en acınası, en işe yaramaz insansın. Başına gelen her şeyi hak ediyorsun. Senin yerin burası. mutluyum burada onlarla olmana Bak seni sen. Mahvolmuş. Kullanılmış.

Değersiz.

Kendini sahipsiz say. Benim için bir hiçsin. Benim için hiçbir zaman bir anlam ifade etmedin.

Tüm o acımasız sözler, tüm o kalp kırıklıkları, tüm o işkence ve öfke ve ihanet ve ezici, acımasız umutsuzluk,

ve Rune'a baktığımda tek gördüğüm yıldızlardı.

Hâlâ o saf, aşk acısı çeken kızdım, onu terk eden adama aptalca özlem duyuyordum.

"O beni terk etmedi," dedi Rune sakın bir şekilde, sandalyesine yaslanarak.

Masadaki herkes sessiz kaldı. Kole'nin yüzünde şaşkınlık belirdi ve bana daha önce olduğundan daha da ilgiyle, yeni bir bakışla baktı.

Nefesimi tuttum. Rune bir şekilde gerçeği biliyor muydu? Benim isteğim dışında kaçırıldığımı biliyor muydu?

Söyleyin. Lütfen, biri söylesin. Aptalca gözyaşları akmak üzereydi, midem düğümlenmişti. Bu masadaki birinin gerçeği söylemesini, başıma gelenleri kabul etmesini istedim.

"Onu bıraktım," diye bitirdi Rune, yüzünde sıkıcı bir ifadeyle. "Şimdi, lütfen önemli meseleleri tartışmaya geri dönebilir miyiz?"

Kalbim paramparça oldu. Sonunda gözyaşları boşaldı. Hiçbir şey hissetmemek istedim. O saçma umut kıvılcımının sonsuza dek sönmesini istedim.

"Valentin'i ve tüm Ravenia'yı tehdit eden sürekli ihanet ve terör eylemlerin gibi," dedi Mason.

Rune'un gözleri bir kez daha, çok kısa bir an için benimkilere baktı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ve gözlerini kaçırdı.

Ama ben tamamen kapanıp mutlu bir uyuşukluğa dönmeden önce, aramızdaki boşlukta bir kapı açıldı. Boynumun arkasında tanıdık bir sıcaklık patladı. Bir baraj kırıldı.

Ve her şeyi hissettim.

Rune'un arzu tsunamisi bana çarptı. Nefes alamadım. Hiç bu kadar yoğun, bu kadar özlem dolu bir duygu hissetmemiştim. Beni hiç kimsenin bir başkasını arzuladığı gibi arzuluyordu. Benim için kanını akıtıyordu.

Bu şehvet değildi. Cinsel açlık, her sinirimi ateşleyen, kalbimi en güçlü gölgeli kavrayışla sikan arzusunun senfonisine kıyasla soluk bir uğultuydu. Müzik odasına geri dönmüştüm, Rune ile yan yana uzanmış, kozmosa bakıyorduk. Bir kafenin dışında oturmuş, onun önerdiği şiiirleri, hatta daha da iyisi, onun kendi acı verici güzellikteki düz yazısını okuyordum. Onun kollarındaydım, bir zamanlar tanıdığım en güvenli yer.

Dalga dalga ruhumu sarsıyordu — zengin renkli fırça darbeleri, yüzyılları aşan melodiler ve arzusun ötesinde, tarif edilemez, inkar edilemez bir his.

Sanki tokat yemiş gibi sarsıldım, sesli bir şekilde nefes nefese kaldım.

Durian konuşmayı kesti. Kimsenin söylediklerini duymamıştım, ne kadar zaman geçtiğini de anlamamıştım. Tek bildiğim, masadaki herkesin şimdi bana baktığıydı.

Durian beni daha sıkı tuttu, parmakları yaralarımın batıyordu.

Ben irkildim.

"Üzgünüm," içgüdüsel olarak fısıldadım, hala odaklanamıyor, nefes alamıyor olsam da.

Durian daha derine bastırdıkça midem yanıyordu. Sadece Rune'a bakıyordum. "Dediğim gibi," dedi Durian, sesinde öfke belirtmeye başlamıştı

Bunun sebebi benim olduğumu bilmek, omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti geçirdi.

Rune bana bakmaya cesaret edemedi. Dalgalar, onları kabul edip onlardan beslendiğim için artık sakinleşmeye başlamıştı, güçleri damarlarımda hiç hissetmediğim bir güç gibiydi.

"Hiçbir takipçime Aristelle'de terör eylemleri yapmalarını emretmedim," dedi Durian, dikkatini Rune'dan Kole'ye çevirerek. Kole sonunda şaşkın bakışlarını benden ayırdı. "Halkım açlık çekiyor, yoksul ve dönüşmüşlerin zulmü altında ikinci sınıf vatandaşlar olarak yaşıyor. Neden kırılma noktasına geldiğini, gerçek doğasına aykırı bir şekilde yaşamaya zorlandığını hissettiğini anlamak zor değil."

Kole çenesini kaşıdı ve Uriah gözlerini devirdi. Rune'un diğer tarafındaki iki dönüştürülmüş adam da aynı derecede sinirli görünüyordu, ancak duygularını daha iyi gizliyorlardı.

"Eğer doğuştan olanların yaşam standartları gerçekten seni ilgilendiriyorsa," dedi Mason soğuk bir sesle. "O zaman belki sen ve *arkadaşların*, aşırı derecede zenginliğinizi yoksullukla mücadele çabalarına bağışlamayı düşünmelisiniz. Ya da eğitim programlarına. Ya da daha da kolay, kan kafelerini yakmayı bırakın."

Brennan da ara sıra bana bakıyordu ve şimdi dudaklarının kıvrıldığını gördüm, Mason'a utanmadan

nefretle bakıyordu.

"Aristelle'de doğanlar, hala yasalara uymayı reddedip, toplumun değerli üyeleri olarak kalıcı başarılar inşa etmek yerine suç ve zayıf dürtü kontrolüyle yaşamayı tercih ettikleri için acı çekiyorlar. Halkınıza yardım etmek yerine, onları boşuna şiddet eylemlerinde kendilerini feda etmeye teşvik ederek, onların yanlış yönlendirilmiş öfkesinden sadece kâr elde ettiniz."

Uriah, Mason'ın sözlerinden memnun görünüyordu. Rune, doğanların biriken öfkesine ince bir eğlenceyle kaşlarını kaldırdı.

Ve ben... Ben hala sersemlemiştim. Yutkundum, arka arkaya derin nefesler aldım.

Rune hala beni
seviyordu. Rune hala
beni seviyordu. Rune.
Hala. Beni. Seviyordu.

Gerçek gibi gelmiyordu. Belki de gerçek değildi. Sonuçta, mantıklı olmayan, ama şu anki yaşam deneyimim kadar somut olarak algıladığım görüntüler ve anılarla boğuşarak akıl sağlığımı kaybetme sürecindeydim.

Rune'un nefretten başka bir şey hissetmesi nasıl mümkün olabilirdi? Hiçbir şey değişmemişti. Ben hala bir succubus'tum. O hala benim masum olduğumun farkında değildi.

Büyüm kanımda titreşiyordu, gücümü geri kazanmam için fısıldıyordu. Kurban olmayı bırakıp, elimdeki tek avantajı kullanarak neler olup bittiğini anlamam gerektiğini söylüyordu.

"Açık konuşalım kardeşim," dedi Durian Kole'ye, sevgi dolu bu hitap masanın diğer tarafını hemen gerginleştirdi. "Valentin'de olanlar dünyanın doğal düzenine aykırı. Karanlık Anne'nin iradesine aykırı. Bizler, uysal evcil hayvanlar gibi, katı kurallara bağlı kalarak ölçülü beslenmek için yaratılmadık. Lillian'ın çocukları yönetmek için doğdular. Kendi ülkende neler olduğunu görüyorsun: vampirliği küfreden insanlar, kralı, konseyi ve onun atadığı lordları ve leydileri devirmek için kendilerine doğal olmayan bir şekilde ölümsüzlük talep ediyorlar. Sence böyle bir ihanet ve kaos ortamını kimin yarattığını düşünüyorsun?"

Kole iç geçirdi. "İtiraf etmeliyim ki, bu mantığa sempati duyuyorum."

Cadının yeşil gözlerinin Kole'ye baktığında reptil gibi dar ve soğuk hale geldiğini fark ettim. Kole'nin onun bakışlarıyla karşılaştığında yutkunduğunu ve yüz hatlarının yeni bir yöne, yani tarafsızlığa doğru kaydığını da fark ettim.

"*Ancak*, Valentin ve Ravenia'nın geri kalanı için en iyisinin ne olduğuna karar vermek sana ve takipçilerine düşmez. Rune bu bölgenin lordu olarak atandı ve şu anda ona karşı yapılan eylemler hala krallığa karşı yapılan eylemlerdir." Kole, Durian'ın gözlerine baktı. "Ölümlülere karşı terör eylemleri gerçekleştirilmesi ve dönüşüm için doğrudan emir vermediğini söylüyorsun, ama bu masadaki herkes bunun yarı doğru olduğunu biliyor. Kasıtlı sözlerin ve zekice oyunların ne olursa olsun, sınırların kapatılmasını *doğrudan* başlattın ve şu anda bu sınırı koruyan ve daha fazla şiddeti kışkırtan bir ordu topladın. Dini hareketin kaosun tohumlarını ekti, ama aynı zamanda kendi devlet gücünmüşsün gibi kendi açık talimatlarını da verdin."

"Yaptığımız her doğrudan eylem, meşru müdafaa amaçlıydı," dedi Brennan. "Lillian bizi doğanları korumamız için çağırdı. Halkımız, binlerce yıl önce Lillian'ın bize bahsettiği bu şehirde hiçbir güç sahibi kalmamıştı."

Bu, Durian'ın dini ahlakının bir parçasıydı: Valentin, Lillian'ın kendisi tarafından güçlü soylu ailelere bahşedilmiş kutsal bir topraktı. Bunu, teyzelerimizin namazdan önce bize okudukları kutsal kitap *olan Lillian Kitabı'ndaki* bir pasajdan hatırladım. Zihnim her kelimenin alt metnini anlamaya çalışarak durmadan çalışıyordu. Bu siyasi manzaranın en derinlerine bir anda atılmışım.

Dik durdum, gözlerim vampirlerden vampirlere kayıyordu.

Burada oturmuş, kendinden nefret, kafa karışıklığı, ıstırap ve kör edici, her şeyi tüketen bir aşk içinde boğuluyordum. Artık anladığım kadarıyla, bu toplantı sadece benim hayatımın gidişatını değil, tanıdığım herkesin hayatını da değiştirebilirdi. Snow, Penn ve cadılar, Jaxon, Reggie ve bana karşı nazik davranan diğer dönüşmüşler, bu adadaki tüm ölümlüler ve belki de ötesindekiler.

Kendi yararlılığım, başkalarının iyiliği için faydam dışında tüm diğer düşünceleri kafamdan attım. Ve bunu yaptığım anda, içimdeki bir şey

içimde bir şey gevşedi, boşuna, bencilce kendine acıma duygusu dağıldı. En son yardım etmeye çalıştığımda başarısız olmuştum. Bunu anlıyordum.

Ama şimdi yapabileceğim tek şey ya vazgeçmek ya da daha iyisini yapmaya çalışmaktır. Tek yapabileceğim, benim eylemlerim yüzünden öldürülen insanları onurlandırmaktır.

"Odadaki ateş kuşunu da ele almazsam ihmalkarlık etmiş olurum," dedi Kole. Yüzü sert bir ifadeye büründü ve gerginliği yumuşatmak için kullandığı dostane tavrını kaybetti. "Görünüşe göre Rune ve klanıyla olan iletişim kanallarımız tehlikeye girmiş. Bu toplantı başlangıçta planlandığı gibi değil. Konsey, Valentin'in mevcut çatışmalarında kasıtlı olarak manipüle edildiğimizi, piyon olarak kullanıldığımızı düşünüyor. Bu, özellikle bu masadaki herkesin bizim durumumuzu açıkça anladığı bir ortamda, çok ağır bir ihanet eylemidir."

Duyduklarımı hızla kafamda işledim. Born, bu toplantının şartlarını değiştirmek ve krallığı dönüştürülmüşlere karşı kışkırtmak için casuslar kullanmış olmalıydı.

Durian ve adamları sessizdi.

Kole'ye odaklandım, masadaki diğerlerinin göremediği şeyleri okudum. Onun arzularının sınırlarını takip ettim, nerede katı, nerede esnek olduklarını hissettim. Dışlerimi gıcırdattım, ortaya çıkardığım şeye öfke ve inanamama duygusu duydum.

Kole, dönüşmüş olanları dinliyormuş gibi yapıyordu, doğanların davranışları için Durian'ı azarlamak için. Ve dönüşmüş olanlar bunun farkında değildi — onlardan bunu okuyabiliyordum, ilerleme kaydettiklerine dair umutlarını, Kole'nin Durian'ı yerine koymasını istediklerini. Kole'nin zıt arzularının kendilerini ne kadar bağladığının farkında değillerdi. Garip bir şekilde, tek esnek nokta Kole ile esmer cadı arasındaki arzu bağıydı. Diğer her şey doğanlara ağırlık veriyordu, konuşulmamış bir intikam duygusu onun ikna edilme yeteneğini kapatıyordu.

"Valentin'in hükümdarı olarak," dedi Rune. "Krallığın *bu korkunç ihanet eylemiyle* ilgili ne yapmayı planladığını soruyorum. Bu eylemi en çok kimin yararına olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok."

"Başka bir iç savaşa doğru gittiğimize dair açık işaretlerden bahsetmiyorum bile," dedi Mason, yüz hatları her zamanki gibi sert ve değişmezdi.

Artık bana şüpheyle bakmıyordu. O bana baktığında, dilimde şaşırtıcı bir şekilde hafif bir suçluluk hissi hissettim.

Lord Nereus yeniden doğanları savunmaya başladı, ama Kole elini kaldırarak masayı susturdu.

"Krallığın resmi kararı, bir sonraki duyuruya kadar her iki taraf için ateşkes ilan edilmesidir. Daha fazla görüşme yapılması ve daha fazla bilgi toplanması gerekiyor. Valentin kendi yönetimi altında kalmak istiyorsa, bu talebe uyulacaktır."

Bir terslik vardı—Durian ve doğanlar değişmemişti, arzularının ağı eskisi gibi aynı ritim ve hızda nefes alıp veriyordu. Brennan'a baktım, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi fark ettim. Gözlerim onun gözleriyle buluştu, irisleri koyulaştı ve aşırı kendinden emin bir gülümseme belirdi.

Rune, Kole'nin sözleri üzerine gözlerini genişletip, ona hitap ederken dudaklarını kıvırdı. "Dönüştürülenler, krallığın bu zamanı Ravenia'daki kendi çıkarları için en iyisinin ne olduğunu düşünmek için kullanmasını *saygıyla* rica eder. Ve Valentin'in ihracatının azalması veya tamamen ortadan kalkması durumunda nelerin tehlikede olduğunu düşünmesini."

Kole dişlerini gösterdi, bakışları buz gibiydi. Öne eğildi ve avuçlarını koyu renkli masanın üzerine koydu. "Kral Earle ve konseyine iletmek istediğin tehdit gerçekten bu mu, Rune?"

"Ben tehdit duymadım," dedi cadı, ilk kez konuşarak. Sesi ne tehditkar ne de rahatlatıcıydı. Kole'ye baktığında, onu adeta transa soktu. "Burada ölümlülerin çıkarlarını temsil eden tek taraf olarak, dönüşmüşlerin liderinin bize savaş sırasında olanları hatırlatmaya çalıştığını düşünüyorum. Kan kıtlığı ve katliamlar ölümlü nüfusu önemli ölçüde azalttı ve ardından onlarca yıl boyunca büyülü eşya üretimini kısıtladı. Valentin'in doğanlarının istedikleri gibi hareket etmelerine izin verildiğinde neler olacağını ikinci kez kanıtlamamız gerçekten gerekli mi?"

"Savaş sırasında hayatta bile olmayanlar için mükemmel bir hatırlatma," diye ekledi Uriah, Durian ve Brennan'a bir bakış atarak.

Kole konuştu, ama Durian cesurca sözünü kesti ve sanki ben bir köpekmişim gibi saçımı tekrar okşadı. "Bu son ayrıntıyı masanın dikkatine sunduğun için memnunum. Yaşlılarımızın bilgeliğine saygı duyuyoruz, ancak benim

lordlarım ve ben, Lillian'ın çocuklarının koruyucuları ve Valentin'in hakiki varisleri, ezici çoğunlukla yeni ve taze bakış açılarına sahip vampirlerden oluşuyoruz. Savaş sırasında düşen doğuştan gelen liderlikten farklıyız. Biz *daha güçlüyüz*."

Durian rahatladı ve Kole'nin onaylayan bakışını fark ettim. Doğmuşlar bir noktaya değindiğinde, onu ne kadar kolay etkilediğini açıkça görebiliyordum. Kole, doğmuşları desteklemek için nedenler arıyordu ve dönüştürülmüşler ne kadar geçerli noktalar ortaya koysalar da tam tersini yapıyordu.

"Peki, sen kimsin?" Durian, Sadie'ye sordu. "Ve neden isimsiz bir *cadı*, vampirlerin toplantısında bu kadar önemli bilgileri dinlemeye izin veriliyor?"

"Aynı şey senin evcil insanın için de geçerli," diye tersledi Kole, ilk kez Durian'a saldıranca.

Döngüsel tartışmalar başladı, ancak Durian ve Rune, karşı tarafların sözcüleri olarak hareket ederken sessiz kaldılar. Mason ve ismini bilmediğim iki dönüştürülmüş adam, doğanların yok ettiği her şey, antlaşmayı ihlal ettikleri ve ölümlülere zarar verdikleri her yol hakkında yakındılar. Brennan, dönüştürülmüşlerin neden var olmaması gerektiğine dair daha dini argümanlarla karşılık verdi ve Durian ve lordlarının her zaman hüküm sürmeye mahkum olduklarının kanıtı olarak *Lillian Kitabı'nı* gösterdi. Nereus, kendini savunma ve doğanların ezilen bir halk olduğu konusunda önemli noktalar vurguladı. Uriah, *Lillian Kitabı'nı* bir aldatmaca, Durian'ı da bir şarlatan olarak nitelendirdi. Böylece, her bir gerilim noktası ortaya döküldü ve söylediklerinin neden boşuna olduğunu benden başka kimse anlayamadı.

Kole umursamadı. Buraya bir mesaj iletmek ve *umursuyormuş gibi davranmak* için gelmişti ama hiç de umursamıyordu. Kole, Durian ve doğanlarla ilgileniyordu. Ve bundan da öte, Kole, *Kole* ile ilgileniyordu.

Onu dönüştürülmüşlerin tarafına çekmek, onun zihnini tam olarak neyin harekete geçirdiğini anlayan birinin dikkatli ve uyumlu çabasını gerektirecekti.

Belki de Valentin'in en güçlüsünün arzusu ile beslenen bir succubus.

Rune ve ben göz göze geldik ve sanki kanatlarını genişçe açmış bir ateş kuşunun sırtında alçalıyormuşum gibiydim. Bu

uzun bakışımızı saatlerce sürdürdük, ikimiz de kıpırdamadan, ikimiz de tek bir duygu bile göstermeden.

Hiçbir şey söylenmedi. Milyonlarca şey söylendi.

Soğuk parmaklar saçlarımı boynumdan çekti. Durian beni sertçe yakaladı, boynumu yana doğru iterek beni demir gibi sıkı tuttu.

Neden tasma takılmadığımı sonunda anladım.

Rune'un gözleri benimkilerden ayrılmadı. Durian'ın dudakları boynuma değdiğinde de. Dişleri boynuma saplandığında ve özüm boğazından aşağı akarken, gözlerim istenmeyen bir zevkle titrediğinde de.

Yine de, ben sadece Rune'a baktım ve Rune da bana baktı.

Gölgeleri sonunda sızdı ve etrafı kararttı. Yüksek sesler duydum, Durian beslenirken vücudumun her yerinde onun acı veren dokunuşlarını hissettim. Bir an için boşluğu gördüm. Kozmosun resmedildiği derin karanlık tuval.

Ve sonra parlak yıldızlarla dolu bir alan gördüm: parlak, ebedi, yüce.

RUNE

Bu masada doğan herkesi ürütsem, bunun *gerçekte* ne gibi sonuçları olurdu?

Keşke Scarlett'in sevdiği dünyayı, ona her türlü kayıtsızlığını göstermiş olmasına rağmen korumaya yemin etmeseydim.

Durian ondan beslenirken, kafasının vücudundan ayrılacağını garanti ederken, gözlerine baktım. Kanının kokusu masadaki herkesi içgüdüsel bir ihtiyaçla gerginleştirdi, gözleri Küçük Ateşim'e çevrildi.

Gözleri titrerken, Durian onu kollarında, kalçalarında, kaburgalarında morluklar bırakacak kadar sertçe yakaladı.

Gölgelerim sızmaya başladı.

"Rune," diye bağırdı Sadie. "Lütfen biriniz lordunuzu kontrol altına alın," dedi klanıma, oyunumuzu sürdürmemiz için.

Normalde, sesi beni gerçek dünyaya geri getirirdi. Ama bugün değil. Başka bir adamın dişleri ruhumda, kalbimde, bitmeyen takıntıda olduğu sürece değil.

"Bu toplantı bir aldatmacaydı," diye tükürdüm. Yorum Kole'ye yönelikti, ama gözlerim Scarlett'in gözlerinden hiç ayrılmadı, onlar kapandığında bile.

"Rune, bu toplantıda hiçbir tür büyüye müsamaha gösterilmeyeceğini çok açık bir şekilde belirtmiştim," diye uyardı Kole, ses tonu keskin bir şekilde.

Durian yarasını yalayarak kapattı, dudaklarında kan varken yavaşça kalkıp bana baktı. "İyi rol yaptın, piç kardeşim," dedi Durian, gözleri kararırken, büyüyen karanlık bulutuma sertçe bakarak kendini beğenmiş bir küçümsemeyle. "Ama

evcil hayvanımın kanının ne kadar bağımlılık yaptığını biliyorum. Eminim diğerlerini senin için mahvetmiştir."

Durian'ın eli onun boynundan aşağıya doğru kaydı. Kalbi yavaş ve sert atıyordu. O çok fazla almıştı ve şimdi o bitkin düşmüştü. Göz kapaklarımın arkasında gördüğüm tek şey karanlık ve öfkeydi, Sadie bana ne kadar netlik büyüü beslese de.

Scarlett'i kurtarmak için havalanana kadar beklemeyi planlamıştım. Bu tanrıların lanetli diyarında, bu görüşmeden sonra onun bir dakika daha Durian'ın kölesi olarak kalmasına izin vermem mümkün değildi. Onu geri alacaktım, Küçük Alev'imi eve getirmek için ne gerekiyorsa yapacaktım, krallığın tüm kurallarına uyacaktım.

Durian'ın parmakları aşağı doğru kaydı ve titiz planımızın gölgelerin içinde yok olacağını anladım. Mason gerildi. Benim klanım da bunu biliyordu. "O, *tüm sarayımın* takıntısını hak etti," dedi ve Brennan dişlerini göstererek sırtıttı. "Onu neden bu kadar değerli gördüğünü şimdi anlıyorum." Eli kadının göbek deliğini geçti ve ben masadan fırladım. "Bağımlılık yapan kanı bir şey, ama mükemmel, sevimli küçük amcığı..."

Bizi karanlığa gömdüm.

Kole'nin korkakça bağırışlarını, ona zarar vermenin bir savaş eylemi olarak görüleceğı uyarısını görmezden geldim. Kole'yi, doğanlara yalakalık yapmasını, benim kurallarına açıkça saygısızlık etmesini umursamadım. Krallık, Valentin'i korumak ve onun kanunlarını uygulamak için doğanlara en ufak bir ceza bile vermekten kaçınmıştı.

Scarlett'i geri almak kimsenin fikrini değıştirmeyecekti. Bu bir adalet eylemi olacaktı; ben bu adanın hakemi ve celladımdım.

Herkes aynı anda harekete geçti.

"Öldürmeyin," gerçek arzularıma aykırı olarak dişimi sıkarak söyledim. "Sakatlama?" diye sordu Uriah.

"İzin verilir. Hayır, *teşvik edilir*."

Durian, baygın ve bilinçsiz olan Scarlett'i arkasına itti. Gölgelerim derimden sıçradı. Brennan bir kalkan oluşturdu ve Nereus, çıldırtan gölgelerime karşı koymak için ışığı kullandı.

Percy'nin zehrinden kaçacak kadar hızlı değillerdi ve Brennan, yarı saydam kalkanı sallayıp eğilirken tısladı.

Gölgelerimi çatlaklardan zorla geçirdim. Acı çekiyorlardı, ona sonunda ulaşma, ona dokunma ve onu sıkıca sarılma ihtiyacıyla ağırlaşmışlardı.

Durian, en eğitimli gözlerin bile takip edemeyeceği kadar hızlı bir hançer attı. Dev onu yakından izliyor olmalıydı, çünkü hançer göğsümü kesmeden önce hava büyüyle onu saptırdı.

"Hey!" Kole, saptırılan bıçağı kaçarak bağırdı. Oops.

Kole'nin öfkesi arttıkça yer sarsıldı. "Hepiniz krallığın kararnamesini doğrudan ihlal ediyorsunuz. Bu *vatana ihanettir!*"

Kaçıp saldırırken, gölgelerimle ellerinden silahları alıp iç çemberime talimatlar bağırırken bile, tek düşünebildiğim oydu.

Scarlett. Benim Küçük Alevim.

Ama artık onu fiziksel olarak göremiyordum. Kafamı uzattım, gölgelerim yerden sıyrıldı. Nereus'un ışık patlamasıyla irkildim, gölgelerim geri çekildi.

"Lütfen."

Başım döndü ve Scarlett'in titreyerek ayağa kalkıp solumuzdaki Kole'ye yaklaşmasını izlerken nefes alamadım. Durian da durdu, Scarlett'in kendisinden uzaklaştığının farkında değildi.

"Lütfen yardım et," diye fısıldadı boğuk bir sesle, sendeleyerek ve neredeyse yere düşecek gibi.

Kole onu sabitledi, yerin sarsıntısı hafif bir titremeye dönüştü. Dişlerimi sıktım. En azından artık ateş hattında değildi.

Dev bu fırsatı değerlendirerek masayı yerden kaldırdı ve şiddetli bir rüzgârla onu doğanlara doğru uçurdu.

Kole, güçlü rüzgâr esintisi sırasında Scarlett'i sabit tuttu. "Şimdi.

Gidelim," emrettim.

Herkes bu kısa zaman aralığını en iyi şekilde değerlendirmek için yeteneklerini kullandı. Doğum kalkanları parçalandı, ciltler zehirle kaplandı ve Uriah etleri kesti. Gölgelerim havayı bir kez daha kararttı.

Dev'in büyüünü uzun süre kullanamayacaktık, bu kadar kalabalıkken olmazdı. Kole, koordineli gösterimiz karşısında tamamen şaşkın görünüyordu. İnanılmazdı — krallığın, bizim gücümüz ve becerimiz karşısında, kaç kez zafer kazanmış olursak olalım, tamamen inanamama hali.

Vampir hızıyla Kole'ye, *ona* doğru ilerledim.

Kokusu duyularımı o kadar güçlü bir şekilde ele geçirdi ki, parmaklarım onun titreyen vücuduna dokunduğunda nefesimi tutmak zorunda kaldım. Onu yıldırım hızıyla yakaladım ve göğsüme sıkıca sarıldım.

Gölgelerim toprağı çürüttü, gökyüzünü obsidiyene çevirdi. Onların etle beslenmelerini engellemek için büyük çaba sarf ettim. Ben sadece Scarlett'in Karanlık Tanrısı değildim. Valentin'in de Karanlık Tanrısıydım.

Hayal kırıklığı dolu bağırışlar, bizi fark edip uçmaya hazırlanan gölge kuşlarımıza kadar peşimizi bıraktı. Onlar, tarlanın ortasında bizimle karşılaştılar. Garip bir şekilde, Scarlett'i Millie'nin sırtına kaldırdığımda Millie havayı koklamadı bile. Onun varlığını hemen kabul etti. Nasıl kabul etmesin ki? Scarlett benim bir uzantımdı, ruhlarımız sonsuza kadar birbirine bağlıydı.

"Yukarı," diye emrettim.

Ve uçmaya başladık. Kalbim gırtlığımda atıyordu, korku ve adrenalin, insan olduğum zamandan beri hiç hissetmediğim bir şekilde beni etkiliyordu. Scarlett'i göğsüme sıkıca bastırdım.

Konuşmadı, sadece bana yaslandı ve hızlı hızlı nefes aldı.

"Yaralandın mı, bebeğim?" diye sormakla yetindim, çünkü ne kadar yükseğe tırmanırsak o kadar rahatlardım. damarlarımdan dolaşıyordu. Onu güvenliği için bana yakın tutmak dışında, ona mümkün olduğunca az dokunmaya özen gösterdim.

Hâlâ konuşmuyordu. Ben de onu zorlamadım.

"Scarlett, ben..." Söylemem gereken çok şey vardı, ama hiçbirini ona söylemek için uygun değildi. "Güvendesin. Seni seviyorum ve güvendesin."

Kollarımda dönerek bana sırtını döndü. Sis, Durian ile aramızdaki mesafeyi gizleyen zemini kaplamıştı.

"Merhaba, tatlı kız," diye mırıldandım, çenem duygudan titrerken onun büyük mavi gözlerine bakarak. Yüzünün yanını okşamadan edemedim, elmacık kemiğini hafifçe dokundum. "Sen..."

Benim kalbim çarpıyordu. Gözlerim gözlerimi kırptım.
El kavrayışım Scarlett'i Scarlett'i daha sıkı
kavradım, gördüklerimi anlamlandıramıyordum.

Scarlett kayboluyordu.

Gülümsedi. Delici gözleri oniks rengine dönüştü. Parmak uçlarımla
altında artık onun tenini hissedemiyordum.

Önümdeki boşluğa uzandım. Millie'nin üzerinden baktım.
Solumda, Mason ve Uriah dehşetle bana bakıyorlardı.

Vahşi, boğuk bir kükremler attım. Scarlett
gitmişti.

Onu bana bağlayan görünmez tasmayı uzandım ve ne olduğunu
anında anladım.

Scarlett hiç kollarımda olmamıştı.

SCARLETT

Rune'un kollarına sokulmuş, onun gölgeleri beni sararken, onun düzenli kalp atışlarını dinliyordum.

"Hâlâ beni seviyorsun," diye fısıldadım.

Derin, inkar edilemez bir takıntının damarlarımdan akıp gittiğini hissettim. Her nasılsa, tüm mantık ve akıl yürütmenin ötesinde, Rune'un beni terk etmediğinin kanıtıydı bu.

Onun göğsüne yaslanarak ağladım, ona sıkıca sarıldım ve bir daha beni asla bırakmaması için dua ettim.

"Uyan, evcil hayvanım."

Durian beni mutlu rüyamdan koparıp kabus gibi gerçekliğe geri döndürdüğünde gözlerim birden açıldı. Üzerimde duran üç adam vardı. Durian, Brennan ve...

Kole.

"Sen oldukça nadir birisin, canım," dedi Kole, gösterişli kıyafetlerinin altından arzusu sızıyordu. "Bu kadar şiddetli, politik olarak kısa görüşlü olayları kışkırtacak kadar çok arzu edilen biri."

Durian'a baktım, onun ezici zafer havasının altında gizlenen paranoyayı hissettim. Her şey bir anda aklıma geldi. Durian'ın benden beslendiği, Rune'un gölgelerinin sızdığı ve saraya geri döndüğüm zaman arasında büyük bir zaman boşluğu olduğunu fark ettim.

Rune hala beni seviyordu. Bu da benim için savaşmış olabileceği anlamına geliyordu. Ama bir şekilde başarısız olmuştu.

Panik beni sardı. Rune, Valentin'deki en güçlü vampirdi.
Durian onu nasıl alt edebilmişti?

Ve neden Durian'ın paranoyası bir yılan gibi etrafımda dolanıyordu?
"Standartlarınıza uygun davrandım mı, Efendim?" diye sordum
çabucak.

Bu, Durian'ı durdurdu ve sert yüz hatları biraz gevşedi. "Evet, evcil
hayvanım." Kole'ye gülümserken bana konuştu. "Diz çok."

Diz çöktüm, Durian'ın çalışma odalarından birinde olduğumuzu
anladım — siyah duvarlar ve koyu renkli mobilyalar, kırmızı ve altın
rengi ile vurgulanmıştı. Kitaplıklardan büyü yayılıyordu ve etrafa birkaç
biblo ve antika silah dağılmıştı.

Korku ve hayal kırıklığım kadar olgunlaşmış öfke kanımda
kaynıyordu. Rune beni kurtarmamıştı. O iyi miydi? Rune'a kalıcı bir zarar
vermiş olsaydı, Durian'ın ruh hali çok farklı olurdu.

Hâlâ bir köleydim. Ama her şey değişmişti.

Gerçek diplomasi, adalet ve Valentin'in iyiliğini hiç umursamayan
Kole'ye öfkeyle bakma isteğiyle mücadele ettim. Kole, Durian'ın
sarayına geri dönmüştü.

Yaka tekrar boynuma takılmıştı.

Ama *Rune hala beni seviyordu*. Benim adıma şiddet uygulamıştı.
Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum; ama gerçekte — onun
kalbini avuçlarımda içinde tutmuş, onu gerçekliği altüst eden her
açıdan incelemiştim.

Hiçbir şey çözülmemişti. Cevaplanmamış bir sürü sorum vardı.
Ama Rune bana bir can simidi atmıştı ve ben yorgun yumruklarımı sıkıca
ona tutturmuştum.

Bütün dünya mahvoldu, Küçük Alev. Yine de yaşıyor ve seviyoruz.

Gözyaşlarımda akmasına izin veremezdim. Hala burada oturmuş,
nefret ettiğim adamların önünde diz çökmüşken, içimi kaplayan
kederimi hiç gösteremezdim. Durian yüzümde bir ipucu arıyordu, ben
ise ağırbaşlı kalarak

onun egosunu nazikçe okşayarak.

Lillian'ın intikam dolu kinası sinirlerimi gerdiğinde, bunun utanç
duvarlarımı yıkmasına izin verdim.

Savaşacaktım. Her zaman olduğu gibi.

Geri dönebileceğim bir evim vardı. Beni seven arkadaşlarım vardı.
Snow'un yüzünü gördüm, gülerken beni kucakladığını hissettim. Benim...

Rune.

"İç," diye emretti Durian, eğilip yüzüme bir iksir tutuşturdu. Kanı yenileyen büyüünü hemen tanıdım, pahalı ve nadir bulunan bir şeydi.

Rune bir keresinde bana, mümkün olduğunca sadece benden beslenebilmek için bana bunları vermek zorunda kalacağını söylemişti.

Onun için bu iksiri içtim. Rune'un acı verici derecede güzel yüzü, boynuna tırmanan dikenli gölge sarmaşıklarının uçları, dokunulduğunda tüy kadar yumuşak olan koyu, neredeyse siyah saçları, görebildiğim tek şeydi.

Cam şişeyi beni esir alan kişiye geri verdim. O, onaylayarak başımı okşadığında, zihnim mide bulandırıcı bir tatmin ve utanç karışımıyla doldu. Yaptığı her şeye rağmen, benim üzerimde kurduğu hakimiyetten nefret ediyordum.

"Akşamını Kole ile geçireceksin, evcil hayvanım," dedi Durian iç çekerek, sesinde dramatik bir hava vardı. Sanki paylaşmanın kendisi için ne kadar zor olacağını vurgulamak istercesine.

Gerildim. Onun isteklerinde, benim için bir kaçış yolu, çatlaklardan sıyrılıp kendi irademi uygulayabileceğim alanlar aradım. Ama o kararını çoktan vermişti. Rosalind'in sert uyarılarını görmezden gelecek kadar aptal değildim. Büyüyü bozup, Durian üzerinde sahip olduğum zayıf kontrolü, çok yüksek hedefler koyarak mahvetmeyi göze alamazdım.

Dudaklarım titriyor olsa da, can simidimi sıkıca tuttum. Eve dönecektim.

Kole bana gülümseyerek baktı, gözleri yumuşaktı. "Endişelenmene gerek yok, güzel insan. Emrindeyim."

Kafam karışmıştı ve ilk kez Kole'nin bana duyduğu yüzeysel şehvetin derinliklerine indim.

Oh.

Beni hiç de domine etmek istemiyordu. Tam tersine, köle olduğum için yine de kullanılacak olacaktım. Ama Durian'la oynadığım oyundan tamamen farklı bir oyun olacaktı.

Kole, her ne kadar sahte olsa da, benim gücü elimde tutmamı istiyordu. Benim zaten *gücü elimde tuttuğumu* anlamıyordu. Ve benim sahip olduğum güç gerçek ve taşkındı.

"Aslında özgür değilsin, evcil hayvan. Cömertliğimin sana fikir vermemesini sağla," dedi Durian kuru bir şekilde. "Kole'ye, efendini memnun edecek şekilde, istediği her şekilde hizmet edeceksin. Bunu, iyi davranışın ve çok başarılı bir günün için bir ödül olarak gör."

Kalbim burkuldu. Ne olmuştu? Sormak istedim, ama çok hevesli görünmek istemedim.

"Ayağa kalk," dedi Durian bana. Kole'ye baktı. "Sen, Efendisi dışında ondan beslenen ilk doğan vampir olacaksın. Diğerlerini de eğlencene dahil etmekten çekinme. Benim olan seninindir, kardeşim."

Kole beni değerlendirdi. "Gerçekten bir onur."

Brennan'ın gülümsemesi gergin ve sahteydi. Gözlerimi yuvarlayarak, masumiyet ve gerginlik numarası yaparak ona baktım.

Geceyi benimle geçiren sen olmalısın, diye zihninde fısıldadım. *Durian seni hala hafife alıyor. Paylaşmaya hazır, ama seninle değil...*

Yere baktım.

Scarlett'in istediği sensin, Brennan. Sen olmalısın.

Brennan yutkundu ve bir arzu dalgası tenime işledi.

Daha da iyisi, öfke ve kıskançlık dalgası.

Hızla, iki insanı ölüme mahkum ettiğim gece olanların anılarını içeren suçluluk dalgasını bastırdım.

İleriye bakmalıydım. Geriye bakamazdım.

"Ne güzel bir kaos yarattın, küçük insan," dedi Kole, bana elini uzatarak.

Ben kabul ettim. Gücümü geri kazandım ve bu hayata son bir şans daha verdim. Elimden gelen her şeyi yapacaktım. Çünkü ben buyum, ne kadar ağır bir darbe almış olsam da.

Ona gülümsedim, sanki kazara gibi gerçek kurnazlığımın bir kısmını irislerime yansıtarak. "Sorun çıkarmak istemedim, lordum."

Bakışları, zar zor örtülü vücudumu dolaştı, bana doğru adım atarken dudakları kıvrıldı. "Hmm. Yine de soruna neden olan tam da sensin, sen *buyuz*. Valentin'in en güçlü iki vampir klanında bu kadar şiddetli bir özlem uyandırmaktan hoşlanıyor musun?"

Durian gerildi, yüzümü tekrar inceledi. "Ona cevap ver, *evcil hayvan*."

Kole kısa boyluydu, benden sadece birkaç santim daha uzundu. Gözlerine baktım, gülümsemem biraz soldu.

"Bu beni korkutuyor." Yere baktım, sonra yavaşça tekrar yukarı baktım, bakışlarım Durian, Brennan ve Kole arasında gidip geliyordu. "Ama en güçlü tarafı seçtiğimi biliyorum. Efendim beni koruyacaktır."

Durian'ın gözleri benimkilere dikildiğinde, sanki çok fazla şey açığa vurmuşum gibi hemen ağzımı kapattım. Sanki o, saygı duyduğumdan daha fazlasını, gerçekten *istediğim* biriymiş gibi.

Onun zayıf insan kalbini çaldın, sonra Durian'ın zihnine seslendim. O senin elinde oyuncak. Onu Rune'a karşı zehirledin — aralarında gördüğün her şey onun işi, onun değil. O seni istiyor, Valentin'in hakiki hükümdarı. Aptal insan beyni sana bağlandı, onun yaptığı her şeyi kontrol edenin sen olduğunu fark etti. Sen onun tüm dünyasıydın.

Dans ettim ve döndüm, ağlarımın kontrolünü geri aldım, onlara yeni bulduğum güçle destek verdim.

Rune'un Lillian'ın iblis kızına olan sonsuz bağlılığının gücü.

SCARLETT

Doğanlar bu gece zindanlarda toplandılar. Bu zindanlar, Aristelle'in beslenme kulüpleri gibi yarı eğlence salonları, yarı da cinsel olmayan işkence için kullanılan gerçek zindanlardı. Hangi çılgınlıkların mahkumlarına, kölelere, yoksa rıza gösteren vampirler ait olduğunu ayırt edemedim.

Her şey, seks ve şiddetin hüküm sürdüğü ahlaksız bir yeraltı dünyasında bir araya geldi. Bu enerjinin damarlarımda doğal bir şekilde aktığını inkar edemezdim.

Sonuçta ben Karanlık Annemin kızıydım.

Vampirler bizim birlikte içeri girmemizi izlerken Kole'ye fısıldadım: "Seni kıskanıyorlar."

Kole dikleşti. Egosu şişerken gözleri parlıyordu. "Bunu görebiliyorum."

Mumlar ve cadı ışıkları titriyordu, atmosfer karanlık, gizemli ve çökmüş gibiydi. Lillian'ın heykeli uzak duvarda duruyordu, önünde insan boyunda bir sunak vardı. Hızla başka yere baktım.

Durian ve Brennan, klan işleriyle ilgilenmek için üst katta bir yerlerdeydiler. Bu, Durian'ın klanına ait olmayan, ancak onların davasına sempati duyan biriyle bağlantı kurmak için bir fırsattı.

Kole bana yardım edebilirdi. O benim kaderimi değiştirebilecek güce sahipti. Ve belki de ben de diğerlerinin kaderini değiştirebilecek güce sahiptim.

İki vampirin arkasından sarışın bir figür ortaya çıktı — biri ağzında top gag ile, çenesinden salya sızan, diğeri ise parlak siyah mini etek ve korse giymiş bir kadın.

İlk başta Kole'nin dikkati itaatkar adam ve onun dominatriksine odaklandı, arzusu tahmin edilebileceği gibi alevlendi. Sonra dikkati, saçları mükemmel bukleler halinde, dolgun dudaklarının hemen üzerinde bir güzellik lekesi olan, bize doğru yürüyen sarışına

yürüyen sarışına kaydı, saçları mükemmel gevşek bukleler halindeydi, dolgun dudaklarının hemen üzerinde bir güzellik lekesi vardı.

Elbisesinin çok küçük ve beyaz kürkten yapılmış olması, belki de sadece Rosalind'in giyebileceği cesur bir moda tercihi.

"Merhaba, Scarlett," dedi.

Şüphesiz, benim kadar bu odadan beslenerek, şehvetli bir çekicilik yayıyordu. Gözlerinde, bir parça rahatlama, bir anlık merak sezdim.

Kaos ve yıkımla dolu o gecenin ardından benden nefret ettiğini düşünmüştüm, ama son zamanlarda birçok konuda yanılmışım gibi görünüyordu.

Hatta beni gördüğüne sevindiği belliydi. Omuzları gevşedi ve gülümsemesi samimi görünüyordu.

"Merhaba Rosalind," dedim. "Bu benim yeni arkadaşım Kole. Ravenia'dan buraya kadar geldi." Bu, hayatımda duyduğum en ilginç şey gibi davrandım.

Rosalind benim heyecanımı yansıtarak yüzü ışıldadı. "Bu inanılmaz! Her zaman orayı ziyaret etmek istemişimdir."

Paylaştığımız bu manzara, neredeyse uygunsuz bir kahkaha atmama neden olacaktı.

Bu noktada, komik bir rahatlama fırsatını kaçırmayacaktım.

Kole, Rosalind'in uzattığı eli tutup öptü. Birkaç şey bir anda yerine oturdu ve sürekli düşünen, sürekli işleyen zihnimin arka planındaki uğultu birdenbire kesildi.

Toplantı sırasında, krallık ile dönüştürülmüşler arasındaki iletişimin bozulduğunu öğrendim. Kole, toplantının başlangıçta planlandığı gibi gitmediğini ve dönüştürülmüşlerin Durian'ı ihanetle suçladığını söyledi. Söylenenlere dayanarak neler olduğunu anlamaya çalışıyordum ve Durian'ın dönüştürülmüşleri toplantıdan neredeyse tamamen çıkardığı açıktı.

Ama başaramamıştı. İletişim yeniden kurulmuştu. Ve bu da demek oluyordu ki...

Rosalind'e baktım, sonra Kole'ye. Bir plan kafamda şekillendi. Geniş bir gülümsemeyle gülümsedim.

Kole, Rune ile iletişim kurmanın bir yolunu bulmuştu.

Benim de Rune ile iletişim kurmanın bir yolu vardı.

ROSALIND ve ben, تنها bir oturma alanında Kole'ye yağ çekerek kıkırdadık ve bu güçlü devlet adamının arzusunu besleyerek onu eğlendirdik. Kole'yi aramıza alarak geniş bir koltuğun geniş kollarına oturduk.

Garip bir şekilde, Rosalind bana rahatlık veriyordu. Neden bana yardım ettiğini tam olarak bilmesem de, bir destekçimin olması hoştu. Benim ne olduğumu anlayan, beni gördüğü ve gerçek doğamla kabul eden birinin yanında olmak, varlığımın geri kalan her şeyi şu anda bir yalanken, içimi rahatlatıyordu.

Şimdiye kadar beslenmekten kaçındık, bunun yerine Kole'ye kadehlerden sürekli kan ve iksir verdik.

Kole'nin özel olarak tasarlanmış baştan çıkarma yönteminde alay, reddetme ve kontrolün çok önemli olduğunu çabucak öğrendik. O, bizim onun arzusunu körüklememizi ve sonra da onu ezip geçmemizi *istiyordu*.

Önümüzdeki küçük bir platformda, bir adam herkesin görebileceği şekilde bir şaplak bankında kırbaçla dövülüyordu.

"Keşke o sen olsaydın, değil mi sevgilim?" dedi Rosalind, elini Kole'nin koluna koyarak.

Kole, ona açgözlü bir bakışla baktı ve gözlerini kocaman açarak başını salladı.

"Herkesin önünde aşağılanarak sergilenenin sen olmasını istiyorsun. Bir succubus ve bir insan, güçlü bir vampir olan *seni* alt ediyor ve hak ettiğin her şeyi sana veriyor." Rosalind onun çenesini okşadı ve ben onu hayranlıkla izledim.

Onun kusursuz liderliğini takip ederek, tamamen kendimden çıkmış gibi davranmadım. Yatak odasında zevk aldığım şeyleri kanalize ettim ve tam tersini yaparak, karşıt gücü oynadım. Kendime sordum, *Rune* ne yapardı?

Kole başını salladı. "Evet, hanımlar."

İroni muhteşemdi. Bu, benim en tuhaf satranç oyunumdu oynadığım en tuhaf satranç oyunuydu.

Ama kazanmanın ödülü, hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

Rune. *Özgürlük.*

Teyzeler gölgelerden bize öfke dolu bakışlar attılar. Rosalind'den nefret ediyorlardı ve sanırım benim de hayatımın en kötü anlarını yaşamadığım için benden nefret ediyorlardı. Ama yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Durian adına Kole'ye hizmet ederken yasak bölge ilan edilmiştim. Dokunulmazdım ve bu gerçekten *çok iyi* hissettiriyordu.

Carol teyzeme göz kırptım, o da bana ters ters baktı ve hızla uzaklaştı. Bunun bedelini daha sonra ödeyecektim.

Rosalind bakışlarımı takip etti ve hafifçe güldü.

"Biraz daha iksir ister misin, Kole?" diye sordum. Sonra, bir anda kendime güvenim geldi ve tavrımı değiştirdim. "Bence biraz daha iksir içmelisin. Çok çalışıyorsun." Gözlerini sabitleyerek, ayağımı pantolonunun paçasına doğru kaydardım. Penisinin hemen önünde durdum.

Gözleri çılgına döndü, göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Ve hanımların bu gece bizim için mümkün olduğunca savunmasız olmanı istiyorlar." Sesimi daha zengin, daha derin hale getirdim, doğuştan sahip olduğum tüm saflığı ve itaatkarlığı ortadan kaldırdım. "Sana ne yapacağımızı kim bilir."

O coşkuyla başını salladı. "Evet, Hanımefendi."

Rosalind beni izliyordu, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Gözleri sorularla doluydu. "Yerinde kal," diye emretti Kole'ye. "Kıpırdama. Konuşma. Biz dönene kadar *düşünme* bile."

Birlikte o alanı geçtik, etrafımızdaki doğanlar neredeyse ağızlarından köpükler saçıyorlardı. Bizim dikkate alınması gereken bir güç olduğumuzu söylemek yetersiz kalırdı. Yine de, onların gözünde ben sadece masum bir insandım, Rosalind'in yanında olmamın tek nedeni, Kole'ye hizmet etmeme yardım etmesi idi.

Rosalind'in kolu benimkine değdi ve ona baktım.

Hızını artırdı ve beni ustaca bedenler, seks ve sapkın aletler ve dinlenme alanlarından oluşan bir labirentten geçirdi, sonra aniden bir kapıdan geçip boş bir odaya girdi.

Oda zifiri karanlıktı ve Rosalind beni hızla içeri çekip kapıyı arkamızdan kapattı. Nemli toprak ve taş kokusu, Rosalind'in parfümünün kokusuyla büyük ölçüde örtülmüştü. Sefahat içinde boğulan vampirlerin gürültüsü bir uğultuya dönüştü ve odadaki en net ses, bizim hızlı nefes alıp vermemizdi.

"Anlat. Hemen."

Kararsız kaldım ve karanlıkta onunla birlikte dururken kolumu onun elinden çekip çıkardım. "Yapamam."

İki saniye sessiz kaldı. "Ama benim yardımımı seve seve kabul edersin."

Kendimi tutamadan acı bir kahkaha attım ve Rosalind sertçe beni susturdu.

"En azından bunu yapabilirsin, Rosalind," diye fısıldadım. "Sen benim onlardan daha iyi olmadığını düşünüyorsun."

Kalbimi yavaşlattım, tek istediğim Rune'un gölgesinde kaybolduğumu hayal etmek olsa da kendimi odaklamaya çalıştım. Tekrar güvende olduğumu.

Rune hala beni seviyordu...

Yumruklarımı sıktım ve tüm işlenmemiş travmamla özlemimi gömdüm. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Neden beni almaya gelmedin? O insanları öldürdükten sonra?"

Rosalind ilk sözlerini karıştırdı. Derin bir nefes aldı. "Onları sen öldürmedin, Scarlett. *Onlar* öldürdü."

Kapının ötesinden bir ses yükseldi ve ikimiz de sesin tekrar kaybolana kadar donakaldık. Yokluğumuz alarmları tetiklemeden önce fazla vaktimiz yoktu.

"Ama sen pervasızdın," diye itiraf etti. "Ve ben kendimi korumak zorundayım. *Bizim gibi* insanların bu dünyada hayatta kalabilmesinin tek yolu bu."

Onun arzularını okumama gerek yoktu. Sesindeki gerçek yalnızlığı duyuyordum. Çünkü o benim yalnızlığımdı, kayıtsız kozmosa şarkı söyleyen bir çocuğun derin kederiydi.

"Benim neler çektiğimi bilmiyorsun," dedi Rosalind. "Bana neler yapıldığını bilmiyorsun, defalarca, ta ki ben büyümü kullanmayı öğrenip bu dünyada kendime bir yer edinene kadar."

Snow'u düşündüm. Rosalind'in elini tuttum ve o gerildi, tıpkı benim bir zamanlar şefkat ve sıcaklık gösterildiğinde geri çekildiğim gibi.

"Senin onlar gibi olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadım. Gözlerimi kapattım ve Rosalind'in zihnini okuyamadığımda sahip olduğum tek şey olan kendi sezgilerimi araştırmaya başladım. "Kızgınım çünkü köleler ve ben hapsolmuş ve zulüm görürken, sen özgürsün."

"*Ben özgür değilim*," dedi Rosalind sertçe. Eli benim elimde yavaşça gevşedi, sakinliğini geri kazandı. "Onlara yardım etmeye çalışıyordun. Onlara yardım etmeye çalışıyordun ve başaramadın."

Onun beni göremediğini hatırlamadan önce başımı salladım. Yavaşça elini bıraktım ve başparmağımla onun cildini yatıştırıcı bir şekilde okşadım. Bu, Snow veya Penn için olduğu gibi doğal bir hareket değildi, ama Rosalind da benim kadar teselliye ihtiyaç duyuyordu.

"Evet. Benim gücüm var, onların ise yok. Hayatımın bir anlamı olmasını istedim." Bir an durdum. Rosalind'i büyüyle etkileyemezdim. Elimde sadece sözlerim ve eylemlerim vardı. Ne kadar incinmiş olursam olayım, kör edici ve kalıcı olan umudum. "Senin yok mu?"

Üç uzun nefes boyunca sessiz kaldı.

"O kadar basit değil. Sen dünyayı iyi adamlar ve kötü adamlar olarak görüyorsun ve bunda bir parça doğruluk olabilir. *Ölümlüler* için. Ama sen ve benim için..." Sesi giderek azaldı, artık imkansız derecede sessiz konuşuyordu. "Dönüştürülmüşler geçen ay bir succubus'u öldürdüler."

"O bir casustu," diye karşılık verdim.

"Bizden *nefret ediyorlar*, Scarlett. Bizi olduğumuz gibi gören herkes. Ama en azından doğuştan olanlar için yararlıyız. Onların kanının yarısını paylaşıyoruz. Değerimizi kanıtlayabilirsek bize bir şans veriyorlar. Dönüştürülmüş olanın senin ne olduğunu bilmediğini tahmin ediyorum, yoksa Rune'a üç metre bile yaklaşamazdın."

Bu işi bitirmemiz gerekiyordu. Ne kadar uzun süre uzak kalırsak, kaslarım o kadar gerginleşiyordu.

"Daha önce bilmiyorlardı, ama... artık biliyorlar." Rosalind'e ihtiyacım vardı. İçgüdülerime güvenmek zorundaydım. "Rune benim ne olduğumu biliyor, ama yine de beni Durian'dan kurtarmaya çalıştı." Rosalind'in hafifçe kıpırdadığını duydum. "Arkadaşlarım da benim ne olduğumu biliyorlar ve yine de beni seviyorlar. Onlar cadılar. Onlarla tanıştığımda bu kadar sıcaklık ve ilgiyi *nasıl* kabul edeceğimi bile bilmiyordum, ama onlar bana gösterdi. Onları o kadar çok özlüyorum ki kalbim acıyor. Her şeyi özlüyorum. Lumina, Nyx ve River'ın güzel sokaklarını, boktan küçük dairemi, her basit zevkin özgürlüğünü... Ne yiyeceğimi ve ne giyeceğimi seçmeyi, şiir okumayı, duşta şarkı söylemeyi, kafelerin dışında oturup insanların yaşamalarını ve birbirlerini deli gibi sevmelerini izlemeyi. En çok da *kendimi* özlüyorum."

Yarı gerçek, çünkü ben de Rune'u aynı derecede özlüyordum.

"Sen de sahip olabilirdin," diye fısıldadım. "Bu yerden kurtulabilirdin. *Onlardan* kurtulabilirdin. Korunurdun."

Söylenmemiş Őart: *Bana kaçmama yardım edersen. Onlara geri dönmeme yardım edersen.*

"Bu bizim ötesinde bir Şey," diye devam ettim, hissettiğim kadar çaresiz görünmemeye çalışarak. "Basit olmadığını biliyorum. Nüanslar ve karmaşıklıklar olduğunu biliyorum. Ama sadece bir taraf ölümlüleri, bazen çocukları, köle olarak çalıştırmak için kaçırıyor. Diğerk taraf ise onları durdurmak için elinden gelen her Şeyi yapıyor. Büyümü, o masum insanlara, benim çok özlediğim özgürlüğü tatmayı hak eden ölümlülere yardım etmek için kullanmak istiyorum."

Rosalind derin bir nefes aldı. Hava ağırdı, göğsüm sıkışmıştı.

Sonunda konuştu. "Seni armıha gerildikleri gece senin yaptığın gibi pervasız ve amaçsız davranmayacağım."

Kalbim sıkıştı.

Karanlıkta, eli benimkine çok kısa bir süre dokundu.

"Alt tabakanın saygın üyesinden ne istiyoruz?"

SCARLETT

Rosalind ve benim için Kole'yi baştan çıkarmak, onu narin parmaklarımızla sıkıca sarmak çok kolaydı. En iyi baştan çıkarma yöntemleri, *karşılanmamış* arzuları doldurmak, o boşlukları bulmak ve kendimi bu boşluğu doldurabilecek dünyadaki tek şey olarak konumlandırmaktı.

Sonunda, hepimizin en çok istediği şey, bütün hissetmekti.

Onu ne kadar tatminsiz hale getirebilirim, onu düşürmek o kadar kolay oluyordu.

Neyse ki bizim için Kole diz çökmeyi çok tercih ediyordu.

"Çok çalışıyorsun," diye mırıldandım, daha az kalabalık olan bir bölgedeki ateşin yanında, kürk halının üzerinde uzanırken kolunu okşayarak. Vampirleri gözetlemek kovalayan kovuldu kovuldu tarafından anlayışlı Kole'yi mutlu etmenin ne kadar önemli olduğunu anladılar Kole'yi mutlu etmenin ne kadar önemli olduğunu anladı. "Kendini şımartmayı, tamamen rahatlamayı ve her düşünceni metreslerinin kontrol etmesine izin vermeyi hak ediyorsun."

Kole başını salladı ve derin bir nefes verdi. Aşırı çalışan zihninden kurtulmak istiyordu. Ravenia'daki üstleri tarafından kötü muamele görmekten, bir kenara atılmış, dinlenilmemiş ve değersiz hissetmekten yorulduğunu ustaca ortaya çıkarmıştık. İnsanların ruhlarını derinlemesine incelediğinizde, birçok erkeğin böyle hissettiğini görürsünüz. Böylece, Rosalind ve ben onun en kolay rahatlaması haline geldik, hem egosunu güçlendirdik hem de cinsel fantezilerini karşılamak için ona doğru türde hakimiyet ve aşağılama sağladık.

Uzaklarda, şiddetli bir seks partisi yaşanıyordu.

Rosalind aniden Kole'nin çenesini kavradı ve başımı aşağı itti, böylece boynum Kole'nin yüzünün altına geldi. Nazik davrandı, ama yine de kan yemi olarak kullanıldığım için kaşlarımı çattım.

"Onun kanı ne kadar güzel kokuyor, sevgilim?"

Rosalind boynumu okşadı, saçımı yana iterek şah damarımı gösterdi.

"Daha önce kokladığım hiçbir kan gibi değil," dedi Kole, sesi gergin ve kısık. "Lütfen, Hanımefendi, ondan içebilir miyim?"

"Belki bizim için iyi bir çocuk olmaya devam edersen," dedi Rosalind. Kahkaha patlamasını bastırdım. Bu kesinlikle saçmalıktı.

"Biliyor musun, tüm bu övgülere ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim," dedi Kole utangaç bir şekilde, Rosalind beni yavaşça kaldırırken.

Gözlerimiz Kole'nin vücudunda buluştu ve ona yaklaşarak, tam olarak öpüşmeden olabildiğince yakınlaşarak onu kızdırdık.

Rosalind gülümsedi ve yavaşça geri çekilerek Kole'ye baktı.

"İyi çocuklar ödüllendirilir," dedi. "Ve sen *çok* iyi bir çocuk oldun."

Kole'nin dudakları aşağı doğru çekildi. "Buraya kadar uçtuktan sonra Mistress Sadie ile vakit geçirmek istediğimi sanıyordum, çok uzun zaman olmuştu," diye sarhoş bir şekilde mırıldandı. "Ama onun gözünde asla yeterince iyi olamayacağımı düşünüyorum. Ben her zaman onun iğrenç küçük faresi olacağım."

Rosalind'in gözleri büyüdü, yanakları benim kadar gülmek üzereymiş gibi şişti. Eski bir vampir yatak odasında *iğrenç küçük fare* olarak anılmak, komedinin zirvesiydi.

Bir şekilde, ikimiz de başımızı çevirip, içimizde kabaran histeriyi bastırmayı başardık. Ben, şahsen, ağzı dikilmiş köleyi düşünerek bunu başardım.

Bu beni sakinleştirmek için fazlasıyla yeterliydi.

"Yeterince düşündün," diye ona sertçe söyledim. Sonra ses tonumu yumuşattım. "Çok iyi bir dinleyici oldun. Mükemmel evcil vampirimiz."

Kole gözlerini bana dikti, sonunda zihnini dinlendirirken benim onayımı içti. Muhafızlar tarafından bizden uzaklaştırılan bir vampire baktı ve zihninin kenarlarında kötü bir utanç hissettiğimi hissettim.

Onu tamamen sarhoş etmiş, alay etmiş ve bize aşık etmiştik. Saldırı zamanı gelmişti.

"Daha özel bir yere gitmek ister misin?" diye sordum. "Hanımların rahatlamayı ve kendini sadece

rosalind, sessizce "ooh, çok iyiydi" diyen bir yüz ifadesi yaptı. Ona

Rosalind sessizce "ooh, *bu iyiydi*" diyen bir yüz ifadesi yaptı. Ona göz kırptım, sözsüz bir high-five.

Kole mutlu bir şekilde kabul etti.

Düz bir çizgide yürümekte zorlanıyordu, iki kat merdiven çıkıp sarayda zikzaklar çizerek ilerlerken bana ve Rosalind'e ağır bir şekilde yaslanıyordu. Bizi takip eden muhafızları fark ettiğinden bile emin değildim. Konuk odasına vardığımızda Brennan bizi durdurdu.

Brennan tek kaşını kaldırdı ve bana sırtarak baktı. Gözleri mizahla parıldıyordu, ama onun da aşırı kullanılmış ve değeri bilinmemiş hissettiğini hissedebiliyordum. Omuzları gergin ve sertleşmişti, yatıştırıcı, rahatlatıcı bir masaja ihtiyacı vardı.

Ona gülümsedim, Hatham'a geldiğimden beri ilk kez engelsiz bir neşe gösterdim. Bu hareket onu şaşırttı, sevinci alevlendi ve arzusunu güçlendirdi.

Durian'la birlikte olmadığında ne kadar özgür ve seksi olduğuna bak, diye zihninde fısıldadım. O onu mahvediyor ve bunu görecektik kadar kibirli. Tıpkı senin değerini görecektik kadar kibirli olmadığı gibi...

Durakladım, en güçlü olduğum noktaları, Brennan'ın zihninin esnekleşmeye başladığı noktaları değerlendirdim. Cesur bir hamle yapmaya karar verdim.

O, tüm alanlarda kendi eksikliklerini göremeyecek kadar kibirli. Scarlett, senin giderek artan endişelerinin en küçüğü.

Onun enerjisinden beslendim, etki gücüm taşma noktasına geldi. Onu ne kadar dürtüp kışkırttıkça, Brennan'ın sömürülecek birkaç gizli arzusu olduğunu daha iyi anlamaya başladım. Onu Durian'a karşı konumlandıran arzular... Belki, sadece belki, bir gün içten içe doğanları incitmek için geçerli bir yol haline gelebilecek arzular.

"Rosalind," dedi Brennan, Kole kapı kolunu kurcalarken. "Kole." Başını eğdi. "Şu ana kadar konaklamandan memnun olduğunu görmekten memnunum."

Kole gülümsedi, utangaç bir kızarıklık soluk yanaklarını kapladı. "Ev sahiplerimin misafirperverliğine minnettarım."

"Onu bir dakika ödünç alabilir miyim?" Kole'ye sordu, bana bakarak. "Söz veriyorum, onu uzun süre alıkoymayacağım."

Kole elini salladı ve zar zor ayakta durarak odasına girdi. Daha önce bu kadar sarhoş bir vampir görmemiştim. Benim ve Rosalind'in ustaca işçiliği sayesinde.

Rosalind, Brennan'a kayıtsız bir şekilde el salladı. "Onunla çabuk dönün, Lord Brennan." Kole'nin odasına girerken dudaklarından flörtöz sözler dökülüyordu, ama ben onun sözlerinin çok daha keskin bir anlam taşıdığını biliyordum.

Brennan muhafızlara başını salladı ve onlara yerinde kalmalarını söyledi.

Sonra beni koridorun sonundaki bir odaya götürdü.

Yalnız kaldığımızda, beni hemen kucakladı. Eğer içimden bir parça bile onu gerçekten isteseydi, bu oldukça romantik bir hareket olurdu.

Cadı ışığı, kırmızı ve altın rengi çiçek desenleriyle süslenmiş yüksek, görkemli beyaz tavanları aydınlatıyordu.

"Bugün neredeyse benden alınacaktın," dedi, soğuk parmakları yanak kemiklerimi okşarken.

İçimden gözlerimi devirdim.

Sesimi alçaltıp, yüzüme korku dolu bir ifade takındım. "Ne oldu?" Sonunda, ben baygınken neler olduğunu öğrenme fırsatını buldum.

Yüzü asıldı. "O piç kurusu bize saldırdı ve seni geri çalmaya *çalıştı*."

Beni cansız bir nesneymişim gibi konuşmasına sinirlendim.

"Tabii ki başaramadı," dedi Brennan parmaklarını çevirerek, şimdi dudaklarıma bakarak. "Sebepsiz yere krallığı fena halde kızdırdı ve kendini aptal durumuna düşürdü. Keşke adamlarıyla birlikte uçup giderken yüzündeki ifadeyi görebilseydim..."

Dilini ısırды ve açıklamak üzere olduğu şeyi söylememe arzusu çok güçlüydü. Tekrar bana odaklandı.

Isabella'nın sesi son zamanlarda hiç bu kadar güçlü olmamıştı, tabii ben köle arkadaşlarımı korumayı başaramadığım için kendimden nefretle boğulduğum zamanlar hariç. Ama o an her şey gün gibi açıktı.

Er ya da geç, gelip alacaklarını alacaklardı...

Yutkundum, yüzüm avucunun içindeydi ve vücudum onun vücuduna yapışmıştı. "Yapmamalıyız," dedim ve o parmaklarını dudaklarıma koydu.

Kahretsin.

"Kole senden beslendi mi?" Brennan vücudumu inceleyerek sordu.

Kafamı salladım. Tanrıya şükür.

Brennan hem rahatlamış hem de öfkeli bir ifadeyle baktı. "Nankör aptal." Alnını alnıma dayadı, arzusu doruk noktasına ulaşmıştı. "O kadar sarhoş ki, onu her şeye ikna edebilirsin. Senden beslenenin o olduğunu söylersen, kimse sorgulamaz."

Brennan hafifçe boynumu kavradı ve ben ne olacağını anladım. Büyümü sürdürmek için ne olması gerektiğini. Brennan'ı bana bağımlı hale getirmek, benim için daha da fazla sınırı aşmaya istekli hale getirmek için...

Vücudum bu düşünceyle donmuş olsa bile, onun benden beslenmesine izin vermem gerekiyordu. Isabella'nın zihnimin derinliklerinde bana kolay bir fahişe dediğini duysam bile.

Rune'un yüzünü, tamamen yıkılmış ve ihanete uğramış halde görsem bile.

Brennan'ı cebimde tutarak, eve çok daha yakınlaşmıştım. Utancımın altında gerçeğin saklı olduğunu biliyordum: Rune beni gerçekten hala seviyorsa, ona geri dönmem için her şeyi yapmamı isteyecekti.

"Seni istiyorum," yalan söyledim. "Seni hep istedim. Bunun yanlış olduğunu biliyorum." Brennan gülümsedi. "Biliyorum, küçük insan."

"Seni izliyordum... Sarayın tümünün sana saygı duyması, senin tarafından tamamen büyülenmesi... Sen bir güçsün, Brennan," dedim. Bilinçaltımın dürtüklemelerini ve kışkırtmalarını sonlandırdım ve sıkı sıkıya bağladım. "Sen gerçek bir *lidersin*."

Brennan'ın gözleri parladı, boğazımı sıkan eli sıkılaşıırken sert penisini karnıma bastırdı.

"Buraya geldiğimden beri kendim olamıyorum," dedim, duygularımın yüzüme yansımaya izin vererek. Yavaşça bakışlarımı yerden kaldırıp onun gözlerine diktim. "Ama seninleyken, Durian'ın karısı olmadan önceki kadın olabileceğimi hissediyorum. Ve tüm bu zaman boyunca sana gerçekten söylemek istediğim şey, *seni görüyorum* Brennan. Ne kadar çok çalıştığını ve ne kadar zeki olduğunu görüyorum. Her zaman

güçlü erkeklere ilgi duymuşumdur. Ve senin en güçlü erkek olduğunu görebiliyorum."

Sanki yüksek sesle itiraf ettiğim şeyden korkmuş gibi hızla ağzımı kapattım. "Özür dilerim..." diye mırıldandım.

Brennan dudaklarını benim dudaklarıma zorla yapıştırdı, sallanan kart kulesi bir anda yere düştü.

Bu adamlar çok kolay olanlardı.

Onu öperken utanç ve tiksintimi yuttum, yanağımdan akan gözyaşlarını durduramadım. Göz kapaklarımdan arkasında tek gördüğüm Rune'du, tek hissettiğim, düşmanın kucağında tutsakken bana olan sevgisiydi.

Yedi yıl süren ıstırap dolu bir süreden sonra, Brennan geri çekildi, kaşları duygu dolu bir şekilde çatılmış ve vücudu şehvetle doluydu.

"Ağlıyorsun," diye kaşlarını çatarak fısıldadı.

"Durian bizi öğrenirse bana ne yapacağından korkuyorum," dedim.

"

Brennan, "*biz*" kelimesini kullanmamdan memnun görünüyordu. Kim bilebilirdi ki

doğuştan psikopatların gizli romantikler olabileceğini kim bilebilirdi? Buradaki bilişsel uyumsuzluk çok güçlüydü.

"Seni koruyacağım, Scarlett," diye yemin etti. "Bir *evcil hayvan* gibi değil, bir kadın gibi muamele görmeyi hak ediyorsun."

Hissettim, o büyüyen kin tohumunu, şehvetle çok benzeyen o kırmızı patlamayı. Kıskançlık ve arzu, aynı huysuz, patlayıcı madalyonun iki yüzü.

Bir uçurum yaratmıştım. Hayır, *yaratmamıştım*. Succubi, insanların zaten beslediği arzuları besleyebilirdi. Ben bir parça alıp onu bir çatlağa dönüştürmüştüm. Yeterli özen ve yönlendirmeye, bir gün bu çatlak aşılabilir bir vadiye dönüşebilirdi.

"*Lillian Kitabı*, biz insanların evcil hayvan olmayı hak ettiğimizi söylemiyor mu?" diye sordum.

Brennan belimi kavradı ve kaşlarını çatı. "Ben... Sen diğerlerinden daha iyisin, Scarlett. Sen farklısın. Lillian sadece doğuştan yönetmek için yaratılmış olanların ve hizmet etmek için yaratılmış olanların olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Bu, hizmet etmekten *zevk alamayacağı*n anlamına gelmez. Seni mutlu edebilirim. Sana bir prenses gibi davranabilirim."

Hâlâ Durian'ın uydurma kutsal kitabını savunuyordu. Ama benim büyümlle, Brennan'a sapması için yeterli motivasyon verilirse, Durian'ın dinine olan sadakatinde bile esneklik payı olduğunu görebiliyordum. Örneğin, belki de *onun* yerine hüküm sürmek için kaderinde olduğu fikri giderek güçleniyordu. Ve buna inanırsa, Durian'ı bir yalancı ve sahtekâr olarak ifşa etmek zorunda kalacaktı.

Brennan bu noktada neredeyse ayaklarımın dibinde bir su birikintisi gibiydi. Kole'den daha acınası bir durumdaydı. Tabii ki, diğer insanları aşağılamaya devam ederek, insan kaçakçılığı ve köleliği haklı göstermeye devam ederek bana olan takıntısını haklı çıkardı.

Bu güçlü adamlar, iş ciddiye binince aslında pek de cesur değillerdi. En derin güvensizliklerini ve kinlerini ortaya çıkardığınızda, rüzgarda kum gibi ufanıyorlardı.

Rune öyle değildi. Rune, benim düşürmediğim tek kraldı. Beni olduğum gibi görebilen tek adamdı.

Ve o hala beni seviyordu.

Brennan'ın dikkati çok uzun süre başka yere kaymış olan boynuma geri döndü. "Dediğim gibi, bunu örtbas etmek kolay olacak. Geri dönmek için fazla zamanın kalmadığını biliyorum," dedi acı bir şekilde, hala boğazıma bakarak.

Bana insan gibi davranmak buraya kadarmış.

"Gerçekten istediğin zaman beslenmenin nasıl bir şey olduğunu hissetmek ister misin?" diye sordu bana, gözleri kısılmış ve her dakika daha da çılgınlaşıyordu.

Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Rune'un beni sahiplendiği anı dün gibi hatırlıyordum. Gözlerimden yine yaşlar süzülürdü.

"Evet," yalan söyledim. "Beni besle."

Boş ve hissiz bir yere gittim.

Brennan'ın nereye dokunduğunu bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum.

İleriye baktım. Özgürlüğe baktım. Memnuniyetle iç geçirdim, vampir zehirinin beni Rune'un yatak odasına geri götürmesine izin verdim, o zamanlar bir tasma takıyordum ve bunun her dakikasını seviyordum.

Çünkü bu, sonsuza kadar birine ait olduğum anlamına geliyordu.

O ise beni hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi hemen sonra terk etti. Gözlerim doldu.

Sonra bana aşkının hiç bitmediğini gösterdi. Benim için savaştı.

Sallanan dalgaların denizinde yüzüyordum, bir o yana bir bu yana itiliyordum. Arada sırada Brennan'ın dudaklarının benim dudaklarımdaki izini, ellerinin göğüslerimde ya da kalçamda olduğunu, kulaklarımdaki inlemelerini hissediyordum.

Keyifli sersemliğimin içinde karanlık lekeler gördüğümde, kıyıya geri yüzmem gerektiğini anladım.

"Hey," diye mırıldandım, göz kapaklarım ağırlaşırken çevreme yeniden odaklandım. "Çok fazla alıyorsun."

Beni duyabiliyor muydu? Bilincim kayboluyordu. Rune haklıydı, böyle bir çılgınlık yarattığımda beslenmek benim için tehlikeliydi. İksir bağımlıları gibi, bu vampirler ne zaman durmaları gerektiğini bilmiyorlardı.

Kas duvarına doğru ittim, benim özüm onun içine akarken dudakları boynumdaydı.

"Brennan, beni öldüreceksin," dedim, zayıf ve panik içinde. Yoğun duygularımın arzuyu tetiklemesine izin verdim, bu da Brennan'ı sersemliğinden uyandırdı.

Küfür etti, isteksizce yaramı yalayıp kapattı ve kendimi benden uzaklaştırdı. "Üzgünüm, Scarlett," dedi, gözleri benim dondurmaya baktığım gibi bana bakarken genişlemişti. Bir saniye daha geri dönmek istiyordu. "Demek Durian abartmıyordu," dedi, hala gergin bir şekilde. "Neden tüm dünya senin için savaşıyor anlıyorum. Kanın savaşlar başlatır."

Bu noktada çatışmayı kışkırtmak için kanımın gerekli olup olmadığından emin değildim, ama bu şiirsel iltifatı kabul ederdim. Vücuduma geri dönmek için çabaladım. Bir ayak parmağımı, sonra diğerini kıpırdatarak hareket ettirdim. Kokladığım, gördüğüm, duyduğum ve hissettiğim şeyleri belirledim.

"Sen benim adımları haykırarak benim sikimin üzerinde boşalana kadar seni sikmek istesem de... Bunun için gereken özdenetim için hazırlıklı değildim. Şimdi gitmen gerekiyor," dedi. "Bunu sonra bitireceğiz."

Uzanmak istiyor gibi görünüyordu ama yapamıyordu, kendini tutuyor ve benden uzak duruyordu.

Hayal kırıklığına uğramış gibi davrandım ve ona anlayışlı bir gülümseme gönderdim. "Beni çok uzun süre bekletme."

"Asla," diye homurdandı.

Onun odasından koşarak çıkma isteğiyle mücadele ettim. Koridora çıktığımda boynumu ovuşturdum.
En azından tecavüze uğramamıştım.

SCARLETT

"O baygın," dedi Rosalind zaferle.

Kole'nin misafir odasının yatak odasında duruyorduk. Kole baygın halde, pantolonu yoktu ama takım elbisesinin ceketi hâlâ üzerindeydi ve yumuşak altın rengi yorganın üzerinde yatıyordu.

"Rica ederim," diye ekledi.

"Teşekkürler," dedim, gözlerimi devirerek. "Söz veriyorum, bedelini ödedim." Boynumdaki diş izlerini gösterdim.

Rosalind yüzünü buruşturdu, sonra omuz silkti. "Vampirler arasında Brennan en iyilerinden biri. En azından çok sevimli."

"Çok sevimli," diye alaycı bir şekilde tekrarladım, inanamıyormuş gibi başımı sallayarak. "Buna iğrenç küçük sıçan diyebildin mi?" Kole'ye doğru başımı salladım.

Rosalind gülerek başını geriye eğdi. "Öyle yapmak istedim, ama sanırım benim ne hissettiğimi sen de hissettin — bu hafta *çok kötü* vampir efendileri onu paramparça ettikten sonra, bu gece daha yumuşak bir hakimiyete ihtiyacı vardı." Sanki bir çocuktan bahseder gibi, küçümseyen bir tonla onunla alay etti.

Böyle bir zamanda, bir kez daha ihlal edildikten sonra nasıl gülümseyebileceğimi bilmiyordum. Ama gülümsedim, çünkü korkunç travmatik olaylar arasında hayatımın zaman zaman komik olmadığı ne var ki?

"Bulmamız gerekiyor..."

Rosalind sırtıttı, parmağını kıvrarak beni masaya doğru gelmem için işaret etti. Masa pencereye bakıyordu, kırmızı perdeler kapalıydı.

"Lütfen bana onu masa çekmecesine koymadığını söyle," dedim.

"Kilitliydi ve kilit açmaya karşı ek koruma olarak düşük seviyeli büyü hissediyorum. Bu seni rahatlatır mı?" diye sordu Rosalind, dudaklarını ısırarak önümde pirinç bir anahtar salladı. "Pantolonunun cebindeydi."

Çekmeceyi açtı ve içindeki birkaç günlüğü gösterdi. Sanki pazarda güzel mücevherlerini sergileyen bir tüccar gibi, deri ciltli kitaplara zarif bir hareketle elini salladı.

"Zor olan, hangisinin hangisi olduğunu anlamak. Tüm sayfalar boş ve sırtlarındaki işaretler anlamsız."

Boynumu çevirdim. Tamam, büyük güçler arasındaki iletişim kanallarının bozulmasının önünde en azından birkaç engel var gibi görünüyordu. Bu içimi rahatlatı.

Her bir günlüğü kaldırarak, Rosalind'in bana söylediği şeyi doğruladım. İşaretler gerçekten de okunamazdı. Aralarındaki tek fark, renk ve boyutlarındaki farklılıklardı.

Gözlerimi kapattım ve zihnimi boşalttım.

"Bu çok heyecan verici olsa da," dedi Rosalind. "Öldürülmek istemediğimi tekrar belirtmek isterim. Yanlış olanı seçmenin sadece küçük bir hata olmayacağını unutma. Bu... çok *büyük* bir hata olur."

"Rosalind," diye bağırdım.

O da homurdandı ve gevezelik etmeyi bıraktı.

Hatlar kurcalanmıştı ve ancak kısa süre önce onarılmıştı.

Rune bu sürece dahil olmuş olmalıydı.

Bağlantılı günlüğüm neye benziyordu? Rune'un güzel sözlerini ortaya çıkaran kitap. Onun bozduğunu düşündüğüm tüm sözleri.

Gözlerim birden açıldı. Sıradaki her günlüğü tek tek inceledim. Benimki koyu kahverengiydi ve avucumda hafifti, çok geniş veya kalın değildi.

Eğer sezgim doğruysa, bu iki tanesi hariç hepsini eliyordu. Rune'un her alıcıya farklı bir renk vermiş olma ihtimali her zaman vardı.

Kahretsin, bu *daha* mantıklı değil miydi?

İki defteri masanın üzerine koyarken ellerim terlemişti. Üst kattan gelen yüksek sesli ayak sesleri neredeyse kalbimin yerinden çıkmasına neden olacaktı.

Renk farklılıkları çok azdı. Biri diğerinden daha koyuydu.

Diğerlerini inceledikten sonra başımı salladım. İçgüdülerime güvenmek zorundaydım. Aksi takdirde, hepsine yazmak zorunda kalacaktım.

O günlüğü zihnimde canlandırdım, ama ne kadar gergin olursam, tam olarak hangi renkte olduğunu hatırlamak o kadar zorlaşıyordu. Her bir sırtın üzerindeki işaretlere tekrar baktım.

"Valentin sekiz harften oluşuyor," diye fısıldadım, her birinin üzerindeki sembolleri sayarak.

Birinde sekiz harfli bir kelime ve ardından iki küçük kelime vardı. Tabii semboller harflere karşılık geliyorsa. Tanrım.

Diğer defterde tek bir kelime, altı harf vardı.

Ellerimi salladım ve nefesimi bıraktım. Alt dudağını öfkeyle ısırarak bana bakan Rosalind'e bir göz attım.

Anılarımla en çok örtüşen defteri aldım, çünkü sırtındaki sekiz harfli ilk kelimenin Valentin'in şifresi olduğunu düşünüyordum.

Umarım öyledir.

Rosalind odadan kaçmak üzereydi. "*Hiç de* kendinden emin görünmüyorsun."

Ona sert bir bakış attım. Haklı olmasına rağmen.

Defteri boş parşömen kağıdına açtığımda ellerim titriyordu, ama görünüşü de anılarımla uyuşunca rahatladım.

Kağıda dokunduğumda irkildim. Büyüyle ortaya çıkan bir kelime belirdi.

Şifre mi?

Hayal kırıklığına uğradım. Bu otomatik bir mesajsa, kodunu doğru girmeden yazdıklarımın hiçbirinin Rune'a ulaşmayacağı anlamına mı geliyordu?

Yoksa sadece benim kim olduğumu garanti etmek için miydi —bu durumda Kole— olduğumu garanti etmek için miydi?

Günlükleri yeni mesajlar için izleyen biri var mıydı? Anında mı olacaktı? Değilse, Rune'un bana cevap yazdığını

. Onun için bunu yapmak güvenli olmazdı.

Bunu iyice düşünmemiştim. "Yukarıdaki Helia."

"Dualarımızı yanıtlayan Lillian, canım," dedi Rosalind yumuşak bir sesle.

Bu noktada herhangi birinin veya herhangi bir şeyin yardımını kabul ederdim. Parmaklarım titreyerek, maun masadan gümüş bir kalem aldım.

Ve yazdım.

Rune ile konuşmam gerekiyor. Orada kimse var mı?

Adımı vermekte tereddüt ettim. Hala yanlış günlüğü seçmiş olma ihtimalim varken olmazdı.

Kim yazıyor?

El yazısı, ilk mesajdaki zarif yazıdan farklı, özensizdi. Orada biri vardı. Kalbim hızlı ve sert atıyordu. Rosalind'in gözleri fal taşı gibi açılmış, kağıttan bana bakıyordu.

"Söyleyemezsin!" diye bağırdı.

Kole yüksek sesle horluyordu, ben de ona susmasını işaret ettim ve hareketsiz bedenine baktım. Göğsümü ovuşturdum.

Bir succubus kalp krizi geçirebilir mi?

"Onunla konuşmam gerek," dedim. "Sadece benim boynum tehlikede olacak."

Var olan tüm küfürleri ettim, tanrılara bakarak, sonra tekrar boş sayfaya döndüm. Cevabımı yazdım.

Scarlett. Ona Scarlett olduğunu söyle.

Dönmüşlerle konuşsam bile, en azından tepkilerine bakarak hızlıca anlardım.

Cevap yoktu. Geçen her saniye sonsuzluk gibi geliyordu.

Rosalind şimdi güzel pembe tırnaklarını koluma batırıyordu ve ben ona yaslandım, acı beni adrenalin denizinde boğulmaktan alıkoyuyordu.

Kole'nin ağır nefes alışı, zamanın geçtiğini gösteren tek işaretimdi. Dehşet içinde donakalmış bir halde durup, parşömene bakıyorduk.

"Sence ne kadar zaman geçti?" diye sordum, sesim titriyordu.

"En az on beş yıl." "Doğru gibi."

Rosalind Kole'ye baktı, bu da benim ona bakmamı sağladı. Hâlâ yüzüstü yatıyordu.

Geri döndüğümüzde, Rosalind'in pençeleri daha da derine saplanmıştı.

Elini ittim. "Ah," diye tısladım. Biri yazıyordu. "Oh, lanet olsun."

Beni öne doğru eğilip masaya tutunmaya zorlayan mesajın kendisi değildi, sadece iki kelimeydi.

Kanıtla.

El yazısıydı. *Rune'un* el yazısı. Aklıma gelen ilk şeyi yazdım.

Hiç değişmeyen bir dünyada farklı hissettiren tek şey sensin.

O da benim el yazımı tanırdı. Bu yeterli miydi? Teknik olarak Durian beni zorluyor olabilirdi, ama ne dersem diyeyim bu doğru olabilirdi.

Scarlett, bebeğim. Kahretsin. Benim Küçük Ateşim.

Sözler dağınık ve hızlıydı ve binlerce bıçak gibi içimi parçaladı.

Yorgunsun. Kalbin az önce çok yavaş atıyordu. Şimdi ise çok hızlı atıyor. Bebeğim, lütfen sakinleş.

Ben de aynı hızla cevap yazdım.

Tabii, hemen hallederim.

Üzgünüm. Kahretsin, çok üzgünüm. Sen kaçırıldığından beri Valentin'i onlarca kez lanetledim, sana ulaşana kadar doğan bölgelerde cinnet geçirdim.

Çelişkiliydim. Beni artık sevmediği için kurtarmadığını ve benim kendi isteğimle burada olduğuma inandığını düşünüyordum. Şimdi öfke filizlendi. O beni uzaktan sevdiği halde ben haftalarca acı çekmiştim.

Bunun daha karmaşık bir durum olduğunu biliyordum. Onu, tüm adanın gördüğü gibi karanlık bir tanrı olarak görmeme rağmen, onun durdurulamaz olmadığını biliyordum. O sadece beni korumuyordu. Halkına, masum ölümlülere, diğer tüm kölelere karşı bir görevi olduğunu biliyordum. Valentin'i benim için lanetlerse, ne kendimi ne de onu asla affedemeyeceğimi biliyordum. Ve eğer aceleci davranıp başarısız olursa, güvenliğimi daha da tehlikeye atabilirdi.

Beni kurtarmaya çalışmıştı. Bunu yapmak için krallığın emirlerini çiğnemişti.

Şu anda kendinden nefret ediyor olmalıydı. Ve ben, onun nefretine, bu dünyaya bir parça daha nefret eklemeyi reddettim.

Biliyorum, Rune. Kendini deliye çevirdiğini biliyorum.

Bir süre durakladı, sonra her zamankinden daha hızlı bir şekilde yazmaya başladı.

Kole'nin günlüğü nasıl eline geçti?

Onun öfkeli gözlerini, güzel acımasızlığını hayal ettim.

Durian beni Kole'ye bir geceliğine verdi. Ona iksir içirdim ve odasını aradım. O uyuyor. Nasıl olduğu önemli mi? Zaman kaybediyoruz.

Kole sarayda mı? Omurgasız herif. Haklısın, önemi yok.

Kısa bir duraklama.

Bugün seni ele geçirdiğimi sanmıştım. Kollarımdaydın. Seni eve götürceğimi sanmıştım.

Rosalind'in varlığından neredeyse haberdar değildim artık. Yarısı Kole'yi izliyor, yarısı da meraklı bir şekilde omzumun üzerinden bakıyordu. Rune'un bıçağının kalbimde açtığı yara yeniden açıldı, sözleri kaburgalarımın üzerinde dans ediyordu.

Scarlett, Durian bir illüzyonist, eğer bilmiyorsan. Hayaller. Gerçekliğin çarpıtılması.

Bu mesaj beni sarsmıştı ve bir an nefes alamadım.

Nefes al, tatlı kız. Nefes al.

Son olaylara ilişkin algım bozulmuştu. Delirdiğimi sandım. Durian beni delirdiğimi hissettiriyordu.

Nefes al...

Aferin kızım. Mümkün olsa sana saatlerce mektup yazardım. Affını diler, her şeyi açıklardım. Ama bu günlüğü mümkün olduğunca çabuk bulduğun yere geri koymanı istiyorum. Hayatını zaten tehlikedeyken daha fazla riske atmayacağım.

Bu gerçek olamayacak kadar güzeldi. Onun sözleri, ihanetimi ve kederimi eriterek, hem şüphe hem de rahatlama hissi uyandırdı. Rune'dan kurtulmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım, elleri boğazımı sıktığında bile onu severek öleceğimi biliyordum.

Scarlett, Durian'ın Hatham'daki kulübü Black Sapphire'e gitmen gerekiyor. Bunun mümkün olup olmadığını bana söyle.

Kole'ye baktım. Sonra Brennan'ı düşündüm, zehri hala damarlarımdan akıyor ve duyularımı köreltiyordu.

Evet. Ben...

Tereddüt ettim, elim yerinde durdu. Rosalind'e baktım ve tekrar yazmaya başladım.

Durian'ın burnunun dibinde beni götürebilecek izlerim var. Ayrıca benimle gelecek bir arkadaşım var ve bana yardım ettiği için korunacağından emin olmam gerekiyor.

Scarlett, bebeğim, arkadaşına, sana bana dönmene yardım ettiği için sonsuza kadar istediği her şeyi vereceğim.

Rosalind kaşlarını kaldırdı. "Oldukça iyi bir anlaşma."

Bunu mizahla gizlemiş olsa da, sıcak kahverengi gözlerinde tereddüt ve korku gördüm.

Bu "hedefler" kimler?

Rune'un intikam dolu yüzündeki ifadeyi, o kelimeleri yazarken hayal edebiliyordum. Onun gölgelerinin beni sardığını hissettim.

Kole ve/veya Brennan. Duruma göre değişir.

Brennan'ın kafası, Kole'unkinden daha güzel bir bahçe dekorasyonu olacak.

Gülerek gözyaşlarımı sildim. Bu gerçekten oluyordu. Rune ile konuşuyordum, ölmeden önce bir daha asla olmayacağını düşündüğüm bir şey.

Mümkün olduğunca az koruma getirmeye çalışın. Silahlarını ve gardlarını indirin. Sizi arayan gözlerim olacak, ancak sınırlar kapalı olduğu için bunlar cadılar veya şekil değiştirenler olacak.

Kılık değiştirmiş olsan da endişelenme. Adamlarım her gece Brennan ve Kole'yi arayacaklar.

Bu ani şans değişikliğinden dolayı başım d6n6yordu, kendimi bunalmış hissediyordum.

Tamam.

Hen6z g6vende değildim. Verdiğim s6z6 nasıl yerine getireceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ama bunun 6nemi yoktu. Bu geręekleřmeliydi, o y6zden de geręekleřecekti.

Kafamda bir d6ř6nce dolanıp duruyordu, k6ę6k bir fısıltı gibi, ama k6k salmadan onu hemen kafamdan attım. Ya diğerleri? Hayatımı *onlar* için anlamlı hale getirmem gerekmiyor muydu?

Ama burada onlara yardım edemeyeceğimi ve sonsuza kadar bu kadar g6ęl6 kalamayacağımı biliyordum. 6zg6r kaldığımda başladığım işi bitirebileceğimi ummaktan başka bir şey yapamazdım. Burada kalamazdım. Kalamazdım işte.

Sen iyisin, K6ę6k Alev. İyileşeceksin. Sadece biraz daha g6ęl6 kalmanı istiyorum, sonra benim kollarımda her şeyi bırakabilirsin. O alevi s6nd6rme.

Rosalind sessizdi, g6zyaşlarım yanaklarımdan daha hızlı akıyordu.

Sen hepsinden daha iyisin. Daha kurnaz ve daha zekisin. Bunu yapabilirsin. Seni sonsuza kadar seveceğim. şimdi g6nl6ę6 yerine koy. Seni inciten herkesin bir g6n benim lanet olası gazabıyla karşılaşacağını unutma.

S6zler kesildi. Sayfaya baktım, bittiğini bilsem de daha fazlasını umuyordum.

Rosalind başını salladı. "Vay canına, ben... O seni geręekten seviyor, Scar..."

Kole'nin sesi ikimizi de dondu.

Bir isim gibi mırıldandı, ama anlaşılmazdı. D6n6p baktığımızda, uykusunda mırıldandığını g6rd6k.

İki günlüğü kaptım ve hızla masanın çekmecesine orijinal sıralamalarıyla geri koydum. Çekmeceyi yavaşça kapattım ve kilitledim. Rosalind titrek elimden anahtarı aldı ve Kole'nin pantolon cebine geri koydu.

Kole'ye döndük, o da yine homurdanarak dönüp duruyordu. Rosalind masa lambasını kapattı.

Elimi tutup beni yatak odasından çıkardı. Geniş siyah bir kanepede, bir battaniyeyi paylaşarak yumuşak bir sesle fısıldayarak konuştuk.

Ona Rune ve Snow'dan, Lumina'daki güzel hayatımdan bahsettim.

O da bana ilk aşkı Zachary'den bahsetti. Onunla, gerçek doğasından kaçarken, insan olarak yaşamaya çalışırken tanışmıştı. Zachary, onun ne olduğunu öğrendiğinde onu döverek pestilini çıkarmıştı.

O benim kollarımda ağlarken ben onu kucakladım.

SCARLETT

Durian beni Kole'ye özgürce vermesine rağmen, efendim beni paylaşmaktan hoşlanmıyordu. Özellikle de benim ne kadar değerli olduğumu, kanımın bağımlılık yapıcı özelliğini öğrendiğinde.

Onun tepkisini tahmin etmeliydim.

"Aferin sana," dedi, ben üst kattaki çizim odalarından birinde, müzakere odasının yanındaki odaya sürünerek yaklaşırken. Oda, Kole, Liza ve Evangeline hariç, neredeyse tamamen lordlar ve en güçlü doğuştan erkeklerle doluydu.

Önemli görüşmeleri sona erdikten sonra çağırılmıştım. Ben bir eğlence aracıydım, sırdaş değil. Yakam çok sıkıydı, kan kırmızısı iç çamaşırlarımın askıları her zamankinden daha açık saçık görünüyordu.

Sıkı çalışmam ve karmaşık ağlarım olmasına rağmen, hala önemli yerlere girmeme izin verilmiyordu. Dinleyerek ve arzuları okuyarak elde ettiğim kırıntılardan daha fazla, dönüştürülmüşlere rapor edebileceğim daha değerli bilgilere sahip olmayı dilerdim.

Brennan haklıydı. Kole o kadar sarhoştı ki, benden beslendiğini ve bunu hatırlamadığını kendine kolayca inandırabilirdi. Ya da çok kafası karışık ve utanç içindeydi, aksini söylemeye cesaret edemiyordu.

Durian'ın şık siyah botlarından gözlerimi kaldırıp, onun siyah gözlerine baktım. Omuzlarına kadar uzanan sarı saçları mükemmel bir şekilde düzgündü, siyah ve bordo renkli kıyafeti titizlikle seçilmişti. Kraliyet zenginliği, antik bir kutsallıkla birleşmişti. Elleri ceplerinde, soğuk ve kararlı bir şekilde bana bakıyordu.

Bir kadının çılgılığı beni başımı çevirmeye zorladı. Lordlardan birinin Mairin'e vurup, onun

O, bunu benim yaptığımı hayal ediyordu.

Yüzüme sert bir tokat yedikten sonra, her şeyi mahvettiğimi anladım.

"Yaramaz kız," diye azarladı Durian. "Tasmasız geçirdiğin zaman, haftalarca süren özenli eğitimimi boşa mı çıkardı?"

Göğsümde panik kabardı, boğazım sıkıştı. Yumruk, farkında olmadan gözlerime yaşlar getirmişti.

"Hayır, Efendim. Özür dilerim, Efendim," dedim çabucak.

Brennan'ın gözlerinin beni delip geçtiğini hissettim, ama bakmaya cesaret edemedim. Yakındaki lordlar kıkırdadılar. Sohbeta dalmış ve yemek yiyenler bile dikkatlerinin yarısını saraydaki konuşma konusu olan bana vermişlerdi.

"Korkarım ki lanet olası yerini unuttun, evcil hayvan," diye tükürdü Durian.

Paranoya, arzularını gölgeliyordu. Onun övgüsünü geri kazanmak için yalvarmak gibi hastalıklı bir dürtü hissediyordum. Onu memnun etmek, var olma hakkımı kazanmak için bu arzu içime kazınmıştı. Büyüsü, zihin oyunları ve sürekli olarak verdiği acı ve aşağılama ile beynime ne kadar derinlemesine işlediğinden korkuyordum.

"Özür dilerim, Efendim," diye tekrarlardım, bunun faydasız olduğunu bilerek. Kararını vermişti. Beni geri kazanması gerekiyordu. Ve özgürlüğe bu kadar yaklaşımsın, onun kararını değiştirmek için gücümü boşa harcamayacaktım.

Vücutunda kal, Rune'un hayalet sesi zihnime fısıldadı.

Durian beni yere itti, bir anda botunu göğsüme bastırdı. En sevdiği bastonunu çıkardı.

"Söylesene, evcil hayvanım, sen gerçekten Lillian'ın en saf, en masum kuzusu musun?" diye sordu. Siyah aleti üst bacaklarımın üzerine indirdi.

Çığlık attım. Acı, sert dalgalar halinde vücudumda yankılandı.

"Yoksa sen değersiz, pis bir fahişe misin?"

Sanki bana tekrar vurmuş gibi irkildim. Durian bana fahişe dediğinde, Isabella'nın dediği gibi hissettim. Beni küçültmek istiyordu. Aptal, zayıf ve acınası hissetmemi istiyordu; değerimi geri kazanmak için tamamen ona bağımlı olmamı istiyordu.

Rune daha önce de bana aşağılayıcı isimler takmıştı, ama bu hiç de aynı duyguyu uyandırmamıştı. Asla bir tokat olmamıştı. Sadece bir okşama, ahlaksız bir oyun ya da kötücül bir hakimiyet gösterisiydi.

Her isteğimi yerine getirmişti ve onun gl kollarında kendimi hiç güvensiz hissetmemiştim. Onun zulmü *benim* içindi. Aslında hiç de zulüm değildi.

"Bana hemen cevap vermediğinde ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun, sürtük," diye tısladı Durian. Bu sefer bana sopayla vurduğunda, sadece bir, iki ya da üç vuruş değildi. Arzusu benim kontrolümden ıktı. Bastırılmış saldırganlığı ve beni sahiplenme ihtiyaı bir hastalık gibi çoğaldı.

Brennan, Kole ve saray ile olan bağlarımı güçlendirirken, kaderimi diğerlerinden daha fazla kontrol eden tek bağı ihmal etmiştim.

Durian beni kanayana kadar dövdü, sonra kanlı uyluklarımı yaladı. Ben ağlarken, acı ve utançla yiyip bitirilirken beni ters çevirdi.

"Beşinci pozisyon."

Görüşüm bulanıklaştı. Kıımı havaya kaldırdım. Durian, etim kanayana kadar beni sopayla dövdü ve beynim zehir ve endorfinlerle eridi.

Beni tekrar yere itti, sadece deri, kemik, hayaller ve yıldızlardan oluşan bir yığın, deli vampirlerin imrenip yutmak için genişçe açılmış ağlayan bir yara.

Durian beni ters çevirdi ve üzerime ıktı.

Burada kalmak için mücadele ettim, onun için, her zaman onun için - rüyalarımın hükümdarı, bu psikopat beni ne kadar sık kabuslarla enfekte etse de.

Durian boğazımı kavradı, beni asla ona ait yapmayacak kilitli tasmayı sıkıca tuttu.

"Kimin için yaşıyorsun?"

Kendim için. Arkadaşlarım için. Lumina için. Odanın içinde çığlıkları yankılanan kaçırılmış insanlar için.

Rune.

"Sizin için, Efendim."

Bir yıldırlar tarlası gördüm, *Frida and Friends'in* şarkılarını dinledim, o tiz keman ve akıldan çıkmayan ses, ayak sesleri ve alkışlar. Aşk. Göğsümde iek açan şey buydu,

kısa bir an için, tükürdüğüm öfkenin, kıvrılan acının ve zehirli coşkunun dalgalarının altında.

"Kime aitsin?" Kozmosa.

Kendime.

Rune.

"Sana, Efendim."

Durian sağ göğsümü kavradı, diğer eliyle de amımı okşadı. Bunlar duygusuz hareketlerdi, sadece beni taciz etmek, şu anda acımasızca davranan kölelerden daha çok beni isteyen vampirlerin önünde sahipliğini göstermek için yapılmıştı.

"Bu kimin vücudu?"

Benim. Lanet olsun, benim.

Hareketsiz ve ifadesiz kaldım. Ayırışmaya karşı mücadele ettim ve inatla orada kaldım. O beni kırmak istiyordu, ama ben kırılmayı reddettim.

Artık umudum vardı. Kör edici, öldürülemez bir umut. "Seninim, Efendim."

O kazanmış gibi davrandım. Onun sapkın, sadistçe arzusunu kullandım ve onu kendisine karşı kullanmak için tersine çevirdim. Göz kapaklarımın arkasında şiddet görüntüleri gördüm. Durian'ın derisi izlerle mahvolmuştu. Durian'ın kanı yere sıçramıştı. Durian'ın şok olmuş yüzü acıdan buruşmuştu.

Sanki kendi isteğiyle değil de benim isteğimle ayakta duruyordu. Beni kaldırdı ve kendine çekti, sırtımı göğsüne dayadı ve elini boynuma doladı.

"Carol teyze," diye seslendi. Carol yaklaştı. "Onu temizle. Ruhun ve beden. Eğer uslu durursa, belki misafirimizi ve sarayı eğlendirmek için yeteneğini geri kazanabilir."

"Benim için bir zevk olacaktır."

Ve onun ciddi olduğunu biliyordum, gülümsemesi adeta şeytaniydi.

Kole bizi dikkatle izliyordu ve Durian'ın sözlerinden, bir süreliğine ona ulaşamayabileceğimi ima eden sözlerinden duyduğu hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

Bu zayıflık anını fırsat bilip onun zihnine seslendim.

Onu geri getirecek güce sahipsin. Durian ve doğanlar sana minnettar. Burada, odadaki en değerli adam sensin.

Onlar, her zaman hak ettiğin gibi, senin isteğine boyun eğecekler. Scarlett buradaki açık bir köle ve gerçek arzuları gizlenmiş durumda. O, bu aşağılık adalılar değil, büyük krallığın seçkin bir adamı olan seni istiyor. Seni daha önce hiç kimseye boyun eğdirilmediğin gibi boyun eğdirmek istiyor. Sana olan kötücül özlemini bir bak. Durian'ın bu kadar kızgın olmasının nedeni bu...

Durian'ın elinden kurtulduktan sonra, Kole'ye iki saniye baktım. Bu fazlasıyla yeterliydi. Sonra Brennan'ı aradım, onun açıkça gösterdiği kıskançlık ve tiksinti beni çok memnun etti. Dudakları kıvrılmış, ela gözleri yanıyordu.

Durian beni Carol Teyze'ye itti, o da beni ve muhafızları sertçe uzaklaştırdı.

Adamlarım benim için savaşacaktı. Onlar benim ağımda dolaşan sineklerdi, benim sunakta kendilerini feda etmenin kendi seçimleri olduğunu sanarak aldatılmışlardı.

KOLE VE BRENNAN, Durian'ı, benim bilmediğim ve öğrenmek de istemediğim yöntemlerle, beni serbest bırakması ve saraya geri dönmeme izin vermesi için çabucak ikna ettiler.

Ben sadece bunların etkili olup olmadığını umursuyordum.

Ne yazık ki, bu Carol Teyze tarafından yeterince işkence gördükten ve saatlerce deli saçması dualar okumaya zorlandıktan sonra gerçekleşti.

Altın kafesimin dışında geçirdiğim her dakika için bedel ödedim. Kole'yi eğlendirdiğim her seferinde, Durian bana her zamankinden daha acımasızca davranıyordu. İçimde bu kadar *dayanma* gücü olan şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Belki de çocukluk travmasının bir sonucuydu — çok küçük yaşta ilgisiz ebeveynlerimi kaybetmiş ve sonra kız kardeşim tarafından istismara uğramıştım. Belki de ruhumun içindeki karanlıktı, Karanlık Tanrıça'nın öpücüyüydü.

Uzun süredir nefret ettiğim o karanlığa hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Beni hayatta tutan tek şey oydu. Beni özgürlüğüme götürecek, bu derin, baskıcı çukurdan bir avuç toprak bir avuç toprak çıkarmamı sağlayacak olan şey oydu.

Bu gece zindandaydık, ancak katılımcılar her zamankinden daha azdı. Daha saygınlardı da. Odessa'nın kısıtlı bölgelerdeki dönüştürülmüşler için düzenlediği özel partilerden birine benziyordu.

"Umursamıyorlar," diye Brennan'ın Durian'a sertçe fısıldadığını duydum. "Bizi kavga eden çocuklar olarak görüyorlar, uğraşmaya değmeyecek, kaynakları bir yana, zihinsel enerjiyi bile harcamaya değmeyecek. Kendi başımızayız."

Kole loş odaya girdiğinde Durian ona keskin bir bakış attı. Durian ve Brennan arasındaki enerjinin her zamankinden daha gergin ve değişken olduğunu hissettim ve diğer lordlar da bunu fark etmişti.

Verilen ipuçlarından, Durian'ın krallığın zaten Valentin'lerin elinde olduğuna kibirli bir şekilde inandığını anladım. Brennan ise Rune'un krallığın toplantı şartlarını ihlal etmesinin hiçbir sonucu olmadığını belirterek buna karşı çıktı.

Carol teyze beni Kole'ye doğru itti ve dizlerimin üzerine çökmemi sağladı.

Kole hızla başını sallayarak onaylamadığını gösterdi, beni ayağa kaldırdı ve Carol teyzeyi gönderdi.

"Aferin oğlum," diye Kole'nin kulağına fısıldadım. "Bu yerde beni gerçekten gören tek kişi sensin."

Durian beni o kadar yoğun bir şekilde izliyordu ki, bakışları cildimi yakıyordu. Kole'nin bana bu kadar bağlanmasından nefret ediyordu ve Kole'nin beni Ravenia'ya geri götürmek isteyeceğinden endişelenmeye başladığını biliyordum.

Ve Durian'ın böyle bir isteğe nasıl tepki vereceğini gerçekten bilmiyordum. Kızacağı kesindi, bu kadarını biliyordum. Ama o, benden de dahil olmak üzere her şeyden çok dünya hakimiyetini istiyordu. Krallıkta ona daha fazla iyilik yapabileceğimi düşünürse, beni tereddüt etmeden satmayacağını düşünmek zordu.

Durian'ın, Kole'nin benim itaatkar ve köle rolümü tersine çevirmesinden nefret ettiği de açıktı. Ancak bunu yüksek rütbeli kişiye asla açıkça itiraf etmezdi. Onun arkaik dini saçmalıkları, insan kadınlara karşı son derece kadın düşmanı ve baskıcıydı. Ayrıca, algılanan güç duygusunun benim zayıf insan beynime yapabileceklerini ve potansiyel olarak onun sıkı kontrol zincirlerini çözebileceğini de küçümsüyordu. Bana sık sık, Kole'ye sadece onun emriyle hizmet ettiğimi hatırlatırdı.

yönünde, hala hiçbir gücüm olmadığını ve sadece emirleri uyguladığımı. Onun istediği zaman ödünç verebileceği güzel bir oyuncak bebek olduğumu.

Kole'yi çekip uzaklaştırdım, dar siyah elbisem uyluklarımın üstüne kaydı. Brennan ve Durian, Kole ile birlikte uzaklaşmamı, hafifçe gizledikleri bir öfkeyle izlediler.

Kıkırdadım, Kole'yi daha da sevindirdim.

"Böylesine canlı bir yaratığı kafese kapatmaları suçtur," diye fısıldadı Kole. "Kral Earle'nin kalesinde en seçkin fahişe olurdun. Burası hizmetçilerin odası gibi görünüyor."

Her sözünü dinliyormuş gibi yaptım ve kolunu nazikçe okşadım.

"Özgür olurdun, biliyorsun. Kurtizanlar efendileri değil, *müşterileri* vardır.

Onlara iyi bakılır. Hiçbir fahişenin daha önce görmediği kadar şımartılırsın."

Etrafıma bakındım, duyulma ihtimalinden dolayı ona gerçek bir korku gösterdi.

Kole'nin yüz hatları erkeksi bir cesaretle sertleşti. "Özel bir yere gidelim, hanımefendi."

Ona bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Onun oturma odasında, ben kanepede uzanmıştım, Kole ise yerde diz çökmüş, köşe masasındaki vampir gibi köpüklü alkolsüz kokteyli ve bir tabak üzümü tutuyordu.

Bu oldukça etkileyiciydi.

"Dediğin gibi," dedim, içkimin bir yudumunu içerek. "Bu fahişeler... köle gibi muamele görmüyorlar mı?"

Kole kaşlarını çattı. "Hiç de değil. O iğrenç köle ticaretine girmek düşük sınıf bir davranış. Sarayımızda, lordların ve leydilerin, konsey üyelerinin ve memurların uygun davranışları da dahil olmak üzere her şey için bir *etik kuralları* var. Buna fahişelere nasıl davranılacağı da dahil. Eğer garantiliyse, baştan çıkarma oyunlarının ne eğlencesi kalır ki?"

Ağzıma bir üzüm attım ve başımı salladım. "Ben de öyle düşünüyorum." Dudaklarımı ısırdım, zihnim karışmıştı. Onun söylediklerine hiç güvenmiyordum. "Sanırım burada doğanlar ve Ravenia'da doğanlar..."

"Aynı mı?" Kole tiksinti dolu bir yüz ifadesi yaptı. "Buna ada deliliği diyoruz, biliyorsun. Valentin'deki vampirlerin içler acısı durumu.

Onlara gerçekten acıyorum." Eğlenceli bir bakış attı. "Sen giydirilen bir oyuncak bebek değilsin, canım. Valentin'in iki vampir klanıyla yaşarken duyduğun ve gördüğün her şeye dayanarak kendi yargılarını oluşturduğunu biliyorum. Ben burada doğuştan vampirlerle birlikte olduğum için, onların tüm eylemlerini onayladığımı ve Durian'ın meşruiyet mitlerine ve dini hareketine inandığımı düşünüyorsun. Ama sen sadece eylemlerimin yüzeyini görüyorsun. Ben bir saray mensubuyum, canım. Bu oyunu nasıl oynanacağını biliyorum. Tıpkı senin gibi, ben de anlamaya başlıyorum."

Kole bana içkimi küçük bir glmsemeyeyle uzattı.

Yutkundum ve panik içinde bir an için maskemin düştüğünü ve gerçek duygularımın bir parçasını ortaya çıkardığımı fark ettim. Bu hatayı dürüstlük için bir fırsat olarak kullanmaya karar verdim.

"Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum. Durian'ın *evcil hayvanlarının* mrlerinin kısa olduğunu duydum." Bir yudum aldıktan sonra ieeği ona geri verdim. Kabarcıklar gergin midemi yatıştırdı. Tehlikeli bir alana giriyorduk — oyunumuz *gerçeklerin* dünyasına giriyordu.

Gülümsemesi kayboldu. "Anlıyorum." Bir süre durdu. "Seni seviyorum, Scarlett. Bu kalede açıkça konuşabileceğim tek kişi belki de sensin."

"Ben de öyle hissediyorum," diye yalan söyledim, gerginliğimin beni savunmasız göstermesine izin vererek. "Neden doğanları eğlendiriyorsun? Dnmşlerin gözünde nasıl görüneceğinden korkmuyor musun?"

Kole'nin gözleri eğlenceyle parladı. "Ah, belki sen buna cevap verebilirsin — neden doğanları eğlendiriyorum?"

"Dnştrlmşlere karşı intikam peşindesin."

şaşkınlık yüzüne yansıdı. "İntikam duygularımla hareket etmiyorum. Öyle olsaydı, bugün bulunduğum yerde olmazdım."

Bir inkar değildi, ama aynı zamanda beni nereye götürdüğü de belli değildi. Güçlü erkeklerin dünyasında bu kadar küçümsenmiş olmam ve Durian'ın bile yapamadığı şekilde Kole ile açıkça konuşabilmem beni çok etkilemişti.

Onun sorusunu düşündüm. Aristelle'in dışındaki toplantıda söylenen sözleri analiz ettim. Durian, *son haftalarda Kral Earle ile uzun süren yazışmalardan keyif aldığımı* söylemişti. Bu beni o anda şaşırtmıştı, ama Rune'u şaşırtmış gibi görünmüyordu.

Kole'nin üstleri tarafından kötü muamele gördüğünü biliyordum. Her şeyden önce kendi çıkarlarını düşündüğünü biliyordum. Ama kral hakkında ne düşünüyordu? Bir şeyi kaçıırıyordum. Keşke Rune ile Ravenia'nın siyasi durumunu daha ayrıntılı olarak tartışmış olsaydık.

Başımı eğdim. "Durian, Earle ile yakınlaştığı için yeni doğanları eğlendiriyorsun," dedim. "Ve Durian yeni bir güç. Rune ve dönüşenleri zaten anlıyorsun. Hakkında daha az bilgiye sahip olduğun Durian ve yeni doğan lordlar."

Kole'nin dudakları kıvrıldı, benim yorumumu sessizce onayladı. Sonra gözleri vücuduma kaydı ve arzusu alevlendi.

Çenesini tuttum. Yatak odasında dominant gibi davranmakta daha iyi hale gelmiştim.

Sırrım mı?

Bu doğuştan psikopatlara karşı duyduğum lanet olası nefret. Giderek artan öfkem. İntikam arzum.

Parmaklarım yanaklarına gömüldüğünde, Kole sanki bana deli gibi aşıkmiş gibi gözlerime baktı.

"Acınası," diye tükürdüm. Sonra yüzümdeki ifadeyi yumuşattım, içkimin bir yudumunu daha aldım ve bardağı eline geri koyduktan sonra elimi çektim. Oturdum ve bacaklarımı açarak ayaklarımın her ikisini de diz çökmüş halinin iki yanına koydum.

O, bacaklarımın arasına bakma dürtüsüyle mücadele etti ve bunun yerine benim bakışlarımı takip etti.

"Burası beni öldürüyor," diye başladım. "Sanırım bunu görebiliyorsun."

Tüm cazibemi sonuna kadar kullanarak Kole'nin ruhunun çatlaklarından sızdım ve onun acılı ihtiyaçlarından, karşılanmamış fantezilerinden ve kırılgan erkek egosundan yararlandım. Büyümün bizi sardığını, yollarımızı istenen sonuca doğru çevirdiğini hayal ettim.

"Yaramaz bir şey yapmak istiyorum ve bunun için yardımına ihtiyacım var." Tırnağımla çenesinin hatlarını izledim. "Seninle Hatham'da bir gece geçirmek istiyorum."

O, iç çekerek kaşlarını kaldırdı. "Scarlett," dedi, saygı ifadesini kullanmayı bırakarak - bu iyiye işaret değildi. "Kaçış planına yardım etmeyeceğim."

Sakin kaldım. Sözleri, onun ezici arzusuyla uyuşmuyordu. Beni memnun etmek istiyordu. Sadece biraz daha ikna edilmesi gerekiyordu.

"Kaçmak mı?" Hafif bir gülümsemeyle başımı salladım. "*Dışarı* çıkmak istiyorum. Black Sapphire'e. Hiç gitmedim ve çok, çok sıkıldım." Dramatik bir şekilde dudaklarımı büktüm.

O biraz rahatladı, ama yine de şüpheli bir şekilde öne eğildi. Ben de başımı geri çekerek ona soğuk davrandım.

"Brennan bizi götürmeyi kabul etti bile," diye yalan söyledim. "Durian'ın öğrenmemesini sağlayacak. O gerekli, ama benim gerçekten *istediğim* sensin."

Benim sıcaklığıma muhtaç, Brennan'la şehirde baş başa kalacağım ihtimalinden kıskanç, yaramaz zevkler ve tehlikeli oyunlar vaatlerimi tatmak için can atan Kole, çabucak pes etti.

RUNE

"Annem ona rahat çoraplar almak istedi," dedi Snow, Scarlett'in temasa geçtiği günden beri her gece Uriah, Sadie, Mason ve benimle birlikte kaldığımız تنها oturma odasına girerken. Hep birlikte Hatham'dan haber bekliyorduk. "Çünkü rahat çoraplar herkese hayatı biraz daha iyi hissettirir."

Snow, yumuşak görünümlü iki çift çorap — açık gri ve beyaz — kaldırdıktan sonra yavaşça indirdi. Ateşin önünde ileri geri yürümeye başladı. Uriah, onu ilk kez kedi yavrusu gören bir çocuk gibi izliyordu.

"Çok nazik bir davranış," dedi gülümseyerek.

Bu, Mason'ın şaşkın, Sadie'nin ise eğlenceli bir bakış atmasına neden oldu.

Mason, en sevdiğim kişi konumuna geri dönmüştü. Dışarıda geçirdiği zaman, onu zaten olduğundan daha etkili hale getirmişti ve bu da Scarlett'in yararına olmuştu. Ve ben, kimseye bir fayda sağlamayan gereksiz kinlerden çok daha fazla bunu önemsiyordum.

"Buzlu viski," dedi Sadie sert bir sesle.

Ah evet, Sadie'nin kucağında başını dinlendiren ve sanki onun etrafında dönen bir gezegenmiş gibi ona bakan köpeği Cliff'i nasıl unutabilirdim?

Hemen kalkıp gidip onu getirdi.

"Diğeri nerede?" diye sordum, boynumu çevirip siyah deri pufun üzerine ayaklarımı uzatarak. Sadie, leopar şekil değiştiren bir kadını da yanında getirmişti.

"Kitten oynamaya gitti, muhtemelen korkunç vampir kadınlardan öpücük topluyor." Sadie omuz silkti. "Bu hafta uslu durdu."

Mason yutkundu, kollarını kavuşturdu ve başka yere baktı.

Bu tepkiyi analiz etmeden önce, Snow volta atmayı bırakıp bana baktı. "Nasılsın, Rune?"

Nasıl mıydım?

Snow bana duygusal davranmaya başladığında her zamanki gibi şaşkın bir şekilde ona baktım. Bu odada sadece en güvendiğim adamlar ve kadınlar otursa bile, onların meraklı bakışları beni çok rahatsız ediyordu.

Gerçek şu ki, Scarlett kollarımda kaybolduğundan beri, Durian ve adamlarıyla birlikte olduğu görüntülerden rahatsız olarak neredeyse hiç uyuyamamıştım. Onu canlı olarak görmek beni mahvetmişti. En çok sevdiğim şeyi korumadaki bariz başarısızlığımın peşini bırakmayan, yıkılmış bir adamdım.

Tıpkı kız kardeşlerimi hayal kırıklığına uğrattığım gibi.

İşte bu yüzden yüzyıllardır mesafemi korumuş, beni yıkabilecek hiçbir şeye veya kimseye fazla yaklaşmamayı tercih etmiştim.

Snow'un gözleri, sandalyenin kolçaklarını sımsıkı tutan ellerime kaydı, gölgelerim ön kollarımın kaslarına titriyordu.

"Hatham'dan haber aldığımızda, fırından onun en sevdiği şeyleri alabilirsen sevinirim," diye Snow'a sorusuna cevap vermek yerine dedim. "Sevdiği tüm o şekerli saçmalıklar. Ve kendini hasta etmemesi için besleyici yiyecekler."

Herkes bana bakıyordu, ama ben sadece Scarlett'i düşünüyordum. Onun saf, masum bir sevinçle parlayan yüzünü hayal ettim. En küçük romantik jestlere bile gösterdiği büyüleyici şaşkınlığı ve minnettarlığı, ona hediyeler yağdırdığımda gösterdiği rahatsızlığı... Onu bu kadar aşırı derecede şımartmamın nedeninin yarısı da buydu.

Onun, benim doyumsuzca takıntılı olduğum o kıkırdamayı ya da kalbimi eriten gülümsemesini bana veremeyeceğini biliyordum. Bir süreliğine değil. Ama yine de, kendini tekrar güvende hissedene kadar, büyük ya da küçük, her türlü zevki hak ediyordu. Tekrar *kendisi* gibi hissedene kadar.

"Her ürün için Penn'e iki katı ödeme yapacağım," diye ekledim.

"Elbette, Rune," dedi Snow hemen. "O bunu bedavaya yapar. Scarlett'i seviyor. Hepimiz seviyoruz."

Başımı salladım. "Teşekkürler." Gergin omuzlarım bir santim düştü. "Onu sevmek çok kolay."

Sadie, viski bardağına tırnaklarını tıklattı ve Cliff tekrar yerine oturdu. Serbest eliyle onun sarı saçlarını okşadı.

"O zaten benim kalbimi kazandı," dedi Sadie. "Ve bu, birini yıllardır tanıdığım bile zor bir şey."

Uriah burun kıvırdı. Sadie insanları ilk bakışta yargılar ve bu özelliği sinir bozucu olsa da, içgüdülerinin asla yanılmadığını kabul etmek zorundaydım.

Sadie sıırttı. "O toplantıda Brennan'ı umutsuzca büyüsüne kapattı. Ve birkaç gün içinde Kole'yi de eline aldı. O inanılmaz bir kadın, Rune. *Çok güçlü* bir varlık olacak. Bu kurtarma operasyonunun sorunsuz geçmesini sağlayabilirsek, belki de kontrolünü elinde tutabilir..."

"O bir *varlık* değil," diye homurdandım. Gölgeleğim derimden sıçrayarak deri koltuğa süründü. "Kurtarma operasyonu nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, sonunda o benim yanımda olursa umurumda bile değil."

Sadie, Cliff'in başını kucağından kaldırdı ve ayağa kalktı. Işıklar titredi ve döşeme tahtaları gürledi. Uriah ayağa kalktı ve Snow'a yaklaştı.

"Bana böyle konuşma, Rune," diye hırladı Sadie. "Şimdi çocukça, dar görüşlü hatalar yapmanın zamanı değil. Duygularını ne kadar insanlık duygularının gölgelemesine izin verirsen ver, her hareketin önemli."

Birbirimize doğru ilerlerken acı bir şekilde güldüm. Oda karanlık bir güçle sallandı.

"Aç mısın? Atıştırmalıkların nerede olduğunu biliyorum," dedi Uriah, Snow'a başını kapılara doğru eğerek.

"Ben savunmasız değilim, biliyorsun," dedi Snow, kollarını kavuşturup yerinde durarak.

"Öyle olsaydın bu kadar seksi olmazdın," diye karşılık verdi.

Snow, Uriah'a öfkeyle bakarken dudaklarını araladı.

Sadie'nin dikkati de Snow ve Uriah'a kaymıştı, Uriah'ın flört etmesini ve Snow'un telaşlanmasını izlerken öfkesi eridi.

Gölgelerimi geri çektim ve Sadie'nin büyüsü de aynı ölçüde zayıfladı. Bana yaklaşırken topukları döşeme tahtalarına tıklıyordu.

Bana yaklaşmaya devam ederken topukları dölşeme tahtalarına tıklıyordu. Eli, geri çekilmeden önce hafifçe pazıma kondu.

"Seni zorluyorum çünkü seni önemsiyorum," diye fısıldadı, sesi Snow ve Uriah'ın tartışmalarıyla örtölüyordu. "Evet, Valentin ve onun geleceği hakkında. Ama aynı zamanda *senin* hakkında da."

O sürüngen yeşili gözlere bakarken çenemdeki bir kas seğirdi.

"Scarlett hakkında ilk bakışta ne düşündüğümü biliyor musun?" Dişlerini gösterdi, yüzünde o sinir bozucu, her şeyi bilen bilgelik vardı. "O bir hayatta kalan olmaktan çok daha fazlası. O, ilahi karanlık dişiliğin bir yönü. Kendi çekim alanına sahip güçlü bir varlık. Eğer savaşmak isterse, zamanı geldiğinde, ona izin vermelisin."

Öfkemi bastırdım. Scarlett'i bir daha tehlikeye atma düşüncesi, beni cinayet şölenine çıkarmak istedi.

Sadie çenesini kaldırdı. "Eninde sonunda o da bunu isteyecek. Ve istediğinde, kendi intikamını alacak."

Mentorumun Scarlett'i benden daha iyi tanıyormuş gibi davranması, onu bir silah olarak kullanma isteği kadar beni sinirlendirdi. Küçük Alev'imi tüm hayatı boyunca izlemiştim. Onun hakkında görünenden daha fazlasını biliyordum. Onun mükemmel, ateşli ruhunun her yönünü anlıyordum, çünkü o benim bir parçamdı, her zaman öyleydi.

O götürüldüğünden beri her birkaç dakikada bir yaptığım gibi, onu bana bağlayan o görünmez tasmayı takip ettim. Kanımın boğazından aşağı akışını izlediğimi dün gibi hatırlıyorum, o henüz bilinçli olarak anlamadan onu benim olarak işaretlemiştim.

Nefesimi tuttum ve tüm başlar bana döndü. "Hareket ediyor. Saraydan ayrıldı."

SCARLETT

"Kole, seninle, Rosalind'le ve benimle Black Sapphire'a gitmek istiyor," dedim Brennan'a, o gece geç saatlerde beni odasına gizlice soktuğunda. "Bu bize nihayet *ondan* uzak, baş başa kalma fırsatı verecektir."

Brennan'ın gözleri büyüdü, ona bakarken elimi göğsüne koyduğum şekle baktı. Kendimi zayıf ve korkak gibi gösterdim, Kole ile oynadığım oyundan tamamen farklı bir oyundu bu. Hızlı nefes almam, genişlemiş göz bebeklerim ve kızarmış yanaklarımdan sadece en hafif cinsel imalar ortaya çıkıyordu. Rosalind, bedenimi kontrol etmemi öğrenmeme yardım ediyordu, başka bir şey hissetsem bile, uygun bir baştan çıkarma için gerekli olan fiziksel uyarılma belirtilerini veya diğer duyguları göstermesi için bedenimi eğitiyordu.

"Öyle mi?" Brennan, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle sordu. "Benimle mi? Durian'la değil mi?"

"Durian'ı kırmak istemiyor. Ama benim gördüğümü o da görüyor: senin, sana verilenin çok daha fazlasını hak eden, müthiş bir lider olduğunu. Senin gölgede kalmayacağın bir yerde seninle vakit geçirmek istiyor."

Brennan memnuniyetini gizlemeye çalıştı, ama ben dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasını fark ettim. Biraz daha dik durdu, çenesini bir santim kaldırdı.

Başka bir güçlü baştan çıkarma aracı: ona sürekli iyi haberler vermek, asla kötü haberler vermemek. Brennan'ın egosunu şişirmekle kalmamış, ona benim gerçeklik algımın somut kanıtlarını da sunuyordum. Bundan daha güçlü bir şey yoktu. Bilinçaltında, onu yücelten Kole değil, bendim.

Onu büyük ve güçlü bir adam gibi hissettiren bendim. Onu eskisinden daha iyi hissettiren, tüm hayallerinin anahtarını avuçlarımda tutan bendim.

Bir erkeği köle yapmak için bundan daha güçlü bir güç yoktu.

Beni öptü ve ben onun yumuşak dudakları ve güçlü dilinden tiksiniyormuş gibi davrandım. Aniden geri çekildi.

"*Seni* getirmek mi istiyor?" Kaşları çatıldı. "Durian buna asla izin vermez."

Delici mavi gözlerimle onu en derin kederle delip geçirdim, alt dudağım titriyordu. "Biliyorum. Ona da öyle söyledim. *Seni*, sadece bir gecelik eğlence için beni gizlice dışarı çıkarabileceğini umuyordu. Ona bunun senin için bile imkansız bir görev olduğunu söyledim. *Seni* Lillian ve onun seçtiği gelecekteki kral ile başını belaya sokacak bir duruma sokmak istemezdim." Ondan uzaklaştım, elinden kurtuldum ve omuzlarımı düşürdüm. "Geri dönmeliyim. Şüphe uyandırmak istemem." Üzüntüyle gülümsedim ve Brennan sinirlenerek homurdandı.

"Siktir et," dedi öfkeyle, kolumu tutup beni geri çekti. "Sadece benimle birlikteyken gerçek kendin olabilmen bir suç. *Özgür* olduğunda çok daha seksisin."

Daha fazla katılamazdım, gerzek.

"*Seni* buradan çıkarabilirim," dedi. "Durian kendini diğerlerinin üstünde bir tanrı gibi davranıyor olabilir, ama ben onun ayak uydurucusu değilim. Ben doğuştan gelen bölgelerde ikinci en yüksek rütbeli vampirim. Damarlarımda *gerçek* kraliyet kanı akıyor. Onun cinsel sapkınlıklarının ve keyfi kurallarının benim irademden üstün bir yasa olarak işlev görmesine izin vermeyeceğim." Bana baktı, dudağı kıvrılırken yakamı parmağıyla itti. "Kazanmadığın bir şeye nasıl sahip olabilirsin?"

Bebeğin ilk sözde entelektüel felsefi sorusu. Rune bu aptalların etrafında daireler çizdi.

Kafamı salladım. "Korkuyorum, Brennan." Derin bir nefes aldım, gözlerimi yerden kaldırıp onun gözlerine baktım. "Ama sonunda seninle yalnız kalmak, koluna girip bir odaya girmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Ve seninle... başka şeyler de yapmak istiyorum..."

Utangaçlık numarası yaptım ve bu onu daha da eritti. O benim parlak zırhlı şövalyem, onur ve erdemle bekaretimi kazanan cesur fatihimdi.

"Hepimizi nefret etmemen bir mucize," dedi Brennan, sesi alçak ve sert.

Gülmemeye çalıştım.

"Rune'un gergin iğrençliklerinin aksine, gerçek vampirlerin nasıl olduğunu görmeyi hak ediyorsun. Durian'ın sarayının merceğinden, onun kilitli tutsak kölesi olarak bizi görmüş olman çok yazık. En eğlenceli yerler doğuştan gelen bölgelerdir." Gözleri parladı, sanki ona inanmam için beni ikna etmek istercesine yanağımlı okşadı. "Black Sapphire, Valentin'in gördüğü en büyük ecstasy yuvasıdır, Odessa'yı Helianik bir rahibe manastırı gibi gösterir. Bunu deneyimlemeyi hak ediyorsun, özellikle de savaşa girmeden önce."

Onun sözlerinden motive olmuş gibi, ona yeni keşfettiğim gücümü gösterdim. Rahat ve flörtöz tavırlarıma geri döndüm.

"Sana inanıyorum, Brennan. Hatham'ı senin gözlerinden görmek istiyorum." Gülümsemem sönükleşti. "Bu gerçek, sen ve ben. Lillian'ın bizim birleşmemizi önceden belirlemiş olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ve kutsal olan hiçbir şey yanlışı olamaz. Benim bedenim ve ruhum, senin kanına çağırıldığı gibi, sana çağırılıyor."

Kutsal olanla şehvetli olanın karışımı, bir başka güçlü baştan çıkarma tekniği idi. Brennan dişlerini gösterdi, gözlerinde tanıdık bir çılgınlık vardı.

"Gitmelisin," diye dişlerini sıktı. "Hiçbir şey için endişelenme. Kole ve ben her ayrıntıyı halledeceğiz. Yarın gece, seni almaya geleceğim." Sanki talihsiz aşıkarmışsınız gibi bana baktı.

"Ve Rosalind," diye hatırlatmak için ekledim.

O elini küçümseyerek salladı. "Evet, evet. Şeytan da."

"İçimde senin zehrini tekrar hissetmek için sabırsızlanıyorum," dedim ayrılırken.

Kapı arkamda kapandığında, Brennan'ın sadık muhafızı ve ben, Brennan'ın koridora sızan kükremesine irkildik.

ŞİDDETLİ BİR ŞEKİLDE SALLANARAK UYANDIM. Gözlerimi açtığımda Rune'un güzel yüzünü gördüm ve bu sefer gerçeklik duygumu koruyabildim. Durian'ın buralarda bir yerde olduğunu ve bu görüntüyü yarattığını biliyordum.

Korkmuş gibi davranmanın zor olacağını düşünmüştüm, ama aslında içgüdüsel tepkim tam da buydu. Bilinçli olarak bunun Durian olduğunu bilsem de, bilinçaltım saatlerce süren korkunç işkenceyi görüyordu.

Yatağın diğer tarafına kaçtım. Görsel olsun ya da olmasın, acı, kafa karışıklığı ve korku tamamen gerçektir.

"Lütfen, beni rahat bırak!" diye bağırdım, aramızda artık yatak vardı. "Lütfen," diye tekrar söyledim. Rune bana dokunmadan, hatta hareket etmeden önce vücudum titremeye başladı.

Koyu renkli gözleri buz gibiydi, güzel yüz hatları, eğlence için insanları katleden bir adamınki kadar duygusuzdu.

Ağır botuyla ahşap zemine attığı tek bir adım, sesim kısılana ve gözlerimden yaşlar akıncaya kadar çılgılık atmam için yeterliydi. Durian beni korumak için burada değildi. Adrenalin yüzünden zihnim bulanıktı. Tek hissedebildiğim, parmaklarımı yavaşça kesen bir bıçakın sesiydi.

Rune bana ulaştığında, ben ileri geri sallanıyor, başımı bükülmüş dizlerimin arasına gömmüştüm. O beni zorlayana kadar ona bakmayı reddettim, tıpkı yorganın altında öcünden saklanan bir çocuk gibi.

"Şşş, evcil hayvanım," diye Durian teselli etti. "Efendin gece boyunca yanında uyursa kendini daha iyi hisseder misin?"

Durian'ın arkasına baktım, ama Rune gitmişti. Düzgün düşünemiyordum. Tek bildiğim, Durian'ın benimle hiç uyumadığıydı. Bu soru, beni başından beri bir rüyanın içinde olduğuma neredeyse ikna etmişti.

Durian buradaysa, Rune burada olamazdı. Parmaklarımın hala yerinde olup olmadığını kontrol etmek için aşığı baktım.

"Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim."

Sersemlemiş bir halde yatağa geri süründüm ve Durian, aramızda bir ayak mesafesi bırakarak yanımda uyudu. Uykuya dalarken, yanak kemiğimde yumuşacık bir okşama hissettim, sonra sanki pişmanlık duyarak geri çekildi.

SCARLETT

Kole ve Brennan'a Durian'ın gece geç saatlerde yaptığı ziyareti anlatmamıştım. Anlatırsam, beni kaçırmaya bile kalkışmayacaklarından endişeleniyordum. Sonunda beni almaya geldiklerinde Durian'ın meşgul olmasını sağlayacak kadar akıllı olduklarına güvenmek zorundaydım.

Akşamı Durian'ın kucağında, ayaklarının dibinde, yanında ya da çılgın bir sunakta bağlı olarak geçirdim. Kole'yi eğlendirmeme izin vermedi. Benden beslenmek, beni incitmek ve aşağılamak ile bana en garip, en basit rahatlık biçimlerini sunmak arasında gidip geldi. Zaten karışmış olan kafamı daha da karıştırdı.

Gecenin sonunda, yorgun ve güçsüzdüm ve bunun kaçma yeteneğim için ne anlama geldiğini gerçekten korkuyordum. Brennan beni almaya geldiğinde en güçlü halimde olmayı ummuştum, ama durumun bundan çok uzak olduğu anlaşıyordu.

"Aptal evcil hayvan," dedi Durian, göğsümün üst kısmındaki son yarayı yalayıp kapattıktan sonra beni yakamdan tutup koridordan sürükledi. "Kimin için yaşadığını söyle bana."

"Senin için, Efendim," diye mırıldandım.

Vücudumu istediği gibi hareket ettirdi. Duymak istediği sözleri söylememi istedi. Kendimi o kadar değersiz hissettirdi ki, artık güçlerimi bile hissedemiyordum.

Yeterince travma yaşadıktan sonra, odamın zemininde bırakıldım. Yanağımın altında ahşap serindi.

Biri beni çağırıyordu ama cevap veremedim. Gözlerimi bile açamıyordum.

"Uyanacaktır," diye bir ses karanlıktan yükseldi. Rosalind'in sesi. "Bırak uysun. Dinlenip kendine geldiğinde

neşeli ve canlı haline dönecek. Zaten bir çantaya girecek. Bilinci kapalı olması muhtemelen daha iyi."

"Kılık değiştirmeye ihtiyacı var," dedi Brennan. "Ona... Kahretsin, kan yenileme iksiri lazım."

Gülmek istedim. Tabii ki Brennan'ın en büyük endişesi, ona kişisel kan torbası olarak hizmet edebilme yeteneğimdi.

"Kılık değiştirme işini ben hallederim," dedi Rosalind. "Oraya vardığımızda onu hazırlarım."

"Zavallı şey," dedi Kole. "Bunun hala en iyi fikir olduğuna emin miyiz?"

"Urgh," demiş olabilirim. Ses çıkardığımdan emin değildim.

"Black Sapphire'da cadılar olacak," dedi Rosalind, sesinde sakın bir otorite vardı. "İksirler ortalıkta dolaşacak."

"Yüksek bir fiyata," diye mırıldandı

Brennan. "O buna değer," diye ilan etti

Kole.

"Evet, tabii ki değer," dedi Brennan hızlıca, sesinde sinirlilik vardı.

"Beyler, sevgililerim, Lillian'ın en sevdiği sarayındaki en yakışıklı erkekler..." Rosalind'in sesi şeker gibi, şiirsel ve emrediciydi. Kıkırdadı. "Eğlenmeye gidiyoruz! Bu çok küçük, önemsiz bir engel ve varış noktamıza ulaşır ulaşmaz çözülecek. En sevdiğimiz insan, onu geride bırakmayı tartıştığınızı bilseydi ne kadar üzülürdü, bir düşünün."

"Onu geride bırakmıyoruz," dedi Brennan, Kole de aynı anda "Hayır, asla" dedi.

Gözlerimi zorla açtım. "Çanta?"

Beni tam anlamıyla bir spor çantasına tıktırdılar. Yanımda dildolar, kırbaç, iç çamaşırları ve kısa sarı bir peruk vardı. Rosalind'in parfümü bu kapalı alanda beni neredeyse boğuyordu, belki de amaç buydu, kokumu gizlemek için başka bir yol.

Rosalind'in sihrini dikkatleri başka yöne çekmek için nasıl kullanacağını tartıştıklarını duymuştum. Ayrıca, bütün hafta boyunca Kole'ye hizmet ettiğim için kokumun Kole'nin üzerinde kalması da olasıydı. Bu, ancak biri bizi durdurursa geçerliydi, ki bu pek olası değildi, çünkü ne Kole ne de Brennan herhangi bir kurala bağlı değildi. Ve şaşırtıcı bir şekilde, Rosalind de değildi. Görünüşe göre, elitlerle birlikte şehirde bir gece geçirmek için ayrılması onun için tipik bir davranıştı. Her yere özgürce gidebilecekken burada kalmayı seçmesi beni şaşırttı.

Brennan, Kole ve Rosalind, izlenmeye veya kullanılmaya daha az muhtemel rotaları kullanarak kaleye gizlice girdiler. Özellikle Durian'a yakın kişiler tarafından fark edilmemeyi tercih ediyorlardı. Muhafızlar dedikodu yapmazlardı, ama saraylılar yılan gibiydi.

Ben tüm bu süre boyunca bilinç kaybı yaşıyordum. Rosalind haklıydı. Her uyandığımda çok şiddetli bir panik atak geçirmek istediğim için, bu en iyisiydi.

Aklım Crescent Haven'a geri döndü. Ormanı, uzun ağaçlarını ve yer üstündeki köklerini özlüyordum. Jaxon'ı özlüyordum. Orada mutlu olmadığımı biliyordum, ama yine de orası *benim evimdi*. Bir evim olmasını özlüyordum.

Rune'un Crescent Haven'da büyüdüğünü hayal etmek aslında oldukça kolaydı. Dışarıda bir yerde oturmuş, bir kitabı karıştırıyor, kendisi ve kız kardeşleri için daha iyi bir hayat hayal ediyordu. Uzak diyarlara hayal kurarken yıldızlara bakıyordu. Küçük bir çocuk olarak ormanda oynuyor, kendini en cesur şövalye, en erdemli koruyucu olarak görüyordu.

Onu daha genç, gölge büyüğü dövmeleri olmadan hayal etmeye çalıştım. Hala düşünceli ve yoğun, korkutucu derecede zeki, bir savaş lordu değil de yazar olma hırsını besleyen. Bu görüntü, seks oyuncakları çantasında sallanırken beni gizlice, uykulu bir şekilde gülümsetmişti.

"Neredeyse geldik," dedi Brennan, belki de bana.

Görünmez bir şekilde zayıf bir başparmak hareketi yaptım. Rune'un gizli güçlerine ihtiyacım vardı, Rosalind ve beni buradan bir an önce kurtarması için. Kole ve Brennan, güçlü succubus büyüleriyle yaptığım dikkatli büyü'nün etkisi altında, net düşünemiyorlardı. Zayıflamış halimde bile gerçeği biliyordum. Durian, herhangi bir anda benim gittiğimi fark edebilirdi

. Ne kadar dikkatli olsalar da, Durian'ın bazı noktaları birleştirip, biri ona doğru yönü gösterene kadar acımasızca saldırmaya başlaması imkansız değildi.

Bu adamları bir dakika daha eğlendirmek gibi bir niyetim yoktu. Zaten benden yeterince faydalanmışlardı. Yapmam gerekeni yapmıştım ve artık onları geride bırakma zamanı gelmişti. Biri bana kan yenileyici iksir içirir içirmez, oyun biterdi. Üstelik ben ölümsüzdüm. İnsanlardan çok daha hızlı iyileşiyordum.

Bir çığlık beni tam bilinç durumuna geri getirdi.

"Açlıktan ölüyoruz!" diye bağırdı bir kadın.

"Bu bizim sorunumuz değil," diye tısladı Brennan.

"O bir insan fahişesi. Güzel bir yemek sağlamak dışında başka ne işe yarar ki?"

"Bizim kim olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu Kole, sesini yükselterek. Beni yere indirdiler.

"Tabii ki sokaklarda hayatın nasıl olduğunu bilemezsin, yakışıklı," diye bağırması olan aynı kadın sesi dedi. "Lillian'ın peygamberi gökten kan yağdırması, musluklardan kan akıtması gerekiyordu. Bir kan nehri - vaat edilen buydu. Ama kan kurudu. O gelmeden önce *daha iyiydi*. En azından dönüştürülmüş topraklarda avlanabilirdik. Kaç ölümlü onların tarafına kaçtı biliyor musun?"

"Yeter! Cahilce küfürlerinizi kesiniz," dedi Brennan. "Bu, Rune ve onun piç ordusunun suçu, gelecekteki kralınızın değil. Biraz saygı gösteriniz. Ivan Ardente'nin ikinci kuzeni *Lord* Brennan ile konuşuyorsunuz."

"Kiminle konuştuğumuz umurumuzda değil," diye başka bir ses homurdandı. "*Cahil köylüleriniz* açlıktan ölüyor, *kutsal lordum*."

Rosalind çığlık attı ve birkaç silahın ete çarptığını duydum. Yakınımda bir arbede çıktı ve birinin ayağı kaburgalarımın çarptı.

Nefesim kesildi, istem dışı bir şekilde yer değiştirdim. Bir duraklama oldu.

"Çantan neden hareket etti?"

"Çantada ne var?"

Kahretsin.

Yer gürledi ve bir binanın çökmesi gibi bir çarpma sesi duyuldu, ellerimi kulaklarıma kapattım. Rosalind'i mi koruyorlardı? Bu ahmakların onu güvende tutacağına güvenmiyordum. Boğazımda bir yumru oluştu. Vücudum ezilmiş ve sıkışmıştı.

Çanta açıldığında, bir el ağzıma uçarak çığlığımı bastırdı.

Brennan'ın yüzü göründü, kestane rengi saçları dağınıktı. "Güvendesin, Scar."

Rune'un, sanki benim için bir anlamı varmış gibi adımları kısaltması nedeniyle dilini kesmesini istedim.

"Rosalind iyi mi?" Kafamı dışarı çıkardım ve Brennan'ın arkasından kan gölü içinde yatan beş ölü vampiri, ikisini kazığa oturtmuş bir lamba direğini ve çeşitli savaş yaralarıyla yaralanmış diğerlerini gördüm.

Kole, erik rengi takım elbisesinin tozunu silkeledi. Açıkça, sokak lambasının yerinden sökülmesinin arkasında o vardı, güçlü toprak büyüsü onun içinde yerleşmişti.

Rosalind sonunda göründü ve bana hafifçe el salladı. Umursamazlık taklidi yapıyordu, ama ben onun yüzeyinin altında ezici bir dehşet gördüm. O da benim gibi travma yaşamıştı. Dünya ona acımasızlığı ve nefreti öğretmişti. Onun boşluğu nasıl bir şeydi acaba, görüşünü hangi renkler dolduruyordu, bedeninden ne kadar kolay kopup uçup gidebiliyordu?

Daha fazla ayak sesi duyulunca Brennan başımı tekrar aşağı itti ve çantayı kapattı. Dişlerimi sıktım ama sessiz kaldım.

"Lord Brennan," dedi tanıdık olmayan bir ses. "Ve arkadaşlar."

Kalbim, düzgün, güçlü ve erkeksi sese çarpıyordu.

Şimdi ne olacak?

"Black Sapphire'e gidiyorsunuz sanırım. Lütfen, size eşlik edelim. Bir çatışma olduğunu duyduk ve görünüşe göre bazı kötü sokak serserileriyle karşılaşmışsınız. Verdiğimiz rahatsızlık için en içten özürlerimi sunarım."

SCARLETT

Bu lanet çantadan çıkmam gerekiyordu. Her zamanki gibi, bu gecenin hayallerimdeki gibi *geçmedi*. Muhteşem bir kıyafet ve peruk giyip görkemli bir giriş yapacağımı düşünmüştüm. Rune'un adamları beni fark edip hemen kurtaracaklardı. Rosalind ve ben, görkemli kaçışımız sırasında dörtlü orta parmaklarımızı kaldıracaktık.

Bunun yerine, yüksek sesli müzik ve sohbetler benim hiperventilasyonumu örtbas ederken, karanlık ve havasız bir alanda mahsur kaldım.

Sonunda, şükürler olsun ki, tekrar sağlam zemine indim.

"Berbat görünüyorsun," dedi Rosalind, çantanın fermuarını tamamen açarak.

Gözlerimi kısarak elimi gözlerimin üzerine kaldırdım, üstümdeki ışık altın rengi ve bunaltıcıydı. Hava sabun ve parfüm kokuyordu.

"Özel tuvalet," diye açıkladı.

Elimi indirdim ve kendimi çantadan çıkardım. Eklemlerim ağrıyordu, boynum ve omurgam sanki bir şeyi yerinden çıkarmışım gibi acı içindeydi.

Ellerim önümüzdeki altın damarlı beyaz mermerle buluştu. Başım dönüyor, görüşüm bulanıklaşıyordu, bakışlarımı tezgahtan aynaya yavaşça kaldırdım.

Rosalind'in görünüşüm hakkında haklı olduğunu doğruladım. Uzun, koyu renkli dalgalı saçlarım başıma yapışmış ve karışmıştı. Ağlamaktan gözlerim hoş olmayan bir şekilde şişmişti. Cildim hatırladığımdan daha mat görünüyordu ve ilk kez ne kadar kilo verdiğimi fark ettim.

"Seni düzeltebilirim," dedi Rosalind sakın bir kesinlikle, ellerini beline koyup başını sallayarak.

Kaşlarımı kaldırdım. "İyi şanslar."

"Şansa ihtiyacım yok," dedi. "Ağzını aç, bebeğim."

Hemen tanıdığım bir sıvının şişesini açtı. Görünüşe göre Brennan, beni iyileştirmek için servetinden bir damla harcamayı kabul etmişti. Ne kadar asil ve cömert bir davranış.

Ya da belki Kole kabul etmişti. Her iki adam da benim onlar için burada olduğumu düşünüyordu, diğerleri için değil. Bu, uzun süre sürdürülemeyecek bir maskaralıktı.

İksiri bir dikişte içtim.

"Şimdi otur." Yanımdaki beyaz kürkle süslenmiş tabureyi işaret etti.

İksir etkisini gösterirken Rosalind'in işini yapmasına izin verdim. O, elbette, mükemmel ve göz alıcıydı; en azından birimiz görkemli bir giriş yapmıştı. Bu gece sarı bukleleri daha sıkıydı ve dudakları, gün batımındaki bulutları hatırlatan bir mercan rengindeydi. Elbisesi dudaklarıyla uyumluydu. Kısa, dar bir elbiseyi tül bukleler kaplıyordu; elbise ipeksi ve açık saçkındı.

Önce benim saçımı taradı, sonra onu toplayıp buz sarısı peruğu taradı. Bob kesim bir peruktu, daha önce hiç bu kadar kısa kesmemiştim. Omuzlarımın bir santim üzerinde, düz ve parlak duruyordu.

Rengi bana Snow'u hatırlattı. Tüylerim diken diken oldu ve en iyi arkadaşımı tekrar göreceğimi hayal ederek gülümsedim. Bana her zaman hak ettiğim şekilde kendimi sevmeyi öğreten kadın, Rune'un benden nefret ettiğini düşündüğümde bile beni hayatta tutan ve mücadele etmemi sağlayan sevgi.

Artık anlıyordum ki, kendini sevmek her zaman en önemli olan sevgiydi, diğer tüm sevgilerin kaynağıydı.

Rosalind, açık tenime allık sürmeyi bıraktı. "Rune'u mu düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

"Hayır," dedim, ellerim şimdi titriyordu - sevgi, korku, keder ve umutla. "Snow'u düşünüyorum. Onunla tanışmanı sabırsızlıkla bekliyorum."

Rosalind'in yüz hatları beni korkutan bir şekilde sertleşti. Sessizce makyajımı yapmaya devam etti ve kısa süre sonra gücümün çoğu geri geldi. Durian'ın acımasız saldırıları ve bir spor çantasına tıklılmanın etkisiyle vücudumun her yeri hala ağrıyordu

saldırıları ve bir spor çantasına tıklımdan dolayı hala her yerim ağrıyordu, ama en azından düşmeden ayakta durabiliyordum.

Aynada yepyeni bir insan gördüm. Mavi gözlerim buz gibi saçlarımla uyumluydu ve beni kış tanrıçası gibi gösteriyordu. Rosalind yorgunluğumu ve şişkinliğimi ustaca gizlemişti, geri kalanını da succubus güçlerim halledebilirdi. Durian onu yenilgiye uğrattıktan sonra, bilinçli olarak büyümü yeniden uyandırdım. Kaleden çıkmıştım. Özgürlüğe o kadar yakındım ki, kurumuş dilimde tatlı ve serin tadını hissedebiliyordum.

"Seninle gelemem," dedi Rosalind aniden.

Donakaldım. "Neden?"

Onu ikna ettiğimi sanıyordum. Neden hala onu sadece eğlence için yanlarında tutan bu vampirlerle yaşamaya devam ettiğini anlamıyordum. Ya da daha kötüsü, gelecekteki bir hile için. Onların ona koruma sağladığını düşündüğünü biliyordum, ama Rune ve dönüştürülmüşlerin ona karşılığında hiçbir şey vermesi gerekmeden aynı şeyi sağlayacağını açıkça belirtmiştim.

"Tanıdığın şeytan, tanımadığın şeytandan iyidir," dedi. "Klişe, ama doğru."

Ona sinirlenmemeye çalışarak, taburede dönüp ona baktım. "Bu durumda bunun gerçeklerden uzak olduğunu garanti edebilirim. Dönmüşlere güvenmeyi unut. Bana güvenmiyor musun?"

Rosalind'in gözleri benimkiler arasında gidip geldi. Asla bulamayacağı bir şeyi arıyordu. Korku, muhakemesini gölgelediği sürece bulamayacaktı.

"Onlara yardım edeceğine söylemiştin — diğer kölelere.

Ama bunun yerine sadece kendini kurtarıyorsun," diye bağırdı Rosalind.

Kalbim sıkıştı ve midem suçluluk duygusuyla burkuldu. "Durian beni yavaş yavaş öldürürken onları kurtaramam. Ben gizli bir succubus'um, cadı ya da vampir değilim. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki bedenim insan bedeni." Bacaklarıma baktım, kasları erimiş, izler ve morluklarla kaplıydı. Durian zihnimi mahvettiği kadar bedenimi de mahvediyordu. Her şeyim küçülüyordu. "Ölürsem hiçbir şey yapamam. Vücudum pes etmezse, zihnim sonunda pes edecek. Onlara, tüm kölelere ve Valentin'e yardım etmenin bir yolunu arıyorum."

"Biraz abartılı değil mi?" Rosalind'in sesinde bir alaycılık vardı ve bu benim dudaklarımı titretmişti.

Kendimi ihanete uğramış hissettim. Şu anda onun gerçek niyetini anlayamıyordum ve ihanetten daha kötüsü, kaçışımı engelleyebileceği endişesi beni rahatsız ediyordu. Bu durumu yanlış mı yorumlamıştım?

"Belki," diye tersledim ve ayağa kalktım. "Ama ben her gün işkence gören ve saldırıya uğrayan bir köleyim ve uykumda kaçmak yerine, bütün gece boyunca hayaller ve kabuslarla boğuşuyorum. Ben yavaş yavaş aklımı kaçırırken, sen prenses muamelesi görüyor ve istediğini yapıyorsun. Bu yüzden, karakterim hakkındaki yargını kibarca reddediyorum."

Rosalind güldü, acı, normalde güzel olan yüzünü neredeyse tanınmaz hale getirdi. "İşte bu. Hala hayatımın bir masal olduğunu düşünüyorsun. Beni bir arkadaş olarak görmüyorsun. Beni, tıpkı o kadar nefret ettiğin vampirler gibi, yararlı olduğum için görüyorsun." Dudakları kıvrıldı. "Bu arada, nefretin nasıl gidiyor? Kaç düşmanla yatıyorsun? Sayısını unuttum."

"Siktir git." Acı ve öfkeyle titredim, bu kadar korkunç bir şekilde yanlış anlaşılmanın bıçak gibi saplanan acısı.

Sonra, yanlış anlaşılma hissiyle ilgili o düşünceyi tekrar düşündüm ve bakışlarım yumuşadı.

"Özür dilerim," dedim, ikimizi de şaşırtarak.

Rosalind'in gözlerinde şaşkınlık belirdi.

"Yanlış anlaşıldığını hissediyorsun. Hayatının mükemmel olmaktan uzak olduğunu biliyorum, bu yüzden seni ondan kurtarmaya çalışıyordum. Birbirimize tamamen güvenmek zorunda değiliz, ama tanrım, Rosalind. En azından ikimiz de, doğduğumuzdan beri ve her gün bize verilen inkar edilemez boktan kartlarla elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığımızı kabul edebilir miyiz?"

Gerçekliği yeniden olduğu gibi gördüm. Rosalind, tüküren bir engerekten yaralı, korkmuş bir köpeğe dönüştü. Yere baktı, yüzündeki öfke kayboldu.

"Sen benim arkadaşımsın. En azından benim açımdan," dedim.

Yüksek tiz bir *hmmph* sesi çıkardı. Benden uzaklaşıp, koyu renkli çiçek desenli duvar kağıdının olduğu duvara döndü. "Erkeklerin duvarlara yumruk atma dürtüsünü şimdi anlıyorum." Diye homurdandı. "Senden nefret ediyorum, Scarlett."

"Ben de seni seviyorum, Rosalind."

Birkaç derin nefes daha aldı ve omuzlarını yavaşça gevşeterek rahat bir pozisyona getirdi. Yumruklarını açtı.

Bana döndü, gülümseme dürtüsüyle mücadele ediyordu. "O aptal erkeklerle oyun oynadığını biliyorum. İyi olduğunu biliyorum. Benden çok daha iyisin. Beni güvensiz hissettirdiğin için sana zarar vermek istiyorum."

Gülümseyerek başımı salladım. "Eğer yardımı olacaksa, sen de beni güvensiz hissettiriyorsun. Kendinden çok emin ve özgüvenlisin, güçlerini kullanmakta mükemmelsin. Köleler bile seni seviyor, oysa çoğu beni nefret ediyor. Tıpkı diğer kadınların hayatım boyunca beni nefret ettiği gibi."

Konuşurken kulüp kıyafetlerimi giydim. Ne yazık ki, hala zamanımız kısıtlıydı.

"Öğreneceksin tatlım," dedi Rosalind yumuşak bir sesle. "Yakın zamanda ölmeyeceksin. Yeteneğini geliştirmek için dünyanın tüm zamanı senin. Bir gün, beni geride bırakacaksın. Zaten birçok alanda *öylesin*. Doğal görünen her şeyi mükemmelleştirmek için yıllarımı harcadım. Acımasız kıskanç kızların ve aptal erkeklerin kötücül kıskançlıklarından kaçınmanın yollarını bulmak da dahil."

Aynada kendime baktım. Yıldızları andıran minik kristallerle süslenmiş, koyu mavi renkli, tam bir iç çamaşırı seti giyiyordum. Üstümde, omuzlarımdan düşen ve uyluklarımin üstüne kadar uzanan, şeffaf, mavi tül bir elbise vardı. Vücudum morluklar, çirkin bıçak ve ısırık izleriyle kaplı olmasaydı, belki kendimi güzel hissederdim.

Artık kendi vücudumu tanıyamıyordum.

"Zaten içeride birine ihtiyacın var," dedi Rosalind. "Yardım etmek istiyorum."

Aynada göz göze geldikten sonra onu kucakladım. İlk başta, tıpkı benim eskiden olduğu gibi, biraz gergindi.

"Sana inanıyorum."

Onu yavaşça bıraktım ve yüzü, nazik bir akıntıya eriyen buz gibi, güzel bir şekilde savunmasız görünüyordu.

Sarışın bir saç telini yüzümden çekip aldı. "Hadi, dövmeli seksi erkeğine geri dön."

BLACK SAPPHIRE GERÇEKTEN de günah yuvasıydı. Rosalind'in sadece öfkesini dışa vurduğunu bilsem de, uyuşturulmuş bir insanla göz göze geldiğimde midemde bir suçluluk hissi duyuyordum. Bu ölümlülerden kaç köleydi? Üçte ikisi mi? Daha fazlası mı?

Köle olmasalar bile, kaç tanesi ayık, akli başında ve gerçekten rıza gösteriyordu? Çok azı, diye düşündüm.

Sarayda olduğu gibi, buradaki enerji de, onun kolektif arzusundan beslenebilme yeteneğime rağmen baskıcıydı. Bu büyü, damarlarımda iyi, temiz bir baştan çıkarmadan elde ettiğim kadar iyi hissettirmiyordu. Odanın seks ve şiddetini içime çekmek için bile zulümden yararlanıyordum.

Brennan ve Kole'yi terk etmek istesem de, Rune'un ölümlü gözlerinin aradığı kişilerin onlar olduğunu biliyordum. Rune'un onlara beni de tarif ettiğinden emindim, ama hedeflerimin yanında kalmak, kurtarıcılarımın aradıkları kişinin ben olduğumdan emin olmalarının tek yolu.

Zengin ve güçlüler için ayrılmış bu özel bölümde, insanlar kürk halılar üzerinde birbirlerine sarılmışlardı ve vampirler gruplar halinde toplanarak sohbet ediyor ve birlikte besleniyorlardı. Yüksek sesli müzik mekanı dolduruyordu ve gözümün ucuyla şehvetli dansları görebiliyordum. Komşu odadan kahkahalar ve sohbet sesleri geliyordu. Kapıdan bir göz attığımda, vampirler etrafta toplanmışken, insanları sadistçe yarışmalarda birbirlerine düşürdüklerini fark ettim. Cinsel saldırının ilk belirtisini gördüğümde, gözlerimi başka yöne çevirdim.

Yine, suçluluk duygusu midemi bulandırdı ve Isabella'yı düşündüm. Onun hakkında çok çelişkili duygular besliyordum. Benim yaşadığım aynı korkunç şeyleri onun da yaşadığını bilmek kalbimi parçalıyordu. Aynı zamanda, onun maruz kaldığı istismar ve ihmalin gerçek yüzünü görmeye başlamıştım. Kin, suçluluk, utanç ve keder kalbimde karışık bir karmaşa oluşturuyordu.

Rosalind'in koluna girmiş, kulüpten geçerken onu aradım. Sınırlar kapandığına göre Rune, Isabella'yı aramaktan vazgeçmiş miydi?

Bir grup vampir erkek konuşmayı kesti ve gözleri hemen bize çevrildi. Küstah bir havaya ve hak etmedikleri servetin acımasızlığına sahip oldukları belliydi.

İçlerinden biri bir anda önümde belirdi. "Siz iki güzel yaratık, kimsenin yanında olmadan ne yapıyorsunuz?"

"Refakatçimize geri dönüyoruz, Lord Brennan," dedim kararlı bir sesle.

Adamın çenesi seğirdi ve bir adım geri attı. Sağ tarafımızı işaret etti, orada bir bar ve birkaç dinlenme alanı vardı, vampirler zeminin her santimini kaplamıştı.

"Teşekkürler," dedi Rosalind neşeye ve adam yanıt olarak hırladı.

Rosalind ve ben onları bulduğumuzda, çocuklar ayakta duran bir masada derin bir sohbe dalmışlardı. Parlak mücevherli bir elbise giymiş bir garsonla sohbet ediyorlardı ve konuşurken onun her iki bileğinden de içki içiyorlardı. Tutkulu görünüyorlardı, ama ateşli değillerdi. Brennan geniş bir gülümsemeyle gülümsedi ve Kole büyülenmiş gibiydi.

Eğimi güçlendiren taktiklerim, kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet yaratmıştı. İşimden memnun kalmıştım. Normalde bu düzeyde bir dostluk kurma şansı olmayan iki güçlü adamı birbirine bağlamıştım. Sürekli genişleyen ve güçlenen etki ağımlı dünyayı kurtarmak için nasıl kullanacağımı *tam olarak* bilmiyordum, ama ezilmiş bir köle olarak bile büyümün güçlü etkilerini inkar edemezdim.

En güçlü halimde neler yapabilirdim?

Incubi ve succubi, fark edilmediklerinde bütün rejimleri yıkmışlardı...

Rune'un sözleri yine gölge parçaları gibi beynimde dolaşıyordu.

Brennan beni fark ettiğinde, kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Kole kaşlarını çattı ve Rosalind hemen temas kurarak Kole'nin dikkatini bizden kendisine çekti.

Brennan'ın parmakları Durian'ın karnıma açtığı taze yaralara saplandı ve ben acı içinde kıvrandım.

"O seni hak etmiyor," dedi Brennan, nefesinde iksir kokusu vardı. Bana acı verdiğini görmesine rağmen elini gevşetmedi. "Hiç sana zevk veren bir şekilde dokundu mu?"

Yüzümdeki rahatsızlık ve tiksintiyi, gözlerimde biriken hüznü taklit etmeme gerek yoktu.

"Hayır," dedim.

En son zevk aldığım, kendi arzumdan bahsetmiyorum bile, Rune beni sahiplendiği zamandı. Bana sonsuza kadar süreceğini söz vermişti. Ve o söz kırılmaz, sonsuz, kader gibi gelmişti. Aşk hikayemizin içinde yaşamayı özlüyordum.

Onun kollarında uyanmayı ve hiçbir erkeğin beni bir daha incitemeyeceğine ya da dokunamayacağına inanmayı özlemiştim. Bana en acımasız coşkuyu ve en tatlı işkenceyi yaşatan işkence görmüş, güzel canavar dışında hiçbir erkek.

Kole ile göz göze geldim. Dikkatli olmam gerekiyordu. Durian'ın sarayındaki konumumu uzaktan korumak için, bu adamların benim bilgim ve isteğim dışında Rune'a geri götürüldüğüme inanmaları gerekiyordu.

Yüzüm rahat bir mutlulukla doldu. "Bu eğlenceli geceyi düzenlediğiniz için ikinize de teşekkür etmek istiyorum." Sanki gerginmişim gibi ayaklarımın üzerinde sallandım, onların sempatisini çekmek için. "Hangisini tercih edersiniz? Dans mı? Yoksa... aşağıda mı?"

Brennan ve Kole birbirlerine bir bakış attılar, sonra ikisi de gözlerini bana dikip, sevincimi ve minnettarlığımı zevkle izlediler. Beni daha önce hiç vermediğim bir şekilde elde etme vaadi... Asla vermeyeceğim bir şekilde.

"Burayı neredeyse hiç görmediniz," dedi Brennan. "İkiniz de görmediniz." Kole'ye başını salladı. "Şöyle yapalım..."

Yakınlardan gelen bir çığlık, kaosun güzel senfonisinin ilk notasıydı. Korkmuş gibi davrandım, ama aslında sadece rahatlamıştım.

"Yangın!" diye bağırdı arkamızdan biri.

Sağ tarafımızdaki bir grup adam kavga etmeye başladı. "Casus! Biri yardım etsin!"

Brennan ve Kole'ye baktım, ikisi de göğüslerini şişirip önüme geçtiler.

"Onunla kal. Ben ne olup bittiğine bakacağım," dedi Brennan, Kole'ye. Casus sözü geçince kulakları dikilmişti.

Ama Brennan uzaklaşır uzaklaşmaz, gürültü yeni boyutlara ulaştı. Yanımızdaki bara şiddetli bir rüzgar esti,

bardaklar duvarlara ve yere çarparak her yere cam parçaları saçıldı.

Rosalind ve ben eğilip başlarımızı koruduk. Neyse ki çoğu parçalar diğer yöne uçmuştu.

"İyi misin?" diye sordum ona.

Kole dönüp bana aynı soruyu sordu, Rosalind'in varlığını tamamen görmezden geldi.

"Evet," diye fısıldadı Rosalind ve ben de başımı sallayarak onayladım.

Daha fazla vampir savaşa katıldıkça çatışma daha da şiddetlendi. Odanın diğer ucundaki Brennan'ın gözlerine baktım, yüzü şaşkınlıkla buruşmuştu.

"Arkanızda!" Brennan bize, Kole'ye bağırdı.

Çok geç. Kafama siyah bir kumaş geçirildiğinde görüşüm karardı.

Çırpındım. Bunlar iyi adamlardı, değil mi?

Değil mi?

Rosalind yanımda çığlık attı ve kendimi havaya kaldırılıp bir omzun üzerine atıldığını hissettim. Bu, ağrıyan uzuvlarım ve çeşitli yaralarım için harikaydı.

Bu, acı, duygusal yoksunluk ve kötü muameleyle dolu uzun bir gündü.

Ve bu hiç de hoş bir şey değildi.

Soğuk hava çıplak tenime değdiğinde, tekrar rahatladım. Kaçırıldığımdan beri ikinci kez dışarı çıkmıştım.

Birkaç dakika sonra, dik oturtuldum ve başlığım çıkarıldı. Rosalind yanımdaydı ve önümüzde kurt sürüsü dövmeleri olan iki kaslı adam duruyordu.

Jaxon'ı düşündüm.

"Sen Scarlett misin?" diye sordu içlerinden biri, beni işaret ederek. Omuzlarına kadar uzanan kahverengi saçları ve meyveyi kesebilecek kadar keskin çenesi vardı.

Başımı salladım. "Evet."

Bunlar iyi adamlardı.

"Sen de arkadaşı mısın?" Diğeri Rosalind'i işaret etti. Siyah saçları kısa kesilmişti ve yırtık beyaz gömleğinin altından kasları belirgindi.

Rosalind onu baştan aşağı süzdükten sonra başını salladı, yüz hatları şehvetli bir ifadeye büründü. O ise hiç aldırış etmedi. Kafasını salladı ve homurdandı.

"Sırt üstü yatın ve sıkı tutunun," diye bağırdı ilki, omzunun üzerinden geriye bakarak. Uzakta duman yükseliyordu. Gözden uzak bir ara sokaktaydık, etrafta başka kimse yoktu. Açlıktan ölen vampirlerin bulunduğu bir bölgede iki succubi varken, bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Ben olanları sindiremeden erkekler dönüşmeye başladılar. Gömlekler ve pantolonlar yırtıldı; şişkin kaslar nabız gibi atıyor, geriliyor ve kıllar çıkıyordu. Gözlerimi kırptım ve ağzım açık kaldı. Jaxon'ın dönüşmesini sayısız kez görmüştüm, ama yine de her seferinde hayranlık duymadan edemiyordum.

Bulunmuştuk. *Dışarıdaydım*. Rune'un adamlarıyla birlikteydim. Saraydan, Brennan ve Kole'den uzaktaydım. Titriyordum, bunun Durian'ın acımasız vizyonlarından biri ya da naif bir rüya olmasından endişeleniyordum.

İki dev kurt yere çöktü. Tereddüt ettiğimizde, içlerinden biri hırladı.

Rosalind gözlerime baktı ve omuz silkti. Sürpriz bir şekilde, ben diğer kurtun üzerine tırmanırken o bir kurtun üzerine atladı.

Her şey çok hızlı oldu. Bacaklarım güçlü kasları ve kalın gri kürkü sardı, kollarım ise kurtumun sırtını kavradı. Bir anda, iki succubi dev kurtların sırtında Hatham sokaklarında geziniyordu.

Sınırlara doğru gittiğimizi anlamak için coğrafya bilgisine ihtiyacım yoktu.

SCARLETT

"Gelmeyeceğini söylemiştin!" diye Rosalind'e bağırdım, kulak zarlarımızı yırtan rüzgâr ve dev kurtların inanılmaz hızıyla yarışarak.

Hayatımız pahasına tutunuyorduk. Şehir gözümüzün önünden hızla geçerken başlarımız birbirine doğru eğildi.

"Gelmeyecektim! Ama onlar çok seksiydiler! Hayır demek bana çok zor geldi

hayır demek zor geldi!"

Altımdaki kurt homurdandı. Kahkaham bastırıldı.

rüzgârla. O kadar çok güldüm ki ağladım, gözyaşlarım yanaklarımdan gri kürk battaniyenin üzerine damladı.

Rosalind, belki de endişeli bakışları olmadan histerik bir şekilde ağlamam için bana mahremiyet sağlamak amacıyla arkasını döndü. Başımı kaldırıp kurtlarımızın ara sokaklarda ve yan sokaklarda ustaca hareket etmelerini izledim. Ara sıra, şaşkın bir veya iki vampir görürdük, ama şimdiye kadar hiçbiri kavga çıkarmak için yeterince umursamamıştı.

"Scar, kendini gizle!" dedi Rosalind. "Ne olur ne olmaz!"

Bu da Rosalind'in bana öğrettiği bir başka şeydi. Güçlerimi kontrol etmek, kendimi bilinçli olarak daha az çekici hale getirebileceğim, yayılımı dışarıya doğru itmek yerine kapatabileceğim anlamına geliyordu.

Yükseliyormuşum ve düşüyormuşum gibi hissediyordum. Tamamen özgür hissedemiyordum. Nyx'e gelene kadar. Ve o zaman bile, bir daha gerçekten güvende hissedebileceğimden emin değildim.

Bu düşünce yıpranmış ve hırpalanmış kalbime kazındı. Ya bir daha *kendim* gibi hissetmezsem? Ya bedenim bana aitmiş gibi hissetmezsem?

Bunlara odaklanamazdım. Şu anda kalmalıydım. Sınırı geçtikten sonra kendime acıyabilirdim.

O anda duydum — ateş kuşunun çığlığını. Kurtlarımız durmadı.

Keskin bir dönüş yaptık ve acı çeken uyluklarım, kurtumun yanından uçup gitmemek için sıkıca kenetlendi.

Hatham'ın en büyük yeşil alanı önümüzde uzanıyordu: bahçesi ve mezarlığı olan bir park. Bulunduğumuz yerden, uzaktan çatışmanın gürültüsünü duyabiliyordum, yüksek binaların arasında gökyüzüne doğru sihirli ışıklar fırlıyordu.

Ateşkes iyi gidiyor gibi görünüyordu.

Gökyüzünü taradım, ama hava bulutluydu ve başka bir ses duymadım. Muhtemelen yakınlarda ateş kuşu ahırları vardı.

Talomon'a acı verici derecede yakındık. Karanlık çeşmelerin, Lillian heykellerinin ve yapraksız ağaçların yanından geçiyorduk. Rosalind'e baktım ve onun sıcak kahverengi gözlerinde gördüğüm saf korku kalbimi sızlattı.

Talomon, Hatham'ı Aristelle'in kalbinden ayıran, dönüştürülmüşlerin kontrolündeki sınır bölgesi idi. Aristelle'in kalbi ise çoğu ölümlü ve dönüştürülmüşlerin yaşadığı Lumina, Nyx ve River bölgelerinden oluşuyordu.

Uzakta mavi bir işaret ateşi gördüğümüzde, kurtlarımız oraya doğru yöneldiler.

Büyük bir meydana vardık ve hızımızı yavaşlattık. Arnavut kaldırımları çatlamış, kararmış ve sokaklardan sökülmüştü. Her yer molozlarla doluydu. Binalar yıkılmış ya da ciddi şekilde harap olmuştu. Sokak, ateş kuşlarının iniş pisti olarak kullanılabilecek kadar genişti. Ortada, sağ kolu ve başı eksik, tahrip edilmiş bir Lillian heykeli duruyordu.

Bu fırsatı değerlendirerek, zaten yarısı takılı olan peruğumu tamamen çıkardım ve gerçek saçlarımı tokalarından ve bağlarından çözdüm.

Lillian'ın iki yanında iki büyük cadde çatallanıyordu. Alev sağdan, bir zamanlar güzel olan dış süslemeleri yarısı yıkılmış iki sıra uzun, beyaz binanın arasından gelmişti. Kurtum, düşmüş bir aslan başı ve gargoyle'un üzerinden atladı.

Uzaklarda bir vampir ordusu kavga ediyordu. Arkalarında, yarı saydam kırmızı bir enerjiyle titreyen puslu bir büyülü kalkan parıltıyordu.

enerjiyle titriyordu.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Kaç tanesi dönüşmüştü, kaç tanesi doğmuştu? Bu planlanmış mıydı, yoksa başımız belada mıydı?

Bu geçerli endişeler üzerinde durmaya vaktim yoktu, çünkü solumuzdaki binaların arkasından aniden bir ateş kuşu belirdi. Pençeleri keskindi, ateşli gözleri savaşçıydı.

Ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşaldı.

Rosalind gözlerime baktı, yüzü her zamanki solgunluğundan on kat daha solgundu.

Durian ve Brennan. Bize doğru gelen biniciler onlardı.

Şiddetli bir rüzgar bize çarptı ve kurtlarımız hırladı. İlerlerken tepki verdiler. Öne baktım, doğal olarak oluşan bulutlardan çok daha alçakta, karanlık bir kasırga çalkalanırken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Boynum, görünmez bir tasma gibi yanıyordu.

Gölgeler dönmeye başladığında, yer gürledi ve havada kan kadar yoğun bir güç hissedildi.

Kulakları sağır eden bir patlama, kavga eden vampirleri dağıttı, bazıları büyüyen kasırga tarafından acımasız bir mesafeye fırlatıldı. Karanlık alan tüm hareketi sardı ve Talomon'u görüş alanından gizledi.

Bir adam gölgelerin içinden çıktı, doğaüstü rüzgarlardan hiç etkilenmemişti.

Elleri rahatça ceplerinde duruyordu. Gözleri saçları kadar koyu renkteydi ve gözlerine baktığımda, yoğunluğu beni delip geçti. Kömür rengi, zarif bir kıyafet giyiyordu. Ama hiçbir şey onun dövmeleri, ölümcül oniks bulutu kadar zifiri siyah değildi.

O karanlık bir tanrıydı, bu dünyaya ait olmayan bir varlıktı.

Vücudum korkudan titriyordu, yüzündeki acımasız soğukluğu fark etmiştim. Ama ruhum, o kendinden emin, yıkıcı sırtışına çekilerek onun ruhuna uzanıyordu.

Rune'dan gözlerimi ayırdığımda, ateş kuşunun pençelerini uzatmış bir şekilde keskin bir şekilde alçaldığını gördüm. Durian'ın gözleri hiç bu kadar öfkeli görünmemişti.

Düşün lan, Scarlett.

Hayır. Düşünmeye zaman yoktu, sadece içgüdülerim vardı.

Ateş kuşuna elimi uzattım. Rolümü sürdürmek zorundaydım. Her iki sonuçta da hayatta kalmamı garanti eden tek yol buydu. Ne olursa olsun, succubus oyunlarımın devam etmesini sağlamak için oyunda kalmam gerekiyordu.

Sadece üç saniye sürdü, gözlerimin Durian'dan Brennan'a kayması için zar zor yeterli bir süre, sonra gölge sarmaşıkları zavallı ateş kuşunu sardı ve geri çekti. Brennan ve Durian'ın gemiden ustaca atlamaları da aynı süreyi aldı, böylece kuş arkalarındaki bir binaya çarptı. Küçük bir nesne insanüstü bir hızla bize doğru uçu, metalden yansıyan ışık. Uzakta daha fazla ateş kuşu çağırıyordu.

Yanımda, Rosalind içimi burkan bir ses çıkardı. Bu ses, çığlık ile nefes nefese kalmak arasında bir şeydi, sanki ciğerlerindeki tüm hava bir anda boşalmış gibiydi. Kurtum birden durdu ve inlemeye başladı.

Rosalind yere düşmüştü, karnına bir hançer saplanmıştı. Nefes nefeseydi, kafası karışık bir şekilde güzel yüz hatları gerilmişti. Kurt elini itti ve sonra bana baktı.

Ben beceriksizce yere atladım. "Onu bırakamazsın," diye fısıldadım. "Onu bırakamayız." İleri adım attım, ama kurtum hırladı ve beni korkuttu. Birisi - Rune olduğunu düşündüm - uzaktan bir emir bağırdı, ama ne dediğini anlayamadım.

Vampir hızıyla, Durian ve Brennan bir anda önümde durdular ve Rune de arkamda aynı mesafedeydi. Kurtlar koştular.

Rosalind'in yanına diz çöktüm. Bana bakarak hızla gözlerini kırıştırdı. Sadece tek bir kelime söyledi.

Git.

"Bir adım daha atma!" Brennan, Rune'a bağırdı ve sırtımda bir rüzgar hissettim.

"Hayvan açıkça efendisinin yanında kalmak istiyor," diye tükürdü Durian. "Adamlarım bekliyor..."

"Senin sızlanmalarından ve anlamsız sözlerinden bıktım. Artık buna tahammül edemem," dedi Rune, sesi buz gibiydi.

Boynum daha da ısındı. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü.

Brennan ve Durian'a bulanık bir bakış attım. "Neden? Neden ona zarar verdiniz? O yanlış bir şey yapmadı, ikimiz de kaçırıldık." Korku içindeyken bile yalan söylemeye ve manipüle etmeye devam ettim. Sahip olduğum tek silahı kullanmaya devam ettim.

"Iskeledim," dedi Durian, elini küçümseyerek sallayarak. Dudakları kıvrıldı. "Efendine bu şekilde konuştuğun için ağır bir şekilde cezalandırılacaksın, işe yaramaz fahişe."

"Ne dedim ben lan?" diye bağırdı Rune. Temeller çöktü, hava karardı ve çığlık atan gölgeler sel gibi üzerimden geçip Durian ve Brennan'a çarptı. *"Senin. Pis. Sözlerini. Daha. Fazla. Duymak. İstemiyorum."*

Rune'un sesi, sanki Hatham'da doğan herkese, ya da belki de alemdeki her varlığa sesleniyormuş gibi yankılandı.

Durian ve Brennan'ın altındaki zemin çürüdü. Rune'un gölgelerin saldırısı arasında onları göremedim, sanki ölüm ve boşluk tarafından yutulmuşlardı. Yakındaki binalardan cam ve molozlar düştü. Bir yaratık gökyüzünden süzüldü. Rosalind'in gözlerindeki ışık söndü. Son bir kez *"devam et"* diye mırıldandı, sonra ağzından bir çizgi kan aktı ve yüzündeki kaslar gevşedi.

Gökyüzünden yağmur gibi yağan ve sokakları dolduran kan değildi. Öfkeydi. Benim ve Rune'un öfkesi, ruhlarımız gibi birbirine karışmış, köyümüzdeki devasa kökler gibi.

Güçlü eller beni yakalayıp Rosalind'in hareketsiz bedeninden uzaklaştırdığında çığlık attım. Vücudum bir kez daha isteğe göre hareket ettirilen bir oyuncak bebek haline gelmişti. Midem düğümlendi ve bacaklarım sert, sürünge derisi gibi bir şeye basıyordu. Karanlıktan başka bir şey göremiyordum. Çırpınıp durdum ama çok sayıda kol beni sabit tuttu, tutuşları sıkı ama nazikti.

"Şşş, bebeğim," diye bir ses kulağıma fısıldadı, nefesi serin ve gıdıklayıcıydı.

Bebeğim. Evcil hayvan değil, fahişe değil, değersiz bir orospu değil. "Güvendesin," dedi Rune.

Titredim, Rune'un saatlerce sosyopatik bir sessizlik içinde bana işkence ettiği görüntülerini gözlerimden silmeye çalıştım.

"Neden hiçbir şey göremiyorum? Senin gerçek olduğunu nasıl bileceğim?" Sesim vücudum kadar şiddetli titriyordu ve Rune'un şekli

sertleşti, parmakları saçlarımı yatıştırıcı bir şekilde okşadı.

"Gölgelerim. Yeterince uzaklaşana kadar Durian'ın görüşlerinden bizi gölgelerimle koruyorum. Onun güçlerinin bir mesafe sınırı var."

Karanlık kısa sürede dağıldı ve ben, bir caddeyi kaplayan çürümüş, harap bir arazide, kolları havada diz çökmüş iki adamı aşağıdan izledim. Brennan, savunma büyüsüyle kendini ve Durian'ı korumuştı.

Rosalind'i sanki hiçbir şey değilmiş gibi öldürmüşlerdi. Durian bir kurdu hedeflemişti.

Hıçkırarak ağladım.

"İyisin. Güvendesin. Seni kazara sıkarak öldürmemek için oldukça çaba sarf ediyorum," dedi Rune, sesinde alışılmadık bir duygusallık vardı.

Etrafımızda başka gölge kuşları belirdi ve Mason ile Uriah'ı kendi yaratıklarının üzerinde gördüm. Aynı yarı saydam kırmızı büyü, başka bir dönüşmüşün avucundan yayıldı, sanki koruyucu bir sınır oluşturunmuş gibi.

Talomon'daydık. Ben

Rune'un

kollarındaydım.

Rosalind'i katliama sürüklemiştim.

"Yaralandın mı, lütfen söyle, Küçük Alev? Seni zorlamak istemiyorum. Benimle konuşmak zorunda değilsin. Sadece acil şifaya ihtiyacın olup olmadığını söyle."

Bana taktığı takma adı kullanmasıyla biraz rahatladım.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. Beni duyup duymadığından emin değildim. "Rune," diye fısıldadım, yine hıçkırarak, gövdem etrafındaki gölgelerinin garip, ipeksi cildini hissetmek için uzandım, yontulmuş kolları beni göğsüne bastırıyordu.

Dokunduğumda Rune titredi. "Merhaba, bebeğim." Nefesi düzensizdi, vücudu gücünü kullanmanın yorgunluğuyla titriyordu. "Buradayım. Buradayım ve seni seviyorum. Buradayım ve sen güvendesin. Bir daha asla güvensiz olmayacaksın."

RUNE

Scarlett, onu son gördüğümünden beri bir şekilde daha da zayıflamıştı. Brennan ve Durian'la yüzleştğinde, inanılmaz derecede küçüktü. Durian'la biraz daha zaman geçirse, ne kadar güçlü olursa olsun, kesinlikle zayıflayacağını biliyordum.

Patlamamın yarısı bunun içindi. Ona yaptıklarını görmek. Derisinin her yerinde iğrenç morluklar ve taze yaralar. Kışın ortasında olmasına rağmen, vücudu neredeyse çıplaktı. Soğuğu bile hissetmiyor gibiydi, fiziksel varlığından her zamankinden daha fazla kopmuş gibiydi.

Öfkemi son damlasına kadar serbest bırakmamın diğer yarısı ise Scarlett'in Durian'a uzanma şekliydi. Durian'ın, onunla birlikte olmayı tercih edeceği yanılgısına kapılarak, yeniden yakalanması durumunda hayatta kalacağını garanti ediyordu. Brennan'ın yanılgısına da, açıkça.

Küçük Alevim artık onu kurtarmama, onu mükemmel, güzel kalbine sahip olan canavardan koruyacağıma güvenmiyordu.

Artık bana inanmamak için her türlü hakkı vardı.

Ama Durian'ın ona bir kez daha iğrenç sözler söylemesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdim. Onun gözleri önünde arkadaşını öldürdükten sonra ona işe yaramaz fahişe dediğinde, kendimi kaybettim. Sadece unutkanlık ve en derin, en açgözlü öfke görüyordum. Durian'ı bir şehit yapıp onu orada öldürsem de umurumda olmazdı. Brennan'ın kalkanını kırmak ve ikisini de yok etmek için gücümü tükettirdim, onun yolda desteği olduğunu bilmesem. Savaşın ilk

savaşı başlatarak onun hayatını tehlikeye atmak istemiyordum. Scarlett'in kurtarılması her zaman bir tahliye olacaktı. Kanlı bir tahliye, ama yine de. Mümkün olduğunca hızlı ve verimli bir şekilde girip çıkmak. Yolda olabildiğince çok doğmuşları öldürmekten zevk aldım ama. Krallık soru sorarsa, doğmuşların denenmiş ve kanıtlanmış *meşru müdafaa* gerekçesini kullanırdım.

Ateşkesi siktir et. En fazla, omurgasız bir saray mensubundan yarım yamalak bir ceza alacağımı bildiğimde hiç umursamadım. Valentin kendi başınaydı. Her zaman öyleydi. Pervasızca hareket etmeye niyetim yoktu, ama sınırdaki tüm bir doğuştan gelen kampı yok etmek ve Brennan ile Kole'yi adamlarının önünde etkili bir şekilde hadım etmek? Paha biçilemez. İntikam ve adalet oyununda fazlasıyla adil.

Scarlett, Nyx'e doğru uçarken kısa süre sonra sessizleşti, ara sıra hıçkırarak ağladı, ama çoğunlukla onu sıkıca tutarken bana sarıldı. Küçük vücudu benim kollarımda daha zayıf ve daha inceydi ve bu beni öfkeyle dişlerimi gıcırdatmaya itti.

Ama öfkemi bu andan itibaren bencilce saklayacaktım ve mümkün olduğunca kendime saklayacaktım. Scarlett'in onu seven adamın güvenliğine ihtiyacı vardı. Kıskaç Tanrısının gazabına değil.

İndiğimizde, Scarlett'i Millie'nin sırtından dikkatlice indirdim. Gözlerime baktığında irkildi.

"Üzgünüm," dedi.

"Sorun yok, tatlı kız. Sen iyisin."

Onu sakinleştirdikten sonra geri çekildim ve diğerlerinin gölge kuşlarından atladıklarını fark ederken ona biraz alan bıraktım. Önümüzdeki Gotik kaleye baktı.

Ona dokunma, onu kollarımın arasına çekme dürtüsüyle mücadele ettim. Gözlerim yine onun gözleriyle buluştu ve tahmin edilebileceği gibi o büyüleyici mavi gözlerin içinde kendimi kaybettim. Gözleri, kalenin arka girişine giden yolu aydınlatan cadı ışıklarını yansıtarak parılıyordu.

Klanım bizi yalnız bırakmak için iyi bir içgüdüye sahipti. Mason ve Uriah yanımdan geçerken sadece başlarını salladılar.

Scarlett'in yanaklarından sessizce gözyaşları akıyordu. Benden çok korkmuş görünüyordu ve ben de onun kaçmak üzere olduğundan yarı yarıya korkuyordum.

Bunun yerine, hızla göğsüme atladı. Ve bu hareket içimde bir şeyi kırdı. Ya da belki de

bir şeyi gevşetmişti.

Denemeseydim, gölgelerimin onun üzerine sürünmesini engelleyemezdim. Bir elim başının arkasında, diğeri sırtının üst kısmındaydı. Yıllar ya da saniyeler sürmüş olabilecek bir süre boyunca bu şekilde kilitlendik. Biz bir bütünün iki yarısıydık, her yaşamda ve her dünyada birbirini bulmak için yaratılmış iki ruhtuk.

Beni bir daha asla terk etmeyecekti. Bu dünyada Scarlett'imın gidebileceği, onu bulup ait olduğu yere geri getiremeyeceğim hiçbir yer yoktu.

Haftalarca oksijensiz kaldıktan sonra nihayet tekrar nefes alabiliyormuşum gibi hissettim. Onun güvende olduğunu, ona zarar verenlerden uzak olduğunu bilmek, benim için diğer hiçbir şeyden daha önemliydi.

Geri çekildim, ellerim artık geniş avuçlarımla yüzünü kavırıyordu. İlk başarısız kurtarma girişimi beni düşündüğümünden daha fazla etkilemişti. Onun tekrar kaybolacağından korkmamak zordu.

Bu kadın, beni bu dünyada deli gibi düşünmeye ve davranmaya iten tek şeydi. Scarlett'in bana o güzel ve tehlikeli gülümsemesini görmek için kendimi ateşe atacağıma tamamen ikna olmuşum.

Onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Şaşkınlıkla bana baktı, etrafına göz gezdirdikten sonra tekrar bana odaklandı.

Bunu kendimle ilgili hale getirmek istemedim, ama bunu yüksek sesle söylemeden önce ona durumunu göstermem gerekiyordu. *Ona* hizmet ettiğimi görmesini istedim. Benimle tekrar güvende hissedene kadar, istediği şekilde, istediği sürece özür dileyecektim.

Bana tekrar inanana kadar. Bize inanana kadar. Ruh ikizimizin aşkına inanana kadar — karanlık, güçlü ve her şeyi tüketen.

Bir titreme onu sardı ve yutkundu. "Ne yapıyorsun?" Sesi kısık ve boğuktu. Küçük eli yüzüme uzandı ve ben onun dokunuşuna doğru eğildim.

"Senin benim için ne kadar değerli olduğunu göstermek istiyorum. Sonsuza kadar benim için ne kadar değerli olacağını. Şimdi sana söylemem gereken her şeyi anlatmanın zamanı değil. Ama şununla başlayacağım: Scarlett Hale, ruhum

senin ruhuna aşık. Bir daha aksini düşünmene izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

Yüz hatları buruştu. Ona yaşattığım kalp kırıklığının kanıtını gözlerinden akarken gördüm ve kendi kalbim de sıkı bir yumruk gibi sıkıştı. Onu kırmıştım, tıpkı onun kaçırıldığında benim kırıldığım gibi. O sadece işkence görmüş ve zarar görmüş değildi, aynı zamanda benim onu terk ettiğime inanarak tüm bunlara katlanmıştı.

"Lütfen ayağa kalk," dedi, elini indirerek. Şu anda yalnız olsak da, gergin bir şekilde etrafına bakındı. Tek potansiyel izleyiciler, gölge kuşlarını ahırlarına geri götüren ahır görevlileriydi.

Ona gülümsedim. "Tanrının önünde diz çökmüş halini görmek seni rahatsız ediyor mu, Küçük Alev?"

Gözleri parladı, dudakları kıvrıldı. "Bu kadar tuhaf bir şekilde uzun olmasaydın, bu hareket daha dramatik olurdu."

Bir şaka. Bana yarım bir gülümseme attı ve o sivri zekâsıyla beni dürttü, sanki bana bütün dünyayı vermiş gibiydi.

Ayağa kalktım ve boyumla onu gölgede bırakarak ona rahatlık verdim. "Bu andan itibaren başına gelen her şey üzerinde tam kontrolün var, bebeğim. Tek ricam, sana bakmama, sana yemek vermeme ve bir cadının yaralarını iyileştirmesine izin vermen."

O benim sözlerimi dikkatle incelerken, ben hafifçe yanağını okşadım.

"Eğer seni yalnız bırakmamı ya da sana dokunmamamı istersen, bana söyle. Asla gücenmem. Senin sınırlarını aşmam, sadece sana zarar verir, çünkü sen bunları belirtmeye çok korkuyorsun."

Boynundaki, göğüslerindeki diş izlerine bakmamaya çalıştım. Kollarındaki mavi ve mor çürükler, uyluklarındaki pürüzlü kırmızı çizgiler. En kötüsü de, Durian'ın adı bir kez daha karnına kazınmıştı.

Siktir, onu kucakladığımda ya da kaldırdığımda ona acı çektirmiş miydim? Ne kadar acı çekiyordu?

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle. Gözleri hızla kararırken, yanakları hafifçe pembeleşti.

Onların ona bunu yapmış olması beni mahvetti, ama utanç duyan oydu. Yumruklarımı sıkma dürtüsüyle mücadele ettim. Çenemdeki bir kas seğirdi. Uzakta, ağır kapılar gıcırdayarak kapandı.

"Burada kal, tatlı kız. Duygularına odaklan; kokladığın, duyduğun, hissettiğin ve gördüğün şeylere. Bugün arkadaşını kaybettiğin için inanılmaz derecede üzgünüm." Scarlett'in arkasında, Snow hızlıca yaklaşıyordu, kollarına beyaz bir kürk ceket asmıştı. "Seni bunaltmak istemem, ama seni gerçekten görmek isteyen biri var," dedim nazikçe, arkasına doğru başımı sallayarak.

"Ah, tatlım. Donmuş olmalısın," dedi Snow, ağzını kapatarak hıçkırıklar çıkmasını engelledi. Ceketini Scarlett'in üzerine örttü. "Sana sarılabilir miyim? İstemiyorsan sorun değil."

Scarlett, arkadaşına dönerek kollarını paltonun içine soktu. Snow'a sadece iki saniye baktıktan sonra ona da atladı. Bu, kalbimin artık göğsümde olup olmadığından emin olamayacak kadar eridi.

Snow lavanta rengi ceketini giymişti, Scarlett ona sarıldığında yüzü duygu dolu bir ifadeyle doldu.

"Neye ihtiyacın varsa, Scar. Bana söyle yeter. Rune ve ben on yedi farklı çeşit dondurma aldık."

"O kadar çok çeşidi mi var?"

"Bebeğim, yüzlerce dondurma çeşidi var," dedim. "Hiçbirini sevmezsen, sana bir düzine daha alırım."

Scarlett yavaşça Snow'un kollarından kurtuldu ve bana kaşlarını kaldırdı. "Her zaman bu kadar yoğunsun," dedi, gözyaşlarını silerek. "Ama dondurma için izin vereceğim."

Scarlett'in yüzünü dikkatle izledim, rahatsız olduğu anı tam olarak gördüm. Dudakları aşağı doğru kıvrıldı, gözleri cam gibi oldu. Birdenbire değişti ve bize odaklanmak yerine, kendi içine çekildi.

Snow ve ben birbirimize baktık.

"İçeri girelim," dedim yumuşak bir sesle.

Scarlett tek kelime etmeden bizimle birlikte yürüdü, burnunu çekip dişlerini takırdatıyordu.

Arka fuayede birkaç adamım nöbet tutuyordu. Scarlett'in onları görünce irkildiğini fark ettim. Hızla

"Küçük Alev, özel yemek odamda yemek ister misin? Kahvaltı yaptığımız yerde

"Özel yemek odamda yemek ister misin, Küçük Alev? Kahvaltı yaptığımız yerde..." Sözümü bitirmeden, Scarlett bana baktı, gözleri yuvarlaklaşmıştı.

Daha doğrusu, onu kucağımda kahvaltı ettirdiğim yerd.

"Orada tek başına ya da bizimle birlikte yemek yiyebilirsin," diye devam ettim. "Ya da doğrudan özel bir yere gidebilirsin. Ne istersen."

Şifacı cadılar bizi salonda hemen buldular ve Scarlett de onları görünce irkildi. Aniden durdu, bana daha yakın eğilerek, baştan aşağı siyah giyinmiş kadın cadıya bakakaldı. Bu şifacının ona Isabella'dan öğrendiğimiz *teyzelerden birini* hatırlatıp hatırlatmadığını merak ettim. Muhtemelen, öncülleri gibi Lillian'a saygı göstererek baştan aşağı siyah giyinmişlerdi.

Cadılar yüzlerini nötr ama sıcak bir ifadeyle tuttular.

Siyah giysili kadın konuştu. "Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız," dedi bana.

"O hazır olduğunda," diye düzelttim. Scarlett'in gözlerini kendiminkilere çektim. "İyileşmeyi önce mi yoksa sonra mı tercih edersin..."

Kendimi durdurdum. Scarlett, tamamen bunalmış, kendinden geçmiş bir halde bana baktı. Ona, kendi iradesinin olduğunu, her şeyin kendi seçimi olduğunu bilmesini istedim. Ama onun kendisi için en iyisinin ne olduğuna karar verecek durumda olmadığını görebiliyordum.

"Snow, hizmetçilere odama yemek getirmesini söyler misin?" Snow başını sallayınca, cadılara odaklandım. "Tarwin, bu gece izinlisin. Belise, bizimle gelebilirsin."

Belise, zayıf, erkek, parlak magenta renkli giysiler ve birkaç altın bilezikle, Scarlett'in sefil köle sahiplerinin anılarını bilinçaltında tetikleme olasılığı çok daha azdı.

"Bu senin için uygun mu, Scarlett?" diye sordum.

Tarwin ayrıldığında belirgin şekilde daha rahatlamış bir şekilde başını salladı. Ve şu anda herhangi bir karar vermesi gerekmediğini fark ettiğinde.

Giriş salonunda Scarlett her bir sanat eserini, her bir heykeli dikkatle inceledi. Ben de onun hızına uyarak onu merdivenlere doğru nazikçe yönlendirdim.

Birkaç adım attıktan sonra, sessizce, "Orada pek fazla sanat eseri yoktu," dedi. İçini çekti. "Ve oradaki sanat eserleri... gösterişliydi.

Tekrarlı. Ruhsuz. Bence bu bir şey ifade ediyor."

Kahretsin, onu özlemişim.

"Bence bu da bir şey ifade ediyor, Küçük Alev."

SCARLETT

"Lütfen gider misin?" diye Rune'a sordum.

Bana bir bardak su verirken durakladı, parmakları benimkine değdi. Yüzünde herhangi bir olumsuz tepki aramama rağmen, hayal kırıklığı, öfke veya incinmişlik göstermedi.

Şifacı cadı Belise, ben Rune'un özel odasındaki halının üzerinde yatarken, onun toniklerini ve merhemlerini hazırlıyordu. O, toprağın istikrarı ve doğal ilaçlarının hakim olduğu yumuşak, rahatlatıcı bir yeşil cadı enerjisi yayıyordu. Rune'un diğer cadıyı göndermesine sevindim. Onun teyzem olmadığını bilsem de, bana genç Carol teyzemi hatırlatıyordu. İyileştirildikten birkaç saat sonra tekrar kesilip biçildiğim tüm o anları hatırlayarak geri çekilmekten kendimi alamadım.

"Elbette, bebeğim," dedi Rune.

Ceketimi vücuduma sıkıca kapattım. Rune'un cildimin ne kadar çirkin görüldüğünü, ne kadar solgunlaştığımı, diğer erkeklerin ellerinin dokunduğu yerlerin izlerini bir daha görmesine izin vermedim. Kendimi iğrenç ve mahvolmuş hissediyordum. Benden tiksindi mi diye merak ettim, bana bakmak zor mu geliyordu acaba? Bir an önce eski halime dönmek istiyordum.

Rune, ceketimi kompulsif bir şekilde çekiştirdiğimi fark etti.

"Yemek zamanı geldiğinde geri gelebilirsin," dedim çabucak.

Rune'un bakışları her zaman yoğun ve meraklıydı. Eskiden, gizlice onun beni delip geçmesini, kimsenin görmediği, kimsenin görmeye çalışmadığı şeyleri görmesini isterdim. Ama şimdi saklanmak istiyordum.

Rune başını salladı ve başka bir şey söylemeden gitti. Kısa süreli acı ifadesini kaçırmadım. *Acıma*. Tüylerimi diken diken etti.

Neyse ki, Belise yaralarımı sararken kendimi tamamen dış dünyadan soyutlamak kolaydı. Hiçbir şeye bakmadan, gerektiğinde olumlu cevaplar mırıldanıyordum. Göğsümde, yutmamı zorlaştıran, sarsılmaz bir keder ve suçluluk duygusu birikmişti.

Ayrışmış zihnimdeki boşluğu görmeme izin verilmiyordu. Kendimi zorlayarak onu, Rosalind'i, her konuşmamızı parçalayıp pembe dudaklarıyla *"git"* kelimesini kurarken görmeye zorladım.

Korkuyordu, bu dünya bana olduğu kadar ona da acımasız davrandığı için doğanlarla kalmayı seçmişti. Ve fikrini değiştirmişti, çünkü bana güvenmeye, benim daha iyi yarınlarımı hayal etmeye karar vermişti. Onun pahasına kendimi kurtarmıştım. Tıpkı onun başlangıçta korktuğu gibi.

"Hey," dedi Belise, önümde çapraz bacaklı oturarak. Bronzlaşmış yüzü, dokunuşu kadar nazikti, koyu renkli gözleri sessizce yanaklarımdan akan gözyaşlarını izliyordu. "Her şey düzeliyor olmalı. Kaburgalarının çevresinde daha derin morluklar fark ettim. Ağrın var mı?"

Görüşüm yeniden netleşti. "Bilmiyorum."

O başını salladı. "Herhangi bir rahatsızlık hissedersen beni çağırabilirsin. Travma entegrasyonu ve işleme konusunda da eğitim aldım."

Kaşlarımı çattım ve biraz daha dik oturdum. Kaslarım gerildi.

"Sadece gelecekte düşünmeniz gereken bir şey," dedi ve zarifçe ayağa kalktı. Altın bilezikleri birbirine hafifçe çarptı.

Tereddütle kapıyı çaldıktan sonra, aceleyle kürk mantomu giyip sıkıca bağladım. Snow ve Rune içeri girdi, arkalarında yemek tepsileriyle hizmetçiler vardı.

Ayağa kalktığımda, kan başıma hücum etti ve mürekkep lekeleri görüşümü kapladı. Sendeledim ve Rune bir anda önümde belirdi. Beni sabitledi ve ben kendimi dramatik ve sinir bozucu hissettim. Kaşlarımı çatıp yanaklarım kızardı ve ona baktım.

"Bana öyle bakma, Küçük Alev," diye mırıldandı Rune. Dudakları kıvrıldı. "Ayakta duramayan sensin."

Küçük dansımız tanıdık ve rahatlatıcıydı: benim sinirim, Rune'un kendini beğenmiş hakimiyeti. Elini çekti ve benim bakışlarım sertleştikçe gülümsemesi daha da genişledi.

Ben bilinçli olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı kızgındım. Ama belki de listenin başında, ondan neye ihtiyacım olduğunu ve ne zaman ihtiyacım olduğunu tam olarak anlama konusundaki olağanüstü yeteneği vardı.

Onu özlemiştim. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çok.

"Yakında uyuyabilir miyim?" diye mırıldandım. "Yemekten sonra," dedi Rune.

Beni nazikçe kişisel yemek masasına götürdü. Snow, Marigold's'tan aldığı pastaları ve sandviçleri kutularından çıkarıyordu. Perdelerin geriye çekildiği kemerli pencerelere baktım. Dışarıda ışıklar parılıyordu, Aristelle'in güzelliğini sergiliyordu.

"Bu çok fazla," dedim onlara, deli gibi miktarda yiyeceği gözetleyerek. "Ben tek kişiyim, biliyorsunuz, değil mi?"

Gülümsemeye çalıştım, minnettarlığımı göstermek için, ama hızla güçsüzleşiyordum. Belise'in iyileştirici büyüü yorgun kaslarıma yatıştırıcı bir enerji aşılamıştı.

"Yarın da yemek yemen gerekecek," dedi Snow. "Ayrıca, Uriah bu kalede hiçbir yiyeceğin israf edilmediğinden emin olur." Tiksinti dolu bir yüz ifadesi takındı, ama dudakları kısa süre sonra yukarı kıvrıldı.

Garip. Belli ki bazı şeyleri kaçırmıştım. Kalbim sıkıştı ve masaya oturdum. Aç değildim, ama Rune ve Snow'u incitmek de istemedim. Ve en kısa sürede uykuya dalmanın tek yolu yemek yemektir.

Snow karşımda, Rune ise yanımda oturdu. İkisi de bana bakmamak için yemek yiyormuş gibi yaptılar. Çok naziktiler.

Hiçbir şeyin tadını alamadığım ve zevk alamadığım için suçluluk duyarak her şeyi zorla yedim. Haftalar önce yemekten zevk almayı bırakmıştım. Durian, tükettiğim her şeyi kontrol ediyordu. Her damla suyu, her lokmayı.

Hâlâ beynimde onun ahlaksız senaryoları kazınmıştı. Amacım onu memnun etmektir. Ona ve adamlarına karşı kullandığım büyü dışında özgür iradem yoktu. Bir sonraki lokmamı alırken, Rune'a baktım, aynı onayı ararken ve ceza tehdidini taradım.

Ve onun koyu renkli gözleri benimkilere kilitlendiğinde, irkildim.

Rune'un yüzü düştü ve ben tabağıma bakmaya başladım.

"zgnm. şimdi uyumak istiyorum," dedim. "Yemek için teşekkür ederim, Penn'e de teşekkürlerimi ilet."

Yeterince yemiş miydim? Nankörlük ettiğim için bana kızacaklar mıydı? Yorgunluktan gözlerim doldu ve onlardan da nefret ettim. Çünkü bu acınası ağlamalardan bıkmıştım. Bana bir faydası yoktu ve Rosalind'i geri getirmeyecekti.

"zr dilemene gerek yok, Scar," dedi Snow. "Yarın burada olacağım. Seni seven herkes yarın burada olacak. Ve senden hiçbir şey beklemiyoruz. Kendi hızında ilerleyebilirsin. Kimsenin senden bir beklentisi yok."

Tanrım, ikisinin de bana bakmayı kesmesini istedim. "Tamam, yarın görüşürüz." Odadan kaçtım ve Rune'un yatak odası dışında nereye gideceğimi bilmediğimi hemen fark ettim.

Oda karanlıktı, yatak başındaki masada tek bir lamba loş bir ışık yayıyordu. Yorgun bedenimin altında inanılmaz derecede yumuşak olan karanlık yatak örtüsünün üzerine yığıldım. Yorganın altına girmeye zahmet etmedim. Ne zaman uykuya dalmaya başlasam, güvende olmadığım, tanıdık olmayan bir yerde olduğum korkusuyla sarsılıyordum. Doğmuşların yüzlerini gördüm, ellerini vücudumda hissettim.

"Küçük Alev," Rune'un sesi solumdan geldi.

Birden uyanarak gözlerimi açtım, kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

"Misafir odasında yatacağım. Yemek odasının diğer tarafında. İhtiyacın olursa ben buradayım, ama seni rahatsız etmeyeceğim. Komodinin üstünde senin için kıyafetler var."

Ona baktım. Silah gibi vücudu, hala hafifçe güçle titreyen gölge dövmeleri. Vücudum korkuyordu, ama geri kalanım hiç bu kadar çelişkili olmamıştı.

Kapıya doğru yöneldi.

"Hayır, bekle," dedim, sözlerim kırık ve korkmuş bir yerden geliyordu. Annemi zleyen tarafım, beni tekrar sevmesi için ona ilham verebileceğimi umduğum için bana kötü davranan kız kardeşimi affeden tarafım. "Lttfen beni sarabilir misin?"

Rune yanıma döndü, yüzü buruşurken kendi yüz hatları da çelişkili bir hal aldı. "Emin misin? Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum..."

"Lttfen."

Bana karşı koymadı. Yanımda yatağa uzandı ve gölgeleri anında bana uzandı - vücudumun üzerinde kayarken dikenler gibi batıyordu. Yan dönüp ona baktım.

"Benden korkuyorsun," diye fısıldadı Rune.

"Özür dilerim," dedim.

"Lütfen özür dilemeyi bırak."

"Bu halüsinasyonlar yüzünden," dedim çabucak. "Durian haftalarca bana işkence ettiğin görüntülerle beni rahatsız etti. Bunların gerçekten sen olmadığını biliyorum, ama vücudum henüz bunu anlamadı. Gerçek gibi hissettiler. Ben deli değilim."

"Tabii ki deli değilsin, Scarlett," dedi Rune, çenesini sıkarak.

Benden öfkesini sakladığını biliyordum. Yine de, bunun kanıtlarını aradım: gölgelerinin uzuvlarını sardığı şekli, büyüsünün tükenmesine rağmen havadaki artan güç.

"Banyo yapıp daha rahat bir şey giymek ister misin?" diye sordu. Yüzümdeki panik ve yorgunluk ifadesini fark etti. "Ya da en azından paltonu çıkarıp yorganın altına girmek ister misin?"

Başımı salladım.

"Bunun da bir nedeni var mı?" Ben sertleştim. "Tamam, gözlerini kapat."

Rune'un dudakları aşağı doğru kıvrıldı, ama sorgusuz sualsiz itaat etti. Oturup paltomu çıkardım, battaniyenin altına girerken mahvolmuş bedenime bakmayı reddettilim. Rune ise hareketsizce, gözleri kapalı duruyordu.

"Tamam," dedim yumuşak bir sesle. "İçeri gel."

Rune gülümsedi, sanki onu gördüğü en değerli şeyimmişim gibi bana baktı. Bu, sanki düşüyormuşum gibi hissettirdi — ormanda sallanıp yıldızlara bakmak gibi bir his.

"Teşekkürler, bebeğim," dedi. O da yorganın altına girerken, çarşafı sıkıca üzerime çekmemi izledi. Ama bununla ilgili bir yorum yapmadı, sadece gözlerini benim gözlerimden ayırmadı.

O aynıydı, ama geri dönüşü olmayan bir şekilde farklıydı. İkimiz de öyleydik.

"Gerçekten uyuman lazım," dedi Rune. "Bu kale, olabileceğin en güvenli yer."

"Ne olduğunu bilmek istiyorum," diye fısıldadım, sesim kısık ve boğuktu. "Beni tekrar sevmeye ne zaman karar verdin?"

Bulutlar dağılır gibi, Rune'un gölgeleri hafifledi ve gözleri, daha önce hiç görmediğim kadar yoğun bir duygu ile doldu. Sadece bana gösterebileceği o savunmasız, derin acı... Onu korkutan ve onu tamamen açığa çıkaran insanlığı.

"Hiç durmadım, Scarlett," dedi. "Ve denedim, inan bana." Dudakları titreyerek yavaşça yüzümün kenarını okşadı. "İncindim. Beni gerçekten sevmeyen bir düşman casusu olduğunu düşündüm. Sana kızgındım, ama en çok da kendime. Çünkü senin güzel bir yanılsama olduğunu bilsem bile, ne kadar derine kazarsam kazayım seni içimden çıkaramadım."

"Bana hiç şans bile vermedin," diye fısıldadım. "İkimizin de hissettiği onca şeyden sonra, sana kendimi tamamen verdikten sonra, sonsuza kadar birlikte olacağımıza söz verdikten sonra, gerçek olmayan bir hikayeye bu kadar kolay inandın."

"Sen gerçek gelmedin," dedi Rune. "Hiçbir zaman gelmedin. Hiçbiri mazeret değil. Sana yaptıklarım ve bunun yüzünden olanlar için kendimden nefret ediyorum."

Rune de bana hiç gerçek gelmemişti. Onun benden nefret ettiğini, benim bir parazit olduğumu ve aşkımızın başından beri uydurma olduğunu düşünmek benim için çok kolaydı. Her ikimiz de kendimizle ve bu dünyadan hak ettiğimiz şeyle ilgili en büyük korkularımıza yenik düşmüştük.

"Sevdiğim kadını korumayı başaramadım ve bunun için kendimi asla affedemeyeceğim. Senin beni affetmeni de beklemiyorum."

Yavaşça elimi uzattım ve keskin çenesini okşadım. Rune, yüzünün yanına koyduğum elimi kendi eliyle kapattı.

Gülümserken dudaklarım titredi. "Her zaman melodramatik olursun."

Rune iki saniye boyunca bana boş boş baktı. Dudakları kıvrılsa da gözlerini devirdi. Parmaklarıyla nazikçe gözümünden süzülen bir damla gözyaşını sildi. "Bunu bu gece konuşmak zorunda değiliz. Sen uyumalısın."

Daha fazla konuşmak için ağzımı açtım, ama Rune parmağını çevirerek bana dönmemi işaret etti. Onunla tartışacak kadar yorgundum. Başka bir mantıklı cümle kurabilme yeteneğim olup olmadığından bile emin değildim. Sırtımı onun göğsüne çevirdim, kolları ve gölge uzuvları

beni sardı. Derin bir nefes aldım. Vücudumu unuttum. Kırık kalbimi unuttum.

Güvende olmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım.

Rune'un olmak nasıl bir his olduğunu hatırladım.

SCARLETT

Karanlıkta, rüyasız bir uyku çektim. Uyandığımda vücudum gergin ve yatağa gömülmüştü ve sıkı bir kucaklamaya tutulmuştum. Rune'un gölge dövmelerini gördüğümde çığlık attım.

"Sorun yok, sorun yok," dedi Rune, saçlarımı okşayarak. "Güvendesin. Sana asla zarar vermem."

Kalbim şiddetle çarparak küfrettim ve titredim. "İçgüdü. Ben..." Tekrar özür dilemeden önce kendimi durdurdum.

"Aferin," dedi Rune. "Beni birkaç kez bıçaklasan bile özür dilemene gerek yok."

"Tam olarak kaç kez bıçaklayabilirim?" Dönüp, vücuduma titremesini kesmesi için sessizce bağırdım. Güneş ışığı karanlık perdelerin aralığından sızıyordu ve saatin kaç olduğunu merak ettim.

"Bir tanesiyle başlayalım ve sonra nasıl hissettiğimize bakalım." "Bu adil görünüyor."

Rune beni göğsüne çekti ve başımın üstüne öptü. "Seni bu kadar özlemiş olmam çok utanç verici."

"İyi."

Rune güldü, sesi ikimizin de içini titretti. Yanağım göğsüne yapışmıştı. Siyah kısa kollu bir gömlek giymişti; ben uyurken bir kat giysiyi çıkarmış olmalıydı. Titrememin durduğunu ve ona yaslanarak rahatladığımı fark ettiğimde, içimdeki bir şey eridi.

Ve yüzümü incelemek için geri çekildiğinde, onun da aynı rahatlamayı hissettiğini anladım. "Hâlâ burada olmamı istiyor musun?"

Ben başımı salladım. "Ama duş almam lazım. Şu anki... kokumdan bahsetmediğin için teşekkürler."

Rune kaşlarını kaldırdı. "Sersemletici ve ilahi mi?"

Kıpırdadım. "Olanlar yüzünden yalan söylemen ya da bana farklı davranman gerekmiyor. Öyle yapmamanı tercih ederim."

"Yalan söylemedim, Scarlett," dedi Rune. Bana her zamanki gibi baktı; sanki kaburgalarımı açıp kalbimi çıkarıp her açıdan incelemek istermiş gibi. "Ama olanları dikkate almazsam iyi bir insan olamam. Bu, dürüst olmadığım veya acımadığım anlamına gelmez. Senin iyiliğini düşündüğüm ve travmanın örtbas edilmesine izin vermediğim, ayrıca senin acılarını bilinçli olarak sürdürmeyeceğim anlamına gelir."

Onun kollarından kurtuldum ve oturdum.

"Bebeğim, bunu yapma..." Rune iç çekerek başını yastığa yaslayarak oturdu. "Bugün bununla yüzleşmek zorunda değilsin. Yarın da değil. Kendini iyileştirmeye ve güvende hissetmeye odaklan. Hadi duş al ve kendi kıyafetlerini giy."

Bakışları göğsüme düştü ve ben panikledim, hızla çarşafı boynuma kadar çektim. Hâlâ iç çamaşırı ve şeffaf bir elbise giydiğimi unutmuştum.

"Ben hallederim, Scarlett," dedi Rune. "Her bir çürük için, yeraltı dünyasının en derin çukurlarında bile görülmemiş işkence yöntemleri uygulayacağım. İstenmeyen bir bakış için bile."

Şifacının müdahalesinden sonra, izlerimin çoğu muhtemelen kaybolmuş ya da önemli ölçüde solmuştu. Ama yine de kaybettiğim kiloları, vücudumun değiştiğini saklamak istiyordum.

"Biliyorum," diye fısıldadım, gözlerimi kaçırarak. "Şu anda beni görmeni istemiyorum."

"Sorun değil. Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Başparmağını elimde gezdirdi. Gözlerini tekrar bana çevirdi, bir şey düşünür gibi. "Benim duygularımı incitmemek için kendini saklamıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. Derin bir nefes aldım.

"O benim bedenimi mahvetti," diye fısıldadım ve bu sözleri söylediğim anda pişman oldum, çünkü sözler boğazımı yakıp, aramızda çok uzun süre havada asılı kaldı.

Rune öne eğildi, bakışları sert, kesin ve tartışılmazdı. Onun otoritesinin çekim alanına, havada yoğunlaşan gücüne kapılmaktan kendimi alamadım.

"Hayır. O yapmadı." Sesi sakın ve sakindi, ama öfkeyle titrediğini anlayabiliyordum. "Scarlett, Noel'in Tavernasında seni bulduğum günkü kadar güzelsin. Ve kader hayatlarımızı birbirine bağlayıp seni benim şehrim'e getirdiğinde sana söz verdiğim gibi, sen de kendini benim gördüğüm gibi görene kadar rahat etmeyeceğim. Sen mükemmelsin. Her zaman öyleydin. Her zaman öyle olacaksın."

Noel'in? Rune'un beni fark ettiğimden daha uzun süredir takip ettiğini neredeyse unutmuştum.

Dilimde acı bir tat hissettim, bu da beni korkutup saldırganlaşmaya itti. "Kendimi *mükemmel* hissetmiyorum," dedim. "Mahvolmuş hissediyorum."

"Sorun değil." Rune alnımı öptü ve derin bir nefes aldı. "Ne hissediyorsan onu hisset. Ama duygular ve düşünceler her zaman gerçek değildir. Özellikle de bizi küçük düşürmek isteyenler tarafından içimize yerleştirildiklerinde."

Rune'un dudakları cildime değdiğinde titredim ve o uzaklaştıktan sonra bile hala orada olduğunu hissediyordum. Özgür olduğuma inanmak zordu. Her şey garip bir rüya gibi geliyordu. Ve Rune'un sevgisi, kaçışımdan çok daha az anlaşılırdı. Dünün anıları uçurumdan yükseldi ve her ayrıntıyı hatırlamaya çalıştım.

"Snow'du, değil mi? Sana benim kim olduğumla ilgili gerçeği o söyledi," dedim, düşünmek için daha fazla zamanım olduğu için artık parçaları bir araya getirerek. Snow, Rune ile dostça davranıyordu. Dahası

—sanki gerçekten yakınmışlar gibiydiler.

"Evet," dedi Rune. "Kaleye zorla girdi ve senin için hak ettiğin şekilde savaştı. Ona derin saygı duyuyorum ve hayatında olduğu için minnettarım."

"Ama Rune..." Bunu söylemek çok zordu ve onu tekrar kaybetmekten korkuyordum. Ama söylemek zorundaydım. Yalanla yaşayamazdım. "Beni gerçekten sevdiğinden emin misin? Succubusların aşk uyandıramayacağını biliyorum. Ama ya hissettiğin aşk değilse? Ya bu, benim istemeden yaptığım büyük bir manipülasyon ise?"

Rune gülümsedi ve başparmağıyla yanağımı okşadı. "Sadie, akıl hocam, succubi büyüüne karşı benim de senin gibi bağışık olduğumu gösterdi.

Ben kana susamışlığa karşı bağışıklığım. Beni büyülemişsin gibi hissedebilirsin, ama sen adil oynadın. Seni gerçekten, içtenlikle seviyorum Scarlett. Hiçbir erkeğin hayal edebileceğinden daha fazla seviyorum seni. Yakınlaştı, dudaklarıma bakarak yüzümün her bir köşesini izledi, sonra tekrar gözlerime döndü. Şimdi git duş al. Kokuyorsun.

Şaşkınlığımdan sıyrılıp ona öfkeyle baktım. Öfkeyle ona sırtımı döndüm, yataktan kalkıp onun banyosuna doğru yürüdüm, o ise gülüyordu. Kapıyı arkamdan kapattığımda, vücudumu ortaya çıkardığımı fark ettim.

Hâlâ utançtan yanıyordum. Ama eskisi kadar değil.

Rune'un lüks banyosuna bakan kapıya yaslanarak parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. Küçük bir gülümsemeye dönüşen dudaklarımın kıvrımlarını izledim.

Olan biten her şey, korkunç ve yürek parçalayıcı bir şekilde ters giden her şey... Yine de Rune'un sözleri beni umutsuzca bağımlı, ona sonsuzca takıntılı bir kadın gibi hissettiriyordu. Bu berbat dünyadaki her şey, kalbimi saran onun sinsi köklerine kıyasla soluk kalıyordu.

O benim büyülerime karşı bağışıklık kazanmıştı. Bunca zaman, bizim hakkımızdaki her şeyin uydurma olduğunu sanmıştım. Hâlâ cevaplanmamış birçok sorum vardı. Hâlâ çok fazla acı vardı. Yine de, aşkımız, kaderimiz... Eğer o hiç manipüle edilmemiş olsaydı, Rune hayatım boyunca kurduğum en gerçek, en saf bağ olabilirdi.

Dizlerimin üzerine çökmek için kendimi zor tuttum. Gerçekliğim yine yüz seksen derece değişmişti.

Şeffaf elbiseyi ve iç çamaşırlarını umursamadan yırttım ve bir kenara attım. Büyük duşa doğru yürüdüm ve muslukları açtım, geriye doğru çekilip buharın oluşmasını izlerken akan suyun ısınmasını bekledim.

Sadie... Bu kadın kimdi ve neden adı bana tanıdık geliyordu? Rune'un bana neden artık kan içmeye girmediğini açıklarken ondan bahsettiğini hatırladım. *Rune'un* akıl hocası olacak kadar ne kadar güçlü biriydi *acaba?*

Belise'nin iyileştirici merhemleri akıp gitti ve geride neredeyse lekesiz bir cilt bıraktı. Keşke gözlerimin arkasındaki yaralar da bu kadar kolay silinebilseydi.

Durian'ın çirkin tasmaı olmadan ^{boynum} çıplak ^{hissediordu}. Arada sırada boğazıma dokunup, o O-halkasının durduğu yeri parmağımla okşuyordum.

Duşıta olduğumu zar zor hatırlıyordum, sanki zamanda ileri atlamışım gibi. Şimdi Rune'un yatağına serilmiş kıyafetlere bakıyordum: büyük beden beyaz bir kazak, siyah pamuklu tayt ve rahat görünümlü çoraplar.

Lanet olsun, gardırobumu dikte ettiğı için ona kızamazdım. Bu kıyafet tam da giymek istediğim şeydi ve o da bunu biliyordu. Vücudumu örtüyordu, rahattı ve gösterişli olmadan sevimliydi.

Ancak, yemek masasına yayılmış kahvaltı için ona kızabilirdim — ya da belki öğle yemeğı, saatin kaç olduğunu kim bilebilirdi ki.

Bu aşırıya kaçan davranışa duyduğum öfke, onun güzel yemek odasında tek başıma dururken, odasından hiçbir yaşam sesi gelmezken, gidecek hiçbir yere sahip değildi. Meyve tabakları, daha fazla şekerli hamur işleri, et ve peynir, şüphesiz vitamin ve minerallerle zenginleştirilmiş gazlı su, Rune'u tanıyorsam...

"Merhaba?" diye seslendim. Bu çok saçmaydı. Ama susamıştım ve şaşırtıcı bir şekilde acıkmıştım da. Bu hissi bir süre önce kaybettiğimi sanıyordum. Kendime bir bardak köpüklü içecek doldurdum ve yudumladığımda, Rune ile tanıştığım ilk geceyi hatırladım. Solgun göründüğümü söyleyerek bana elektrolitli su içirmemi zorlamıştı. Rune, en başından beri bana hem tatlı hem de çılgın bir şekilde bakmıştı.

Bekle. Bu, bana kanını içirdiğinde miydi? "Merhaba?" diye tekrar seslendim, bu sefer biraz daha sinirli bir şekilde.

Aptalca bir peynir parçası ve aptalca bir dilim et aldım ve tereddütle dilimin üzerine koydum. Çiğnedim ve yuttum.

Yiyecekler hala eskisi gibi değildi, ama daha iyiydi.

Kendimi masanın başında dururken, oradan buradan yiyecek parçaları alıp, neden kızgın olduğumu unutana kadar öfkeyle yemek yerken buldum.

Kendimi toparlarken etrafta dolaştım, Rune'un sanatını hayranlıkla izledim. Yıldızlar ve dağlar, güller ve altın spiraller, asmlar ve dikenler. Döndüm, mermer heykelleri ve duvarlardaki karmaşık süslemeleri, bu odaya hem sıcaklık hem de tanıdıklık katan küçük dokunuşları, tarif edilemez ilahi fırça darbeleriyle birlikte içime çektim.

Sonra tavana baktım. Tarçınlı hamur işini hızla yuttum. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ağzım açık kaldı. Derin, karanlık bir okyanus ile gece gökyüzünün büyüleyici bir karışımıydı: altın rengi bir ay parçası, nebular ve auroralar, koyu mavi dalgalar ve oniks kıvılcımları. Ateş ve su, karanlık ve ışık, sanki benim ve Rune'un ruhları kozmosa patlamış gibiydi. Tek yapabildiğim sanatı takip etmektir, ayaklarım kendi kendilerine hareket ederken ben yukarıya bakıyordum. Bir basamakta tökezledim ve kendimi tavanın daha da yüksek ve görkemli olduğu ana yaşam alanında buldum.

Dudaklarım titredi ve gülmeli mi, gülümsemeli mi, ağlamalı mı yoksa Rune'a tekrar bağırmalı mı bilemedim. Çünkü yıldızlar, okyanuslar ve derin karanlık parlaklığa dönüştü — Helia'nın altın rengi elbisesini giymiş, sırttan ve mavi gözleri parlayan bir tablo gibi. Artık Rune'un beni, sönmeyi reddeden bir umut ateşini olarak gördüğünü anlıyordum. İçimden ateşlenmişim, parıldayan kumaş vücudumun kıvrımlarına yapışmış, ben ise büyülenmiş bir şekilde dünyayı seyrediyordum.

Aşıkmişim gibi görünüyordu.

Rune'a, Aristelle'e, bu dağınık, acı verici, adaletsiz varoluşa.

Ve sadece bana umutsuzca aşık bir adam böyle bir eser sipariş edebilirdi. Sadece doyumsuz bir takıntıya sahip bir adam beni olduğum gibi yakalayabilirdi, yarısı Helia'nın güneşten öpülmüş hayalperesti, yarısı şehvet, karanlık ve kaos tanrıçasının kızı. Kendi insanlığından korkan vampir gibi, güzel ve günahkar bir çelişki.

"Yanılmışım, Scarlett."

Ses beni neredeyse yerimden sıçratacaktı. Döndüğümde Snow'un gözlerini tavandan ayırıp bana doğru çevirdiğini gördüm.

SCARLETT

Snow gülümsedi, buz gibi sarı saçları artık omuzlarından birkaç santim uzamıştı, kakülleri de biraz uzamıştı. Siyah bir süveter elbise ve kalın platform botlar giyiyordu. Gümüş bir pentagram kolye göğsünün üzerinde sallanıyordu.

"Rune gerçekten dengesiz, evet," dedi, kaşlarını kaldırıp başını sallayarak. "Onun birçok davranışını hoş görmüyorum ve asla hoş görmeyeceğim. Ama benim asıl endişem sensin. Senin mutluluğun, güvenliğin. O seni çok seviyor ve sen kaçırıldığında çektiği acıyı izlemek çok zordu. Yine de, bir şekilde Aristelle'i yönetmeyi ve seni kurtarmayı başardı, ölümlüleri tehlikeye atacak tek bir aceleci karar bile vermeden. Onun hakkında yanılmışım."

Derin bir nefes aldı, yüz hatları daha ciddi bir hal aldı. "Yarın ya da yıllar sonra onun istediğin kişi olmadığına karar verirsen, ben her zaman senin kaçış binicinin olacağım. Ben Scarlett'in tarafındayım, karamsar, kibirli vampirin değil." Bana doğru adım attığında yaramaz gülümsemesi kayboldu. "Ancak, ilk yargılarımın aksine, Rune her şeyden çok senin mutluluğunu önemsiyor gibi görünüyor. Bu, onu *çok* yakından izlemeyeceğim anlamına gelmez." Ciddi bir yüz ifadesi takındı ve kollarını kavuşturdu, ben de güldüm.

Snow, kahkahamın sesiyle rahatladı. Gözleri duygu dolu doldu. O nazıkçe sormadan önce, ona sarıldım.

"Seni yalnız bırakmadı, biliyorsun," dedi omzumun üzerinden. "Ben hep buradaydım, onun özel kütüphanesinde, müstehcen bir kitap okuyordum." Geri çekildi ve kaşlarını kaldırdı, ben de yine gülmekten kendimi alamadım. "Sana biraz alan tanırsak iştahın açılır diye düşündük."

Snow iki elimi de tutup sıktı. Kalbim erimiş gibiydi ve Snow'un sıcaklığını tam olarak hissedebilmek için rahatsızlığımı bastırmaya çalıştım. Nasıl yapamazdım ki? D n bir köleydim ve geleceğim artık garanti altında değildi. Arkadaşımlın gözlerimin önünde ölmesini izlemiştim.

Bir zamanlar aşkın benim için değil, başkaları için olduğunu düşündüğüm bir dönemde, nasıl aşka y nelmezdim ki?

Ben de yanılmıştım.

"İştahımı açtı," diye onayladım. "Seni çok seviyorum. Sürekli seni düşündüm." Kalbimin  zerindeki bulutlar dağıldı ve Snow'un da bunu görüp görmediğini merak ettim — bir zamanlar opak ve geçilmez olan auralarımlın içinde açılan boşluğu. "Isabella'nın sesi eskiden zihnimde en yüksek sesliydi. Tıpkı senin dediğin gibi kanatlarımı kırptıyordu. Ama en dibe vurduğumda, Rune'un beni terk ettiğini ve ölmenin daha iyi olacağını düşündüğümde, içimdeki g   kalmadığında beni hayatta tutan senin sesindi. Romantik aşkın temel olmadığını bana gösteren sendin. Rune, beni tamamlayan, tüm boşluklarımı dolduran eksik bir yapboz parçası değil."

Snow başparmaklarını ellerime s rtt  ve ben Rosalind'i düşündüm. Snow bana başını salladı, gözlerinde gurur vardı.

"ř  anda kendimi kırılmış, onarılamayacak kadar zarar görmüş hissediyor olabilirim. Ama bir gün kendi başıma o bütünlüğü elde edebileceğimi hayal ettiğimde duyduğum ses senin sesin. Onun sevgisi, senin sevgin, Penn'in ve diğerlerinin sevgisi... Hepsi yardımcı olacak. Ama şimdi anlıyorum ki, kendime ne kadar çok sevgi verirsem, sizlerden o kadar çok sevgi kabul edebilirim."

Snow'un gülümsemesi titredi. Yanağından bir gözyaşı damladı. "Bana kötü bir succubus gibi gelmiyorsun."

Onun kara mizahına şaşkın bir kahkaha attım ve o da bana katılarak ellerimi bıraktı.

"Ya da bu konuda daha iyi hale geldim."

Snow omuz silkti. Eğildi, gözlerinde karanlık bir yaramazlık parladı. "İyi. şaka bir yana, sen kendin olmayı hak ediyorsun, Scarlett. Uzun süredir güçsüz hissettikten sonra, kendi b y n  hak ediyorsun."

Bu konuşma birdenbire kendimi açığa çıkmış hissettirdi ve morali bozuldu. Hâlâ utanç ve kabullenme arasında kalmıştım. Güçlerim kaçmama yardım etmiş ve bana zulmedenlere zarar vermişti. Ama aynı zamanda kontrol edilemez bir kaos da yaratmıştı. Hâlâ iki masum insanın ölümünden sorumluydum. Ve Rosalind'in ölümünden de.

"Kesinlikle katılıyorum," dedi arkamdan yeni bir ses.

Yanaklarım yandı. Ne kadarını duyduğunu merak ettim.

Rune bir gölge gibiydi, farkına bile varmadan yanıma gelmişti. Suçluluk duygusu mideme yerleşmişti, bana güvenli olduğumu, ama binlerce kölenin güvenli olmadığını hatırlatıyordu.

O sarayda bir şey başlatmıştım. Yararlı olabilecek bir şey.

Rune yüzümü izledi, tam da soğuk, karanlık ve boş bir yere gittiğim anda gülümsemesi kayboldu.

"Gülüşünü duydum," diye mırıldandı, dikkatimi dağıttı. Tavana baktı, dudaklarında tehlikeli bir sırıtiş vardı. "O sesi resimde yakalayabilseydim, yakalardım." Eğilip şakağıma öpücük kondurdu.

"Tanrım," dedi Snow, bizi izlerken burnunu kırıştırarak. "Geri dön işkenceci savaş lordu olmaya. Bu halinle başa çıkamıyorum."

Rune kolunu belime doladı ve gözlerini benden ayırıp Snow'a baktı. "Coven'ınla çıplak ormanda eğlenmek gibi bir işin yok mu, *cadı*?"

Snow gözlerini devirdi, belli ki gülümsemeyi zorla engelliyordu. Ben kıkırdadığımda, iki çift göz de bana çevrildi.

"Bugün ne yapmak istersin, aşkım?" diye sordu Rune.

Soru basitti, özgürlüğümü ve irademi nazikçe ifade ediyordu. Ama benim için bu, sonsuza kadar uzanan bir alandı. Kavrayamayacağım kadar büyüktü ve bana daha önce kısıtlandığım ve kontrol edildiğim tüm yolları hatırlattı.

Herkesin benim yatağı girip bir daha çıkmamamı beklediğini biliyordum. Ama o kadar çaresizce davranmak sadece aşağılayıcı değil, aynı zamanda utanç vericiydi. Rosalind'e bunu yapamazdım. Lana'ya, Mairin'e ve geride bıraktığım kölelere bunu yapamazdım.

Durian'ın saçma sapan kutsal savaşı için zaten kurban edilmiş ölümlülere yapamazdım.

Hiçbiri bir insanın boş kabuğu haline gelme lüksüne sahip değildi, ben de olmamalıydım.

"Dışarı çıkmak istiyorum," dedim.

Rune'un erimiş kahverengi gözlerinde kısa bir şaşkınlık parladı. "Tamam."

"Penn, Eli ve diğerlerini yakında göreceğime söz veriyorum," dedim Snow'a. "Ama şimdilik, bana öyle davranmayacak insanlarla etkileşimde bulunabileceğimi umuyordum..."

Sözcükleri bulmakta zorlandım. Snow yine de anladı, başını salladı ve yüzüne sıcak bir anlayışla doldu.

"Beklentiler yok, hatırladın mı? Siz ikiniz bir şeyler yapmalısınız," dedi. "Bugün Odessa'daki vardiyamdan önce bakım merkezlerinden birinde gönüllü olarak çalışacağım. O değil..."

Snow ve Rune donakaldılar, Rune'un eli saçlarımın ortasında kalmıştı.

"Ne?" diye sordum, ikisi arasında bakarak. Rune'un yüzü sinir bozucu bir şekilde ifadesizdi ve Snow rahatsız görünüyordu.

Snow küfretti. "Üzgünüm. Neredeyse hiç uyumadım.

Düşünemedim." Bakım merkezleri mi? Travma geçirmiş insan ticareti kurbanları için olanlar gibi mi?

Rune'dan bir adım uzaklaştım, kalbim sızlıyordu. "Beni o yerlerden birine koymayacaksın, değil mi?"

Rune başını eğdi. "Tabii ki hayır. Sanki bu kaleden başka bir yerde kalmana izin verecekmişim gibi."

Snow ona sert bir bakış attı, ama Rune geri adım atmadı. Şu anda Rune'un baskıcı koruyuculuğu umurumda değildi. Benden ne sakladıklarını bilmek istiyordum.

"Kimsenin benim etrafımda diken üstünde yürümesine gerek yok," dedim, sesimde hayal kırıklığı belirliyordu. "Ben kurban değilim. Ben bir insanım. Sanki şu anda sizinle birlikte olmak için *mücadele* etmemişim gibi davranmayın. İkiniz de hiçbir fikriniz yok..." Ağzımı kapattım, bastırılmış duyguların öfkesi zihnimin duvarlarına çarpıyordu.

Rune'un gölgeleri güçle titriyordu. Sakinleşiyor gibiydi, yüz hatları yavaşça gevşiyordu. Elimi tuttu ve dudaklarına götürdü.

"Sözümü tuttum, bebeğim," dedi. "Sen kaçırılmadan hemen önce Isabella'yı buldum. Saraya nakledilmeden önce köle hücrelerini kurtardık."

RUNE beni River'daki bir kafeye götürüyordu. Karşılaştığımız herkesin bakışları ve Rune ile geçenlerin kısa sohbetleri dışında, yürüyüşümüz olaysız geçti. Rune, her seste irkildiğimi fark etti.

"Yakınımda kal, Küçük Alev," diye fısıldadı ve ben koluna tutunurken başımın yanına bir öpücük kondurdu.

Ona baktığımda midem kıpır kıpır oldu. Bu uzun boylu vampir, kaslı vücudu ve karanlık büyüyle bir adayı yönetirken, aynı zamanda benim için sanki hayatında önemli olan tek şey benimmişim gibi ilgileniyordu.

Şehri izlerken tek bir gözyaşı döktüm. Soğuk hava, ayrıldığımdan önceye göre biraz daha sessiz ve daha ciddiye. Ama kristal kubbe şeklindeki tapınaklar hala güneş ışığı altında parlıyordu. Binalar mimari açıdan nefes kesiciydi — çeşitli krem, beyaz, siyah ve koyu mücevher tonlarında. Bazıları, kışın ortasında olmasına rağmen çiçekler ve sarmaşıklarla süslenmişti. Vampirler ve ölümlüler, restoranlardan ve dükkanlardan çıkıp parke taşlı sokaklarda toplanıyordu.

Isabella, Aristelle hakkında ne kadar yanıldığını görmek için bakım merkezinden ayrılma zahmetine girmiş miydi? Hayır. Bu pek olası görünmüyordu. Vampirlerin şehri keşfetme cesaretini gösterse bile, karşılaştığı herkesi ve her şeyi nefret etmek için bir sürü neden bulacağına bahse girerim.

O ve ben yer değiştirmiştik. Ben kaçırıldığım gece o kurtarılmıştı. Ve bu gerçeğe, hatta ona karşı ne hissettiğimi artık bilmiyordum. Diğer kurtarılan kölelerle birlikte onun da güvende olmasına seviniyordum. Beni terk ettikten sonra bile onu kurtardığı, böylesine yüce bir sözü yerine getirdiği için Rune'a minnettardım.

Ama onu görmek istemiyordum. Henüz değil.

"İşte bu," dedi Rune.

Küçük kafeye, terası ışıklarla aydınlatılmış olan kafeye, zar zor bir göz attım. Bu yüksek noktadan şehrin manzarasını seyrediyordum. Güneş batmaya başlamış, dünyayı sıcak, yazlık pembe ve turuncu tonlarla kaplamıştı. Bulutlar ince ve seyrekdi. Kısa bir an için, hiçbir şeyin değişmediğini, şehrin huzurlu olduğunu, çünkü doğanlar sadece birer baş belası olduğunu, krallığın kaderimizi belirlerken bizimle hassas bir ateşkes içinde olduğumuzu düşünerek kendimi kandırabilirdim.

Rune belimi kavradı ve sevdiğim şehri sessizce seyretmeme izin verdi. Ben de onun göğsüne yaslandım.

Yakınımdan gelen kahkahalarla irkildim ve Rune beni daha sıkı tuttu. Birkaç dönüşlü, şehrin üzerinde batan güneşi izliyorlardı. Biri keman çalmaya başlayınca, tüm vücudum titredi, en çok da omurgamın uzunluğu boyunca.

Bir kadın şarkı söyledi ve ben o şarkıyı hemen tanıdım.

Döndüm. Bir kadın ve bir erkek, masanın kenara itildiği bir köşede, şirin bir kafenin terasında oturmuşlardı. Adam kemanını coşkuyla çalıyordu ve bir kadının sesi caddenin karşısından geliyor, sanki okyanusun dalgaları gibi yükselip alçalarak kulaklarımı okşuyordu.

"Bu... bu *Frida* mı?" diye ciyakladım, inanamayıp heyecanla Rune'un kolunu tuttum.

Rune güldü ve yüzümü incelerken gözleri parladı. "Hayır, o çoktan vefat etti. Ama onun çalışmalarını bilen o bölgeden müzisyenler buldum."

"Nasıl... Rune!" O kadar telaşlanmışım ki düşüncelerimi toparlayamıyordum.

Beni nazikçe öne çekti ve sıcak tonlu peri ışıkları altındaki bir masaya oturduk. Masamızda, siyah bir vazoda bir çift dikenli bordo gül duruyordu.

Rune resmi klan işleri için uzaktayken, kısa ve uzun notlarla birbirimize daha da aşık olmuştuk. Sık sık beni şehirdeki en sevdiği yerlere gönderirdi. Sevdiğimi düşündüğü yemekleri tatmam, müzik dinlemem, şiir okumam, güzel kutsal yerleri görmem için. Ve gittiğim her yerde, artık saklanmak zorunda kalmayacağımız, birlikte gezebileceğimiz bir gelecek hayal ederdim.

Şu anki bu anı sayısız kez hayal etmiştim.

Rune, müzisyenleri net bir şekilde görebileceğim bir yere oturmamı sağlamıştı ve ben onları izlemekle onu izlemek arasında kalmıştım. Her iki durumda da, kendi irademle değil, bir büyü'nün etkisiyle sonsuz bir hayranlık içindeydim.

"Bu sadece okyanusta bir damla, bebeğim," dedi Rune. "Aklımı kaybetmemek için ne kadar uğraştığımı bilemezsin. Sen kaçırıldığından beri, her boş vaktimi, sevdiğin her şeyin en güzel haliyle seni eve döndüğünde seni bekliyor olmasını sağlamak için harcadım."

"*Sen çok... sensin,*" diyebilirdim sadece, gergin bir şekilde boğazıma uzanarak. Kendi tenimi hissettiğimde şok oldum. Yakamı unuttuğumu ve Durian'ın bedenimi terk edene kadar bana zarar vereceğini düşünerek beni felç eden korkudan kurtulmak zordu.

Gözlerimi kırdım ve kendimi toparlayarak elimi indirdim.

Müzik, en ferahlatıcı banyo gibi üzerime yağmur gibi yağdı ve lanet olsun bu adama, biri gümüş çatal bıçakları düşürdüğünde bile irkilmedim. Terasta, garsonlar ve müzisyenler dışında sadece bizlerin olduğumuzu, ya da makul bir mesafede nöbet tutan iç çember vampirlerin olduğunu zar zor kavrayabildim.

Tek düşünebildiğim Rune'du. Bu kadar kolaydı. Onun sözleri ve gölgelerinden oluşan ağına tekrar kapılmıştım.

Rune gülümsedi, sandalyesine yaslanarak geniş eliyle masadaki elimi kapattı. "Bana seni gerçekten sevdiğimden emin olup olmadığını neden sorduğunu biliyorum, ama tanrılar adına, Scarlett, ne saçma bir soru bu."

Dudaklarım kıvrıldı ve gözlerim hayranlıkla doldu. Ama kelimeler bulamadım. Onun sevgisi, Durian'ın kucağında karşısına oturduğumda olduğu kadar sert bir şekilde bana çarptı. Bu tamamen özverili bir arzu dalgasıydı. Benim mutluluğum, refahım, neşem, her türlü güzelliği tatmam için duyduğu arzu. *Özgürlüğüm için.*

Ne kadar yanılmıştım.

Kalbimin gardiyanı ve bedenimin ve ruhumun sahibi hakkında ne kadar korkunç, yürek parçalayıcı bir şekilde yanılmıştım.

Gözlerimi zorla kendine çevirdi. "Senin her bir parçasını seviyorum, kötü olanından yüce olana kadar. Senin o güçlü zihnin, aynı derecede sinir bozucu ve büyüleyici. Ruhu n u n lezzetli kaosu..."

macera ve yenilik, seks ve güç, rahatlık, aşk ve aidiyet için özlem duyduğu şekilde. Sen, tek bir damla bile sihir olmadan benim tüm dünyam oldun. Biz kaçınılmazız. Her zaman öyleydik. Ve ruhumun seninkine ne kadar umutsuzca bağlandığını sana göstermeyi asla bırakmayacağım. Sana daha azını göstermiş olmam en büyük pişmanlığımdır."

Birbirine dolanmış parmaklarımıza baktım. Rune'un bir keresinde benim söylediğimi duyduğu şarkı, bir sonraki şarkıya geçti.

"Seni sevmekten *başka* bir şey yapamam," dedim. "Bu, beni bir kenara atman, bana bir şans bile vermeden hakkımda en kötüsünü düşünmen yüzünden hala incinmediğim anlamına gelmez."

"Olabileceğin kadar," dedi Rune. "Sadece bunun hiç de kolay olmadığını bil. Hepsi blöftü. Seni hiç gerçekten bırakmadım. Asla bırakamazdım. Bana tekrar dizlerimin üzerine çöküp yalvarmamı, sana ait olduğumu kanıtlamak için her şeyi yapmamı söyle, ben de yaparım Scarlett. Hayatımızın geri kalanında her gün, eğer istediğin buysa."

Garson, dönüştürülmüş bir vampir, bize zar zor bir bakış attı ve bir sürahi su getirdi. Konuşmadan önce onun gitmesini bekledim.

"Klanın ne düşünecek diye endişelenmiyor musun?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Rune öne doğru eğildi. Dudaklarıma baktı, yoğun bakışları gözlerime geri döndü ve kalbim birkaç kez atlamadı.

"Scarlett, aşkım, tüm dünyanın önünde bile senin önünde diz çökerim."

Gölgeleri kolumu sardı ve birinin ucu boynuma doğru kayıp çenemi nazikçe okşadığında nefesim kesildi.

"Senin beni zayıflatacağından korkmakla aptallık ettim. Sen benim tüm parçalarımı dengeledin. Önemli anlarda beni yumuşattın, farklı sorular sormamı sağladın, ölümsüzlüğün getirdiği rehavete karşı savaşmamı sağladın. Beni daha güçlü yaptın."

Dişlerinin uçlarına odaklandım ve midem düğümlendi.

"Doğmuş olanlar bir kadını taparcasına severler, ama diğerlerini aşağı görürler. Bu da onları aptal ve zayıf yapar. Senin önünde dua ederken, ellerimin ve dizlerimin üzerinde, onların en iyi adamlarından daha güçlü olurdum."

RUNE

Sandalyemi Scarlett'in karşısına değil, yanına çekmiştim. Ona zeytinyağı ve otlar sürülmüş bir parça ekmek yedirirken parmaklarım dudaklarına değse bile ona yeterince yaklaşılamıyordum. Onun hoşnutsuzluğuna ve benim buna karşılık gelen eğlenceme rağmen, ona neredeyse tüm menüden birer parça sipariş etmiştim.

"Yıllar önce Aristelle'in vampir lordunu baştan çıkarmalıydim," dedi iç çekerek, ruhuma bakarken suyunu yudumlarken.

Hâlâ öfkeli bir velet olduğunu görmek içimi rahatlattı.

Gözleri kısıldı. "Aristelle'e gelmeden önce beni takip ettiğin gerçeğini hâlâ konuşmadık."

Onun saçından bir tutamı parmağımın etrafında döndürdüm. "Birçok konuyu henüz konuşmadık."

Bana keskin bir bakış attı.

Ona her şeyi anlattım, müzik havayı doldururken seslerimiz alçaktı. Etrafımızı gölgelerden oluşan bir bariyerle çevreledim, meraklı kulaklara karşı ekstra koruma olarak.

Kız kardeşlerimden, her yıl ya da iki yılda bir, kız kardeşlerimin doğanlara katledildiği sonbaharın başlarında onların mezarlarını ve annemin mezarını ziyaret ettiğimden bahsettim. Ormana gittiğimi, orada onların cesetlerini bulduğumu ve bir kızın melek gibi sesiyle şarkı söylediğini duyduğumu anlattım.

"Bunca yıl boyunca Crescent Haven'a geri dönüp durdum, nedenini hatırlamak için... Neden bu şehri dönüşmüşler için ele geçirdiğimi, neden doğanların Valentin'de herhangi bir güç görünüşüne layık olmadığını ve neden akıl hocamı arayıp beni güçsüzleri ve savunmasızları koruyabilecek bir ölümsüz olarak yeniden doğurmasını istediğimi."

Scarlett büyük mavi gözleriyle bana bakarak her sözümü dikkatle dinledi. Ara sıra kaşlarını çatıyordu. Bazen tepkilerini gizliyordu, bazen de duyguları bilinçli farkındalığının ötesine sızıyordu. Kız kardeşlerimden bahsettiğimde elimi buldu ve sıkıca tuttu.

"En azından, bu benim yüzeysel mantığımdı," dedim. "Aslında, en çok istediğim şey insan olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaktı. Ölümünden korkmak. Ufukta sonsuza dek sürecektir hayaller için özlem duymak. Hiçbir şeyin garantili olmadığını ve her şeyin bir anda sona erebileceğini bilinçaltında anlayarak, içgüdüsel olarak yaşamak ve sevmek."

"Sana insanlığını hatırlattım," dedi, çarpıcı derecede zeki, sezgisel kız. "Gizlice arzuladığın gibi, kendini savunmasız hissetmeni sağladım. Ve bu, Aristelle'in vampir lordu Rune'un asla izin veremeyeceği bir şeydi."

"Bu doğru değildi," dedim, göz teması kurmaya çalışırken başımı sallayarak. "Bir çocuğu gizlice izlemek, en kısa anlar için olsa bile. Sadece iyi olduğunu, ateşinin hala parlak yandığını görmek istedim. Sen o köyün can damarıydın, kilometrelerce ötede ilgi çekici tek şeydin. Benim sahip olamadığım hayatı senin yaşamayı istedim, canavar olmayı seçtiğimde vazgeçtiğim hayatı."

"Sen bir canavar değilsin," diye fısıldadı, bu gölge bölgenin tek ışık ve sıcaklık kaynağı. "Sana daha önce de söylediğim gibi, senin iktidara yükselişin her zaman bir sevgi eylemiydi. Vampirliğin kayıtsız acımasızlığına boyun eğmek çok daha kolay ve çok daha az acı verici olurken, sen insanlığını korumayı seçtin."

Bana karşı çok cömert davrandı. Onu insan olarak görmemek zordu. İblislerin bu kadar tatlı olabileceğini kim bilebilirdi?

"Sen yetişkinliğin eşiğindeyken, seni bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum," diye devam ettim. "Bu hiç doğru olmamıştı, ama yetişkin bir kadını izlemek ahlaki açıdan daha da yanlış bir şeydi. Beni görmeyi ya da hayatına müdahale etmeyi riskini göze alamazdım. Bu yüzden bıraktım. Ama altı yıl sonra geri dönmek için bir bahanem oldu. Bilinen insan ticareti avcıları bölgedeydi ve Durian için yüksek değerli hedefler arıyorlardı. Onları Crescent Haven'a kadar takip ettim ve ortadan kaldırdım, ama gece boyunca

gece boyunca dikkatim yeterince dağınıktı ve onlar da senin hakkında vampir bağlantılarına haber verdiler."

Scarlett bunu düşündü. "Neyle dikkatin dağıldı? Ayrıca, bir çocuğu izlemekten daha az ürkütücü olan ne olabilir ki?"

"Her iki soruya da aynı cevabı vereceğim sanırım," dedim, hafifçe yerimi değiştirerek. Suçluluk duygusunun omurgamdan yukarı doğru yayıldığını hissetmek pek sık olan bir şey değildi. "Sen çocukken, seni kontrol ediyordum çünkü beni büyülemiştin, çünkü bana şu anki halime gelmek için öldürdüğüm adamı hatırlatıyordun. Bu masum bir şeydi, ya da böyle bir eylemin olabileceği kadar masumdu. Ama seni Noel'in yerinde, yirmi üç yaşında bir kadın olarak gördüğümde... takıntım değişti, artık saf ve ahlaklı bir şey değildi. Diğer erkeklerin de sana ne kadar kolay takıntılı olduğunu gördüğüm için dikkatim dağıldı."

Scarlett bana bakarken, gözlerinde hayal edilebilecek her türlü duygu geçip gidiyordu. En şaşırtıcı olanı ise, dişlerimi diş etlerimde ağrıtan, onun uyarılmasının açık kokusuydu. Bu kötücül küçük şey, bacaklarını birbirine yaklaştırırken bile öfkeye kapıldı. Ancak, yüzünde bir anlık karışıklık ve utanç belirdiğinde, onu hemen tekrar dikkatini başka yöne çekmeyi başardım.

"O günden beri her gün olduğu gibi, *senin* yüzünden dikkatim dağıldı. Takip edildiğini gördüm ve seni sonsuza dek terk etmeden önce güvende olduğundan emin olmak istedim." O gecenin ayrıntılarını atladım. O, parçaları kendi başına birleştirebilirdi. "Sen söylemeden kız kardeşinin kaçırıldığını fark etmemiştim. O ana kadar, arkadaşınla seyahate çıkmaya karar verdikten sonra Aristelle'e nasıl geldiğini hiç anlayamıyordum."

Scarlett bir an için yürek parçalayıcı bir sessizliğe büründü ve onu yeterince iyi tanıyordum ki, o iğrenç sarhoşların ona sarkıntılık ettiğini düşündüğü anı tam olarak anlayabiliyordum. Sonra, her zamanki gibi, kendini bana doğru çekti. Hayat onu ne kadar sert bir şekilde yere sermiş olursa olsun, yaşamayı seçmeye devam etti.

Onu hak etmesem bile, yaptığım onca şeyden sonra hala benim olmak istediğini umuyordum.

Onun kararını sabırla bekledim. Sanki kendi isteğiyle beni terk etme kararı, onun geri dönüşü olmayan bir şekilde açığa çıkardığı bu ölümsüz kalbi parçalamayacakmış gibi.

"Rahatsız olmam gerekirdi," dedi. "Kaçmam gerekirdi."

Yanağını okşadım. "Devam et. İyi bir kovalamaca ve yakalamayı sevdiğimi biliyorsun."

Nefesi hızlandı.

"Benden nefret etmelisin, ama etmiyorsun." Sesim alçaktı, onun gömülü gerçeklerini nazikçe okşuyordu. "Hâlâ beni sevmekten başka bir şey yapamıyorsun."

Onaylamak için bana öfkeyle baktı, sevimli bir şekilde sinirlenmişti. "Odessa'daki ilk gecemde bana kanını içirdin."

"Evet."

"Sen delisin!"

Gülümsedim.

"Evet."

"İlk tanıştığımızda beni kendinin olarak gördün."

"Evet, bebeğim," diye mırıldandım. Ona yaklaştım, o kin dolu ağzına bakarak. Alt dudağını ısırduğunda, dişlerinin olduğu yeri dilimle okşamak istedim. "Sana her zaman benim olduğunu söylemiştim. Ruhum bunu hep biliyordu. Sana kanımı içirdim ki, seni tatmak isteyen vampirlerle ve sana zarar vermek isteyen erkeklerle dolu bir şehirde izini sürebileyim. Sana kanımı içirdim ki seni koruyabileyim, ruhum. Ve sana kanımı içirdim çünkü Tanrı'nın izini taşıdığını görmek sikimi zonklatıyordu."

Scarlett nefesini tuttu. Gözleri vahşiydi ve bu beni gülümsetti.

"Benden kaç, Küçük Alev. Cesaretin varsa."

Onun artan heyecanı beni doyumsuz bir çılgınlığa sürüklüyordu ve Uriah'a verdiğim sözü tutmadığımı hatırlatıyordu. Kendimi çok aç ve bitkin hale getirmiştım. Hatham'a gölgelerimi salıp Scarlett'i kurtardığımdan beri beslenmemiştim.

Başkasının kanını içemezdim. Scarlett travma geçirmiş ve güven için bana sarılarak yatağında uyurken bunu yapamazdım. Onun baş döndürücü kokusu tüm şatoda yayılmışken bunu yapamazdım. Bu, bir başka ihanet gibi hissettirirdi. Başkasının kanını içme düşüncesi, bir kadehten olsa bile, midemi bulandırırıyordu.

"Neden bu kadar açsın?" diye sordu Scarlett aniden, başını eğerek.

Beni manipüle edemiyor olabilir, ama arzuyu okumakta açıkça daha iyi hale gelmişti.

"Değilim," yalan söyledim.

"Neden yalan söylüyorsun?"

Uzun ve sinirli bir nefes verdim. Lanet olsun bu kadına. "Çünkü sana gerçeği söylemek doğru olmaz."

"Yine de söyle," diye talep etti, sandalyesine yaslanarak.

"Çünkü diğer tüm kanlar seninkine kıyasla bok gibi tadı var," dedim, dişlerimi sıkarak. "Çünkü başkalarından kan içmek tüm içgüdülerime, tüm arzularıma aykırı. Sanki sana sadakatsizlik yapıyormuşum gibi hissediyorum, zaten güvenini boşa çıkardım ve seni en temel şekilde korumayı başaramadım." Onun köprücük kemiğine baktım, eskisinden daha fazla çıkıntı yapıyordu. "Senden beslenmek elbette söz konusu bile olamaz. Gözlerimi kapatıp, gönüllü bir donörden kendimi yenilemek herkes için en iyisi olduğunu biliyorum. Bu, her şeyden önce senin için en iyisi."

Scarlett konuşmadı ve bir an için onu korkuttuğumdan ödüm koptu. Gözlerinde ayrışma belirtileri var mı diye baktım ama gözleri keskin ve odaklanmış haldeydi.

"Senden kaçmayacağım," dedi. "Tabii, senin beni kovalamanı *istemediğim sürece*."

Sesi yumuşaktı, ama dudaklarında, görmek için haftalarca beklemem gerekeceğini düşündüğüm o tehlikeli gülümseme belirdi.

"Benden beslenebilirsin," dedi. "Acı çekmeni istemiyorum."

"Hayatta olmaz. Kesinlikle olmaz."

Vücudum onu arzuluyordu, ama neyse ki gemiyi yönlendiren benim o tarafım değildi. Bu bir uyarı olmuştu. Kaleye geri döner dönmez başka birinin kokuşmuş kanını içmem gerekiyordu.

Gölgelerim geri çekildi, böylece o tekrar canlı müziği dinleyebildi. Zaten kimsenin bizi duyması imkansızdı, ama Crescent Haven hakkında konuşurken emin olmak istedim.

Scarlett müzisyenleri izledi, kaşlarını çatması azaldı. "Rune, sorun yok..."

"Hayır." Onun huysuzluk yapma dürtüsüyle mücadele ettiğini izledim. "Sadece bir gün oldu. Kendinden başka kimse için bir şey yapmayı düşünmeni bile istemiyorum."

Aniden etrafına bakındı ve gözleri bir vampirin kolunda duran bir insana takıldı.

"Sence Durian'ın ölümlü casusları var mı?"

Ağzımı açıp kapattım, ona şaşkınlıkla baktım. "Ne?"

Bu muhtemelen travmasının bir başka yansımasıydı, elindeki konuya odaklanamama hali. Ya da belki de beslenmeyi düşünmek istemiyordu, ki bu anlaşılabilir bir şeydi.

Ben de, gölgelerim vücudumdan fırlayıp kemiklerden deriyi soymaya hazır hale gelmeden, onun nasıl kullanıldığını ve acımasızca davranıldığını düşünemiyordum.

Onu anlamak, kaçırılmadan öncekinden daha zordu. Bu, benim uyum sağlamamı, onun yeni halini eskisi kadar iyi anlamamı engellemeyecekti. Onun büyüleyici zihninin her karanlık köşesini incelemeyi asla bırakmayacaktım.

Gözlerini kısarak sorusunu tekrarladı.

"Mümkün, ama anlamlı bir şekilde değil. Onun fanatizmi, organize bir altyapıdan çok, kaos yaratan dindar ajanlar üretme eğilimindedir. Elbette, onun tarafından kandırılmış ölümlüler var, ama çoğu yoksul, eğitimsiz ve doğuştan varoşlara mahkum insanlar."

Scarlett'in benden uzaklaştığını, bakışlarının hala arkamdaki gözcüye kayıp gittiğini izledim.

"Hiçbir şey yapmayacaklar, Scarlett, sana garanti ederim," dedi. "Özellikle de kendilerinden aşağı ve rütbeye layık görmedikleri ölümlüler aracılığıyla."

"Ya o, seninle benim şehirde randevulara çıktığımızı öğrenirse ne olur?"

İnanılmaz *bir şekilde* ikinci bir soru sormaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım. Çünkü onun düşünce tarzı benim ilk başta hayal ettiğimden tamamen farklıydı. Gerildim, gölgelerim titriyordu ve açlığım, kendimi ne kadar çok dizginlersem o kadar artıyordu.

Öfkeyle gözlerine baktım. "Bunun ne önemi var ki?"

O irkildi ve ben de küfür ettiğim ve bu kadar sert bir ton kullandığım için hemen pişman oldum.

"Özür dilerim," dedim.

Scarlett'i kurtardığım zamanki o rahatsız edici görüntü zihnimin derinliklerinden yükseldi — Durian ve Brennan ateş kuşlarıyla ona yaklaşmışlardı ve o da onlara uzanmıştı.

"Sadece kendi güvenliğini sağlamaya çalışmıyordun. Beni kurtaracağıma güvenmediğin için de değildi," dedim sessizce. "Kaçıranların seni bulduğuna sevindiğini taklit ettiğinde."

Sessiz kaldı. Öfke, derimin altında sıcak ve yoğun bir şekilde hissediliyordu. Yer titredi ve yakınımıdaki adamlar ve kadınlar, durumu değerlendirmek için bana kısa bir bakış attılar.

Scarlett'in gözleri büyüdü. Elleri titremeye başlar başlamaz gözlerimi kapattım. Gölgelerime fısıldayarak, ne kadar çok Scarlett'i yanıma çekip üç adımdan fazla uzaklaşmasına izin vermemek istesem de, sakın olmalarını rica ettim.

"Sana geri dönmek için mücadele ettiğimi söylemiştim," dedi. "Beni sınırın ötesine geçirdin belki. Ama o lanet saraydan *kendim* çıktım. Güç sahibi tek köle bendim. Ve geride bıraktığım herkese, tüm bunların *bir anlam ifade etmesini* sağlamakla yükümlüyüm." Bir süre durdu. "Orada bir şey yarattım, küçük başlayan ama çok daha büyük hale gelen bir şey. Etki ağı, bölünme ağı. Henüz nasıl olacağını bilmiyorum, ama her şeyi çözeceğim. Sevdiğim bu adayı, daha yeni görme şansı bulduğum bu adayı yok etmeden önce bu savaşı durdurmanın bir yolu var."

Unutmaya çalıştığım Sadie'nin sözleri aklıma geldi. Scarlett'in bir hayatta kalan olmaktan daha fazlası olduğunu ve onu bir *varlık* olarak konumunu koruyarak kurtarmanın bir yolu olduğunu iddia etmişti. Bir silah. Bir nesne, tıpkı hayatı boyunca olduğuna inandığı gibi.

Gözlerim birden açıldı. "Hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim," diye tısladım. "Yaşadığın onca şeyden sonra, kendin için yaşamayı hak ediyorsun."

Kollarını kavuşturdu ve ağzını açtı, ama onu keserek sözünü kestim. "Sadece *bir gün* oldu, aşkım." Elimi yüzümün üzerinden geçirdim.

Sesimdeki hayal kırıklığını gizlemeye çalışırken. "Kaçmayı bırakmalısın. Geçmişle yüzleşmediğinde, onu arka odaya tıkıp kapıyı kapattığında, o *her zaman* kaçıp, sen bakmadığın bir anda şimdiki zamanını ve geleceğini mahvedecektir."

"Sen de öyle mi yaptın?" diye sordu. "Hayatını çöpe mi attın? Travmanı, onunla gerçekten yüzleşmek yerine savaştırmak için yakıt olarak mı kullandın?" Gözleri karardı. "Kendini bana yansıtmayı bırak."

Kafamı salladım. "Hayır, bebeğim. Hepsi yanlış anladın." Sıkılmış yumruğuna uzandım. "Sadece geçmişle barıştığım için Valentin'in geleceğini şekillendirebildim."

Scarlett'in öfkesi zirveye ulaşmıştı sonra da sönmesini izledim. Eli benim elim altında gevşedi. Hâlâ bir isyan kıvılcımı vardı, söylediklerimi dinlemek istemiyordu. Sezgisel olarak, düşüncelerini değiştirmek yerine sadece saklamaya karar verdiğini biliyordum. Ve bunun öfkemi ya da onu tekrar kaybetme korkumu kışkırtmasına izin veremezdim. Onu uzaklaştırıp ulaşamayacağım bir yere göndermemeliydim.

Müzisyenlere bir göz attı. "Eskisi gibi gelmiyor kulağıma." Bakışları yemeğine düştü, mavi gözlerinin derinliklerinde keder vardı.

Onu kucağıma çekmek istedim. Ona olanları silebilecek kadar sıkı sarılmak istedim. Ama bu, onun zihninden silmesine yardım etmem gereken zehirin aynısıydı: gerçekliği kabul edememe ve hayatın koşullarına göre yaşayamama. İkimiz de yeniden güvende hissetmek için, anlatılamaz olanla barışmamız gerekiyordu.

Vücut dilini, kendini kapattığını okudum. Sınırına gelmişti, yorgunluk omuzlarını ağırlaştırıyordu. Sandalyesinde kendini küçültmeye, zihnini meraklı bakışlarımdan saklamaya başladığında, gitme zamanının geldiğini anladım.

"Ve asla da olmayacak," dedim ve onun kalbi kırık gözleri benimkilere dikildi. "Hiçbir şey eskisi gibi tatmayacak, ses çıkarmayacak, hissettirmeyecek ya da görünmeyecek. Öyle olması gerekmiyor."

Sözlerimdeki üzüntüsü beni mahvetti. Bana bakarak, bekleyerek, gözleriyle neredeyse yalvararak, duymak istediği cevabı vermemi bekliyordu. Ama veremedim.

"Alışacaksın, Küçük Alev. Ve bir gün uyanacak ve kendine bolca zaman, şifa ve merhamet verdikten sonra, her şeyin tadı, sesi, hissi ve görünüşü eskisinden daha iyi olacağını fark edeceksin."

SCARLETT

Gece yarısı, kendi ılıklarımla uyandım. Rune'un yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı ve ben yataktan kalkıp odanın köşesine kaçtım. Dizlerimi göğsüme çekip başımı gömdüm.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye hıçkırarak ağladım, burnumdan smk akıyordu. "Yapma." Bir bıçağın bağlarımı kestiğini hayal ettim ve Durian'ın gelip Rune'u ortadan kaldırması için dua ettim.

Gözlerim sıkıca kapalıydı, ama salarımlı okşayan nazik bir el hissettim.

"Teşekkür ederim, Efendim," diye boğuk bir sesle söyledim, rahatlamış bir şekilde nefes aldım.

Dokunma durdu ve ben yavaşça gözlerimi açıp yukarı baktım. Rune bana bakıyordu.

ığlık attım ve o kadar hızlı geri çekildim ki kafamı keskin bir köşeye çarptım. Kafamın arkasında keskin bir acı hissettim. Görüşüm bulanıklaştı, vücudum bu kadar şiddetli bir korkuya dayanamadı ve yavaş yavaş tüm hissiyatını kaybetti.

Rune küfretti, ama bu mantıklı değildi, çünkü bana zarar veren Rune, benim onun için öldüğümü söylediği zaman dışında konuşmazdı. O böyle tepki vermezdi. Soğuk ve umursamazdı.

"Güvendesin, Küçük Alev," dedi Rune, sesi titriyordu, yüzü dehşetle buruşmuştu. Tereddüt etti, kendini tutarak benden uzak durdu, benim kafamdaki karışıklık yavaş yavaş yerini anlayışa bıraktı.

Gözlerim etrafta dolaştı. Kle odamda değildim. Rune'un yatak odasındaydım. Bana işkence eden Rune bana Küçük Alev dememiştı.

Onun bakışlarını karşıladım ve başımın arkasını ovuşturdum. "zr dilerim."

Yüzü bir saniye daha işkence görmüş gibiydikten sonra, tüm bunları silip, buruşuk yüz hatlarını sakinlik ve sıcaklıkla değiştirdi.

Önümde çömeldi ve ben ona başımı sallayarak, ona ihtiyaç duyduğu sözsüz izni verdim. Rune beni kollarının arasına aldı ve yatağa geri götürdü, başını yastığa yaslayarak beni kucağında yan yatırdı. Kafamın arkasını nazikçe okşadı ve gölgeleri duman şeklinde üzerime yayıldı.

"Güvendesin," diye fısıldadı. "İyisin."

Hafifçe ağladım, zavallı bedenim anılarımla gerçeklik arasındaki çatışmadan dolayı kafa karışıklığı yaşıyordu. Titremem yavaş yavaş azaldı.

"Seninle yatmamın iyi olmayacağını düşünüyorum, bebeğim," dedi Rune.

Gerildim ve kolunu tuttum. "Hayır, lütfen beni yalnız uyutma." Kabuslar yine devam edecekti ve yalnız kalırsam, saraydaki yaşamımı daha da fazla hatırlatacaktı. Rune'a ihtiyacım vardı.

"Sana acı veriyorum, Scarlett." Kafamın arkasını elle yoklayarak şişliğin ciddiyetini değerlendirdi.

Yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Şu anda şifacıya gitmek istemiyordum. "Hayır, incitmiyorsun," dedim, sesim titriyordu.

"Senin suçun değil.

üzgünüm. Kafam karıştı. Bir daha olmayacak. Lütfen gitme." "Şşş," dedi

Rune, beni kendine daha sıkı çekerek. "Başın başın belada değil. Yanlış bir şey yapmadın. Seni asla terk etmeyeceğim."

Yavaşça gevşedim ve Rune'un beni bedenime geri götürmesine izin verdim. Ona duyduğum, kokladığım, gördüğüm ve hissettiğim şeyleri anlattım.

"Saraydayken bu tekniği kullandım," dedim. Rune tepki göstermedi, sadece alnımı öptü.

"Sana bunu kim öğretti?"

"Sadie." Bizi nazikçe yorganın altına soktu, karanlıkta yatarken başım onun göğsüne yaslandı. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. Ama beklemesi gerekiyor," dedi kuru bir sesle.

"Bekle... Kole ile toplantıda olan cadı o muydu?" Bir duraklama.

"Evet."

Birkaç çözülmemiş konu birdenbire birbirine bağlandı.

"Kole'ye iğrenç küçük sıçan diyen acımasız domme oydu!" dedim, Rune'un göğsünden kalkarak ona geniş gözlerle bakarak.

Kendime rağmen gülümsedim ve tamamen şaşkın olan Rune'u hazırlıksız yakaladım.

"Doğru gibi görünüyor," dedi, gözlerini kısarak.

Yeniden uzandım, daha derin düşününce gülümsemem kayboldu. "Ve bir cadı senin akıl hocan, çünkü seni vampir yapan o. Her şeyin arkasında o var."

Rune sessiz kaldı.

"*Hepsinin arkasında o olduğu biraz abartılı, ama o bu yorumu sevecektir.*"

"Oh," diye fısıldadım. "Dönüştürülenler dışında kimse bilmiyor, bu açık.

Ama nasıl? Nasıl hiçbiri ağzından kaçırmadı?"

"Başlangıç sürecinin bir parçası, ve hayır, daha fazla ayrıntı vermeyeceğim. O kurnaz, kötü niyetli küçük zihninde, kendini elli kez öldürtmeye yetecek kadar bilgi zaten var."

Bir tür büyümlü bağlanma olduğunu düşündüm. Sadie, cadı yaşıyla çok yaşlıydı. Yine de genç görünüyordu. Bu, onun elinde çok büyük ve karanlık bir gücün olduğunu gösteriyordu.

"Benim kötü ve kurnaz olduğumu mu düşünüyorsun?" "Kesinlikle," dedi.

Ben alaycı bir şekilde güldüm ve göğsünden bir kahkaha yükseldi. "Bunun için sana hayranım. Her şeyin için sana hayranım."

Rune, beni kurnazca entrikalarımın uzaklaştırıp tekrar kollarına geri döndürdü. Daha fazla noktayı birleştirmek istedim. Zihnimde bir satranç oyunu oynanıyordu. Aktörler arasında çizgiler çizildi, büyük güçler arasında bağlantılar kuruldu ve diğerleri arasında bölünmeler oluştu. Eskiden, seks objesi olarak var olmanın travmasından uzaklaşmak için baştan çıkarmayı bir oyun haline getirirdim. Şimdi ise savaş oyunları oynuyordum.

Kendi inkârımın farkında olmamın bir önemi var mıydı?

Tüm olasılıklara rağmen, Rune beni sakinleştirip tekrar uykuya dalmamı sağladı.

Ertesi gün, bitkin bir şekilde uyandım. Ruhumu ve bedenimi aynı derecede yıpratıcı bir yorgunluk içindeydim.

"Vücudun iyileşiyor," dedi Snow kahvaltıda. "Kendine merhamet et, Scar. Sen sadece bir..." Durdu, gözleri parladı. "İblis."

Ben burnumdan soludum ve ikimiz de çok ihtiyacımız olan bir kahkaha krizine girdik.

Rune klan lideri işlerini halletmek için dışarıdaydı ve biz onun özel yemek odasında, yine çılgın bir yemek yelpazesıyla karşı karşıyaydık.

"Kale'de mi kalıyorsun?" diye sordum, fûme somon ve peynirli tostumu yutarken.

"Evet," dedi.

"Uriah'la mı?"

Ağzından ve belki de burnundan portakal suyu fışkırdı, sonra ölümün eşliğindeymiş gibi öksürdü.

"Üzgünüm, üzgünüm," dedim. Ben daha önce olduğundan daha fazla gülerken o bana öfkeyle baktı.

Su içti ve boğazını temizledi. "Hayır. Ne yazık ki, *beni gözetlemek* için yan odada kalıyor. Aslında birkaç haftadır buradayım. Böylesi daha kolaydı."

Snow, ben kaçırıldığımdan beri, bir zamanlar nefret ettiği vampirlerle birlikte kalede kalıyordu. Masa örtüsünü oynatarak, onun, Rune'un ve onun en sevdiği kişilerin *benim* yüzümden ateşin etrafında toplandıklarını hayal ettim.

Bu tuhaf görüntüyü kafamdan silmeye çalıştım.

"İkinizin arasında önemli bir şey kaçırdım mı?" "Hayır!"

"Bir şeyler... hisler? Özlemler?"

"Özlem," dedi gözlerini devirerek. Bir çörek parçasına şiddetle ısırıldı. "O iğrenç. Ve kaba."

Bu hiç de doğrudan bir cevap değildi. Sonra aniden konuyu değiştirdi.

"Rune, kütüphanede takılmak ister misin diye sordu," dedi Snow, ikisinin de yaptığı şeyi yaparak, benim şu anki zihinsel durumumla ilgili ipuçları aramıyormuş gibi davranarak. Oysa *kesinlikle* arıyorlardı.

"Henüz değil," dedim.

Rune, kalede en sevdiğim odayı, Ravenia'nın her yerinden kaydedilmiş sonsuz bir müzik koleksiyonunun bulunduğu müzik ve yıldızlar odasını ziyaret etmemi istedi.

Ama Snow ve Rune'un anlamadıkları şey, bunun sadece bana zarar vereceğiydi. Eskiden zevk aldığım şeyleri yaparken ne kadar az zevk aldığımı hatırlamak istemiyordum. Ne kadar yorgun ve ruh hali değişimlerine yatkın hale geldiğimi. Odaklanmanın ne kadar zor olduğunu, en ufak seslerde ne kadar irkildiğimi.

Eskisi gibi olmak istiyordum. Vücudum, zihnim, ilgi alanlarım ve umutlarım. Rune bunun asla olmayacağını söylediğinde kalbimi kırmıştı.

"Okumak ister misin? İçeride kalabiliriz ya da giyinip dışarı çıkabiliriz. Hava soğuk ama güneşli," dedi Snow, yüzümdeki ifadeden ne istediğimi anlamaya çalışarak.

"Tabii, dışarıda oturalım." Kaşlarımı kaldırdım. "Sen müstehcen kitap okurken, dışarıda yakışıklı vampirler dövüşüyor olmasını mı umuyorsun?"

"Şu anda senden çok nefret ediyorum."

Snow somurtarak baktı ve bir an için Rosalind'i gördüm. Black Sapphire'deydim, Rosalind benden nefret ettiğini söylemişti, ama aslında demek istediği, beni sevdiğinden nefret ettiği idi.

"Ben de seni seviyorum, Snow."

SCARLETT

Snow ve ben kalın paltolar, şapkalar ve eldivenler giymiş, bahçede birlikte uzanıyorduk. Hizmetçiler bize sandalyeler, yastıklar, battaniyeler ve atıştırmalıklarla dolu bir masa hazırladılar. Etrafımıza makul mesafelerde birkaç muhafız yerleştirilmişti.

Eğitim alanında vampirler dövüşüyorlardı. Snow, kitabının üzerinden birkaç kez onlara bakmış olabilir de olmayabilir de. Havada arzu doluydu ve bu beni içimden güldürdü.

Snow bana sinirli bir bakış attı. "Kes şunu."

Ellerimi kaldırdım. "Sadece okuyorum." Gerçek bir çift anlamlı söz. Arzuyu içime çekmek beni sandalyemde rahatlamaya ve moralimi düzeltmeye itti. Kimseyi manipüle etmeye niyetim yoktu. Ama beslenmenin yorgunluğuma iyi geldiğini inkar edemezdim.

Kitabıma, *Marianne'in Evcilleştirilmesi'ne* tekrar baktım. Henüz çok ilerlememiştim, ama ana karakterlerin birkaç sayfa sonra birbirlerinin üzerine atlayacaklarından oldukça emindim. Ve normal bir şekilde değil. Çok sapkın, Rune ve benim gibi bir şekilde.

Onun müstehcen edebiyat kitaplarından oluşan kişisel kütüphanesiyle dalga geçmek için sabırsızlanıyordum.

"Scar... şey, bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?" Snow sordu ve beni okuduğum sayfadan kopardı. Elimde tuttuğum kitaba kaşlarını çatarak baktı.

Onun endişeli bakışlarıyla karşılaştım. "Bir insan ile bir vampir arasındaki sapkın seks mi?"

Tereddüt etti. "Şey, sanırım. Ama oldukça eski ve ben sadece... bazen pek rızaya dayalı değil ve aşırı karanlık. Daha çok

onun... kölesi gibi."

Kar, rahatsızlık içinde yüzümü dikkatle izleyerek yüz hatlarını buruşturdu.

Ona göz kırptım. "Bu bir kurgu. Benim için sorun değil." Kaşlarımı çattım. Hikayenin anlatımı beni sadece tahrik etmişti, ama onun, travmamı yansıtan bir şeyi okumamamı söylemeye çalıştığını biliyordum. Yanaklarım yandı. "Endişen için teşekkür ederim, ama benim için durum farklı. Bu bir fantezi. Bir kaçış. Ve ben... hala seksten zevk almak istiyorum."

Karanlık ve ahlaksız türden, ama bu nitelermeyi kendime sakladım.

Snow düşünceli görünüyordu ve tam olarak anlamadığını anlayabiliyordum. Ve belki de bu sorun değildi. Snow'un yatakta benimle aynı şeyleri sevdiğinden emin değildim, ama Isabella tarafından yıllarca hor görüldükten sonra cinselliğimden utanmamayı bana onun öğrettiğini biliyordum. "Eğer rahatsız olursam okumayı bırakırım," diye söz verdim. "Ama

bu sayfalar arasında güvendedim. Hiçbir şekilde aynı şey değil. Burada güç bende. Gerçek dünyada erkekler bana zarar verdiğinde, hiçbir gücüm yoktu. Anlatabildim mi?"

"Evet, mantıklı," dedi Snow. Bana küçük bir gülümseme gösterdi. "Tartışmalı olsun ya da olmasın, modern kink'in başlangıcı olan kitap budur. Bize *sadizm* kelimesini kazandıran da budur."

"Bazen yürüyen bir ansiklopedi gibisin, biliyor musun?" diye alay ettim.

"Okulda sürekli zorbalığa maruz kalmam hiç de şaşırtıcı değil."

Kafamı salladım. "Bana isimlerin listesini ver." Ciddi bir ifadeyle ona baktım ve kitabımı kucağıma koydum. "Onları succubus ile mahvedeceğim."

Snow güldü. Birkaç vampir, dövüş maçlarından bize baktı ve Mason hemen onlara bağırdı.

Rune'un nerede olduğunu merak ettim. Bu düşünce, okudukça daha da belirgin hale geldi, bir şekilde hem acı verici derecede tanıdık hem de heyecan verici derecede yabancı olan bu uzak dünyada kendimi kaybettim. Edgar ve Marianne arasındaki romantizmin karanlık olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Yine de, tıpkı Snow gibi, kendimi

hareketsiz otururken buldum, alt dudağım onu sertçe ısırduğım için ağrıyordu.

Snow aniden çığlık attı ve kitabını ölü çimlerin üzerine fırlattı. "Ugh! Bu aptal kitabı nefret ediyorum ve bir daha asla okumayacağım!" Hızlı nefes alıyordu, yüzü öfkeden pişmanlığa geçiyordu. "Oh, kahretsin. Onu atmamalıyım."

Eğilip çimlerden kitabı aldı, tozunu silkeledi ve cansız nesneye özür dilercesine mırıldandı.

Ayağa kalktığında, eğlenen Uriah ile burun buruna geldi.

Ben de kitabımı yer imine ekledim ve kapattım. Artık farklı ama aynı derecede eğlenceli bir içerik tüketiyordum.

Snow geri çekildi ve burnunu kırıştırdı. "Birincisi, kişisel alan diye bir şey duydun mu hiç? İkincisi, hepiniz kokuyorsunuz ve terliyorsunuz."

Uriah ellerini ceplerine soktu. Bal sarısı saçları kulaklarının arkasına sıkıştırılmıştı, sert hatları güven ve mutluluk yayıyordu. Diğerleri gibi o da tamamen siyah giyinmişti. Jilet gibi keskin dövmelelerinin uçları boynunun ve ellerinin tabanına değiyordu.

Gülümsedi ve bir anda Snow'un avuçlarından kitabı kapıp havaya kaldırdı.

Snow çığlık attı ve kitaba atladı, ama Uriah, kitabı onun ulaşamayacağı bir yerde tutacak ve sayfaları incelerken onu engelleyecek kadar uzundu.

"Tam da tahmin ettiğim gibi," dedi Uriah, başını sallayarak ve alçak bir ısıklık çalarak. Snow avuçlarında parlayan ay büyüü yaratırken kitabı geri verdi.

Snow kitabı kaparak aldı. "Hâlâ okumayı bilmiyor musun?"

Adam gülerek alt dudağını bükerek, "Büyük, güçlü adamlar sadece öldürmeyi bilir. Kelimelerle arası iyi değildir," dedi.

Snow sırttı. "İç monologunu yüksek sesle duymayı seviyorum."

Avuç dolusu bademleri çok gürültülü bir şekilde çiğnedim ve Uriah yavaşça gözlerini bana çevirdi.

"Merhaba yine, Trouble," dedi göz kırparak. Sonra gözleri büyüdü. "Bu dostluk için göz kırptım," dedi çabucak. "Rune'a söyleme."

Gölerek, "Başka türlü yorumlamadım. Merhaba yine, Uriah," dedim.

Rune, kendisi yapamadığı zamanlarda beni takip etmek zorunda bıraktığı iç çember üyelerinin arasında her zaman en iyi şakalaşan ikiliydik. Mason'ın aksine, Uriah'ın her zaman beni desteklediğini hissetmiştim. Mason ise olan biten her şeyden sonra açıkça tavrını değiştirmişti.

"Güpegündüz, kana susamış canavarların önünde böyle müstehcen kitaplar okumak ne cesaret ama." Dişlerini göstererek, gözlerini tekrar Snow'a çevirdi.

Snow elini beline koydu. "Utanç ve gizliliği bir kenara bırak. Bu sadece seks. Hepimiz yapıyoruz." Snow elini ağzına götürdü. "Oh, pardon, Uriah. *Bazılarımız* yapıyor."

Göğsünü tuttu ve geriye doğru sendeledi. "Ah, sarışın." Yakında yine çapkın gülümsemesi geri dönecekti. "Bir seansa daha hazır mısın?"

Snow'a kaşlarını kaldırdım.

"El ele dövüşü demek istiyor. Kendini savunma," dedi başını sallayarak. Uriah'a odaklandı. "Gördüğün gibi Scar'la takılıyorum." Sonra, küstahlığını bırakıp ayağa kalktı. "Bu gece geç saatlerde?"

Uriah'ın gülümsemesi değişmedi. "Sabırsızlanıyorum. En azından bir tür rahatlatma lazım, değil mi? Benim seksi romanlar versiyonum diyelim."

Snow kuru bir kahkaha attı. "Sanki bu günlerde zaten yeterince barbarca *rahatlat*ıyorsunuz da..."

Ben araya girdim. "Ben de katılabilir miyim?" Sonra, belki de yalnız kalmak isteyeceklerini fark ettim. Aralarındaki karşılıklı arzu o kadar olgunlaşmıştı ki, benim bir dokunuşum bile halka açık bir seks yapmalarına neden olabilirdi. Tabii ki ben asla araya girmezdim. "Ya da, aslında, bir ara kendim için bir seans ayarlayabilir miyim?"

Snow ve Uriah yavaşça bana döndüler. Onlara katılmak için ayağa kalktım.

"Rune ile öğrenmektense seninle öğrenmek daha kolay olur diye düşünüyorum," diye açıkladım. "Ve temel bilgileri anlamam gerekiyor."

"Doğru, bu mantıklı bir mantık, Trouble," dedi Uriah. "Ama biliyorsun ki, böyle bir girişim için Rune'un onayı gerekecek."

Snow homurdandı. "Scarlett kendi başına bir birey. Siz vampirler ve sizin..."

"Sarışın," dedi Uriah. "Bunu daha önce konuştuk."

Snow, şaşırtıcı bir şekilde, pes etti. İkisi arasında söylenmemiş bir şey geçti ve bu, seksle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde samimi görünüyordu.

Snow, Uriah'ın gözlerine eskisi kadar ateşli olmayan bir bakışla bakarak başını salladı. Üçümüz de, dördüncü bir kişinin yakındaki çalılarının arkasından yaklaşıp taş yolu takip ederek bizim bölgemize ulaştığında irkildik. Muhafızlarımız ona baktılar, ama endişelenmediler.

Kadın kısa boylu ve kıvrımlıydı, uzun siyah saçları dağınıktı ve ölü yapraklar ve küçük dallarla doluydu. Sanki bu sorunu çözecekmiş gibi parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, sonra bunun faydasız olduğunu anlayınca düğme burnunu buruşturdu ve omuz silkti.

"Imogene," dedi Snow, elini hafifçe sallayarak.

Ondan yayılan şekil değiştirme büyüsünü hissedebiliyordum. Üçümüzün arasında bakışlarını gezdirdi, ama gözleri kararlı bir şekilde bana takıldı.

İlk içgüdüm gerginleşmek, bu kadının alaycılığını hak etmek için ne yaptığımı merak etmektir. Ama Imogene hemen neşeli bir gülümsemeyle karşılık verdi ve neredeyse zıplayarak küçük grubumuza katıldı.

"Merhaba, Scarlett," dedi neşeye ve sıcak bir şekilde. "Tanıştığımıza memnun oldum." Cinsel enerji dalgalar halinde aurasından yayılıyordu.

Succubus sezgilerimle, şatoyu Nyx'in geri kalanından ayıran ormanda biriyle çimlerde yuvarlanmış olabileceğini hissettim. geri kalanından ayıran ormanda biriyle çimlerde yuvarlanmış olması gerekti

O, benim oturduğum sandalyeye bakarak, geride bıraktığım kitabı işaret etti. "Bir klasik." Kıkırdadı. "Hanımefendi, bu kitabı yazan insan kadını tanıdığını söylüyor."

Hanımım. Bu kelime, sarayda geçirdiğim zamanları, Kole'yi eğlendirmek zorunda kaldığım, Brennan'ın benden beslenmesine izin verdiğim, hepsinin bana dokunmasına, beni aşağıladığına dair bilinçsiz görüntüler uyandırdı.

Herkesin gözleri bana çevrildi. Utançtan kızardım. "Özür dilerim," diye mırıldandım, hızla konuyu değiştirerek.

konuyu ve kendimi şimdiki gerçekliğime geri döndürdüm. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, Imogene." Kitabı hakkında daha fazla konuşmak için ağzımı açtım, ama kaleden gelen başka bir şekil tarafından kesildim.

Uriah omzunun üzerinden bakıp gergin bir şekilde güldü.

"Kitten," dedi Rune'un akıl hocası, yeşil gözleri Imogene'ye odaklanırken tek bir mükemmel koyu kaşını kaldırdı.

Imogene utangaç bir şekilde gülümsedi. Kötü şöhretli cadı yaklaşırken dizlerinin üzerine çöktü. Başını eğdi.

Sadie, saçlarını nazikçe okşayarak kölesini selamladığında midemde iğrenç ve yapışkan bir his uyandı. Travma geçirmiş bilinçaltımla bilinçli bir mücadele vermem gerekti

—bunun karşılıklı rıza ile yapıldığını ve şekil değiştirenin aslında bir köle olmadığını hatırlatmak için bilinçli bir çaba sarf etmek zorunda kaldım.

Sadie'nin bakışları yavaşça benimkilerle buluştu. O muhteşemdi. Kahverengi saçları parlak ve özenle şekillendirilmişti, dudakları kırmızıya boyanmıştı, baldırlarını sıyıran şık deri ceketiyile aynı renkteydi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Kitten her zaman yeni arkadaşlar arıyor. Kendini tutamıyor, değil mi?"

Gözleri Imogene'e döndü ve ona kalkması için işaret etti. Sadie uzun kırmızı tırnağını Imogene'in çenesinin altına koydu ve Imogene kıkırdayarak gülünce nazikçe başını salladı.

"Çok yaramaz kız," dedi, ama sesi neşeli bir tondaydı.

Sadie'nin korkutucu domme görünüşünün altında, neşeli şekil değiştiren kadına karşı sadece sevgi ve ilgi beslediğini görmek beni rahatlatmıştı. Bunu Imogene'nin arzularında ve vücut dilinde görebiliyordum.

"Merhaba, Scarlett," dedi Sadie. Elini uzattı ve ben de sıktım. Sıkı bir el sıkıştı ve hemen bıraktı. "Bugün kendimi tanıtmak niyetinde değildim. Eminim daha sonra bu konuda bir sürü şey duyacağım."

Dürüst müydü? Imogene bize gerçekten sorun çıkarıyor değildi. Sadie'nin arzuları toplantıda olduğu gibi gizli olduğu için bunu anlayamadım.

"Rafta duran cam bir nesne gibi muamele görmek istemem," dedim.

Uriah boğazını temizledi. "Ben geri döneceğim. Görüşürüz bayanlar." Sadie ona gülümsedi. "Rune'a uyarı ateşi gönderecek misin?"

Uriah hiçbir şey söylemedi, sadece gergin bir şekilde güldü ve antrenman sahasına doğru koşmaya başladı.

Snow bana yaklaştı ve yüzünde endişe okunuyordu. Sadie ona bir bakış attı ve gözlerine tam olarak yansımayan nazik bir gülümseme gösterdi.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin, Scarlett?" diye sordu Sadie. "*Hayır* cevabı da gayet kabul edilebilir."

Rune, Snow ve Uriah, Sadie ile yürüyüşe çıkmanın kötü bir fikir olduğunu düşünüyorlardı. Ama dürüst olmak gerekirse, bu benim daha da çok yapmak istememe neden oldu. Sırf meraktan değilse de, herkese defalarca eskisi gibi davranmalarını söylediğim halde bana kırılğan biriymişim gibi davranmalarından dolayı sinirlenmiştim.

Başımı salladım. "Tamam. Hadi yürüyüşe çıkalım."

SCARLETT

"Hemen dönerim," dedim Snow'a, Sadie Imogene'e bir şeyler fısıldarken. Snow iç geçirdi, ama bana karşı çıkmadı.

Sadie ve ben bahçe yolundan ilerleyerek, kaleden uzaklaşıp ince bir ormanlık alana doğru yöneldik. Dışarısının soğuk olduğunu biliyordum, ama cildimde keskin havayı hissetmek zordu. Vücudum ve ben artık tam olarak bağlantılı değildik. Aramızdaki bağ kopmuştu.

"Seninle Snow arasında olan tuhaf enerji neyin nesi?" diye sordum, çünkü kaybedecek neyim vardı ki?

Sadie güldü. "Diğer cadılar her zaman benden çekinmişlerdir, kontrolüm dışındaki güçlerle uğraştığımı düşünerek endişelenmişlerdir. Belki de yanlış türden bir güce sahip olduğumu düşünürler."

"Öyle mi?"

"Görüş meselesi."

Snow, Sadie'nin dönüştürülmüş vampir ırkının tamamını yarattığını bile bilmiyordu. Bunun onun ihtiyatlılığını azaltacağını hayal edemiyordum.

Sadie'ye baktım. "Rune'a aşkımızın gerçek olduğunu gösterdin," dedim. "Neden? Bunun kendi çıkarlarına nasıl etki edeceği konusunda endişelenmiyor musun? Onun aksini inanmasına izin vermek, onun nefretle beslenmesini sağlamak daha kolay olmaz mıydı?"

Sadie bana baktı, kırmızı dudaklarında eğlenceli bir gülümseme vardı. Sert bir rüzgar, koyu saçlarını geriye doğru savurdu. "Ben gerçeğe değer veririm, Scarlett. Ayrıca Rune ile olan ilişkiye de değer veririm." Diye iç geçirdi. "Nefretle beslenmek, sandığın kadar etkili değildir. Aşkla beslenmek çok daha iyidir."

Bu cevap beni şaşırttı, ama yine de Rune'un hayran olduğu karanlık ve güçlü bir cadıdan başka ne bekleyebileceğimi bilmiyordum.

"Yanlış anlama. Adalet için sevgi, acımasızlık gerektirebilir. Daha iyi bir gelecek için sevgi, savaş gerektirebilir. Ölümlü yaşam için sevgi, en sert intikam ve cezalandırma eylemlerini gerektirebilir. Sevgi ve şiddet arasındaki ikilem, zayıf fikirli insanları paniğe sürükleyebilir. Ama bu, dönüşmüş olanlarla doğuştan olanlar arasındaki temel farktır. Bizim tarafımız sevgiden elde edilen gücü değer verir, onların tarafı ise güç için gücü değer verir. Gerçekten de iğrenç bir iş."

Rune'un neden o kadar yıl sonra Crescent Haven'a geri döndüğünü açıkladığını hatırladım. *Nedenini* hatırlamak için. O, ölümlülerin koruyucusuydu ve etkili olabilmek için acımasız bir klan lideri gibi davranmak zorundaydı.

Bu, dominantların itaatkarlarına karşı katı ve sadist rolleri oynamalarına benziyordu, her iki taraf da bu oyunun altında sadece saygı ve özen yattığını içgüdüsel olarak anlıyordu.

"Ayrıca, Rune yüzyıllar boyunca herkesi uzak tuttuğu halde bir kadına aşık olursa, onunla olan ilişkiye de değer vereceğimi biliyordum," dedi. "Seni rafta duran cam bir nesne gibi davranmak istemiyorum, canım."

Gülümsemesi tehlikeli bir şekilde flörtözlüğe yaklaşıyordu.

"Güzel," dedim. "Anlıyorum. Daha yeni kurtarıldım. Herkes benim bütün gün yatakta ağlamamı falan bekliyor. Ama ben o zayıf, işe yaramaz halim olmak istemiyorum. Olmayı reddediyorum. Kendimden daha büyük bir şeye hizmet etmek istiyorum."

Oyunbaz flörtleşme sona erdi ve Sadie yürümeyi bırakıp bana döndü. Yüzündeki onaylayıcı ifade içimdeki gerginliği hafifletti, göğsümdeki gerginlik topunu çözdü ve tekrar derin nefes alabilmemi sağladı.

"Karanlık ve güçlü güçlerin yüzünden alay konusu olduğun hissine kapılıyorum, değil mi?"

Giysilerimin altında cildim birden çok ısındı. Isabella'yı ve köyümdeki beni acımasızca zorbalık eden kadınları düşünerek kaşlarımı çattım. En kötü zorbalarımın biri olan Emeline, yıllarca benim konuşma ve giyinme tarzımı taklit etmiş, her hareketimi kopyalamış

ve tüm bu süre boyunca Helia adına bana karşı acımasız kampanyalar başlatmıştı. Bir noktada, davranışları o kadar hayalperest ve psikotik hale gelmişti ki, benim derimi bir giysi olarak giymeye çalışacağından korktum.

Kadınların takıntısı bazen erkeklerin takıntısından daha kötüydü — daha acımasız ve uzun süreliydi. Onlara daha az malzeme vermek için ne kadar başımı eğmeye çalışsam da, ben nefes aldığım sürece bu konuyu bırakmayacaklardı. Jaxon benim tek korumam, tek rahatlamamdı. Kendimi korumak için bu kadar uzun süre kendimi gizlemiş olmam çok üzücüydü.

"Öyle de denebilir." Karanlık bir şekilde güldüm.

"Kıskançlık dünyadaki en yıkıcı güçtür," dedi Sadie. "Gerçeği ayırt etme, hakikati anlama yeteneğimizi silen bir zehirdir. Başkalarının ruh halimizi kontrol etmesine, eylemlerimizi ve arzularımızı dikte etmesine izin verir. Gerçek güç içimizden gelir. Durian ve adamları bu yüzden aptalca hareketler yapıyorlar. Kıskançlıkları ve kinleri onların sonunu getirecek."

Onu bir an düşündüm. Durian, Brennan ve Kole hakkındaki kendi bilgilerimle onun şüphelerini doğrulamak istedim. Onun bakış açısını duymak, onun bilgeliğini ve bilgisini kendiminkiyle karşılaştırmak istedim. Ama aynı zamanda tereddüt ettim. Sadie'nin sezgilerine güvenmek için çok eski ve güçlü olduğunu biliyordum.

Şimdilik sessiz kaldım.

"Sen çok gençsin, Scarlett. Çoğu insanı mahvedecek zorluklara katlandıktan sonra bu kadar olgun ve güçlü olman, sonsuz potansiyelinin kanıtıdır. Bir silah olarak değil, güçlü ve tehlikeli bir kadın olarak."

Rüzgâr şiddetlendi. Uzakta kargalar cıvıldıyordu. Sadie parlak siyah topuklu ayakkabılarıyla bana doğru bir adım attı. Sağ ayağının altında bir dal kırıldı.

Sözleri, dikkat ve onay için çaresizce özlem duyan içimdeki derin bir yere ulaştı. Hayatımı, bu büyüü, bu öfkeyi, bu adaletsizliği ve *travmayı anlamlı kılmak* isteyen içimdeki o kısımdı.

"Seni engelleyen şeylerden kurtulmana yardım edebilirim," dedi. "Zayıf kadınların kötü kıskançlığı,

, yer kaplama ve dikkat çekme korkusu. Bunlar artık sana bir fayda sağlamıyor ve onları bırakmanın zamanı geldi."

Ölmüş insanları düşündüm. Rosalind'i düşündüm.

Sonra çenemi kaldırıp Sadie'nin keskin yeşil gözlerine baktım. Onun sözlerinin vaat ettiği özgürlüğü hayal ettim.

"Kim olduğun ve seni buraya getiren yol ile barışmana yardım edebilirim. Seni daha güçlü yapabilirim. Seni savaşa hazırlayabilirim, ne şekilde olursa olsun." Küçük bir adım geri attı. "Ama *sadece* senin iraden ve yönlendirmenle. Bu senin kaderin. Başkasının değil. Sevgili Rune'un bile değil."

"Ya Rune yasaklarsa?" diye sordum.

Sadie, sakın bir kesinlikle ve otoriteyle gülümsedi. "Yasaklamayacak."

RUNE beni, kilitli çalışma odasının yanındaki özel kütüphanesinin bir köşesinde buldu. Kütüphane baştan aşağı kitaplarla doluydu, yüksek raflara ulaşmak için kayar ahşap bir merdiven vardı. Tavanda, Helia ve Selena da dahil olmak üzere, göklerde yaşayan tanrılar resmedilmişti.

Yastıklı, yuvarlak beyaz bir sandalyeyi en uzak köşeye, perdeleri çekilmiş pencerenin yanına çekmiştim. Kitap rafları ve duvarların koruması altında, tüm odayı görebilecek bir konumda kendimi en güvende hissediyordum. Bir kitaba kaçmak, düşündüğümünden çok daha fazla yardımcı olmuştu. Sanki bedenimden sağlıklı bir şekilde çıkmış, zihnim ayrışma stresinden uzak başka bir yere dalmış gibiydi. Rune'un neden tüm çocukluğunu kitaplara kaçarak geçirdiğini şimdi anlıyordum.

Şu anda elimde tuttuğum bu sapkın klasiği kaç yaşında okumuştun acaba? O içeri girdiğinde, kalbim deli gibi çarparak sıçradım.

Hiç mantıklı olmasa da - kitabı onun kütüphanesinde bulduğum ve Rune ile birbirimizi çıplak görmekten çok daha fazlasını yaptığımız halde - kitabı hızla kapattım ve yanımdaki battaniye ile yastığın arasına sıkıştırdım.

Rune'un karanlık gözleri bana takıldı ve tam olarak görünür hale geldiğinde, kalbim travma tepkisinden tamamen farklı bir nedenden dolayı

Travma tepkisinden tamamen farklı bir nedenden dolayı kalbim durdu.

Görünüşünü temizlemeye çalışmış gibi görünüyordu, ama boynunda ve yüzünde birkaç kan lekesi kalmıştı. O dikenli sarmaşıklar güçle titriyordu, siyah giysilerinin altındaki derisinden en ufak bir karanlık izi sızıyordu.

Belli ki düşmanlarını öldürmek veya işkence etmekten yeni dönmüştü. Ve bu bilgi içimdeki ateşi daha da körükledi.

Ayağa kalktım ve kitabın görünmediğinden emin olmak için arkama baktım.

Rune kaşlarını kaldırdı. "Cidden *Marianne'in Terbiye Edilmesi*'ni sakladın mı?"

Yüzüm kızardı. "Hayır..." Yalan söyledim.

Beni ilk gördüğünde gözlerinde bir parça öfke vardı, ama ben onu bakışlarımla tüketmeye devam ettikçe öfke yerini eğlenceye bıraktı.

"Üzgünüm, seni kontrol etmeden önce duş alıp üstümü değiştirmeliydim."

"Hayır," diye patladım ve gözleri parladı. "Kan sıcak."

Rune sırtı ve başını salladı. Konuşmak için ağzını açtı, ama ben ona yaklaştığımda sertleşti. Ona baktım. Elimi kaldırıp, acımasızca güzel yüz hatlarını okşadım. Bakışlarım, koyu renkli giysilerine sıçrayan şiddet izlerini, gölgelerle işaretlenmiş kusursuz cildini yuttu. Kolları sıyrılmış, kaslı kolları ortaya çıkmıştı.

"Okumaktan hoşlanıyor musun?" Sesi birden gerginleşti.

Başımı salladım. "Uh-huh." Kokusu baş döndürücüydü — erkeksi ve odunsu, kış ve çam, ateş ve misk kokusuyla karışık. Derin bir nefes aldım, giysilerinin altında nasıl göründüğünü hatırlayarak.

"Tanrım, Scarlett," diye tısladı. "Lütfen biraz sakın ol."

"Neyi sakinleştireyim?" diye sordum, parmağımı onun ön kolundaki atan damar boyunca gezdirerek.

Bana öfkeyle baktı. "Her saniye daha da güçlenen tahrik olman."

Nefesini tutmaya çalışıp başarısız olduğunu izledim. Rune beni sahiplendiğinden beri bu kadar tahrik olmamıştım. Kayganlığı hissetmiş olabilirim.

Kendi şehvetim tarafından bu kadar tüketilmeseydim, çok uzun süre uykuda kalmış olan utanç duygusuna aşına olurdum. Bu hissi memnuniyetle karşıladım. Bu bir zaferdi — hala sadece bana ait olan gerçek arzuyu yaşayabileceğimi bilmek.

"Neden yapayım?" diye sordum yumuşak bir sesle, yüzüne tekrar dokunmak için uzanarak. O, yıldırım hızıyla bileğimi yakaladı. Gölge­leri bana doğru kayarak, duman halinden katı uzuvlara dönüştü, dikenlerini dikenlerini toplayıp ayak bileklerime dolanarak beni yere sabitledi.

"Çünkü beni delirtiyorsun," diye homurdandı. "Senin kanına olan arzumdan kurtulmak için yeterince beslenemiyorum. En azından güzel, sağlıklı kitaplar okuyup, gözlerinle beni soymayı bırakabilirsin."

Sözlerine katmaya çalıştığı mizah, siyah pantolonunun içindeki penisinin bariz şişkinliği nedeniyle etkisini yitirmişti. Gölgeleleri vücudumda sürünmeye ve sıkışmaya devam etti. Gözleri karardı, odayı güçle doldururken vücudu taş gibi sertleşti.

"Başka birinden beslendin mi?"

"Yapmak zorundaydım," dedi. "Kimin kanı olduğunu bile bilmiyorum, sadece erkek bir gönüllü olduğunu biliyorum. Bir kadehteydi ve yakıt olarak hiç tereddüt etmeden içildi."

"Seni istiyorum," dedim.

Rune inledi, gözlerini kapatıp burnunun köprüsünü ovuşturdu.

Serbest elimle ona uzandım. Çenesini okşadıktan sonra parmaklarımı başının arkasına götürdüm ve yumuşak, koyu renkli saçlarını okşadım. Ayak parmaklarımin üzerinde durmak için bacaklarımı hareket ettiremediğimden, onu nazikçe kendime doğru çektim.

Rune'un gözleri açıldı, ne istediğimi anladı. Önce gözlerime bakarak beni değerlendirdi. "Emin misin?"

Başımı salladım.

Dudaklarımı inceledi, sonra küfretti.

Eğildi ve dudakları benimkilerle buluştuğu anda, tüm dünya en tatlı karanlığa dönüştü.

SCARLETT

İlk başta Rune nazikti, sanki dudaklarımla yeniden tanışıyormuş gibi alaycıydı. Sonra yüzümü avuçlarının içinde tutarak beni tüketirken ağzıma iç çekerek nefes verdi. Dilini, Edgar'ın Marianne'i domine ettiğini okurken çiğnediğim alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

Vücudum zevkli bir karıncalanma ile doldu ve hareket edememek, uzuvlarımı Rune'un uzuvlarıyla dolaştırmak ya da onu yere devirmek için çaresiz kalmak beni sinirlendirdi.

Korkutucu bir an için, Durian'ın çılgın sunaklarına geri dönmüştüm — keskin bir bıçakla etimi keserken beni tutan büyüye karşı çılgınlık atıyor ve mücadele ediyordum.

Dur. Dur.

Rune hemen geri çekildi. Gözlerimi taradı. Gölgelele çekilmeye başladı.

"Neden?" Nefesimi toparlamaya çalışarak boğuk bir sesle sordum.

"Küçük Alev," dedi yumuşak bir sesle. "Beni öpmeyi bıraktın. Vücudundaki değışikliğı hissettim."

"Sadece bir saniye sürdü," dedim, sesimde hayal kırıklığı vardı. "Ben iyiyim. Sadece bir anıydı, ama onu bastırdım. Hala bedenimdeyim ve hala seni istiyorum."

Rune bana yaklaştı, gölgelele kaybolmuştu ama elleri hala yüzümü tutuyordu. "Bebeğim, sana zarar vermeyeceğim. Öyle değil."

Onun ellerini yavaşça yanlarına indirirken, ben de onun elinden kurtulmak için bir adım geri attım. "Yani kötü insanlar bana kötü şeyler yaptıkları için, bir daha asla seks yapamayacak, zevk ve arzu hissedemeyeceğim mi? Bu nasıl adil olabilir? Bir daha incinmemek için Helianik rahibe mi olacağım?"

Bu bir succubus için oldukça komik bir hayat seçimi olurdu, ama şu anda bunun komikliğini anlayacak durumda değildim. Öfkeli gözyaşları gözlerimi yakıyordu.

"Tabii ki hayır," dedi Rune, koyu irislerinde acı vardı. "Sadece birkaç gün oldu. Her şey hala taze ve işlenmemiş. Ben senin her geçici arzunu yerine getirmek için burada değilim, Scarlett. Ben sana bakmak ve senin iyiliğini her şeyin üstünde tutmak için buradayım, özellikle de bunu kendin yapamadığın zamanlarda."

"Benim neye ihtiyacım olduğunu benden daha iyi bildiğini düşünmen biraz küstahça," diye tersledim.

Rune omuz silkti, yüzünde sinir bozucu bir katılık vardı. "Ne dersen de. Ama ben senin artık kendinde olmadığın ve rıza gösteremeyeceğin zamanları biliyorum ve şu anda en üst düzeyde tedbirli davranmanın oldukça makul olduğunu düşünüyorum. Dahası da var. *Bunu bastırmanın* travmayla başa çıkmak için sürdürülemez bir yol olduğunu anlamam gerekiyor."

Gözlerinde öfke yeniden belirdi ve elini saçlarına geçirdi. "Uriah ve Sadie ile konuştum."

Yere baktım. Bu yüzden beni ilk gördüğünde sinirlenmişti.

"Konuş benimle, Küçük Alev. Ne düşündüğünü söyle," dedi.

Yüzümü kaldırdım. "Neden söyleyeyim? Sen beni susturacaksın."

Rune içini çekti, yüzü yumuşadı. Elimi tuttu, parmaklarımı öptü ve beni yakındaki ikili koltuğa oturmaya yönlendirdi. Zarif mobilyanın üzerinde komik bir şekilde büyük duruyordu. Sinirli bir şekilde tırnağımı çekiştirdim, öfke, şehvet ve kafa karışıklığının sisinden düşüncelerimi toparladım.

"Orada sadece pasif, kırılmış bir kurban değildim," diye başladım. "Bazen öyleydim. Bazen daha da kötüsüydüm—bazen diğer kölelere yardım etmeye çalıştım ve başarısız oldum." Derin bir nefes aldım, ona bakmayı reddettim. "İki insanın ölümüne neden oldum."

"Nasıl?" Rune bacaklarımı kucağına çekti, elimi tuttu ve başparmağıyla rahatlatıcı bir şekilde okşadı.

Bu şefkati hak ettiğimi düşünmüyordum, ama yine de bunun beni yatıştırmasına izin verdim. Kendimi zorlayarak Rune'un anlayış ve şefkatle dolu yumuşak gözlerine baktım.

anlayış ve şefkatle dolu gözlerine bakmaya zorladım kendimi.

"Onlardan olabildiğince dikkatleri üzerime çektim. Savunmaları yoktu, büyüler yoktu. Ve ben... Durian, kimsenin bana cinsel olarak dokunmasını veya beni öldürmesini yasaklamıştı. Kimsenin sahip olmadığı korumalara sahiptim ve onlar beni bunun için nefret ediyordu, ben de kendimi nefret ediyordum. Onlara bir nefes aldirmek için mümkün olduğunca çok istismara maruz kalmak istedim."

Rune bana bakıyordu. Çenesi gerilmiş, vücudu gergin bir haldeydi. Her hücresinden patlamak üzere olan öfkesini göstermeye çalışmadığını anlayabiliyordum.

"Beni çarmıha gerdiler ve diğer kölelerin bana zarar vermesini sağladılar," dedim, sesim titriyordu. "Ben sadece bir çılgınlık yarattım. Muhafızlar, beni ve bağımlılık yapan kanımı dikkatlerinden uzaklaştırmak için, kana susamış vampirlerin üzerine insanları attılar," dedim, bencilliğim ve duygusuzluğumdan tiksinierek. "Sonra sen ortaya çıktın ve duymayı hak ettiğimi düşündüğüm şeyi söyledin: senin için öldüğümü, doğuştan vampirlerin arasına ait olduğumu. Mahvoldüğümü söyledin."

Rune'un başparmağı nazik okşamayı bıraktı, elimi daha sıkı kavradı. Dövmeleri derisinde hareket etti.

"Bazen, o sözleri söyleyenin aslında sen olmadığını bilsem de, yine de bunun doğru olduğundan endişeleniyorum. Vücuduma bakıp diğer erkeklerin dokunduğu yerleri gördüğünden endişeleniyorum. Kaybettiğim kiloları ve köle olarak geçirdiğim zamanın beni fiziksel olarak nasıl değiştirdiğini görüyor ve tiksiniyorsun. Belki de cinsel olarak bana dokunmamanın bir nedeni de budur."

Sözler ağızımdan dökülürken, bir zamanlar kapalı ve sıkı bir şekilde kilitli olan bir alan açılmış gibi hissettim. Rahatsız ve hassastım. Beni ve ruhumu delip gören bu öfke tanrısıyla yüzleşmek yerine, تنها bir köşeye çekilip hayal dünyasında kaybolmak istedim.

"Scarlett, ruhum," dedi Rune, sesinde sert bir duygu vardı. "Sana baktığımda, tek gördüğüm yıldızlar. Sevmek için doğduğum kadını görüyorum. Başka erkeklerin sana dokunmuş olması, sana bakışımı etkilemiyor. *Onlara* bakışımı etkiliyor ve onları yavaşça, acı verici ve lanet olası bir şekilde öldürmeyi planladığım tüm yolları etkiliyor."

Ellerini bacaklarıma koydu, sertçe nefes verirken başını hafifçe salladı. "Sana zarar vermeyi reddetmemin sebebi seni sevmemdir. Sana olan ilgim her zamanki gibi doyumsuz ve endişe verici derecede takıntılı."

Gözleri benimkilere dikildiğinde, ona inanmaktan başka bir şey yapamadım.

"Travma, utanç duygusunu besleyen kötü bir etkiye sahiptir. İstismarcılarımıza karşı kendimizi güçsüz hissettiğimizde, bu nefret duygusunu içimize yöneltmek daha kolay olur" dedi. "Size çocukluğumdan bahsetmiştim. Babamı kız kardeşlerimden ve annemden uzaklaştırmak için elimden geleni yapıp onun bana saldırmasını sağladım, ama bazen başaramadım. Bazen orada değildim. Onu durduramadığım her seferinde, ya da durumu daha da kötüleştirdiğim her seferinde kendimi sorumlu hissediyordum. Kendimi affetmem, benim de bir çocuk olduğumu ve babamın bir erkek ve insan olarak başarısız olduğunu anlamam çok uzun zaman aldı. Bu yara beni savaşa kadar takip etti. Her vampir ve ölümlü için, her trajediyi önleyemediğimde aynı suçluluk duygusunu yaşadım. Ben kendimi sorumlu hissetmezsem, kim hissedecekti? Bu, kalbimi ağır bir şekilde yükleyen soruydu."

Onun geniş ellerini, sıcak ve rahatlatıcı bir şekilde, benim için kendim tutmayı bilmediğim bir alanı tutuyormuş gibi, uyluklarımin üzerinde sabit bir şekilde izledim. Kendi hayatıyla bu paralelliği bana göstererek, kaçırıldığımdan beri ilk kez kendimi o kadar acı verici bir şekilde yalnız hissetmemi engelliyordu.

"Ve hala da öyle. Bu düşünce ve duygu kalıpları bizi asla terk etmez. Onları her zaman yanımızda taşıyoruz," dedi ve gözlerimi tekrar ona çevirdi. "Ama bunların ağırlığı o kadar da büyük olmak zorunda değil. Bunlar ezici olmaktan geçici olmaya, katı olmaktan yumuşak olmaya dönüşebilir. Bugünkü halime gelmek için travmamı bastırmadım. Onu tüm varlığıma entegre ettim. Güvendiğim biriyle konuştum ve onun, geçmişin zulmünden kurtulmama yardım etmesine izin verdim. Anneme ve kız kardeşlerime olanlar için kendimi cezalandırmak, enerji israfıydı. Onlara da, bana da bir faydası olmadı. Başkalarına nasıl yardım edebileceğime odaklanarak onları onurlandırdım ve bu, önce kendimle barışmakla başladı."

Sıkılaşmış kaslarımı yavaşça gevşettim ve savaşmaktan çok daha zor bir şey yaptım. Savaşmayı *bıaktım*.

"Seni anlıyorum," dedim ve ilk kez gerçekten anladım. "Ama yine de sadece iyileştirmekten daha fazlasını yapmak istiyorum. Bu ateşkesin sũresi sonsuz değil ve cildinde ve giysilerinde bulunan seksi kan lekelerine bakılırsa... *ateşkes* de yanlış bir isim. Yardım etmek istiyorum ve bunu yapma konusunda kimsenin bana verdiği değerden daha fazla yeteneğim olduğuna inanıyorum."

Rune yavaşça başını salladı. "Seni de anlıyorum, Scarlett. Ve sana nazikçe, o kũlelerin ũlũmlerinin senin değil, doğuştan iblislerin ruhlarında bir leke olduğunu dũřũnmeni tavsiye etmek istiyorum. Senin mũdahalen olsun ya da olmasın, onların kaderi zaten belirsizdi," dedi Rune. "Bana başarısız olduğun bir ũrnek verdin. Ben de *kazandığın* zamanları duymak istiyorum. ũnkũ yanılıyorsun. Senin yardım etme gũcũne inanıyorum. Sana bu kadar şiddetle inandığım için, seni tekrar ateş hattına gũndermek beni çok korkutuyor."

Gũzlerime hafif bir ışık geri dũndũęũnũ hissettim ve Rune bunu gũrũr gũrmez, o ışık onun gũzlerinde bana geri yansıdı. Sadie haklıydı. Rune, ne kadar beklesem de, kendimi buna hazırlasam da, hiçbir zaman kanatlarımı kırpmaya çalışmamıştı. Lanet olsun bu adama, ama gerçekten de kendini gũsterdięi kadar mũkemmeldi.

Beni kaybetmekten çok korkuyordu, ama yine de bu riski gũze almaya hazırđı. ũnkũ onun için ben bir kadındım, kũle değil. O beni bir nesne gibi gũrse de, ben bir nesne değildim.

"Uriah ve ben seni eğitebiliriz. Sadie sana rehberlik edebilir. Fikirlerini dinleyeceğiz ve bir eylem planı oluşturmana yardımcı olacağız." Bir an durdu ve iki elimi de kendi ellerine aldı. "Tek şartım, benim ya da Sadie olmayan, tek amacı yaşadığın korkunç olayları atlatmana yardımcı olmak olan bir şifacıya gũrũnmen. Seni daha iyi hissetmeye zorlayamam, Scarlett. Bu, senin kendi seçimin olmalı. Savaşmak için tamamen iyileşmiş olman gerekmez. Benim sana dokunmam için de tamamen iyileşmiş olman gerekmez. Ama senin gũvenlięin, klanımın ve tũm Valentin'in gũvenlięi için, iyileşme sũrecine başlamaya hazır olana kadar bizimle alışamazsın."

Her şeyi yanlış anlamıştım. Rune'a baktım, sözlerinde beni engellediğine dair bir kanıt aradım. Ama öyle değildi. Hiç de öyle değildi.

"Eğer egomun istediği gibi olsaydı, kendini bir daha savunmasız hale getirmeyi düşünmeni bile reddederdim." Çenemi tuttu. "Seni yatağıma zincirler ve gözümün önünden hiç ayırmazdım, ve sana yaklaşan, hoşuma gitmeyen herhangi bir erkeği anında öldürürdüm."

Kıkırdadım ve Rune'un dudakları yukarı kıvrıldı. Bu sesle gözleri yumuşadı.

"Son iki şeyi de ara sıra yapacağım," dedi.

"Bunu itiraf etmen çok asilce." Gözlerimi devirdim, hala gülümsemeye çalışıyordum. "Ama kendi kaderini çizmen için sana engel olmayacağım.

Pişmanlıklarla yaşamınıza izin vermeyeceğim."

Kucağına sürünerek oturdum, bacaklarımı onun bacaklarının üzerine atıp kollarımı boynuna doladım. "İşte bu yüzden sen, kalbimi avucunun içinde tutan ve tek bir sıkışmayla onu parçalayabilecek tek erkeksin. Bu yüzden seni o kadar derinden seviyorum ki, bu beni korkutuyor. Aşkımız, içinde kaybolacak kadar engin. Okyanuslar ve kozmos bile onunla kıyaslanamaz."

"Mm," dedi Rune, uzun ve çekerek. "Şu güzel cümlelerine bak, bebeğim. Güçlü bir succubus'u büyümlle ele geçirebildiğime göre, ben gerçekten bir tanrı olmalıyım. Onu, benim sevgimi isteyen, yumuşak, uysal küçük bir yaratığa dönüştürdüğüme göre."

Geri çekildim, ama o ellerini kalçalarımaya koyarak beni yerinde tuttu.

"Seni mahveden benim, Küçük Alev. Bu hayatta ve sonraki tüm hayatlarda benim olman iyi bir şey."

Gözlerimi kısarak baktım ve Rune'un kendini beğenmiş sırıtışı, benim sert bakışlarım altında daha da genişledi. Onun beni bu kadar derinden etkileyebilme yeteneğine gülerek eridim. Bu gayet adil, çünkü ben de onun kalbinde kendime bir yer edinmiştim.

"Tamam. Kazandığım zamanları sana anlatacağım," dedim, konuşmanın başlarına geri dönerek. "Bir oyun planı hakkında konuşmaya hazır olduğumuzda." Yavaşça göğsünde bir daire çizdim, Rune'un sert kaslarında bir sonraki sözlerim için ihtiyacım olan gücü buldum. "Belise bugün işte mi?"

Rune eridi ve beni öpmek için alnıma doğru çekti. Sanki tarifsiz bir rahatlama hissetmiş gibi yavaşça nefes verdi.

"Evet, bebeğim. Sen hazır olduğunda o da hazır."

RUNE

Kişisel terasımda oturmuş, geçen haftayı düşünürken yalnız başıma şehri seyrediyordum.

Son altı gün boyunca Scarlett uzun saatler uyudu, yavaş yavaş normal miktarlarda yemek yemeye başladı ve Belise ile sabah ve akşam olmak üzere günde iki seans görüştü. Asla meraklı davranmadım, ancak Scarlett'in kendi isteğiyle anlattıklarından, Belise'in ona konuşma terapisi ve bedensel şifa büyücülüğünü bir arada uyguladığını anladım. Belise'in yöntemleri, Scarlett'in bedeniyle yeniden bağlantı kurmasına ve bedeninde biriken travmayı serbest bırakmasına olanak sağlamayı amaçlıyordu. Bazen seanslardan sonra daha iyi, daha kendinde görünüyordu. Bazen sessiz ve yorgun, bazen de duygusal olarak dengesizdi. Bazen yalnız kalmak istiyordu, bazen de kollarımda ağlarken onu kucaklayıp sakinleştiriyordum.

Scarlett Belise ile çalışırken, ben Sadie ile çalıştım. Uzun zaman almıştı, ama Scarlett'in benden beklediği adam olabilmek için kendi bilgeliğime kulak vermem gerektiğini biliyordum.

Çünkü Scarlett, Durian ile geçirdiği zamanlar hakkında daha fazla bilgi verdiğinde, ondan dehşetimi saklamaya özen göstersem de, gerçekte her bir bilgi beni içten içe öldürüyordu. Önemli bir şey değilmiş gibi ağzından kaçırdığı şeyler bile, dişlerimi o kadar sertçe gıcırdatmak istememe neden oluyordu ki, çatlayacaklardı.

Tüm bunlar için kendimden nefret ediyordum. Her şey için kendimi *suçluyordum*. Bu, yine o eski yaraydı, sonbaharın başlarında Crescent Haven ormanında kız kardeşlerimin cesetlerini bulduğum güne kadar uzanan yara. Ve daha da eskiye, babamın annemi dövdüğünü ilk hatırladığım zamana kadar uzanan yara.

Evangeline'in bodrumunda ne olduğunu görmüştüm — köleleri ritüel olarak beslemek için kullanılan kurban sunakları. Durian'ın Scarlett'in vücuduna bıçakla ne yaptığını da görmüştüm. Adı, sadece toplantıda değil, kurtarıldığında da karnına kazınmıştı ve izler henüz tazeydi. Onun, acımasızca yaraladığı yaraları, deli, sosyopat bir ucube gibi, aynı eylemleri tekrar gerçekleştirmek için iyileştirdiğine dair iğrenç bir sezgim vardı.

Öfkelenmek, boğazımın derinliklerinde biriken vahşi sesi serbest bırakmak istedim. Öfkemle kalenin temellerini sarsmak istedim. Ama Scarlett'e bunu yapamazdım. Durian'ın kabusundaki görüntüsüyle onu bir ay boyunca dehşete düşürdüğü gibi, ben de onu korkutamazdım.

Her şey çok iğrençti, ama Scarlett bunu her zaman göremiyordu. Başkaları için ne kadar kötü olduğunu ve kendisi için ne kadar daha kötü olabileceğini tekrar tekrar söylüyordu. Gücünü kullanmak, Valentin için elinden gelen her şekilde savaşmak için sabırsızlanıyordu.

Ve ben de onu bunun için aynı derecede sevdim ve bu yüzden bencilce ona öfkelen dim. Onun tekrar herhangi biri veya herhangi bir şey tarafından incitileceği düşüncesi bile, tüm irademi zorladı.

Sadie bu zayıflıklarımın üstesinden gelmeme yardım ediyordu ve ben de ona kızmamaya çalışıyordum, çünkü Scarlett'i bu yolda ilerlemeye teşvik ettiğini çok iyi biliyordum. Hiçbirimiz duygusal yükümüzün zihnimizi ve eylemlerimizi yönetmesine izin veremezdik. Durian, Kral Earle ve konseyinin görüşmeleri sürerken onları manipüle etmeye devam ederken, Kole de sarayda Lillian'ın ne yaptığını bildiği şeyleri yapmaya devam ederken. Ya da doğanlar sınırda toplanmaya devam ederken, savunma hatları kurarken ve sınır bölgelerinde sözde intihar görevleri gerçekleştirirken.

Her hareketin önemi vardı.

Sadie'nin önerilerinden biri olan şükran duymayı zorla kendime uyguladım, isteksiz olmama rağmen. Çünkü nedense, bu yaşlı cadıyı ve ara sıra yaptığı saçma sapan terapileri saygıyla karşılıyordum.

Scarlett'in yanaklarına renginin geri döndüğünü, gözlerinin altındaki koyu halkaların azaldığını düşündüm. Daha fazla yediğini ve iki gece üst üste kabus görmediğini düşündüm.

Onun daha iyi hissetmeye istekli olmasına, şifacısını dinlemesine ve yardımı kabul etmesine tanrılara şükrettim.

Her şeyden önce, kader izin verdiği sürece benimle birlikte olduğu için sonsuz şükranlarımı ifade ettim. Benim Scarlett'im güvendeydi. Her zaman hayal ettiğim ve umduğum gibi, hatta kaçırıldıktan sonra daha da umutsuzca, yanımda uyuyordu. Ve bu yeterliydi. Fazlasıyla yeterliydi.

"Rune."

Dönüp Uriah'ın verandaya çıktığını gördüm. "Gece düşüncelerine dalmışken rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. Mizahı etkisiz kalmıştı, yüz hatları gergindi. "Durian başka bir mektup gönderdi."

"Yaklaşan savaş hakkında mı? Müzakereler hakkında mı? Lillian'ın ilahi iradesi hakkında mı? Günümün nasıl geçtiğini sormak için mi? Tam olarak, senin söyleyeceğini düşündüğüm şeyin dışında *herhangi bir şey* için mi?" diye sordum acı bir şekilde, öfkeden titreyerek.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi Uriah, kafasını kaşıyarak. "Hâlâ Scarlett hakkında durmadan konuşuyor. Paragraflarca. Çok laf kalabalığı, bolca süslü sözler. İyi bir editörden çok faydalanırdı."

Kuru bir kahkaha attım, ağzımı ovuşturup ayağa kalkarak ona döndüm. "Onu suçlayamam. Kendimi kontrol edemeseydim, biraz akıl ve sağduyu sahibi olmasaydım, ben de aynı şeyi yapardım."

"Senin yazdıkların okunması çok daha kolay olurdu," diye ekledi Uriah, kollarını kavuşturarak. Gülümsemesi kayboldu. "O, Lillian'ın yokluğunda her gün bir vahşet işleyeceğini söylüyor. Lillian için fedakarlıklar, tekrar etmeye gerek olmayan başka kafayı yemiş sözler."

"Onun bilmesini istiyor," dedim. "Ona zarar vermek istiyor. Bana karşı savaşması ve ona geri dönmesi için ona daha fazla teşvik vermek istiyor."

"Ona söyleyecek misin?"

Gece geç saatlerde antrenman sahasından gelen dostane sesleri dinledim. Soğuk esintiyle gelen bir kadının kahkahasını duydum.

"Hayır. Bilmesinin ona faydası olmaz. Sadece ona zarar verir."

Uriah başını salladı. "Bence bu konuda haklısın." Şehri seyrederek, yüzünde tanıdık bir öfke belirdi ve bu, onun derin düşüncelere daldığını gösterdi. "Rune, o... onun burada olduğu için onu cezalandırmak isteyebilir, ama yine de onun kendi rızası dışında kaçırıldığına inanıyor

ve onunla birlikte olmak istediğine inanıyor. Onun Lillian tarafından kendisine verildiğine inanıyor. Onun kanını fetişleştirmiş. Ve onun, şey, acısını. Onları kutsal gücün kaynağı olarak görüyor."

Dişlerimi gıcırdattım, tüm kaslarım gerildi ve kaskatı kesildi.

"Ve bunu seni incitmek için söylemiyorum, çünkü çoğunun senin için okunmaya değer olduğunu düşünmüyorum. Bunu, evet, Durian'ın ikna gücü ve zekasını hafife almış olabileceğimizi, ancak onun temel bir sorunu olduğunu düşünmemizin yanlış olmadığını belirtmek için söylüyorum. Ve bence Scarlett bu çiviye çalıştırarak bu zayıflığı derinleştiriyordu. Akıllı başında biri gibi gelmiyor. Kutsal kitabının uydurma olduğunu ve dininin sadece siyasi bir taktik olduğunu kesin olarak bilen biri gibi gelmiyor. Benim yorumum, kendi hayallerine, en azından bazılarına inandığı yönünde."

Sadie'nin tekniklerini kullanarak kendimi sakinleştirdim, nefesimi düzenledim. Duygularımın dalgalarına kapılmak yerine, Uriah'ın aslında ne demek istediğini düşündüm.

"Kole aptal değil," dedim. "Bizi idealist nedenlerden dolayı hor görmüyor. Dini saçmalıklara gerçekten inanmıyor ve bu Durian'ın liderlik yeteneğini engelliyorsa, Kole gibi biri için bu tahammül edilemez bir durum olur. Psikotik çocukları eğlendirmek onun tarzı değil. Burada bizim gözden kaçırdığımız bir şey var."

Uriah ayaklarına baktı, gözlerini kısarak yavaşça başını kaldırdı. Sinirli bir şekilde hareket etti. "Scarlett ona yakındı, değil mi? Kole'nin şu anki ruh halini anlayabilir mi sence? Ya da... öğrenebilir mi?"

Kole'nin Scarlett'i düşündüğü için yaptığı zavallı bahanesini kesmek istedim, ama bunun ona çok fazla zevk vereceğinden korktum.

"Kimse mektupla ona ulaşamaz," dedi Uriah.

Yarı doğru bir söz. "Durumu iyileşiyor. Ama henüz bir hafta oldu."

Siktir, ben sadece onu tüm bunlardan korumak istemiştim. Her zaman öyle olmuştu. Şu anda tek tesellim, succubus doğası sayesinde benim gibi ölümsüz olmasıydı. Bu, henüz keşfetmeye bile başlamadığımız bir gerçektir ve Scarlett'in yeni gerçekliğini ne kadar düşünme şansı bulduğunu merak ediyordum. En azından artık savaşın hayatını mahvetmeyeceğini biliyordum. Bu değişmeyen dünya bir sonraki istikrar dönemine girdiğinde, o hala burada, benim yanımda olacaktı.

"Onun daha güçlü olmak için daha fazla zamana sahip olmasını istiyorum. Hiçbir şey değişmedi. Onu yakında döngüye dahil edeceğiz."

Uriah başını eğdi. "Mantıklı ve anlaşılabilir. Geri döndüğüne sevindim." Gülümsedi. "Çünkü bu, senin de geri döndüğün anlamına geliyor."

SCARLETT

İyileşmeye başlamamın üzerinden iki hafta geçmişti.

Belise kalçalarımı masaj yaparken ağlamaya başladım. "Kontrol ediyorum, hala iyi misin? Durmam ya da ara vermem gerekiyor mu?"

Kafamı salladım. Onun özel şifa odasıydık, hava lavanta ve nane kokuyordu, enerji sakinleştirici ve güven vericiydi. Sıcak sabah ışığı gökkuşağı renkli perdelerden sızıyordu. Onun masaj masasına uzandım, burada enerji çalışması ve masaj terapisini bir arada uyguluyorduk.

Dokunuşu şefkatliydi, tehditkar değildi. Tek isteği iyileştirmekti, başka bir şey değil. Eskiden birkaç dakikada bir onun isteklerini kontrol ederdim ve her seferinde kaçmaya hazırlanırdım. Ama şimdi, ona ve niyetine olan güvenim bu dürtüyü bastırıyordu. İnanılmaz derecede sabırlıydı, benim hızıma uyuyor ve kendi sınırlarımı korumama izin veriyordu.

Kalça kaslarıma bastırıldığında, rahatsızlıktan yüzümü buruşturdum. "Burada ne tür bir suçluluk duygusu taşıyorsun?" diye sordu.

Gergin sinirlerim ve kas liflerim, Belise'in gevşeme, bırakma çağrısına karşı direniyordu.

"Hâlâ Isabella'yı görmedim," dedim, aklıma gelen ilk şey buydu.

Filtrelenmemiş düşüncelerimi dışa vurmaya öğreniyordum. Bu, uzun süredir bastırduğım kendimin ve geçmişimin bazı kısımlarına erişmenin tek yoluydu. Bu odada, o karanlık köşelerin yavaş yavaş ışığı görmesine izin verdim.

"Aristelle'e gelmemin tek sebebi oydu," diye devam ettim. "Bana ne yapmış olursa olsun, erkeklerin bana ne yapmasına izin vermiş olursa olsun..."

bana yaptığın şey... Onun kaçırılıp zarar görmesinin sebebi hala bendim. Ve şimdi, söz verdiğim gibi, o özgür. Yakınlarda kalıyor ama ben onu görmek bile istemiyorum ve bu konuda kendimi çok suçlu hissediyorum."

Belise başını salladı. Üzerinde altın çiçeklerle işlenmiş, bol ve dökümlü mor bir elbise vardı.

"Kendine bakmak bencillik değildir, Scarlett. Isabella'nın seni sevgiyle karşılayacağını düşünüyor musun?"

"Hayır," diye boğuk bir sesle söyledim, yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü.

"Senin onun için yaptığın fedakarlıklara minnettarlığını gösterir mi sence? Kaçırılmadan önce ve sonra?"

Kafamı salladım ve gözlerimi kapattım, eski inançlarımı bırakıp kendimi gerçeğe açtım. Her geçen gün bu daha da kolaylaşıyordu.

Bu sefer kaslarımı çalıştırdığında, kaslarım gevşedi.

Seanslarımızdan önce ne kadar kısıtlı ve gergin olduğumu fark etmemiştim bile. Zihnimin zarar gördüğünü biliyordum, ama bunun bedenime nasıl etki ettiğini şimdiye kadar tam olarak anlamamıştım.

Ve Rune'u lanetledim. Çünkü haklıydı. Kendimi daha iyi hissediyordum. Her gün daha iyiye gidiyordum. Bazı günler öyle görünmese de. Belise bana travmayı serbest bırakmanın her zaman hoş bir şey olmadığını öğretti. Bazen travma, geldiği kadar şiddetli bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Devam ettim. Birçok nedenden dolayı hayatımın en zor işini yapmaya devam ettim. Rune'un övgüsü, Snow'un gururu, diğer travma mağdurlarına yardım etmek için bir şeyler yapma sözü.

Ama aynı zamanda *kendim* için de. Ne kadar utanç duysam da, fazla yer kapladığım, bencil olduğum, sevgiye layık olmadığım ve herkesin onayını her zaman kazanmak zorunda olan kötü bir succubus olduğum gibi öğretilen tüm inançlar... Asla sadece *kendim* için yaşamamıştım. O kadar uzun süre Isabella için yaşamaya şartlandırılmıştım ki, Rune bana kendi adıma nasıl davranmam gerektiğini gösterdiğinde, bu beni çok korkuttu. Kendimi başkalarının önüne koymanın beni kötü bir insan yaptığını düşünüyordum.

Artık, sevgiden ziyade suçluluk duygusuyla davranırsam kimseye faydam olmayacağını anlamaya başlamıştım.

Belise enerji çalışmalarına başladı, bir demet ot yakarken ve enerji merkezlerimin etrafında dairesel hareketler yaparken beni ayakta durdurdu.

merkezlerimin etrafında dairesel hareketler yaparken beni ay

Kalbime geldiğinde, ben konuştum ve bu, zihnimin derinliklerinden, sınırsız ve filtrelenmemiş bir şekilde geldi. "Sence bu, birini sonsuza kadar etkiler mi? Bu dünyaya ilk girişlerinin, ebeveynlerinin onları terk etmesi olması?"

Doğum ailemin nasıl olduğunu merak ettim. İnsan olan annem miydi? İçimden bir ses öyle olduğunu söylüyordu. Ya da en azından insan olan ebeveynim beni Crescent Haven'da bırakmıştı. Bir şeyden mi kaçıyorlardı? Doğduğumda vampir olan tarafımdan mı? Isabella'nın günlüğünde, beni kim ve neden bıraktığına dair hiçbir ipucu yoktu.

Belise durdu, gözleri sıcak bir ifadeyle. Hafifçe başını salladı. "Bazen bize bir aile verilir, bazen de biz seçeriz. İkisi de bize sevgi ve besinle karşılık veriyorsa, biri diğerinden daha iyi ya da daha kötü değildir." Benimle birlikte derin bir nefes almamı sağladı. "Yetiştirilme tarzın seni etkiledi mi? Elbette. Erken yaşlarımızdan sonsuza kadar etkileniriz. Ama hikayeyi değiştirebiliriz, kendimizi değiştirebiliriz. Hiçbir şey kalıcı değildir. Zihinsel ormanımızdaki ağaçları değiştirmeden önce, her bir kökü tanımamız yeterlidir. Kalıpları kırma ve yeni bir büyüme başlatma gücüne sahibiz. Kendimiz ve çevremizdeki herkes için."

Boğazıma doğru ilerledi ve konsantre olurken hareketlerini değiştirdi. İçimde bir şey değişti ve ben buna izin verdim. Anılarımdan müzik sesleri yükseldi ve keder yerine umut hissettim.

Bitirdiğimizde, kendimi hafif ve özgür hissettim. Eskiden durgunluk olan yerde hareket gördüm. Eskiden sessizlik olan yerde melodi duydum.

Geçmişini bırakarak kendimi de bırakacağımdan endişeleniyordum.

Ama bu doğru değildi. Hiç olmadığım kadar kendim olmuştum ve şaşırtıcı bir şekilde, dönüştüğüm kadını gerçekten *sevmiştim*. Onu destekliyordum.

Öğleden sonrasını Snow, Penn, Eli, Winnifred ve Tera ile geçirdim. Kurtarıldığımdan beri korkudan onlardan kaçınıyordum. Ama artık bunu bırakıp güvenmenin zamanının geldiğini biliyordum. Meğer herkes benim yeni halimi de seviyormuş. Penn'in kollarında eriyip onun anne sıcaklığını hissettiğimde sadece biraz ağlamıştım.

Günün geri kalanında, çok fazla ayrıntı paylaşmadan veya arkadaşlarımdan empati duygusundan saklanmadan olanları kabul edebildim. Sonra eskisi gibi onların arkadaşlığının tadını çıkardım, sanki her an uzaktan bizi izleyen bir düzine gardiyan yokmuş gibi davrandım.

Dönüş yolunda Snow bana bakıp gülümsedi. "Kahve dükkanındayken Eli bana dönüp senin değiştiğini fısıldadı. Daha cesur, daha parlak olduğunu söyledi. Succubus olsan da olmasan da, kendi başına güçlü ve çekici olduğunu söyledi. Daha *canlıydın*."

"Hala eskisi kadar komik miydim? En çok önem verdiğim şey bu."

"Zekan her zamankinden daha keskin," dedi Snow, gözlerini devirdi.

gözlerini devirerek.

Ona gülümsedim. "Teşekkürler, Snow. Onları gördüğüme ve herkesin güvende olduğuna sevindim."

Snow kaşlarını çatı ve önemli bir şey söylemek istediğini hissettim. Ama bunu yapmadı ve ben de onu zorlamadım.

Kaleye döndüğümde, büyük merdivenlerden yukarı çıktım. Rune'un odasına girmeden hemen önce bir ses beni durdurduğunda, neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı.

"Scarlett," dedi Mason, sonra mırıldandı, "Üzgünüm."

Ona döndüm. Boş salona bakarak boğazını temizledi.

"İlk başta sana biraz zaman tanımak istedim," dedi. "Ama artık telafi etmenin zamanı geldiğini düşünüyorum."

Koyu kahverengi teni, loş cadı ışıkları altında sıcak görünüyordu, geniş, kaslı vücudu her zamanki gibi ölümcül ve korkutucuydu. Yüzünde, koyu irislerinde kısa bir rahatsızlık belirtisi dışında, acımasızlık ve ilgisizlikten başka bir şey yoktu.

"Her an benim en büyük önceliğim Rune'u ve klanımızı korumaktır," dedi, sesi kuru ve duygusuzdu. "Valentin'e olan görevimden ve dönüştürülmüŖlere olan sadakatimden sapmıyorum, ama ben de hatasız değilim. DıŖarıdan bakıldığında durum kötü görünüyordu. Senin yakınlığın, doğan, kökenlerin."

"Biliyorum," dedim, hafif bir gülümsemeyle. "Felaket gibi görünüyordu."

Mason'ın dudakları yukarı kıvrıldı, yüzünde rahatlama belirdi. "Sen, her Ŗeyden çok saygı duyduğum ve her zaman saygı duyacağım adam Rune için önemliydin. Gereken özeni göstermeliydim. Sana kendi hikayeni anlatma Ŗansı, fırsatı vermeliydim. Acını hafifletmek için yapabileceğim bir Ŗey varsa, lütfen bana söyle. Hizmetine hazırım."

Nefes verdim. "Mason, kalbimde gereksiz kinlere yer yok. Seni affediyorum. Rune'u korumaya devam ederek bunu telafi edebilirsin. Böyle zamanlarda bana karŖı temkinli davranmanı suçlamıyorum. Ama bana yanıldığını kanıtlama fırsatı vermediğin için seni suçluyorum. İnan bana, ben de Rune'u ondan önce tanıdığım hiçbir erkeğe saygı duymadığım kadar saygı duyuyorum." Sesimi alçaltarak devam ettim. "Ama ona bunu söyleme. Onun tanrı kompleksini tüm bu olanlar yeterince alçaltmadı."

Mason burnunu çekerek, ondan alabileceğim en yakın gülümsemeyi gösterdi. Sonra, sertleŖti.

Arkamdan gelen ses, omurgamdan aŖaęı bir titreme geçirdi. "O neydi, Küçük Alev?"

Yavaşça dönüp Rune'a baktım. Duvara yaslanıp beni dikkatle izlerken, gülümsemesi düpedüz ürkütücüydü.

"Tekrarla."

Ses tonu, ensemdeki tüyleri diken diken etti. Karnımın altındaki kaslar gerildi ve yanaklarım kızardı.

Mason daha hızlı bir çıkıŖ yapamazdı. Gözlerimi kırptığımda, o gitmiŖti.

Rune beni sanki hiç ağırlığım yokmuŖ gibi yakaladı, odasının kapısını açtı, kapattı ve hızlı bir hareketle beni diğer tarafa itti. Ben nefes nefese kalmıŖken, cildimin altında yanan Ŗehvetle yanağımı nazikçe okŖadı.

Son birkaç gündür patlamaya doğru giderek yaklaşıyorduk, ama ikimiz de çok meşguldük ve yalnız kalacak zaman bulamıyorduk. Ve Rune şu anda uyumamı istemiyordu.

Onun arzusu, daha önce tattığım hiçbir şeyden daha lezzetliydi. Artık bir succubus olduğumu anladığım için, onun ruhunu benimkine bağlayan bu güzel bağları hissetmek daha kolaydı — tıpkı benim onun için kanımı akıttığım gibi, o da benim için kanını akıtıyordu. Onun arzusu zengin ve altındı, uzayın en derin karanlığında parlayan yıldız ışığı gibiydi. Onu damarlarıma çektim, buharlı kaplıcalara dalmış gibi içine daldım.

Gölgeleriyle kollarımı başımın üstüne sabitledi, ben onaylayarak hafifçe başımı sallayana kadar gözlerimi aradı. Artık onun onay kontrolünden rahatsız olmuyordum. Onların oyunumuza zahmetsizce karışmasına izin verdim, Rune'un koruyucu hakimiyetinin bir uzantısı olarak, onun kötülüğü kadar onu da çaresizce arzulamama neden oluyordu.

"Tanrının alçakgönüllü olması gerektiğini mi düşünüyorsun, Scarlett canım?"

Masum bir şekilde ona baktım, dudaklarım kıvrılırken kirpiklerimi kırıştırdım. O sertçe nefes aldı, dudakları kulak mememin üzerinde kayarken ben titredim. Çenemi öptü, sonra ağzımın yanını, sonunda dudaklarıma indi ve dişleriyle alt dudağımı çekti. Dişlerinin dokunuşuyla içim eridi, onun dokunuşunu haykırarak istedim.

"Bugünün günlük yalvarışının dil ile yapılması gerektiğini hissediyorum," diye fısıldadı, nefesi kulağımı gıdıklıyordu. "Nasıl sence, bebeğim?"

"Bakalım beni tatmin edecek mi?" dedim. Bu bir blöftü, çünkü Rune'un dili bacaklarıma arasına girdiğinde kendimi kaybedeceğime oldukça emindim. O tehlikeli, delici bakışıyla beni hemen orgazma ulaştırabilirdi.

"Öyle mi?" Karanlık bir kahkaha attı. "Sence, sonuçsuz bir şekilde yaramazlık yapmana daha ne kadar izin vermem adil olur?"

"Sonsuza kadar," diye kıkırdadım.

Rune bu sesi içti, dudakları benim dudaklarımı yakaladı ve boğazından çıkan düşük, gırtlaksı ses beni yanıt olarak sıcaklık dalgasına sürükledi.

"Sanmıyorum, küçük şeytan."

İlk başta, bu sevimli isim beni şaşırttı, ama sonra anlamını anlayınca gülümsedim. Rune benim ne olduğumu tam olarak biliyordu ve beni

Gölgeleri bileklerimi bıraktı ve büyük beden kırmızı süveter elbisemi ve iç çamaşırlarımı zahmetsizce çıkardı. Onun önünde çıplak dururken bir anlık panik yaşadım. Ama gözlerindeki bakış —sarsılmaz bağlılık— ve her porundan fışkıran şehvet, beni gerçekliğe bağlı tuttu.

Yakınlaşarak, bakışlarıyla beni demir gibi kavradı. "Sen. Harika. Mükemmel.

Beni kollarına aldı. Beni taşırken dudaklarımız tekrar birbirine kenetlendi ve ona doyamıyordum. Dilimle onun ağzını keşfettim ve Rune homurdandı, beni daha sıkı tuttu.

Beni kürk halının üzerine yatırdığında gözlerim kapandı. Bu oturma odasının tavanı her zamanki gibi beni şaşırttı.

Operaya giydiğim altın rengi elbiseyle kendime baktım, yukarıdan Aristelle'in parıldayan ışıklarıyla çevrili, gölgelere, yıldızlara ve okyanuslara karışıyordu. Sevdiğim her şey ve belki de Rune'un sevdiği her şey, zengin renklerle tavana özenle boyanmıştı.

Gülümsedim ve Rune, benim gördüğümü görmek için yukarı baktı.

Gözlerini tekrar aşağıya indirdi. "Aferin kızım, bebeğim, o güzel mavi gözlerini tavana dikmeye devam et. Seni sonsuza kadar takıntılı bir erkeğin gözünden görmeni istiyorum. Dudaklarımla, dilimle, dişlerimle sana gösterdiğim büyüleyici derinliği düşünmeni istiyorum..." Boynumu öptü ve sinirlerim dalgalar halinde yayılan zevkle titrerken gözlerimi açık tutmak için uğraştım. "Sadece sana kendini kaptırmış bir erkek böyle bir tablo sipariş edebilirdi. Sadece her gece seni hayal eden, her gün her dakika seni düşünen, kan bağıını takıntılı bir şekilde kontrol ederek tam olarak nerede olduğunu ve savunmasız kalbinin ne kadar hızlı attığını bilen bir erkek... Sadece o, güzel ruhunu sanatta yakalayabilirdi."

Rune'un dikenli gölgelerinin resimde bana uzandığını, tıpkı şu anda etrafımı sardıkları gibi, görünce duygularım boğazıma düğümlendi.

Bir zamanlar Rune'un benden nefret ettiğini düşünmüştüm. Ama daha da kötüsü, hala beni düşünüp düşünmediğini merak ettiğim anlardı.

Oysa o, arkadaşlarımı koruyordu. Aristelle'deki en iyi şifacıları buluyordu. Sanat eserleri sipariş ediyor, kaleyi yeniden dekore ediyordu — her gün yeni küçük dokunuşlar buluyordum — en sevdiğim yiyecekleri, yeni kıyafetleri, kitapları ve müzikleri topluyordu... ve kim bilir daha neler keşfedecektim? Beni sevmekten vazgeçmemişti ve bu sadece pasif bir duygu değildi. Hayır, Rune bana olan sevgisiyle yanıp tutuşuyordu ve bunu binlerce güzel sözünden daha güzel binlerce farklı eylemle bana gösteriyordu.

"Ben de seni aynı şekilde düşündüm," diye fısıldadım, dudakları artık köprücük kemiğimin üzerindeydi. "Bana sadece acı verse bile seni düşündüm. Durduramadım. Kimse o sevgiyi derimden kazıyamazdı, sen bile."

SCARLETT

Rune gözlerime baktı ve ben içim acıyarak ona gülümsedim. Dudaklarım titredi. O, damlayan bir gözyaşını yaladığında, ben çığlık attım ve şaşkınlıkla güldüm, onu itmek için uzandım. Onun gölgeleri hızla kollarımı tuttu.

"Acını son derece anlıyorum, ama tanrılar adına, ağladığında çok güzelsin," dedi Rune, dişlerini yalarken sinsi bir şekilde.

"Sen delisin," dedim, müzik odasında ilk kez gözyaşlarımı yaladığında söylediğim sözleri tekrar ederek.

O da ilk cevabını tekrarladı. "Teşekkürler, bebeğim." Kaşlarını kaldırdı. "Merak ediyorum, Küçük Alev, bu, gölgelerimi bir kez daha kötü amaçlar için kullanmam için bana yalvarmak için kullandığın sinsi bir yöntem mi?"

Şu anda yanaklarımın ne kadar kızardığını merak ettim. "Hayır!" Alt dudağımı ısırdım. Uyluklarımın arasındaki sinirler zonkluyordu.

"Bir succubus için çok utangaçsın. Benimle oyun mu oynuyorsun, bebeğim?"

Kafamı salladım ve aniden iki uzun parmağı dudaklarıma bastırdı.

"Em."

Onları dudaklarımın ötesine itti ve ben de söyleneni yaptım. Onlar daha derine inerken, kendimle göz göze geldim — tavana resmedilmiş halimle. Rune'un rüyalarında gördüğü halimle.

Dilimi Rune'un parmaklarına doladım. Çok ileri gitti ve ben öğürdüm. Onaylayan bir ses çıkardı.

"Aferin, benim mükemmel, uslu kızım," diye övdü.

Onun övgüsüne, onun arzusuna kapıldığım gibi kapıldım. Travma tepkilerimin başlamasını, her şeyi daha başlamadan mahvetmesini bekledim. Ama her zaman bildiğim gibi, sarayda başıma gelenler, Rune ve benim yaptıklarımızla hiç alakası *yoktu*. Rune en sadist haliyle bile Durian'a benzemiyordu. Yakınından bile geçmiyordu.

Aslında, Rune'un dudaklarının göğüslerimin tepesini okşamasını zevkle izlemek, benim için lezzetli bir intikamdı. Beni inciten hiçbir erkeğin beni bu şekilde elde edemeyeceğini bilmek, midemi en tatlı, en saf bir kinle ısıttı.

Rune'un kaygan parmakları bacaklarımın arasında hedefini buldu ve aynı anda ağız meme ucumu kapattığında kıvrandım. Hafifçe emdi ve gözlerim geriye devrildi.

Bir an panik hissettim. "Üzgünüm," dedim hemen. Rune durakladı. "Ne için üzgünsün, bebeğim?"

"Tavandan gözlerimi ayırdım. Özür dilerim."

Kalbim deli gibi atıyordu ve Rune'un avucunun iç kısmı göğsümde kayarak, hızla atan nabzımın üzerinde durdu.

"Tatlı kız, istediğin yere bak," dedi. "Rahatla. Ben seni yakalamak için buradayım, cezalandırmak için değil."

Avuçlarının altında kalbim yavaşladı. Rune ve benim bir oyun oynadığımızı hatırladım. Ben sevdiğim için korkutucu gibi davranıyordu. Okyanuslara ve yıldızlara, umutsuzca uzanan gölgelere baktım ve söyleneni yaptım.

Kendimi bıraktım.

Vücuduma olan tapınmasını sürdürdü ve diğer meme ucunu ağızına aldı. Dişlerinin sürtünmesiyle boğazımdan bir inilti çıktı. Gölgeleleri beni aşağı bastırırken, serbest eliyle tenimi yatıştırıcı bir şekilde okşadı. Daha aşağıya indi, dudakları göbek deliğime değdi. Kaygan parmakları klitorisimi tekrar okşadı, ben kıvrılırken yavaşça yoğunluğunu artırdı.

Gözlerimi kapattım, çok uzun zamandır hissetmediğim bir duyguya kapıldım. Tüm vücudum yeniden canlanmıştı ve karanlık ve ışığın iç içe geçtiği ortak zevkimizin doruğunda boğuldum.

Nereden geldiğini anlayamadığım bir uzuv dudaklarımı okşadı. Rune'un kaç eli vardı?

"Oh."

Rune, gölgenin ucu katılaşıp ağızıma girerken kıkırdadı. Dilimde kaygan ve serindi. Tadı... Rune'un kokusu gibiydi. Taze, odunsu ve keskin. Muhteşemdi.

Gölge, tükürüğümle kayganlaşarak vücudumdan aşağı kaydı. Gölge meme ucumu okşarken, bir diğeri yine dudaklarıma dokundu.

Rune'un ağız klitorisimin üzerine kapandı, parmakları girişimi okşadı. Parmakları içime girdiğinde ve dili nabız gibi atmaya başladığında, altımdaki kürkün içine eridim. Kemiksiz, düşüncesiz, cildim ateşle kaplandı.

Onun lanet olası iki gölgesi de meme uçlarımı okşuyordu ve bu hareket çok güzel bir şekilde aşağılayıcıydı. O kadar büyük bir coşkuyla dolmuştum ki başka hiçbir şey hissedemiyordum. Her duyum zevk ve arzuya adanmıştı ve *bunun* benim için yaratılmış olduğum şey olduğunu açıkça düşünüyordum.

Ben Rune'un olmak için yaratılmıştım. Vücudum, ruhum gibi onun için yaratılmıştı.

"Lütfen," diye bir şekilde boğuk bir sesle söyledim. "Lütfen boşalabilir miyim?"

Göğüs uçlarımı okşayan gölgelerden biri aniden keskinleşti, sanki dikenler açılmış gibi. Hassas uçlarıma nazikçe sürtünmeleri, içimde bir çığlık oluşturdu.

Diğer gölge, hala pürüzsüz ve kaygandı, vücudumdan aşağı doğru süründü. Rune bana cevap vermemişti, hala aç bir adam gibi beni yiyordu. Parmaklarını içimden çıkardı. Ne olacağını biliyordum.

Onun gölgesi beni deldiğinde ağızımdan çıkan kelimeler tamamen anlaşılmazdı. Rune kıkırdadı, bu sesin titreşimi bacaklarımın arasından dışarıya doğru şok dalgaları gönderdi. Uzuv içimde kıvrıldı ve genişledi, sonunda çığlığımı serbest bırakan bir noktaya çarptı. İnanılmaz derecede doluydu, rahatsızlık ve coşkunun güzel bir karışımıyla aşırı yüklenmiştim.

Rune bir santim yükseldi ve ben gözlerimi açarak onun kapüşonlu bakışlarıyla buluştum. Midem sıkıştı, bacaklarım titriyordu.

Parmakları ikinci deliğime doğru aşağı doğru dolandı ve gözlerim dehşetle büyüdüğünde sııttı. Kafamı salladım.

"Bir gün bu deliği de ele geçireceğim, bebeğim. Seni tamamen dolduracağım. Sen sadece *benim* olacaksın. İyi bir kız gibi hepsini kabul etmek ve her santimetresi için bana teŗekk r etmekten baŗka bir amacın olmayacak."

Konuyu netleŗtirmek için, baŗka bir gölge boynumdan yukarı kayarak dudaklarımı okŗadı ve sonra tekrar duman haline d n ŗerek kayboldu. Rune'un müstehcen sözleri beni geri d n ŗ  olmayan bir noktaya getirdi. Zevk dalgaları doruğa ulaŗtı.

"Gel."

Dili tekrar yalayıp emmeye baŗladı ve ben, parlak nebulaların fırça darbeleri gibi patlamadan önce son bir kez tavana baktım. Tekrar ığlık mı attığımı yoksa yalvarıyor mu olduğumu bilmiyordum. Vücudumu daha önce hiç olmadığı kadar farklı bir ŗekilde terk etmiŗtim ve geri döndüğümde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

Rune'un nabzı durdu ve hassas tomurcuğumu öptü. Gölgesi yavaŗŗa benden çekildi ve ŗimdi sahiplenici bir ŗekilde karnımı sardı.

"Memnun kaldın mı, Küçük Alev?"

Konuŗamadım. Rune parmağını göğsümün ortasından aŗađı doğru kaydırđı. Iŗkence ettiği meme ucuna dokunduğunda sırttı ve ben kıvrandım.

"Oh, seninle iŗim bitti mi sanıyorsun?" diye sordu, sesi aldatıcı bir ŗekilde tatlıydı. "Bu çok sevimli."

Alnımı  pt . Hâlâ konuŗamadıđım için gülerek zarifçe ayağa kalktı.

Baŗım dönüyor ve vücudum g s zdz , dirseklerimin üzerine yaslanarak Rune'un kıyafetlerini çıkarmasını izledim.

Bu adam nasıl gerçek olabilirdi? Vücudu bir silaha benziyordu: uzun, zayıf ve sayılamayacak kadar çok kaslı. Gölgeli kıvrımlar, güzel ve ölümcül dikenlerle birlikte, açık tenini süslüyordu.

"Dudaklarını ısırma bebeğim. Yoksa daha sert ısırarak zorunda kalırım."

Alt dudağımı bıraktım, hala onun heybetli, korkutucu figürünü izliyordum. Penisini serbest kaldığında, gözlerim yeni bir odak noktasına kaydı. Gerçekten de korkutucu bir uzuvdu.

"Siktir, Scarlett," diye inledi Rune. O da bana bakarak, gözleri yanıyordu. "Bunun bana ne yaptığını biliyor musun?"

korkuyla dolup taşan kanını koklamak bana ne yapıyor biliyor musun?"

"Um," diye boğuk bir ses çıkardım. Boğazımı temizledim. Penisini zonkladı ve ben yutkundum. "Sanırım sana ne yaptığını anlayabiliyorum."

Rune bana bakarken kendini okşadı ve bu, içimi yeniden ateşle doldurdu. Onu benim kadar doyumsuz, benim vücuduma bakarken şehvetine engel olamayan biri olarak görmek, beni zihinsel ve büyümlü olarak güçlü hissettirdi.

Serbest eliyle önündeki yeri işaret etti. "Şimdi, küçük iblis."

Gülümsediğimde gözleri kısıldı. Ona doğru sürünerek gittim, sırtımı kavisledim, onun inlemesi ve kendini daha sıkı kavramasından zevk aldım. Aklım Durian'a sürünerek gitmeye kaydı, ama odak noktam Rune'du — bu hissin ne kadar *iyi* olduğuna odaklanmıştım — flashback şekillenemedi eridi gitti.

Rune'un önünde diz çöktüm, ona bakarak yüzümü sahte bir masumiyetle düzenledim.

"Takıntımın tadı güzel mi, benim kötü succubus'um?" diye sordu.

Sadece o tek kelime - *benim* - her şeyi değiştirdi.

Başımı salladım. "Daha fazla lütfen."

Rune boğazının derinliklerinden düşük bir homurtu çıkardı. "Benden besleniyorsan, karşılığında bir iyilik yapman adil olur."

Gözlerine kilitlendim, vücudum korku, güç ve arzusun coşkulu bir karışımıyla dalgalandı.

Rune durakladı ve beni ayağa kaldırdı. Çenemi nazikçe tuttu. "Kontrol zamanı. Aslında bana kanını borçlu değilsin. Hala iyi hissediyor musun ve devam etmek istiyor musun? Doğrudan bakım aşamasına geçebiliriz ve ben yine de bu alemdeki en şanslı canavar olacağım."

Dominant maskesi düştü ve beni sadece seven adam ortaya çıktı. Parmak uçlarımda yürüyerek dudaklarını hafifçe öptüm. Vücudumu kontrol ettim ve kendi ihtiyaçlarımı değerlendirdim, Belise ve benim üzerinde çalıştığımız bir şeydi bu.

"Sadece iyi anlamda korkuyorum," diye fısıldadım. "Devam etmek istiyorum. Sadece... şimdilik çarpışma ya da bıçaklar olmasın."

O başını salladı. "Bebeğim, senin sınırlarını asla unutmam," dedi Rune. "Benimle güvendesin, her zaman."

Rune ile tanışmadan önce rızanın ne olduğunu bile tam olarak anlamadığımı fark ettim. Tam anlamıyla saldırı sayılmayacak cinsel deneyimler bile artık Rune ve Belise'nin bana öğrettikleri standartlara uymuyordu. Güvenlik ve sınırların ön koşullar listesine bile girmediği, baskı gördüğüm veya zorlandığım çok fazla durum olmuştu. Erkeklerin duygusuzluğu, düşüncesizliği veya düpedüz ihmalkarlığından daha derin olan, kendi arzularım ve ihtiyaçlarım hakkındaki bilgisizliğimdi. Yıllar boyunca kendimi hayal kırıklığına uğrattığım her şey için *kendime* bir telafi borçluydum. Evet, kötü davranışlar her zaman failin suçuydu. Ama bir daha asla kendime zarar veren durumlarda kalmayacak, başkasının zevki için kendimi feda etmeyecek veya uyarı işaretlerini görmezden gelmeyecektim.

Rune, Snow ve şifacım sayesinde, her gün gerçekten neyi hak ettiğimi ve bir daha *asla* tahammül edemeyeceğim türden muameleleri daha iyi anlıyordum. Zaten buna gerek de yoktu. Çünkü ben Rune'a aittim, o da bana aitti ve bedenim ve ruhum için daha güvenli bir yer yoktu.

"Benden beslen," dedim boğuk bir sesle, ama sözlerimin altında şunu söyledim

Seni seviyorum ve sana güveniyorum.

Rune boğazımı sıktı. "Sanki başka seçeneğin varmış gibi," dedi ve ben onun aynı zamanda "*her zaman bir seçeneğin vardır*" dediğini de biliyordum. *Benimle güvendesin ve ben de seni seviyorum.*

Nefes almakta zorlanırken nefes nefese kaldım ve Rune'un gölgeleri bileklerimi önden birbirine bağladı. Boynumu bıraktı ve beni gelin gibi kollarının arasına aldı, gölgeleri şimdi bacaklarımı da bağladı.

Beni yatağına taşıdığı anda, sanki ilk kez beni sahiplendiği anı tekrar yaşıyorduk.

"Sen hiçbir zaman sahiplenilmemiş değildin," diye fısıldadı Rune, düşüncelerimi okuyarak üzerime çömeldi ve bağlı bileklerimi başımın üzerine itti.

Durian'ın deli tapınakta benden nasıl beslendiğini duyduktan sonra bacaklarımı serbest bırakarak bana bolca hareket alanı verdi. Bir gün Rune ile her şeyi yapabilmeyi istiyordum, ama kendime karşı nazik olmam ve bazı şeylerin şimdilik mümkün olmadığını kabul etmem gerektiğini biliyordum.

"Sen her zaman benimsin ve her zaman benim olacaksın." Rune ağzımın iki yanına öpücükler kondurdu ve sert penisi karnıma bastırdı. "Ve sonsuza kadar senin dar deliklerini gölge ve penisimle doldurmamın karşılığında, sen de damarlarımı kanınla dolduracaksın — ilk kez dilimle tanıştığından beri bir dakika bile aklımdan çıkmayan kanınla." Bana sert bir bakış attı. "Öyle değil mi, bebeğim?"

"Evet, Rune."

"Söylesene, Uriah ile ilk seansların nasıl geçti?"

Konunun ani değişimi karşısında kafam karışmış, bacaklarım birbirine yaklaşmıştı. Rune'un ucundan damlayan bir damla nem karnıma değdi ve ben alt dudagımı yaladım.

"Ben... her geçen gün daha da güçleniyorum. Vampir avlama makinesine dönüşme yolunda ilerliyorum."

Rune buna gülerek, bağlı bileklerime ve sonra dudaklarıma baktı. "Senin güzel pembe amcığını mahvettikten sonra, bu geceki seansı atlayabileceğini sanma."

Yutkundum ve Rune boğazımın hareketini izledi.

"Yeni üyeler, sana ne kadar uzun bakarlarsa gözlerinin o kadar tehlikeye girdiğini henüz öğrenemediler," diye mırıldandı Rune. "Sanırım seni, mükemmel amından sperm damlayan, her santiminde benim kokum ve diş izlerim olan bir halde dövüş sahasına göndereceğim."

"Rune," diye nefes nefese kaldım ve başka bir hece daha söyleyemeden dudakları benimkileri yakaladı. Dili ağzımı ele geçirdi ve penisi zonkladı.

Şimdi ucuyla girişimi kışkırttı ve tanrılar, daha önce doldurulduğumu düşünüyorsam...

Lillian'ın uçsuz bucaksız yeraltı dünyasında o *şeyin* kıcıma sığması imkansızdı. Rune'un daha önce sadece poz kesmiş olması daha iyiydi. Onu tanıdığım kadarıyla, durumun öyle olmadığını korkuyordum.

O beni germeye başladığında, sadece önümdeki delik hakkında endişelenmeye vaktim vardı. Kalkıp ağzımı kapattı.

"Elime bağır, bebeğim, çığlıklarını dinlerken ne kadar sertleştiğimi biliyorsun."

Rune şiddetle ittiğinde fazla seçeneğim yoktu, inlemesi benim boğuk çığlığımınla boğuldu.

"Aferin kızım. Hala talimatları nasıl yerine getireceğini hatırladığını biliyordum," dedi küçümseyici bir şekilde, gözlerim geriye dönüp avucuna karşı çığlık attığımda sadistçe gülerek.

İnanılmaz derecede doymuştum ve Rune acımasızdı, bana alışmam için neredeyse hiç fırsat vermiyordu. Arzusu boğucuydu, sanki bir baraj geri dönüşü olmayan bir şekilde kırılmıştı ve ben onun bastırılmış saldırganlığı ve şehvetinin dalga dalga gelen kurbanıyım.

Boğazımın iki yanını sıktı ve ben gerçekten yıldızları gördüm. Sınırıma ulaştığımı düşündüğüm anda, Rune beni bıraktı ve hassas boynuma dişlerini geçirdi.

Boşaldım. *Sertçe*.

Orgazm olmak, bağımlılık yapan kanımı daha da lezzetli hale getirmiş gibiydi. Ve bu gerçek, kanımı *daha da* lezzetli hale getiren içgüdüsel korkumu *daha da* artırdı.

Rune'un penisi, bana şiddetle girerken, imkansız bir derinlikte şişmesi, bu gerçekleri daha da inandırıcı hale getirdi.

Tehlikede olup olmadığımı merak eder etmez, Rune'un zehri kan dolaşımına girdi. Gözlerim titreyerek iç geçirdim.

Ve yine, Durian veya Brennan'ın benden beslendiği zamanki gibi değildi. Çünkü ben bunu gerçekten *istiyordum*. Zevk dalgaları beni sardı ve azalan orgazmımı yakaladı, geri getirdi ve saatlerce sürebilecek kadar uzattı.

Rune'un parmakları sanki beni sakinleştirmek için ağzıma girdi ve ben tekrar çığlık atmamak için onları emdim. Yarın sesim kesinlikle kısılacaktı.

O ısırtıcı pıhtılaştırıp bir sonrakine geçene kadar, boynumdan göğüslerime kadar bir iz bırakarak, ben delirmiş durumdaydım. Dili sertleşmiş meme ucumu yaladı, önce yatıştırıcı bir şekilde emdi, bu eriyen, sonsuz dalgaların üzerinde süzölmeme izin verdi ve bana onun penisiyle kısa bir mola verdi.

Sonra ısırıldı, dişleri meme ucumun üzerindeki hassas deriyi deldi. Parmakları tekrar ağzıma girdi, ikimize de emilecek bir şey verdi.

Onun parmaklarına karşı inledim. Benim nerede başladığım ve Rune'un nerede bittiği belli değildi, benim büyü ipliklerim onu sararken, onun gölgeleri beni sarmalarken, birbirimizden besleniyorduk. Biz

sonsuza kadar birbirimize bağlıydık. Tanrılar bile bizi birbirimizden ayıramayacağını iliklerime kadar hissediyordum.

RUNE

Scarlett'in kanı içimde dolaşırken ve benim arzum onun korkutucu, tehlikeli succubus büyüsünü beslerken, birbirimizden hiç olmadığı kadar ayrılmaz bir şekilde bağlandık. Birbirimizi daha da güçlü, durdurulamaz hale getiriyorduk.

Tanrılar bile bizi ayıramazdı. Denemelerini görmek isterdim.

Herhangi bir alemde, herhangi bir dünyada, Scarlett'i kokusundan takip edip bana geri getirecektim. Gerekirse tekmeleyip bağırса da, bu sadece sikimi her zamankinden daha acı verici bir şekilde zonklatırdı.

Onun kusursuz, süt beyazı teninden ne kadar kan emmiş olsam da, açlığım dinmiyordu. Vücudunun her yerinde diş izlerimi görmek beni daha da çılgına çeviriyordu. Onun özünden, amından, güzel ruhundan ve zevk ve acı dolu her çığlığından doyamıyordum.

Tekrar bacaklarının arasına girdim, üçüncü kez boşalırken onu yiyip bitiriyordum, sıvıları kanı kadar tatlıydı. Zevk dalgaları yatışmaya başlar başlamaz, dişlerimi iç uyluklarına geçirdim, susuzluğumu giderirken orgazmını uzattım.

Başka biri olsaydım, onu çoktan öldürmüş olurdu. Beni ve herkesi bu kadar kontrolsüz hissettiriyordu. Durian ve Brennan'ın onu beslemesinden sağ kurtulması neredeyse imkansızdı, ancak bana birçok kez succubus büyüsünü kullanarak ikisini de durdurduğunu söylemişti. Ayrıca, Durian

, mide bulandırıcı eğilimleri göz önüne alındığında, çoğu erkeğin yaptığı gibi arzuya tepki vermeyecek kadar deli gibi görünüyordu.

Diğer erkeklerin Little Flame'in tadını bildiklerini ve hala yeryüzünde dolaştıklarını bilmek beni ilkel bir öfkeye sürükledi. Brennan'ın onu sadece bir kez tatmış olması önemli değildi. Kafası uçacaktı. Scarlett söz konusu olduğunda sözlerimi tutmazdım.

Bu taze ısırığı kapattım ve değerli, kurnaz, nefes kesici güzellikteki kızımın göz göze geldim. Onun içine zorla girdiğimde, o güzel amcığın beni sımsıkı kavradığını hissederek o ilkel öfkeyi kullandım. Zevkten aşırı yüklenmiş bir şekilde inledim. Bunu, yüzyıllar boyunca yaşadığım hiçbir şeyle karşılaştıramazdım. Scarlett hala gerçek gibi gelmiyordu.

"Sana spermimle damga vururken bana bak, bebeğim," dedim, onu acımasızca kullanırken bile sesim tatlıydı.

O kalp durduran mavi gözler benimkilere kilitlendi. Dudakları aralandı ve yüz hatları coşkuyla gevşedi.

O tehlikeli miktarda kan kaybetmeden çok önce durmuştum, ama emin olmak için ona yarım bir yenileyici iksir içirecektim.

"Ne diyoruz, Küçük Alev?"

Şu anda ne kadar sevimli görüldüğü gülünçtü, tutarlı bir düşüncüyü bir araya getirmek için çabalarken kaşları çatılmıştı.

"Terbiye," dedim yumuşak bir sesle, eğlence ve sonsuz sevgiyle parıldayarak.

O rüya gibi gülümsedi. "Teşekkürler, Rune."

Başlığı tuttum, testislerim gerginleşirken onu deldim ve o inledi. Onun gözlerinden kendi ruhuma bakarken işimi bitirdim.

"Aferin kızım," diye övdüm, saçlarını nazikçe okşarken vücudunda açık yara veya başka bir sorun olup olmadığını hızlıca kontrol ettim.

Ona karşı, yoğunluğuna rağmen oldukça nazik davrandım, saraydaki travmatik deneyimleri hakkında daha fazla ayrıntı açıkladıktan sonra çok fazla acı verici oyunlara girmemeye dikkat ettim.

Kontrol sorularıma en sevimli olumlu yanıtları aldıktan sonra, ondan tam bir kelime almayı denemeyi bıraktım ve onu göğsüme çekip sarıldım. O da bir sarmaşık gibi bana sarıldı, memnuniyetle iç çekerek, sadece onun için atan kalbimin düzenli atışlarını dinledi.

Ben gülümsedim yumuşak gülümsedim ben
sarıldığında ben ben ve yine anlaşılmaz bir zevk
sesi çıkardı.

"Bugünkü yalvarışın tatmin edici olduğunu varsayacağım," diye
mırıldandım.

"Mm."

Scarlett'i korkutmak istemediğim için, ilk görüşme toplantımızın sadece Sadie, Uriah, Mason ve benim katılımımla gerçekleşmesini ayarladım. Temel konuları tartıştıktan sonra, iç çevremdeki diğer kişilere görevleri dağıtıp daha fazla bilgi alabilecektim.

Müzakere masasının bir ucuna oturduk ve Scarlett'i masanın başına oturmaya zorlamaktan keyif aldım. Sadie ve ben onun iki yanında oturduk. Uriah Sadie'nin yanına, Mason da benim yanıma oturdu.

Son birkaç hafta boyunca, onun succubus etkisinin ağı hakkında çok şey duydum. Ama onu, iyileşmesini birinci önceliği olarak görmesi için yönlendiriyordum. Scarlett'in ana planının tam resmi, kendisi de kendini daha iyi hissetmeye başladığı sırada şekilleniyordu.

Bu çok korkutucuydu.

Onu tekrar kaybetmenin eşiğindeydim ve ona zarar vermiş tüm erkekler gibi davranmadan bu konuda hiçbir şey yapamazdım.

Scarlett'in uçmasını istiyordum. Her şeye sahip olmasını istiyordum. Ama aynı zamanda onun küçük bileklerini arkasına bağlayıp her zaman yanımda veya kucağımda tutmak istiyordum. Zarar görmeyeceği bir yerde.

Scarlett konuşurken, boynundaki diş izlerim bana teselli verdi ve kısa bir süreliğine, bunların onu gelecekte başına geleceklerden koruyacağına inanarak kendimi kandırdım.

"Daha önce her birinize de söylediğim gibi, iç savaşın başlamadan önce durdurulabileceğine inanıyorum," dedi Scarlett. "Bu, doğanlar, ölümlüler ve bizim için en iyisi ve Kral Earle için de kesinlikle öyle."

Scarlett'in "*biz*" kelimesini kullanarak kendini dönüştürölmüşlerin tarafına koymasını beğendim. Gölgeleirim ona uzanmak üzereyken ve her kasım beklentiyle gerilirken, bu da bana küçük bir rahatlık verdi.

"Her iki tarafa da bu gerçeği göstermeli ve onları Durian'ın yanılısamalarından kurtarmalıyız," dedi Scarlett.

Masanın başındaki koltuğunda yavaş yavaş daha rahat hale geldi, gözleri tutkuyla parladı. Güç ve inanç yayıyordu ve bu hem korkutucu hem de çok seksi bir şeydi.

"Durian kendi gücünün üzerinde bir performans sergiliyor ve ikinci komutanı bunu biliyorsa, diğerleri de mutlaka biliyordur. Bildiğim her şeyi sana anlatacağım ve benim senin boşluklarını doldurmaya çalışacağım gibi, sen de benim boşluklarımı doldurursan çok sevinirim."

O acımasız, büyük mavi gözler hepimize baktı ve ben sadece gülümsemek ve başımı sallamakla yetindim.

"Devam et, bebeğim," dedim, sırf o acımasız bakışı kazanmak için. Bu bakış doğrudan sikime gitti. Toplantıdan sonra onu bu masanın üzerine eğip becermek, her geçen dakika daha da olası hale geliyordu.

"Başlayabileceğimiz birçok yer var, ama en büyük tehdidimiz olan krallıkla başlayacağım. Kole, Durian'ın Kral Earle ile olan bağlantısından endişe duyuyor galiba," dedi. "İlk başta, Kole'nin size toplantıda bir şans vermediğini, çünkü o doğduğundan beri dönüşenlerin tarafında yer almaya hiç ilgi duymadığını düşünmüştüm. Arzuyu okuyabiliyorum."

O, bu gerçeğin hiçbirimiz için yeni olmamasına rağmen tereddüt ederek durakladı. O, buna bir isim vermeden önce, olduğu şeyi nefret etmek üzere şartlandırılmıştı.

"Bu yüzden toplantıda Kole'nin sizin söylediklerinize hiç ilgi duymadığını anlayabildim. O doğanları cezalandırmak istemiyordu ve sadece Durian Earle ve krallığa saygısızlık ediyor gibi göründüğünde tepki gösterdi. Yanlış bir varsayımda bulunmuştum. İnsanların ne istediğini okuyabiliyorum, ama insanların *neden* bir şeyleri istediğini her zaman bilmiyorum. Kole her şeyden önce kendini düşünüyor. Ama aynı zamanda Kral Earle'yi de düşünüyor. *Endişeli*. Ravenia hakkında, krallığın şu anda isyancı güçlerle savaş halinde olduğu dışında pek bir şey bilmiyorum..."

Scarlett hepimize baktı.

Ben araya girdim. "Kral Earle neredeyse bin yıldır hayatta. Mirasını korumaya her zamankinden daha fazla takıntılı. Sadece soylulara ve Kral Earle'nin yönetimine karşı güçler ayaklanmakla kalmadı, kendi konseyinin birkaç üyesi de ona karşı komplo kuruyordu. Bu muhalifler şu anda saklanıyor, ancak etkileri devam ediyor. Kral her yönden saldırıya uğradığını hissediyor ve Ravenia'dan gelen fısıltılar, ona en yakın olanların onun ruh hali hakkında endişeli olduğunu söylüyor."

O sevimli küçük zihnin çarkları dönüp duruyordu.

"Valentin'de olduğu gibi, ölümsüzlerin uzun süreli hükümdarlığı, kontrol edilmesi gereken bir düzeyde kibir ve ilgisizliğe yol açabilir," dedi Uriah, her zamanki gibi duygusal bir şekilde. "Ravenia'da doğanlar burada olanları gördüler ve bunun kendilerine olamayacağını düşündüler, ama yanıldılar. Onları ayakta tutan ölümlüleri fena halde kızdırdılar ve şimdi bunun bedelini ödüyorlar."

"Kole gerçek bir sadık, değil mi?" diye sordu Scarlett. "O bir muhalif olmazdı, değil mi?"

Sadie başını salladı. "Doğru. O her zaman Earle'yi ve monarşiyi korumaya çalıştı. Gelenek ve göreneklere aşık ve *hizmet etmekten* daha büyük bir onur olmadığına inanıyor." Sadie sinsi sinsi gülümsedi.

Scarlett rahatsız bir şekilde kıpırdadı ve bana baktı. Hayatta kalmak için yapması gerekeni yaptığı için ona yöneltilecek öfkemi, incinmişliği bekliyordu. Ama bunu asla göremeyecekti.

"O buna ada deliliği diyordu. Ravenia'da doğanlar, burada doğanları böyle görüyorlar. Hatta köleliğin alt sınıf davranışı olduğunu bile söyledi," dedi Scarlett. "Bu beni şaşırttı, çünkü ben her zaman doğanların her yerde aynı olduğunu düşünmüştüm."

"Sanırım son zamanlarda varsayımlar ve tüm insan gruplarını tek tip olarak ele alma konusunda hepimiz değerli dersler aldık," dedi Sadie başını sallayarak.

Mason ve ben gerildik, birbirimize baktık.

"Beni yeterince alçakgönüllü sayın," dedi Mason, hala benim ve Scarlett'in ayaklarına zeytin dalları atarak.

Sonunda ona kesmesini söyleyecektim, ama şimdilik, onun kıvrınmasını ve geri kazanmak için iki kat daha fazla çalışmasını izlemek tatmin ediciydi.

onayını geri kazanmak için çabaladığını izlemek tat

"Ravenia'da köle ticaretinin arttığı doğru, ama evet, krallık bunu hoş görmüyor," dedim. "Her bölgedeki soyluların buna katılıp katılmadığı başka bir soru, ama köleler kesinlikle Kral Earle'nin sarayında açıkça sergilenmiyor." Scarlett'in gözleri acı ile parladığında, hızla devam ettim. "Bu, binlerce yıldır nispeten barışı koruyan geleneksel baştan çıkarma ve ölümlü-vampir ilişkilerinin geleneklerine aykırıdır. Bu korumalar genel halk için aşındığında, dönüştürülmüş vampirler ve isyan eden ölümlülerden oluşan klanlar ortaya çıkar. Köle ticareti, güç ve zenginlik hiyerarşisinin en altında bulunan doğuştan vampirlerin daha yükseğe tırmanmaları için bir araç olmuştur. Eskiden nadir görülen bir şey yaygınlaşmış durumda ve Durian'ın dininin insan ticaretiyle birlikte yayıldığından, birinin diğerini güçlendirdiğinden ve bunun tersinin de geçerli olduğundan korkuyoruz."

Scarlett başını salladı. "Durian'ın istediği de bu. Kendisini sadece Valentin'i yönetmeye mahkum olarak görmüyor. Bu sadece ilk aşama. Ravenia'yı da yönetmeye mahkum olduğuna inanıyor. Güvenli bir ortamda bunu açıkça itiraf ediyor. Şimdi, böyle bir itirafın Kole gibi birine, özellikle de Kral Earle'ye ne kadar kötü yansıyacağını anlıyorum..."

"Evet," diye onayladım. "Bu yıkıcı olurdu."

Scarlett'in şu anki halini hafızama kazıdım: parlak mavi gözleri, hafif pembe yanakları, dik ve kendinden emin omuzları. Artık vücudunu tamamen saklamadan, giderek daha çok kendi tercih ettiği tarzda giyinmeye başlamıştı. Bugün, belki de benim klanımın kıyafetlerine uymak için siyah bir elbise giymişti. Hala muhafazakar bir elbiseydi, hafif kumaştan yapılmış, bileklerine kadar uzanan ve bacaklarını kısmen örten, köprücük kemiğinde zarif bir fiyonk vardı. Ama vücudunu saklamak yerine kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu ve bu bir ilerlemeydi.

"Kole üzerinde çalışabilirim, özellikle Sadie'nin yardımıyla," dedi Scarlett ve ben masanın üzerinde duran yumruklarımı sıkma dürtüsüyle mücadele ettim. "Durian'ı ona ve Earle'ye ifşa etmek, planın çok önemli bir parçası, sadece hain olduğu için değil, Valentin'i yönetmeye uygun olmadığı için de." Bana baktığında kaşlarını çatı. "Kole'nin sana karşı intikamı nedir?"

Onun bu öngörüsü beni şaşırttı, bu noktada şaşırmamam gerekse de. "Earle adına Valentin'i yönetmek için yarışıyordu."

Scarlett'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu çok şaşırtıcı."

Sadie burun kıvırdı. "Kesinlikle katılıyorum. O sıçan kesinlikle yönetmek için doğmamış."

Scarlett, Sadie Kole'ye *fare* dediğinde her zamanki gibi kıkırdadı. Onu izlerken gülümsedim, ama gülümsemem onun gülümsemesi kaybolduğunda kayboldu.

"Yönetme fırsatını kaçırdığı için hepinizi suçluyor," dedi, "çünkü Kral Earle, adayı tamamen krallığın egemenliği altına almak yerine, Rune ve dönüşmüşleri Valentin'in koruyucuları olarak atamanın daha akıllıca bir hareket olduğuna karar verdi."

Sadie başını salladı. "Kole'yi önemli anlarda bizim için kefil olmaya *ikna edebildim*, Ivan ve Haemon'a karşı çıkararak kendi gücü için savaştığı yanılsamasını yarattım. Valentin'in efendisi olmak için yaptığı hamleyi desteklediğimi sandı. Gerçekte ise, onu ve diğer güçlü doğanları, dönüşenlerin zaferini farkında olmadan sağlamlaştırmak için kullanıyordum. O, savaşı kazanmak ve Earle'nin isteksizce verdiği kutsamayı garantilemek için yaptığımız büyük planın sadece bir kurbanıydı."

"Succubus olmadığından emin misin?" diye sordu Scarlett küçük bir gülümsemeye.

Sadie, Scarlett'e beni rahatsız eden bir şekilde baktı, bunun yarısının bunu yapmasının nedeni olduğunu biliyordum.

"Geçmiş hayatımda, canım," dedi Sadie göz kırparak.

"Odaklan," diye tersledim ve Sadie bana zafer dolu bir sırıtış attı.

"Tamam, o zaman bu köprüyü onarmak için bir yol bulmalıyız," dedi Scarlett. "O, dönüşmüşlere yardım etme konusunda çok isteksiz. Kole'yi, Durian'ın uygunsuz ve tehlikeli olduğuna ikna etmek, onu krallığa karşı bizi savunmaya ikna etmekten çok daha kolay. Ona bir teşvik gerekir ve bu teşvik egosunu okşamalıdır, çünkü onun kızgınlığının çoğu terfi alamaması ve üstleri tarafından kötü muamele gördüğünü düşünmesinden kaynaklanıyor. Tanınmak ve saygı görmek ihtiyacı var." Sadie'ye baktı, bir an tereddüt ettikten sonra ekledi: "İğrenç bir sıçan olabilir, ama bence, hayır, *biliyorum* ki, öyle muamele görmekten bıkmış durumda. Yeni bir yaklaşıma ihtiyacımız var."

Sadie kaşlarını kaldırdı ve oda sessizleşti. Tüm gözler Sadie'ye çevrildi.

Sadie'nin dudakları yavaşça kıvrıldığında, Uriah bir nefes verdi. Scarlett'e baktım ve ona zaten olduğumdan daha fazla aşık olamazdım.

Sadie başını salladı. "Not edildi."

"Bir sonraki grup ise ölümlüler," dedi Scarlett. "Açıkçası, çoğu ölümlünün bizi desteklemek ve Durian'a karşı çıkmak için zaten bir nedeni var ve bu konuda kuru topraklardaki ölümlülerle zaten işbirliği yaptığını biliyorum. Aynı şekilde, bu ölümlülerin ihracatı, özellikle zehirler ve diğer silahlar, Earle için çok önemli. Savaş zamanlarında gücün çok fazla yayılmaması ve ihracata yönelik tehdit, hem Kole hem de krallıkla gelecekteki ilişkilerde vurgulanmalıdır. Durian bunu göremeyecek kadar kör olsa bile, krallığın şu anda Durian'ı desteklemesi aptalca olur."

Ben de başımı salladım. "Her konuda hemfikirim. Ravenia'da dönenlerin çok şiddetli bir mücadele verdikleri haberini aldık. Earle, Valentin'in işlerine karışmak için kaynaklarını ve adamlarını ayırırsa, o zaman gerçekten çıldırmış demektir. Muhafiflerin haklı olduğunu kanıtlamış olacaktır."

Scarlett parmaklarını tahtaya vurarak, kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşurken başını salladı. "Doğumluları destekleyen tek ölümlüler, beyinleri yıkanmış ve doğum bölgelerinde boyun eğdirilmiş olanlardır. Bu ölümlüler ile alt sınıf doğumluların, Durian ve doğumlu elitlerle olduğundan çok daha fazla ortak noktaları olduğuna inanmak için nedenlerim var." Bir süre durdu. "Kaçtığım gece, Durian'a saygısını yitirmiş bir grup doğan tarafından saldırıya uğradık. Kadınlardan birinin başarısız dini kehanetlerden bahsederkenki hali, onun bir zamanlar Durian'ın kutsal kitabına inandığını, hatta belki de onun vizyonlarına aldanmış olduğunu, ama sonra hayal kırıklığına uğradığını düşündürdü. Doğaların açlık çektiğini söylediler. Doğan bölgelerinde kan sıkıntısı sorunu var, değil mi?"

Herkes, Aristelle'in şu anki durumundan Scarlett'i koruduğumu bilerek, bana gergin bir şekilde baktı. O, böyle bir yükü omuzlamaya hazır değildi.

"Sınır koyup ölümlüleri bir taraf seçmeye zorladığında olan budur," dedi Uriah. "Kan kafelerine yapılan saldırılardan bahsetmiyorum bile.

Kan kafelerine yapılan saldırılar da cabası. Anarşi istediler ve kesinlikle istediklerini aldılar." Burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Blondie'ye açıkça söyleyeceğime söz verdim."

Scarlett şaşkınlıkla ona baktı, ben ise Uriah'a uyarıcı bir bakış attım. Onun sonraki sözlerinden ve bunların ortaya çıkarabileceği şeylerden korkuyordum. Scarlett, Durian'ın onun adına katliamlar ve yıkımlar gerçekleştirdiğini hâlâ bilmiyordu.

"Aristelle'in her yerinde ölümlüler acı çekiyor ve durum gittikçe kötüleşiyor," dedi. "Hava kararıyor. Gerçekten kararıyor." Gözlerime baktı ve başka bir şey söylemedi.

Scarlett'in yüzünde hüznün belirdi ve bu, benim göğsümdeki sıkışmayı yansıtıyordu.

"Durian, kan kıtlığını ve yaygın yoksulluğu Rune ve dönüşmüşlere karşı kanıt olarak kullanıyordu, ama şimdi bu durum ters tepmeye başladı," diye mırıldandı, dikkatini yeniden toplayarak. "Bence bu durumu daha da kötüleştirmeliyiz. Durian'ın başarısızlıklarını vurgulayarak, onun propagandasına kendi propagandamızla karşılık vermeliyiz."

"Zaten harekete geçtik," dedim nazikçe.

Scarlett'in gözleri yuvarlaklaştı. "Oh. İyi."

"Ayrıca Durian'ın bir illüzyonist olduğu bilgisini de yayıyoruz. Yeteneğini bu kadar uzun süre gizli tutmasının bir nedeni var. Zihinsel büyü güvensizliğe yol açar. Kimse manipüle edildiğini hissetmekten hoşlanmaz." Ona sıırıttım ve Scarlett omuz silkti, dudaklarının köşeleri kıvrıldı. "Hepsi doğru, Küçük Alev. Devam et."

Onun takma adını kullanmam, güzel yanaklarına hoş bir kızarıklık getirdi. Kulağının arkasına kaçmış bir tutam siyah saçını yerleştirdi.

"Durian ve Earle'in açıklanamayan bir dostluk hissetmelerinin bir nedeni var ve bunun onların şüpheli zihinsel durumlarıyla ilgisi var. Durian kendi hayalleriyle körleşmiş," dedi. Derin bir nefes aldı, kaşlarını çatıp sonra sakinliğini geri kazandı. "Ve Brennan, onun ikinci komutanı, bunu anlamaya başlıyor."

"Açıkça söyle, canım," diye araya girdi Sadie, keskin bir ses tonuyla Scarlett'e anlamlı bir şekilde bakarak.

Çenemi sıktım. Başka bir dominantın Scarlett'i düzeltmesini görmek hoşuma gitmiyordu, özellikle de Sadie'nin. Ona sert bir bakış attım, dudaklarım

. Scarlett konuşurken Sadie otoriter tavrını yumuşattı.

"Brennan'ı, sarayda kaldığım süre boyunca Durian'ı dikkatli ve titiz bir şekilde incelemesi için teşvik ettim," dedi Scarlett. Mason şok olmuş gibiydi ve Scarlett'e yeni bir bakışla baktı. "Yeni arzular yaratamam, ama zaten var olan arzuları -derinlerde gömülü olsalar bile- ortaya çıkarabilir ve yavaş yavaş güçlendirebilirim. Bu durumda, Brennan'ın zihninde zayıflıklar aradım."

En yakın yoldaşlarım koltuklarında öne doğru eğildiler. Gururla gülümsedim. Yüzeyin altında ne kadar öfke ve korku kaynıyor olursa olsun, Scarlett'in neyi feda ettiğini ve gelecekte hala neyi feda edebileceğini bildiğim için büyülenmişim.

Scarlett'in her zaman yaydığı ışıltıya hayran kalırdım, özellikle de en karanlık anlarında bile ne kadar güçlü olduğunu gösterdiğinde.

"Kole gibi, Brennan da onaylanmaya aç. Elitler ve Durian'ın hayranları arasında çok saygı görüyor. Çok çekici..."

Brennan'ın çekici küçük kafasının bahçelerimi süslediğini hayal ederek çenemi sıktım.

"...ve zeki, becerikli. Durian'ın dini, kendisine ve çıkarlarına uygun olduğu için onu benimsedi. Ama şimdi Durian'a karşı kin tohumları ektiğim ve Brennan'ın kendine olan inancı da arttığı için, Durian'ın onun üzerindeki etkisi azalıyor. Hatta, benim yokluğumdan Durian'ı sorumlu tuttuğuna bahse girerim." Scarlett yüzünü buruşturdu ve gözlerimden kaçmaya başladı. "Brennan bana aşık olduğunu düşünüyor ve Durian'ın Valentin'i mahvettiği gibi beni de mahvettiğine inanıyor."

Oda bir anlığına karardı, ışıklar titredi. Gölgelerim Scarlett'e uzanmak, narin boynuna sarılmak ve tüm dünyaya onun kime ait olduğunu göstermek için yalvarıyordu.

"Kole de kendi tarzında benzer şekilde hissediyor. Aslında," dedi, yutkunarak, "üçü de benim onlarla birlikte olmam gerektiğini düşünüyor. Ve baştan çıkarma konusunda bir şey biliyorsam, kaçışımın sadece kazdığım uçurumu daha da derinleştirdiğinden eminim. Takıntıları daha da arttı. Onları zayıflattım ve şimdi, haftalarca sessiz kaldıktan sonra, doğuştan gelen bölgelerdeki uyumsuzluklar çoğalırken onlarla temasa geçersen... Başladığım işi bitirebilirim."

Karanlık büyü odayı sardı. Ve bu benim, Mason'ın ya da Uriah'ın büyüğü değildi. Sadie'nin bile değildi.

Karanlık bir tatlılık, ilahi, kutsal olmayan bir kadınsıydı. Güçlü bir fırtınadan gelen sağır edici bir yıldırım çarpması, şiddetli seksin kusursuz kokusu ve yumuşak, esnek bir cildin lüks hissiydi. Karanlık Tanrıça ve onun güzel ve ölümcül kızlarının yıkımı ve şehvetiydi.

Scarlett, Durian'ın kölesi olduğu dönemde duyduklarını bize anlatırken, bizler hayranlıkla onu dinledik. Bize o bölünmelerden, kendi lehine kullandığı zayıflıklardan bahsetti. Arkadaşı Rosalind'den bahsederken, keskin mavi gözlerinden tek bir gözyaşı damlası da güçlü kalmayı başardı. Bu succubus arkadaşından büyük bir saygıyla bahsetti. Ve seks iblislerine karşı ilk başta sahip olduğum önyargılarımdan dolayı kendimden daha da nefret ettim, çünkü artık Rosalind'in Scarlett'in o yerden sağ kurtulup gücünü bulmasının nedenlerinden biri olduğunu anlıyordum.

"Her birini boyun eğdirebilirim. Brennan, Durian'a karşı dönecek ve *harekete geçecek*," dedi Lillian'ın öfkeli inancıyla sert bir şekilde. "Bu, sarayı ve elitleri bölecek. Zaten aralarında çok sayıda kıskançlık, intikam ve memnuniyetsizlik tespit ettim ve besledim. Kole bu düzeydeki uyumsuzluktan rahatsız olacak ve Valentin doğumluların Earle'nin mirası için bir tehlike olduğunu görecek. Ayrıca, doğumlu bölgelerin ölümlüler ve doğumlular arasındaki iç çatışmalara yenik düştüğünü ve bunun kaçınılmaz olarak ordunun kafa karışıklığına ve bölünmesine yol açacağını görecek. Durian'ın kendi halkına olan hor görmesini ortaya çıkaracak ve onun dinini ve vizyonlarını manipülasyon olarak ifşa edeceğiz. Earle'ye yaptığı ihaneti göstereceğiz ve Kole'nin çalışmalarımızın bir kısmını takdir etmesini sağlayacak bir yol bulacağız. Kole'yi elimizde tutabiliriz ve her fraksiyon, hayatta kalmak istiyorsa, dönüştürülmüşlerin yönetimine boyun eğmekten başka seçeneği kalmayacak.

Ayağa kalktı ve ellerini masanın üzerine koydu. "Bu adamları uzaktan hallettikten sonra, son parçaların da olması gerektiği gibi yerine oturmasını sağlamak için Durian'ın sarayına döneceğim. Bu parçalardan biri de Durian'ın kafası olacak."

SCARLETT

Son sözlerimi söylerken Rune'un gözleri alev alev yanıyordu.

"Öyle mi?" diye tısladı.

Sadie, kendi zihinsel bulmacasını çözerken beni izliyordu, uzun kırmızı tırnakları kavuşturduğu kollarını hafifçe tıklatıyordu.

"Tek başına, hiçbir koruma olmadan, değil mi?" diye sordu Rune.

Bunun geleceğini biliyordu. Masadaki herkes bunun geleceğini biliyordu. Onun sakin kalmak için çabaladığını birçok kez görmüştüm, ama görünüşe göre sonunda sabrı taşmıştı.

"Kendine oldukça güçlü bir güç bulmuşsun, Rune," dedi Sadie. "Onun sezgileri benimkilerle ve seninkilerle de aynı. Bu adadan doğanları kovamayız. Hâlâ onların tarafında siviller ve doğan çocuklar var. İlerlememiz gereken yol bu. Gelecekte başka bir doğanların ayaklanmasını nasıl önleyeceğimizi düşünmeliyiz. Köle ticaretine son vereceğiz ve doğanların öfkelerini yatıştırmak için diğer alanlarda tavizler vermemiz gerekecek. Biz iki kötülükten daha az kötüyüz ve her grubun kendi başına bu sonuca varmasına izin vermeliyiz, bizim dikkatli rehberliğimizle."

"Eğer biz önce harekete geçmezsek, doğanlar Durian'ın sarayını kendileri yakacaklar," dedi Uriah gülümseyerek. "Bu en iyi senaryo."

"Peki, sen hala orada mahsur kalmışken öfkeli kalabalık gelirse ne olacak, Scarlett?" diye sordu Rune. "İnsan bedeninin ne kadar kırılgan ve yanıcı olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Onun ses tonu karşısında çekindim ve Rune'un öfkesi biraz azaldı. Başını salladı ve koyu renkli saçlarını eliyle taradı.

"Rune," dedim yumuşak bir sesle. "Beni korumak ve aceleci davranmamı engellemek için, ölümlülere karşı doğanların işlediği zulümlerin tüm boyutunu sakladığınızı biliyorum. Snow'un bilmemi istediği şey bu, değil mi?"

Rune'un gözleri onaylayarak parladı. Artık gölge sızdırıyordu ve Sadie buna karşılık ona öfke dolu bakışlar atıyordu. Uriah sessizdi, ama dilinde söylenmemiş gerçekleri hissedebiliyordum. Rune'a olan sadakati hâlâ en güçlü arzusu idi.

"Valentin'i güvende tutabileceğimizi biliyorum. Elimizde fazlasıyla yeterli şey var," dedim, Rune'un bana inanmasını, hayatımın bir anlam ifade etmesine izin vermeye devam etmesini umarak. Kendi şartlarımla. "Durian'ın psikopatça zulumü daha da kötüye gidiyorsa, kaybedecek vaktimiz yok. Kole'nin bağlantılı günlüğünün diğer yarısına erişmem gerekiyor. Brennan'a da erişmem gerekiyor. Herhangi bir fikriniz var mı?"

Rune parmaklarını dudaklarına götürdü. Aniden ürkütücü bir sakinliğe büründü, gözleri en yakın sırdaşlarının üzerinde dolaştı. "Ara veriyoruz. Bizi yalnız bırak."

"Rune," dedi Sadie, sinirli bir şekilde. Uriah ve Mason ayağa kalktı.

"Bunu sonra bitireceğiz." Rune onlara seslendi, ama sadece bana bakıyordu. "Scarlett'in dediği gibi, yapacak çok işimiz var ve yeni talimatları hemen uygulamaya başlayacağız. Ruhumun diğer yarısıyla yalnız konuşmak istiyorum."

Rune başkalarının önünde aşkını ilan ettiğinde her zaman olduğu gibi, ben de kızardım. Aramızdaki bağın herkesin gözü önünde sergilenmesine alışkın değildim. Bir zamanlar Rune'un bana olan bağlılığını asla açıkça göstermeyeceğini düşünürdüm, sanki bu onu klanının gözündeki zayıflatacakmış gibi. Onun hakkında daha fazla yanılmış olamazdım.

Bu da bana Rune'un bu konuda da fikrini değiştireceği umudunu verdi. Benim onun kaderi olduğum gibi, Valentin'e hizmet etmek de benim kaderim olduğunu anlaması gerekiyordu. Bu adayı korumak ve kendimi ve diğer tüm köleleri intikam almak için.

Rune'un en yakın danışmanları, geniş odanın uzak ucundaki çıkışa doğru yöneldiler.

Sadie kapıya ulaştığında döndü. "Kimse bunu yüksek sesle söylemeye tenezzül etmediğine göre, ilk ben söyleyeyim." Gözlerini benimkilere dikti.

. "Hayatının en kötü anlarında, kendi doğan hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeden başardıkların, inanılmazdan başka bir şey değil. Seninle birlikte savaşmak bir onur, Scarlett Hale."

Mason saygıyla bana bakarak başını salladı.

"Katılıyorum," dedi Uriah. "Harika bir iş çıkardın."

"Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle, omuzlarımdaki gerginlik, hepsi dışarı çıkıp kapıyı arkalarından kapatırken eridi.

Rune ayağa kalktı ve onun heybetli figürüyle karşı karşıya kaldığımda kaslarım hemen gerildi.

"Araya gerek yoktu, Rune," dedim. "Yararlı olmak iyi geldi. Kendimi zorladığımı ve başkalarının iyiliği için aceleci davrandığımı düşündüğünü biliyorum, ama..."

"Ara vermesi gereken bendim," dedi, sözümü keserek.

Ağzımı kapattım ve onun karanlık gözlerine baktım. Yaklaşarak parmağıyla yanağımı okşadı ve öfkeli maskesi kısa sürede hüznü bir ifadeye dönüştü. Bu, sadece bana karşı gösterdiği kırılganlığıydı.

Rune'un bana yas tutuyormuş gibi bakması kalbimi parçaladı.

Beni yas tutuyormuş gibi.

Onun göğsüne yaslandım.

"Onlara mektup yazabilirsin, Küçük Alev," diye saçlarıma fısıldadı.

"Sana umutsuzca aşık olmaktan başka çaresi olmayan bu adamlara. Ama onlara gidemezsin, planımızın nasıl sonuçlanacağını görene kadar. Ve seni korumasız ve titiz bir kaçış planı olmadan bırakmaktansa, seni lanet bir kafese kilitlerim."

Ona sert bir bakışla uzaklaştım.

"Nasıl?" diye sordu, sesi kısılmıştı. Yüzündeki keder beni yumuşattı.

"Seni neredeyse mahveden yere nasıl geri dönmeyi düşünebilirsin? Saatlerce kollarımda ağlayıp titredikten sonra? Neredeyse solup gitmek üzereyken, bana geri dönmek için elinden gelen her şeyi yaptıktan sonra?"

Yumruklarımı sıktım, kalbim düzensiz bir şekilde atıyordu. İnsan kaçakçılığı mitinginde, köle ticaretine son verilmesini talep eden öfkeli kalabalığın içinde dururken nasıl hissettiğimi hatırladım.

insan kaçakçılığı mitinginde, dönüşmüşlerin köle ticaretine son vermesini talep ettiklerinde hissettiğim duyguları hatırladım. O kadar öfkelenmişim ki, farkında olmadan tüm kalabalığı şiddete teşvik etmiş, en temel arzularını gerçekleştirmeye yöneltmişim.

Öfkeli etkiyi yaydığım da, tüm bu adaletsizliği düşünüyordum. Vücudumun hiçbir zaman bana ait olmadığını defalarca gösterilmişti. Bu mesaj Isabella ve sayısız erkek tarafından verilmişti.

İçimde intikam peşinde, tüküren bir yılan vardı ve ben güçlendikçe o da daha aç hale geliyordu.

"Çünkü bunu kendime ve benim gibi tüm insanlara borçluyum," dedim. "Kullanılıp atılacak bir nesneymiş gibi hissettirilen herkese borçluyum. Rosalind gibi, hiç düşünülmeden katledilen insanlar." O öfkeli, zehirli yılan omurgamın etrafına dolanmıştı. "Hayatım boyunca erkeklere hizmet etmek zorunda kaldım. Onların iğrenç sözlerini yutuyormuş gibi davranmak, kendilerini güçlü, beni ise küçük göstermeye yönelik acınası çabalarını sindirmek zorunda kaldım. Durian'ın iğrenç yüzündeki ifadeyi görmek için o tatsız bok çukuruna geri dönmeye hazırım. İşkence ettiği, acımasızca davrandığı ve saldırdığı kadın, aptal bir evcil hayvan olarak gördüğü kadın, onu ve inşa ettiği her şeyi yok eden kadın olduğunu fark ettiğinde. Gücüm, artık erimiş halde, karnımda yayılıyordu. "Sırf kendimi *iyi hissetmek* için olsa bile."

Damarlarım sıcaklıkla dolarken, neredeyse nefes nefese kalmıştım. Rune'un gözleri bilinçli farkındalığının ötesinde birbirine sıkışan uyluklarına kaydı.

Gözlerim Rune'un vücudunu, güzel dövmelemlerini ve güçlü varlığını açgözlülükle yuttu. Artık bunun nedenini veya uygun olup olmadığını umursamıyordum. Tek umursadığım şey, bacaklarımın arasında hissettiğim bu ani acıyı dindirmektir.

Neredeyse Rune'a saldırıyordum. O da bana yarı yolda karşıladı, dudaklarımı dudaklarına bastırırken beni kollarının arasına aldı. Tanrı bilir neyi karar masasından kaldırdı, beni sertçe yere indirip bacaklarımın arasına girerken nesneler yere düştü. Bir eli başımın arkasında, diğeri vücudumu okşuyordu.

Dudaklarıma değmeden hemen önce durdu. "Seni kaybetmeyeceğim," diye homurdandı.

"Hayır, yapmayacaksın," dedim. "Bunu yapabileceğimi biliyorum. Bu, damarlarımda her zaman hissettiğim kaderim, beni Aristelle'e getiren kaderim. Benim kaderim *sensin*. Ve seninle sonsuza kadar birlikte olmak, düşmanlarımızı yok etmek ve hepimiz için daha iyi bir dünya inşa etmek anlamına geliyor."

Bu benim hikayemdi. Durian'ın değil. Brennan'ın ya da Kole'nin değil. Bu benim hikayemdi. Gücüm alevlendi ve Rosalind'i düşündüm. O olmasaydı, bugün burada duruyor olmazdım. Bana öğrettiği gibi, gücümle o kadar sağlam dururdum ki başarısızlık imkansız olurdu.

Durian'ın sarayı yıkılırken kendi kanında boğulduğunda, o zaman da onu düşünecektim.

Rune'un dudaklarına doğru eğildim, oda Lillian'ın çürümüş karanlığıyla dolarken onun arzusunu içime çektim. Uyluklarımın arasındaki sinirler zonklarken bacaklarımı Rune'un etrafına doladım.

"Tanrılar, Scarlett," dedi, geri çekilip bana bakarak. "Artık senin cazibenin ötesini görebiliyorum... Gücünü hissedebiliyorum. En güçlü klan üyeminki kadar güçlü. Vücudun kırılğan olabilir ve büyün fiziksel bir silah olarak ortaya çıkmayabilir. Ama zihinsel büyünün diğerlerinden daha değerli, diğerlerinden daha çok *korkulan* ve *nefret edilen* bir nedeni var."

Dişleriyle alt dudağımı çekti ve ben onun ağzına inledim. "Sen uzun otların arasında saklanan bir engerek gibisin, bebeğim."

Saçımı kafa derisinin dibinden kavradı ve öfkeli gözlerine bakmamı sağladı. Heybetli vücudundan gölgeleri sızıyordu.

"Sana bu kadar çok inandığım için kendimden nefret ediyorum," diye tısladı ve beni masadan çekip elbiseyi çıkardı.

Onun arkasındaki uzun pencerelere baktım. Gölgeleri hızla karanlık perdeleri kapattı.

"Bir parçam seni tüm klanımın önünde, daha da iyisi tüm şehrin önünde sahiplenmek istiyor, ama biliyorum ki, benim sikimle dolduğunda yaptığın yüz ifadesini görmeye cesaret eden herkesi yok edeceğim," dedi, elbisenim yere düşerken ve ben onun önünde çıplak dururken. Öfkesi, bedenime sahiplenici bir şekilde bakarken daha da arttı.

Pantolonunu çıkarmaya zahmet etmedi, sadece fermuarını açıp kendini serbest bıraktı.

Dudaklarımı ıslattım ve Rune beni şiddetle döndürüp masanın üzerine eğdi. Ellerim pürüzsüz ahşaba bastırdı. Rune'un tükürdüğünü duydum. İçime girmeden önce girişime hafifçe dokunduğunu hissettim.

Sırtımı kavisledim. Ondan, acıdan ve zevkten doyamıyordum. Hepsini istiyordum. Bu adaletsiz, acımasız dünyanın benim için kanamasını, damarlarımı hak ettiğim zevkin son damlasına kadar doldurmasını istiyordum.

Vücudum ısındı, bacaklarım titriyordu, Rune'un vahşiliğini boğuk inlemelerle kabul ediyordum.

"İyi. Siktiğimin şeytani," diye mırıldandı, saçımı tekrar kavrayarak.

Çıglık attım ve tam sınıırıma ulaştığımı düşündüğüm anda, Rune beni kollarının arasına geri çekti. Alnım onun alnına değdi. Beni tutarken içime girdi, bacaklarım onu sarmıştı. Dilini ağzıma sokarken beni penisi üzerinde zıplatıyordu. Onun ismini inleyerek söyledim, bunun onun arzusunu daha da artıracığını bilerek.

Rune beni pencereye doğru itti, sırtım kadife perdeye yaslanırken o beni delmeye devam etti.

"Söylesene, Küçük Alev. Bu adamları büyüünün altına almak için benim gücümü mü kullandın? Brennan'ın sana bu kadar acınası bir şekilde aşık olmasını sağlamak için?"

Kalçaları sallanırken, onun sarsılmaz bakışlarından geri adım atmadım. Gülümserken ona sarılmamı sıkılaştırdım. Güçlü, durdurulamaz hissediyordum.

Çok uzun zamandır kendimden nefret ediyordum. Ona yaslanmak sonsuz derecede daha zevkliydi.

"Evangeline'den köleleri kurtardığında, yoluna çıkan herkesi öldürdüğünde ve onun malikanesini yakıp kül ettiğinde seni besleyen benim kanım mıydı?"

Rune karanlık bir kahkaha attı ve hala içimdeyken beni pencereden uzaklaştırdı.

"Evet, kötü küçük baştan çıkarıcı. Kanın, önümüzdeki yüzyıllar boyunca tarif edilemez bir şiddete güç verecek."

Çıkıp beni şöminenin yanındaki halının üzerine bıraktı ve ben diz çökerken üzerimde hakimiyet kurdu.

"Seni bana bu kadar muhtaç, dokunuşuma bu kadar çaresiz yapan neydi? Şiddet ve intikam beklentisi mi, yoksa succubus ağında yakaladığın tüm o adamlar hakkında konuşmak mı?"

"Hepsi," diye fısıldadım, ona bakarken içimdeki en karanlık kısımların derinliklerden yükselmesine izin vererek. "Şiddet, manipölasyon, güç. Hepsi beni sıırıslıklam etti, *Tanrım*."

Dizlerimin üzerine çökerek ona itiraf ettim — ışığım kadar karanlığında da yıkanmak istediğini vaat eden bu tanrıya saygıyla.

Rune'un gözleri çılgına döndü. Dudakları yavaşça bir gülümsemeye dönüştü ve beni ahlaksız bir onay ile yıkadı. "O kindar, sinsi küçük ağzını benim için aç."

Ben itaat ettim ve Rune ağzımı imkansız büyüklüğündeki aletiyle doldurdu. Dilimin üzerinde kaydı ve ben onun aletinde kendimin tadını aldım. Kendi bağımlılık yapıcı özelliğini tatmak beni daha da tahrik etti - erkeklerin *lanet olası akıllarını yitirmelerine* neden olan cazibe.

"Rahatla. Nefes al," diye talimat verdi, saçımı okşarken daha derine itti. "Bu ağzın ne kadar çeşitli kullanımları var. Yalan söylemek, entrika çevirmek, baştan çıkarmak... sahibinin sikini minnetle almak."

Uyluklarımın tepesinde onu arzuluyordum. Rune beni gerip ağzımı tıkarken, sesim boğuk bir iniltiye dönüştü. Gözlerim yaşlarla doldu.

"Bütün dünyayı yönetebilirsin, bebeğim," dedi Rune. "Ama *seni* kimin yönettiğini asla unutma."

Boğazımı acımasızca kullandı, ara sıra bana mola verdi ya da nazikçe rahatlamamı sağladı.

Sonunda çekildiğinde, yüzümün yarısı tükürükle kaplıydı ve ben yakıcı şehvetimden kurtulmak için çaresizce bir fırsat arıyordum. Valentin'in güçlü vampir hükümdarının takıntısı sayesinde gücüm havada zenginleşiyordu. Nefes nefeseydim, klitorisim ihtiyaçtan ağrıyarak zonkluyordu.

Beni gerçekten dizlerimin üzerine çöktürebilen, itaatimi ve hizmetimi kazanabilen tek adam olan Rune tarafından alçaltılmak heyecan vericiydi.

Kendi oyunumda beni yenen tek adamdı, beni tahtadan tamamen koparan tek adamdı.

"Zavallı, muhtaç küçük pislik," dedi yumuşak ama acımasız bir sesle. "Beni tatmin etmek için beni kullanabileceğini umarak üzerime atladın, hmm?"

"Lütfen?" diye yalvardım, onun istediğinin bu olduğunu zaten biliyordum.

Benim yalvarmamı duymayı seviyordu. "Lütfen, Rune?"

"Karşılığında bana ne vereceksin?" diye sordu. "İlginç bir şey olsun, yoksa bir hafta boyunca gelmeyeceksin."

Gözlerim onun yumuşak bir şekilde okşadığı penisine kaydı. Rune'a cinsel olarak *ilginç* bulacağı ne sunabilirdim? Aklım karışmıştı, ama hiçbir fikrim yeterli görünmüyordu. Ve ben kesinlikle kimsenin sahip çıkmadığı deliğimi sunmayacaktım.

"Otuz saniyen var."

Hiç kimseyi bu kadar nefret etmemiştim.

"O güzel yüzündeki tavrını değiştir yoksa onu spermimle boyayacağım ve günün geri kalanında temizlemesine izin vermeyeceğim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Rune, succubusu şok etmeyi başardığı için son derece memnun görünüyordu. İronik olan ise, onun her zaman çok daha şeytani olmasıydı.

Hayal kırıklığı ve panik zihnimi bulandırdı. Tek bildiğim, kendi arzusunun ezici ağırlığıydı. Bir başka güzel ironi.

Teklifin cinsel olması gerektiğini söylememişti. Konsantre olurken dudaklarım aşağı doğru çekildi. Rune benden ne istiyordu? Neyin eksikliği, karşılanırsa onun düşmesini garanti edecek bir eksiklik vardı?

Aniden farkına vardım ve cevabımı buldum. "Senin için şarkı söyleyeceğim."

SCARLETT

Rune'un hakimiyet maskesi düştü ve beni ayağa kaldırdı. Gülümsedi ve dağınık saçlarımı kulaklarımın arkasına itti.

"Scarlett, bebeğim, kendini ucuza sattın," dedi yumuşak bir sesle. "Melek sesini bir kez daha duymak için beni kalemi satmaya ikna edebilirdin."

"Bunu gelecekteki pazarlıklar için aklımda tutacağım." Sanki ona bir uzvumu teklif etmişim gibi kalbim deli gibi çarpıyordu. Tek bir kişi için şarkı söyleme düşüncesi, tüm vücuduma sahne korkusu yaydı. Sadece Rune olsa bile.

Ya da belki de Rune olduğu için.

"Ama zaten benim yazdıklarım karşılığında bunu takas etmedin mi?" diye sordu Rune, parmaklarını köprücük kemiğinden omzuma doğru kaydırıdıktan sonra elini indirdi.

Dikleştim. Tanrım. Haklıydı.

Kıkırdadı. "Zavallı küçük kalbin. Sakin ol, bebeğim. Hala ödölünü hak ettin."

Tutmuş olduğum nefesimi bıraktım. Beni bir an orada bırakıp bir yastık aldı ve altımızdaki halının üzerine koydu. Sürpriz bir şekilde, o uzandı, başını kırmızı yastığa dayadı ve koyu kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Scarlett canım, uslu bir kız ol ve yüzüme otur."

Neredeyse nefesim kesilecekti. Ne yapayım şimdi?

Rune kıkırdadı ve parmaklarıyla beni kendine çağırان bir hareket yaptı, bu hareket vajinamın ağrımına neden oldu. Cildimdeki yanık hissi, şöminenin gürültüsüyle hiçbir ilgisi yoktu.

Ona yaklaşırken adımlarım yavaştı ve sahne korkusu yavaş yavaş geçiyordu. Rune, her hareketimi takip ederken sinir bozucu ve yıkıcı bir şekilde yakışıklıydı - koyu, neredeyse siyah saçları alnının üstünü süpürüyordu, sırtışı acımasızca erkeksi hatları ve çukurlarının ortasında duruyordu. Onunla ilgili her şey bir tuzaktı. En acımasız seks iblisini bile yakalayacak kadar çekiciydi.

O bu kadar *yakışıklı* iken, nasıl oldu da ortak takıntımızın tüm suçunu ben üstlendim?

Bana öyle bakarken?

"şimdi, Küçük Alev," diye emretti, sesi boğuktu, gözleri çıplak bedenimi yutuyordu. "Kıskanç Tanrının sana ne kadar sadık bir şekilde taptığını göster."

Bu, bir cümleyle özetlenebilecek dinamik ilişkimizdi. Rune, beni kırarak ya da hak etmediğim saygı ve itaatı zorlayarak boyun eğmemi talep etmedi. Hayır, Rune ona verdiğim gücü hak etti. *Birbirimizi* taparcasına sevdik. Bana tüm benliğini vermiş olduğu için, benim de tüm benliğimi ona vermemi talep etti.

Derin bir nefes aldım ve Rune'un üzerine oturdum. O sırtıttı, gölgeleri sahiplenici bir şekilde bacaklarımın etrafında kıvrıldı. Bana bakışından titredim, sanki daha önce hiçbir şeyi bu kadar sevmemiş gibi. Ama aynı zamanda *açlıktan ölüyormuş* gibi. Gözleri yüzümden amıma indi.

"Boşalana kadar dilimi sür," diye talimat verdi. "Utangaç olma, küçük iblis. Gözlerini kapat ve seni bu kadar heyecanlandıran şiddeti ve ilahi intikamı hayal et. Senin acımasızlığını, tatlı, merhametsiz öfkeni tatmak istiyorum. Yüzümün senin karanlığıyla ıslanmasını istiyorum. Onda boğulmak istiyorum."

Uyluklarımı kavradı ve beni aşağı doğru bastırdı, ben utangalığımı düşünmeme bile izin vermeden, şeytani diliyle klitorisimi buldu. O klitorisimi yalamaya başlamadan önce, onu okşayarak alay ederken, ben boğuk bir inilti çıkardım. Dilini kıvrımlarımın üzerinde gezdirdikten sonra, aıklığımı deldi. En lüks tatlıyı tadıyormuş gibi inledi ve klitorisimi yavaşça ağzıyla kapattı.

O emdi ve nabız gibi attı, arzusu ile doldu, ben de kendimi hafifçe ona sürtünmeye bıraktım. Gözlerimi kapattım ve kendimi zevke kaptırdım.

kendimi zevke kaptırdım.

Bana zevk vermesi, Rune'un bağılılığını göstermesi gereken bir eylemin beni bu kadar gergin hale getirmesi ne garipti. Beni aşağılayan, inciten eylemler değil. Bu utancı bırakıp, bunun yerine yükselen ecstasye dalgalarını kabul etmek bir başka zaferdi.

Zevki *hak ediyordum*. Saygıyı. Sevgiyi. Cinselliğimin tüm bu yönlerini hak ediyordum — acı vericiden yüce olana kadar.

Rune beni tüketti. Dilini ne kadar iyi kullandığı endişe vericiydi. Gözlerim kapandığında gölgeleri beni onun üzerinde tutsak etti. Kalçamı kavradı, parmakları etime gömüldü.

Zirveden zirveye ulaşırken o ilahi şiddeti hayal ettim. Öfkem, hayatım boyunca herkes tarafından *kullanılmış* olmanın verdiği öfke, tüm öfkem aklıma geldi. Sadece bir piyon, bir nesne, rafta duran bir oyuncak bebek. Bir seks oyuncağı.

Bir kan torbası.

Durian'ı, onun beni defalarca kesip biçtiği gibi kesip biçmenin nasıl bir his olacağını hayal ettim. *Önümde* diz çöküp merhamet dilenirken nasıl görünürdü? Aklımı çalmış, kanayana kadar dövmüş, bana dokunup travma yaşatmış, benim acım ve aşağılanmamdan zevk almış biri için adil bir ceza ne olurdu?

Kesik bir kafa çok hafif bir ceza gibi görünüyordu.

Kendimi güçlü ve iyileşmiş olarak gördüm, Rune'un izleri dışında cildimde tek bir iz bile yoktu. Bu kadın karanlık bir tanrıçaydı, bu dünyaya ait olmayan bir varlıktı. Ona zarar veren erkekler dizlerinin üzerine çökmüş, hak etmedikleri merhamet için yalvarıyorlardı. Umutsuzca ettikleri duaların karşılık bulmamasının nasıl bir his olduğunu öğrendiler.

Lillian adına köleleştirdikleri insanın aslında onun kızı ve onların yıkımının habercisi olduğunu doğuştan elitlere göstermek ne kadar derin ve içten bir tatmin olurdu?

Bir iblisi kümeslerine sokmuşlardı.

Ve ona o kadar aşık olmuşlardı ki, bunu tekrar yapmaya niyetliydi.

Vücudum erimiş, zihnim memnuniyetten çılgına dönmüştü. Kader kulaklarımda gürültülü ve melodik bir ses olarak yankılanıyordu, kalp atışlarım ise sabit bir

kesinlikte atıyordu.

Bacaklarım titriyordu ve Rune'un kıcıma sıkıca tutunduğu, gölgeleri vücudumu sardığı hissettim. Dişleri en hassas bölgeme hafifçe değdiğinde çığlık attım. Bina tsunami gibi çöktü ve ben Rune'un dilini, her damlamı boşaltana kadar sürdürdüm.

"DURUŞUN ÇOK DAHA AZ BOKTAN," dedi Uriah başını sallayarak. "Kılıcın kabzasını tutuşunla ilgili söylediklerimi hatırla."

Phillip'in bana hediye ettiği hançeri elimde, bir mankeni yüzüstü yatırarak parmaklarımı ayarladım. Arkamda kalabalık bir grup bağıırıyordu. Toplananlar, turnuva tarzında bir gece boyunca oyun savaşı yapmak için bir araya gelmişlerdi. Uriah ve ben, gece antrenmanımız için تنها bir köşe bulduk. Ara sıra bakışlar dışında, kimse bize karışmadı.

Snow saygılı bir mesafeden izliyordu, ama Rune ortalarda yoktu. Beni eğitmemesi en iyisiydi, haklıydım. Çok fazla duygu karışmıştı. Şiddetli şehvetten bahsetmiyorum bile.

Bu önsezimin doğru olduğunu kanıtlamak için aramızda tek bir deneme dersi yetti.

Kılıcım mankenle temas ettiğinde, onun Durian olduğunu hayal ettim.

"Aferin, Trouble," dedi Uriah, yüzünde parlak bir gülümsemeye. "Kalbi vurdun. Vampirlerin ölümünü neredeyse garantileyen bir vuruş. Ama unutma, o sinir bozucu kemiklerin arkasında gizlenmiş bu kadar küçük bir hedefi vurmanın zorluğunu düşünürsek, önce daha kolay bir yeri hedeflemek utanılacak bir şey değil. Kan oniks, vampiri yeniden odaklanman için yeterince zayıflatacaktır. Zehir en çok nerede etkili olur?"

"Önemli organlar ve arterler," dedim, nefesimi toplayarak.

Phillip'in el yapımı silahları, kan oniks parçacıklarıyla dövülmüştü ve vampirleri felç eden ve zayıflatan bir büyüye sahipti. Bu, Valentin'in Ravenia'ya sağladığı birçok büyülu malzemedan biriydi

Ravenia'ya sağladığı birçok büyölü bileşenden biriydi ve savaş zamanlarında daha da önemli hale geliyordu.

Uriah bana kısa bir anatomi dersi verdi.

En sevmediğim kısım olan kuvvet antrenmanıyla dersimizi bitirdik. Bunun en büyük nedeni, Uriah'ın filtre kullanmaması ve birinin fiziksel olarak bu kadar zayıf olmasının imkansız olduğunu sürekli olarak dile getirmesiydi.

Snow'un yanındaki ölü çimlerin üzerine yığıldığımda, bir şekilde ince giysilerimi çıkarmıştım ve kışın ortasında alnımda ter damlaları oluşmuştu.

O, dizlerini göğsüne çekmiş oturuyordu. Terli, nefessiz halime baktı ve güldü.

"Kapa çeneni," diye bağırdım.

Uriah ellerini beline koydu ve geniş bir gülümsemeye üzerimizde durdu. "Hepimizin yetenekleri var. Yani, üst vücudun komik derecede zayıf olabilir, ama daha önce tüm kaleye ne yaptığını bir bak..."

Snow parlak kırmızıya döndü ve Uriah'a öfkeyle baktı.

"Bekle, ne?" diye sordum, nefes nefese. "Kaleye ne yaptım?"

Uriah'ın ağzı açık kaldı. "Kimse sana söylemedi mi?"

"Neyi söylemedi?" Yüzlerinde neyden bahsettiklerine dair bir ipucu aradım.

Snow kendini küçülttü ve Uriah'ın eğlenceli bakışlarından kaçarken utançtan küçük bir inilti çıkardı.

"Sen ve Rune'un görüşme odasında ne yapıyordunuz bilmiyorum ama, şey... Uriah, doğru kelimeleri arıyormuş gibi durakladı, "...dalga etkisi yarattı."

Snow geriye yaslandı ve yüzünü eliyle kapattı. Uriah, onun rahatsızlığından keyif alarak güldü.

Tanrım. Büyümün bu yönünü unutmuştum — etrafımdaki herkesi etkileyebilecek şekilde sızabileceğini. Protestocuların kalabalığını, Durian'ın sarayındaki elitleri ve Odessa'nın patronlarını bu şekilde kışkırtmıştım. Ve bu öğleden sonra özellikle güçlüydüm, hiçbir şekilde kendimi kısıtlamamıştım.

Uriah ve Snow'a baktım. "Kim kimi yere düşürdü?"

Uriah'ın kahkahası, ihtiyacım olan tek cevaptı.

"Seksin utançla ilgisi olmaması gerektiğini sanıyordum, Snow?" diye alay ettim.

O oturarak, parlak yeşil gözleri ateşli bir şekilde bana baktı. "Öyle değildi... Ben... ugh!"

Şimdi Uriah ve ben kahkahalara boğulmuştuk.

Oturdum. "Şey... rica ederim." Snow'a göz kırptım.

Uriah'ı düşündüm, arkadaşımın duygularını ona emanet edebileceğimi değerlendirmeye çalıştım. Rune ile yakındı ve bu onun lehine bir durumdu.

"Sen ve Rune nasıl tanıştınız?" diye sordum.

Snow'un gülümsemesi soldu ve Uriah'ın gözleri
şaşkınlık şaşkınlık Ayakları üzerinde hareket etti.

"Mason," dedidedi. "Mason ve ben biz eski vampir avcılarıydık, şehirdeki en iyileriydik."

Neden daha önce bunu sormamıştım ki? Ağzım açık kalmıştı.

"Vampir avcısından vampire mi dönüştün?"

Uriah omuz silkti. "Kulağa geldiği kadar çılgın bir dönüşüm değil. İnsan olarak kazanabileceğin beceri ve güç sınırlıdır." Şiddetli yarışmalarda bahis oynayan ve tezahürat yapan vampir kalabalığına bakarak ekledi. "Klanımıza katılmaları için insanları aktif olarak işe almamız gerekmiyor. Onlar *bizi* buluyor. Hepimizin hikâyesi benzer, anlarsın ya."

Uriah'ın ela yeşil gözlerinde keder parlıyordu.

"Rune'a her şeyimizi borçlu olduğumuz için onu takip ediyoruz," dedi Uriah. "Benim için öyle."

Snow'un Uriah'a bakışı artık saygı dolu, şefkatliydi. Oynak sinirlenmesi tamamen yok olmuştu.

"Onunla henüz insan olduğu zaman tanıştım," dedi Uriah. "Altı ay sonra, o çok daha fazlası olmuştu. Mason ve ben kısa süre sonra bu adımı attık." Dikleşti. "Ama o ilk karşılaşmadan sonra, Valentin'in en güçlü vampiri olmadan önce bile Rune'u savaşa takip ederdim. Bazen bu hayatta, bazı *şeyleri bilirsin*."

SCARLETT

Sadie'nin kapısını nazikçe çaldım. Elimdeki defterin ağırlığı midemi düğüm düğüm ediyordu. Kardeşinin sayfalarını yazdığımdan bu yana yıllar geçmiş gibi geliyordu, Rosalind'in yanında kaçıışımın tohumlarını ekiyordum. Kahretsin, onu özlemiştim. Keder ve suçluluk duygusu hala boğazımda ağır bir yük olarak duruyordu.

Rune, duştan sonra bulmam için defteri yatağın üzerine bırakmıştı. Müzakere odasından çıktığımızdan beri onu görmemiştim. Doğrudan Belise ile bir seansa gitmiş, ardından Uriah ve Snow ile vakit geçirmiştim. Belise'den sonra, koridorda bir kase çikolatalı kurabiye hamuru dondurması buldum, sanki Belise'nin odasından çıktığım anda bırakılmış gibi hala soğuktu.

Sanki Rune, rahatlık için beni takip etmeye geri dönmüş, benimle doğrudan konuşmak yerine bir hayalet gibi peşimde dolaşıyordu.

Garip bir şekilde, bu benim için de yatıştırıcı bir başa çıkma mekanizmasıydı. Aramızdaki enerji değişken ve patlayıcıydı. Valentin her yönden çatışmalarla boğuşurken, ikimizin de odaklanmaya ihtiyacı vardı.

Rune sonunda gölgesinden çıktığında, onun dışında hiçbir şey ve hiç kimseyi düşünemeyeceğimi biliyordum.

Sadie'nin kapısının diğer tarafından yaklaşan ayak sesleri duydum. Antrenman sahasına giderken onu gördüğümde, bu gece kendimi güçlü hissettirecek bir şeyler giymemi söylemişti.

Zihinsel ve fiziksel yorgunluk, odaklanmamı engelliyordu. Ama yatak odasındaki boy aynasında gördüğüm görüntümü hatırladım: uzun kirpikler, dalgalı koyu saçlar, delici mavi gözler, konturlu yanaklar ve çilek rengi allık. Her iki kolunda ve bacaklarının her iki yanında kesikler olan, altın rengi parıldayan sarmaşıklarla süslenmiş siyah bir elbise. Her adımda uyluklarımın bir kısmı görünüyordu, göğüslerimin

, her iki kolumda ve bacaklarımın her iki yanında yırtmaçlar, her yerine işlenmiş parıldayan altın rengi sarmaşıklar. Her adımda uyluklarımın bir kısmı görünüyordu, büstiyer üst kısmı göğüslerimin kıvrımlarını vurguluyordu. Boynum çıplaktı, Rune'un solmakta olan kırmızı ısırık izleri görünüyordu.

Sadie beni kapıda karşıladı, uzun topuklu ayakkabılarının sesi tıklayarak beni içeriye götürdü. Bitkisel, odunsu bir koku odayı kaplamıştı ve her yerde mumlar yanıyordu. Sadie yanlarından geçerken mumlar yükseldi ve bazıları siyah ve koyu kırmızı alevler saçtı.

Şöminenin önündeki mobilyalar, tuz ve mumlardan oluşan bir daire ve ortasına siyahla çizilmiş bir pentagram için yer açmak üzere kaldırılmıştı.

Kısa bir an için Durian ve onun çılgın kurban sunağını düşündüm ve titredim.

"O burada mı?" diye bir ses komşu odadan geldi ve beni anılarımdan sıyrılmamı sağladı.

Yarı çıplak Imogene yatak odasından fırladı. Yüzü gülüyordu, göğüsleri açıkta, alt kısmı uzun mavi bir etekle örtülüydü.

Sadie'nin diğer itaatkârı Cliff, utangaç bir şekilde onun peşinden geldi.

"Üzgünüm, Hanımefendi," dedi, kafasını kaşıyarak. "Heyecanlanmıştı."

Sadie, göğüslü siyah deri bir üst ve ona uyan pantolon giymişti, itaatkarlarını kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzerek baktı.

"Kitten," diye iç geçirdi. "Misafirlerimin önünde kendini teşhir etmek uygun ve kibar bir davranış mı?"

Imogene'in gülümsemesi sevimliydi. Onunla çok kızmak zordu, korkutucu, eski bir cadı domme olsan bile. Imogene'in şekil değiştiren dövmesi pazı kaslarına kadar uzanıyordu. O bir leopar şekil değiştireniydi ve bu, Sadie'nin ona taktığı takma adı acı verici derecede sevimli kılıyordu.

Imogene, sanki o anda üstsüz olduğunu fark etmiş gibi kendi göğüslerine baktı. Kıkırdadı. "Hayır, özür dilerim, Hanımefendi." Sonra bana baktı. "Ve özür dilerim Bayan Scarlett."

"Önemli değil," dedim küçük bir gülümsemeye. "Merhaba tekrar."

Imogene bana sanki bir ünlüymüşüm gibi baktı. Bu hem rahatsız edici hem de etkileyiciydi.

"Seninle sonra ilgileneceğim," dedi Sadie, sesi keskin ama

Yum

uşakYine, üçü arasında sadece sevgi hissettim. Cliff

Sadie'ye sanki onun tek oksijen kaynağıymış gibi bakıyordu.

"İkiniz de bir saatliğine başka bir yerde oynayacak bir yer bulmalısınız. Cliff, Kitten'ın başını belaya sokmadığından emin ol."

Cliff sırttı. "Evet, hanımefendi, elbette." Imogene'i nazikçe yatak odasına geri götürdü, muhtemelen maceraya çıkmadan önce onu tamamen giydirmek için.

Sadie beni, ana oda kadar cadı malzemeleriyle dolu küçük bir çalışma odasına götürdü. Lillian, Sadie'nin boş zamanlarında ne yaptığını sadece tahmin edebiliyordu. Duvarlardan sızan ve yerden yükselen güç ölümcül derecede güçlüydü.

Sadie, tamamen siyah ve opak olan büyük, yuvarlak bir aynayı kaldırarak yan masada bizim için yer açtı. Karşılıklı oturduğumuzda, defter ve kalemi aramıza dikkatlice koydum.

Yeşil gözleri keskin ve yoğun, neredeyse sürüngen gibi. Uzun siyah saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

"Sen kaçmaya hazır olduğunda seninle iletişime geçmek istedim. Ama bu mümkün olmadı ve Rune her konuda çok *Rune* gibi davranıyordu," dedi sırtarak. "Ve sonuçta, sen tam da benim başlangıçta sana söyleyeceğim gibi davrandın."

Kaşlarımı kaldırdım, onun güçlü ve iddialı havasından kaynaklanan içgüdüsel korkumu ona göstermeyi reddettim.

"Sana zorla kaçırılmış gibi davranmanı, kaçtığını asla belli etmemeni söyleyecektim," dedi gözlerinde eğlenceli bir ışıltıyla.

Omuzlarımı kaldırdım ve ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. "İyi bir oyundu."

"Ne kadar nadir birisin, farkında mısın?"

Tereddüt ettim, onun isteklerini okuyamadım ama yüzünden sadece samimiyet algıladım.

"Sıradan insanlar, succubus olsun ya da olmasın, senin gibi düşünmez ve davranmazlar, canım," diye devam etti. "Senin sahip olduğun güç, büyü ya da kanın ötesinde bir güç. Bu tür bir güç

tarih kitaplarına geçen türden bir güç. Yıllar önce Rune'da gördüğüm güçle aynı."

Deftere uzandı, sırtını şehvetle okşarken ürkütücü bakışları içimi delip geçti, sanki öteki dünyayı seyrediyormuş gibi.

"Yeterince uzun yaşarsan, bunu anlamaya başlarsın, onu aramaya başlarsın — o kıvılcımı, seçkin birkaç kişide yanan alevi. Çoğu insan, zengin ya da fakir, sihirle donanmış ya da korkunç derecede kısır olsun, iz bırakmadan unutulup gider. Ama sonra, yanıp tutuşan, kendilerine bir isim yapmak zorunda kalan birkaç kişi vardır. O kıvılcım şans değildir. Her gün yaptıkları bir seçimdir. Ya boyun eğersin ya da aşarsın. Ya kaybolursun ya da yeniden doğarsın."

Sadie'nin sözleri içimi aydınlatırken, şimdi anladım. Erkekler bana defalarca, her şeyi Rune'a borçlu olduklarını söylediler. Rune birçok büyük şey başarmıştı, ama Rune the Ruthless'ın arkasında, her şeyi başlatan ve dünyanın gözünde hiçbir takdir görmeyen Sadie vardı.

"Yarattığın dünyanın tüm övgüsünü erkeklerin almasına izin vermek nasıl bir duygu?"

Sadie sandalyesine yaslandı, her şeyi gören gözlerinde sadece kısa bir anlık bir şaşkınlık belirdi, bu da onu şaşırttığımı gösterdi.

"Erkekler böyledir, canım," dedi elini çevirerek. "Tanınmak geçicidir. Güç ise sonsuzdur. Spot ışıklarının dışında çok daha uzun süre hayatta kalırsın. Ayrıca, asıl eğlence perde arkasında yaşanır."

Bir an düşündüm, dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı. "Bu Rune hakkında ne diyor?"

Sadie'nin gözleri benimkilere dikildi. Öne doğru eğildi. "O, sayılarla kendini koruyan ve gücünü dağıtan müthiş bir savaşçıymış. Rune halka açık bir kişi olabilir, ama mümkün olduğunca gizemli ve bilinmez kalacak kadar zeki. Hızlı ve sert bir şekilde tükenip bitecek türden biri değil. Bundan emin oldum."

Rune'un imajını düşündüm, kendini bir insandan çok efsane, bir vampirden çok tanrı olarak şekillendirdiği şekilde. Kimse onun kökenini bilmiyordu ve tek bildikleri dört harfli bir isimdi.

Rune, onun akıl hocası ve klanı hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, Durian ve doğuştan gelenlerin her zaman ne kadar güçsüz olduklarını o kadar iyi anlıyordum. Brennan'a her zaman güçlü erkeklere ilgi duyduğumu söylediğimde tamamen yalan söylememiştim. Bir succubus olarak, bu muhtemelen hayatta kalmam için gerekli bir şeydi. Bu kalenin gücü ile Durian'ın acınası taklidi arasında adil bir karşılaştırma yapmak neredeyse imkansızdı.

"Kole'ye mektup yazmaya hazırım," dedim, çenemi kaldırarak. "Ve bana verebileceğin her türlü öğüt için minnettarım."

Sadie başını salladı, onayı yoğun yüz hatlarını hafifletiyordu. "Amaçların nedir?"

"Rune tarafından istem dışı kaçırıldığım hikayesini korumam gerekiyor," dedim. "Kole başka türlü şüphelenebilir. Brennan da öyle. Ama bu önemli değil çünkü ikisi de Durian'ı ve bana davranışını suçlayacak. Durian daha çok bir joker kart gibi, ama en azından gerçekliğin çarpıtılmasına açık olacak kadar hayalperest ve dengesiz."

Durakladım ve Sadie yine takdirle başını salladı.

Durian beni Rune'un acımasız hayallerinden kurtardıktan sonra uykuya daldığım o garip anı düşündüm. Yatağın yanında yanımda yatıyordu ve elinin yüzümü nazıkçe okşadığını yemin edebilirim. Sosyopat olsun ya da olmasın, Durian da bir tür büyü'nün etkisi altındaydı. Bunun sonuna kadar süreceğine inanmak zorundaydım.

Yeniden odaklandım.

"Brennan'a yazıp oyunumu sürdürmenin Kole'den başka güvenli bir yolu yok, değil mi?"

Sadie bunu düşündü, kırmızı tırnaklarıyla ahşabı tıklatırken kaşlarını çattı. "Bu senin en güvenli seçeneğin," diye onayladı. "Şu anda mümkün olduğunca az hareketli parça istiyoruz, ne kadar az karmaşık olursa o kadar iyi."

"O zaman benim amacım masumiyetimi korumak, her erkeğin benim gerçek sevgimin nesnesi olduğu ve diğerlerinin sadece bir amaç ya da engel olduğu fantezisini beslemek ve Kole'yi Brennan'la iletişime geçirmem için yönlendirmek."

"Brennan'la ilgili amaçların neler?" diye merakla sordu Sadie. "Durian'ı devirme hırsını teşvik etmek dışında?"

Beynimin birkaç hamle önde olduğunu fark ettim ve geri adım atmam gerektiğini anladım. "Brennan'ın planını sonuna kadar uyguladığından emin olmalıyım. Onun ödülü rolünü oynayacağım. Brennan zekidir. Kurtarılmamın ardından kartlarını doğru oynayacak ve Kole ile yeni, kazançlı ilişkisini korumak için Black Sapphire'e gitme sorumluluğunu üstlenecektir. Durian, Kole'nin bana olan sevgisini göz önünde bulundurarak bunun Kole'nin fikri olduğunu düşünecektir. Ancak Durian, her iki adamın da aptallık ve bana olan sahipliğine saygısızlık dışında bir şeyden şüphelenmeyecektir. Durian muhtemelen Brennan'a öfkelenmiştir, ancak krallıkla ilgili kendi hırsları nedeniyle Kole'ye aynı öfkeyi gösterememiştir. Kole güvende kalmıştır, ama temkinlidir. Brennan'ın Durian'a olan kızgınlığı kırılma noktasına doğru hızla ilerlemektedir, çünkü artık her iki adam da benim yeniden yakalanmamdan diğerini sorumlu tutmaktadır ve Durian muhtemelen Brennan'ı dışlamaktadır. Ya da daha da iyisi, onu aktif olarak küçük düşürmektedir.

Sadie'nin gözleri benimkiler arasında gidip geldi ve oda karanlık bir kadınsı güçle doldu. Sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru yayılırken, Rune'u düşündüm.

"Brennan'ın konumunu değerlendirmem ve isyanı yönetmeye ne kadar yakın olduğunu görmem gerekiyor," dedim. "Sezgilerim doğruysa, Brennan'ın Durian'ın gözüne girmek için sunabileceği mükemmel bir barış teklifi olabileceğimi hissediyorum. Öldürmeye gitmeden önce Durian'ı olabildiğince silahsızlandırması gerekiyor. Muhtemelen şu anda o yılanlar sarayında destekçilerini topluyordur. Beni Rune'dan çalmak da onu güçlü ve etkili gösterecek, Durian'ı ustaca zayıflatacaktır. Ben saraya geri döndüğümde, Brennan, Durian'ın beni bir kez daha mahvetmesini izlememek için, başladığı işi tamamlamak için parlak bir teşvike sahip olacak."

"İlginç," dedi Sadie. "Durian'dan geçmek istemiyor musun?"

Başımı salladım. "Kole ve Brennan, her biri kendi açısından beyaz şövalye gibi hissetmeli, egolarını güçlendirmeli. Kole beni Brennan'a bağlayarak, Brennan ise beni Rune'dan ve sonra Durian'dan kurtararak. Ayrıca Brennan, bana olan tutkusu ve çaresizliği nedeniyle, işini daha özensiz yapacak. Durian'ın sosyopati özelliği, onunla çalışmamı ve

kontrol etmemi zorlaştırıyor. Brennan'ın beni kurtarmasını istememin başka bir nedeni daha var."

Sadie sırttı. "Anlat bakalım."

"Hatham'ın altındaki gizli tünelleri açığa çıkararak beni saraya gizlice sokacak." Bir an durdum. "Tüneller var, değil mi? Kölelerin bunlardan bahsettiğini duydum ve sonra Rune'un beni Odessa'dan *gizli bir yoldan* kalesine kaçışışını düşündüm. Aristelle'in altında kocaman bir yeraltı labirenti var, değil mi?"

Sadie öne eğilerek tamamen büyülenmiş gibi görünüyordu. Defteri bana doğru kaydırđı. "Doğru."

"Durian'ın gözü önünde beni geri getirmek için tek bir amaca odaklanan Brennan, bizim güçlerimizin sarayı pusuya düşürmesinin bir yolunu da ortaya çıkaracak. Bu, Rune'un beni oraya geri göndermek için rahat hissetmesi için benden istediğı mükemmel kaçış planı olacak."

Deri ciltli kitabı parmaklarımla çevirerek yavaşça açtım.

"Rune hiçbir zaman bu durumdan rahat olmayacak," dedi Sadie yumuşak bir sesle, uzun bir nefes vererek. "Yine de bunu yapmalısın."

Kalbim sıkışarak başımı salladım. Onun çok endişeleneceğini biliyordum. Zaten çok korkmuştu. Ve ben henüz yeterince iyileşmediğimi, hala flashbackler ve kabuslarla boğuştuğumu biliyordum. Sadece birkaç hafta olmuştu.

Ama ilerlemeye devam etmem gerekiyordu. Rosalind'i düşündüm ve kalemi kaldırdım.

Boş parşömen kağıdı, zarif bir yazı ile şifreyi sordu, ama ben onu görmezden geldim. Yazmaya başladım ve Sadie yanıma gelip omzumun üzerinden okudu.

Kole, ben Scarlett. Fazla vaktim yok. Tanrılar, umarım bu doğru günlüktür. Çok fazla vardı. Bu mesajı ne zaman göreceksin, görecekt misin bilmiyorum, ama görürsen, yarın akşam 9'da sana tekrar yazabileceğimi söylemek istedim. Umarım bana cevap yazarsın, düzgünce konuşabiliriz. Seni özledim. Seninle olmak istiyorum. Mümkün olduğunca çabuk sana döneceğim.

"Güzel," dedi Sadie. "Eğer kalbi hala atıyorsa, yarın saat dokuzda gözleri sayfalara yapışık olacak." Sözlerim yavaşça sayfada kayboldu. Ben yapamadan kitabı kapattı. "Şu anda yazışmalarını kontrol ediyor olması önemli değil. Bir sonraki mektubunu yazana kadar elinde sadece kırıntılarla oturmasını istiyorsun. O, senin botunun altında bir inkar gölünden başka bir şey değil."

Derin bir nefes aldım ve ayağa kalkarken gergin bir kahkaha attım. "Kole ile rollerimizi değiştirmek garip, ama bu bağlamda daha doğal geliyor. Çünkü zavallı erkeklerle uğraşırken tüm güç bende. Erkeklerin ayaklarının bastığı yeri taparcasına saygı duyan masum, itaatkar bir bakire rolünü oynarken en çok rol yapıyorum."

Sadie ellerini omuzlarıma koydu, acımasız kırmızı dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Rune'un neden sana kapıldığını çok iyi anlıyorum, Scarlett. O her zaman zorlukları sevmiştir. Ve görünüşe göre sen de öyle." Daha fazla konuşmak için ağzını açtı, sonra durdu ve bakışlarını yavaşça odanın köşesine kaydırıldı. "O gölge büyüsü benim üzerimde işe yaramaz, seni baş belası."

Rune sanki havadan ortaya çıkmış gibi, heybetli vücudunun etrafındaki gölge duvarı duman gibi dağıldı. Gözleri, Sadie'nin omuzlarımdaki ellerine dikildi.

"Sana akıl hocalığı yapmana izin verdiğimde eşyalarımı dokunabileceğini söylediğimi hatırlamıyorum," diye tersledi Rune.

Sadie elini çekti, geri çekilirken parmakları omuzlarımı nazikçe okşadı.

Rune'a sinirli bir bakış attım. "Senin *eşyaların mı?*" diye tısladım.

O sadece sırıttı. "Ve sen," dedi, gözlerinde eğlence dolu bir ifadeyle. "Sakın tüm bu hakimiyet enerjisinin başına vurmasına izin verme. Benim kontrolüm altındasın, Küçük Alev."

Sadie, Rune'a kaşlarını kaldırarak ve delici bir bakışla baktı, bu bakış bana onların ne kadar uzun süredir arkadaş olduklarını, birbirlerinin yanında ne kadar çok şey yaşadıklarını hatırlattı. Sadie'nin, Rune'un kan dökme arzusunu ortadan kaldırırken teknik olarak Rune'un üstüne çıktığını hatırladım. Rune'un bir köle konumunda olduğunu düşünmek garipti

, ama böyle bir başarıya ulaşan tek kişinin Sadie olması mantıklıydı.

Sadie, ellerimin belimde duruşunu, saldırmaya hazır kin dolu ağzımı görünce kıkırdadı.

"Ne derler bilirsin..." diye araya girdi.

Rune ve ben birbirimizden gözlerimizi ayırıp ona baktık.

"Doms sadece gücü olan şımarık çocuklar," dedi Sadie gülümseyerek.

Rune güldü ve Sadie'ye başını salladı. Beni sertçe yakaladı, göğsüne çekerek başımın üstüne öpücük kondurdu. Ben çığlık attım, gölgeleri üzerimde geziniyordu.

"Ve Rune, kariyerimdeki en büyük veletti."

RUNE

"Ona söylemelisin," dedi Snow, gergin Uriah'ın peşinden özel çalışma odama dalarak.

Devrimci stratejiler ve propaganda makineleri hakkında okuduğum kitabı bıraktım ve tek kaşımı kaldırarak öfkeli cadıya baktım.

"Başka biri söylemeden önce," diye bitirdi.

"Bu bir tehdit mi?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Hayır, bu bir *tehdit* değil." İnce sarı saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Durian'ın sarayına varana kadar, onun kendi adına ölümlüleri katlettiğini öğrenmesine izin verecek misin? Sence bu onu savunmasız hale getirmez mi?"

Yutkundum, gölgelerim titrerken tüm kaslarım gerildi. "O, yakın zamanda oraya geri dönmeyecek."

Snow gözlerimin içine baktı, öfkesi biraz azaldı. "Onu korumaya çalıştığınızı biliyorum. Ben de onun gitmesini istemiyorum." Acı yüzünü kapladı, gözleri cam gibi oldu. "Ama Scarlett, köyündeki herkesin ona vardığı anda öleceğini söyledikten sonra Aristelle'e geldi. Hâlâ insan ve güçsüz olduğuna inandığı halde geldi. Hiçbir eğitimi yoktu, bildiği hiçbir büyüsü yoktu. Kör bir şekilde, nefret dolu, ona kötü davranan kız kardeşine olan ölçülemez cesareti ve sadakatiyle buraya geldi. Ve tanrılar adına, *yapmaya karar verdiği şeyi başardı*." Snow ellerini havaya kaldırdı. "Isabella güvende. Scarlett hayatta. Yani, ondan başka kim bunu başarabilirdi ki? Başka kim, kaderinin bile inkar edemeyeceği kadar körü körüne ve cesurca onların gerçekliğine inanabilirdi ki?"

"Kimse yok," dedim yumuşak bir sesle. "Kimse yok lan."

Cadının bana Scarlett'in imkansızlığını hatırlatmasına gerek yoktu.

"Bu yüzden onun gideceğini biliyorum. Ve sadece bu da değil, önüne ne çıkarsa çıksın, yapmaya karar verdiği şeyi tam olarak başaracak," diye fısıldadı Snow. "İnkâr etmeye devam edemeyiz. Ne biz ne de o. Ne kadar istesek de."

Snow ve ben, kısa bir an için birbirimizin kalp kırıklığını yansıtıyorduk. Crescent Haven'daki arkadaşının yaptığı gibi, Scarlett'i durdurmak istiyorduk. Ona bunun intihar görevi olduğunu ve hayatta kalmak için çok savunmasız ve kırılğan olduğunu söylemek istiyorduk.

Ama Scarlett, herkesi haksız çıkarmak için iğrenç bir yöntemi vardı.

"Tabii ki ona söyleyeceğim," dedim, sandalyeden kalkarak.

"Anlamıyor musun

anlamıyor musun?" Saçlarımı elime aldım, duygularım taşmak üzereydi.

"Öğrendiği anda gideceğini anlamıyor musun?"

Snow daha da sönükleşti, yüzünde bir çatışma vardı.

"Scarlett kararlarının çoğunu suçluluk duygusuyla veriyor," dedim, yıkılmışlığımı gizlemek için neredeyse öfkeyle. "Çocuklukta maruz

kaldığımız istismar ve ihmalin bize yaptığı budur. Bizi ilgiye, onaylanmaya, sevgiye aç bırakır. Ve her şeyi karıştırırız. Bunları yanlış yerlerde ararız. Dünyanın yükünü omuzlarımızda taşırız.

Scarlett, arkadaşına, insan kölelere ve hatta Isabella'ya olanlar için zaten çok fazla suçluluk duyuyor. Kendini çok fazla suçluyor. Durian'ın ona olan takıntısının masum insanları ölüme mahkum ettiğini öğrendiğinde..."

Yüzyıllardır kendime izin verdiğimden daha fazla, dalga dalga keder beni sardı. Scarlett için güçlü olabilmek için ondan saklamak ve bastırmak zorunda kaldığım her şey şimdi içimden fışkırıyordu. O kadar saf, o kadar sevgi dolu birinin Scarlett'in yaşadıklarını yaşamak zorunda kalması beni mahvetti. Onu bunlardan koruyamadığım için yıkıldım.

Onu geri kazandığımda, sonsuza kadar onu tüm acı ve ıstıraplardan koruyabileceğimi düşünerek kendimi kandırmıştım.

Ama hayat böyle işlemiyordu. Ve Scarlett kesinlikle böyle işlemiyordu. Acımı yansıtan yüz hatlarımın değiştiğini hissettim. Duvarlarım yıkılıyordu ve gölgelerim yavaşça kanıyordu.

"Rune," dedi Snow, yumuşak yeşil gözlerinden yaşlar akarken. Bana doğru yürüdü ve beni kucakladı.

Uriah rahatsız bir şekilde yere baktı.

Snow'a yaslandım, Scarlett doğumdayken bana destek olduğu tüm anları hatırlayarak. İnsan olmamı, savunmasız olmamı kabul etmişti.

"Scarlett'in sana sahip olduğu için minnettarım," diye fısıldadım.

Snow, sanki söyleyeceği sözleri söylemek istemiyormuş gibi iç geçirdi. "Ben de senin ona sahip olduğuna minnettarım, faşist pislik."

Gülerek ondan uzaklaştım. "Bugünün faşist pisliği, yarının tanrıların kutsadığı kurtarıcısıdır." Gülümsemeden edemedim. "Ya da tam tersi."

Snow'un gözleri kısıldı. "Bu ne demek? Anlat."

Uriah'a baktım, artık benim duygularımı görmek zorunda olmadığı için rahatsızlığını atlatmıştı.

Uriah sırtıttı. "Doğmuş sivil nüfus pek mutlu değil, sarışın."

"İç çatışmalar başladı," diye açıkladım. Sonra durakladım ve Uriah'a sert bir bakış attım. "Nasıl oldu da bu kadar çok deneyimsiz kadın, çok gizli bilgilere ve klan sırlarına sahip olarak ortalıkta dolaşmaya başladı?"

"Sanki burası onlarınmış gibi davranıyorlar," diye onayladı Uriah, Snow ona dönüp öfkeyle baktığında gözlerinde eğlence belirmişti. "Tek bir emri bile dinlemiyorlar, emir komuta zincirini ve temel davranış kurallarını hiçe sayıyorlar."

"Tanrı korusun, ara sıra gerçek insanlar gibi davranıp biraz empati kaslarını çalıştırmak zorunda kalırsan," diye karşılık verdi Snow.

Scarlett'in onu neden bu kadar çok sevdiği her geçen gün daha da belirgin hale geliyordu. Bu arada, yaklaşan ayak seslerini duyunca kulaklarım çınladı. Uriah ile göz göze gelerek Scarlett'in de burada olduğunu ona belli ettim.

"Rune'un kolektif zihni tarafından kontrol edilen beyinsiz askerler yerine," diye mırıldandı Snow, küçük tiradına devam ederek.

"Aslında bu fikir hoşuma gitti," dedim.

"Senin hoşuna gider," dedi Scarlett, çalışma odasına girip hepimize bakarak sadece Snow'u şaşırtarak. "Patolojik kontrol delisi eğilimlerini düşünürsek."

Gülümsedim, gölgelerim yerden sürünerek ayak bileklerini okşamaya başladı.

"Bence burada seksi bir rol oyunu potansiyeli var," dedi Uriah, çenesini kaşıyarak.

Snow öfkелendi, yanakları kızardı.

"Lütfen beni bu işin dışında bırak," dedim. Scarlett'i izleyerek zihinsel durumunu değerlendirdim.

Gergin görünüyordu, ama akli başındaydı. Belise ile olan gece seansını daha erken saatlere aldırıştım, böylece Kole ile görüşmeden önce onu dışarı çıkarabilecektim.

Onun benim şatomu terk etmekten kaçınmasının nedeninin korkuyla hiçbir ilgisi olmaması, tamamen kendi planlarıyla ilgili olması beni öfkелendirdi. Durian'a, tanrılar korusun, benimle birlikte olmaktan *mutlu* olduğu haberi ulaşmasından paranoyakça korkuyordu. Kendi isteğiyle köle olarak kalıyordu ve bu bir trajediydi.

Scarlett, dünyayı pervasızca keşfetmeyi hak ediyordu. Yakalanmadan önce nihayet başladığı gibi, kendisi için yaşamayı hak ediyordu. Şehrin her köşesini keşfetmeyi, Valentin sahillerine seyahat edip dağlarla çevrili bir yerde uyumayı, hayatın en derinlerinden en yüksek noktalarına kadar varoluşun zorluklarında kaybolmayı hak ediyordu.

Scarlett'in oyun kitabından bir sayfa almalıydım. Onun şu anki inkâr halinin geçici olduğuna inanmalıydım ve zamanı geldiğinde ona hayallerindeki hayatı sunabileceğime inanmalıydım. Sonra ona başka bir hayat sunacaktım, ondan sonra da bir tane daha.

"Gitmeye hazır mısın, bebeğim?" diye sordum, tüm ağır duyguları —tüm korku, keder ve öfkeyi. Ona tutunması için sadece en sağlam dalları bıraktım.

Kendi zengin duygu dünyasını gizleyerek başını salladı. Dizlerinin hemen üstüne kadar uzanan, altın yıldızlarla işlenmiş gök mavisi bir elbise ve ten rengi ayak bileği botları giymişti.

"Donacaksın," diye uyardım.

Kollarını kavuşturdu. "Hayır, o büyük kürk mantoyu giyeceğim. Bir şey olmaz."

Küçük vücudunu tamamen saran uzun beyaz paltolu Scarlett'in görüntüsü, onu yumuşatmaya yetecek kadar sevimliydi.

SCARLETT ve ben Reggie'nin sanat galerisine gidiyorduk. Reggie, Odessa'da Scarlett'in en cömert patronlarından biriydi. Gümüş tilkiyi çok severdi ve Reggie'nin hala hayatta olmasının tek nedeni, ona olan tutkusu rağmen ona karşı her zaman saygılı davranmasıydı. Ve tabii ki, Scarlett'in artık kime ait olduğunu biliyordu.

Yürürken Scarlett benimle neredeyse hiç konuşmadı. Etrafımızdaki ölümlü casusların Durian'a rapor vermesi ihtimali neredeyse sıfırdı. Yine de, onu güldürmeye çalıştığımda resmen sinirlenmiş görünüyordu.

Doğal olarak, bunu mümkün olduğunca sık yaptım.

Onun şerefine, Scarlett benim sabotaj girişimlerime rağmen rolünü mükemmel bir şekilde oynadı.

"Seni cinsel olarak köle gibi muamele etmemi ister misin?" diye kulağına fısıldadım. "Burada, sokağın ortasında? Tabii ki, gizli kimliğini korumak için."

Scarlett, o büyük mavi gözleriyle bana bakarak yüzünü kızarttı. Onun için gerçekten trajik olan, onun çiçek açan uyarılmasını koklayabilmem ve tiksinti numarası yapmak için gösterdiği tüm etkileyici çabalarını boşa çıkarmamdı.

Elim onun ensesini buldu. Geniş opera binası ve Helia için en görkemli tapınağımızın yakınındaki River'daki büyüleyici galeriye girerken onu kuvvetlice tuttum.

İçeride, cadı ışıkları tavanın yakınında ve kristalimsi, dekoratif ağaçların dallarında titreyerek parılıyordu.

Sadece dönüştürülmüş erkek ve kadınlardan oluşan küçük bir kalabalık, ben içeri girdiğimde saygıyla başlarını sallayarak Scarlett'e bakıyordu. Ama Scarlett, galeriye ağzı açık bakıyordu; çıplak mermer heykelleri, duvarlardaki resimleri, özenle yerleştirilmiş diğer sanat eserlerini ve dekorları açgözlülükle yutarcasına seyrediyordu.

Elimi belinin altına koyarak onu nazıkçe ileri doğru yönlendirdim. Muhafızlarımız galerinin her yerine dağılmıştı ve birkaçı dışarıda nöbet tutuyordu.

Scarlett bunların hiçbirini fark etmiyordu. Sonunda meraklı gözlerin dikkatini çektiğinde, bunun küçük

şeytan onların olgun arzularını tattığı için olduğunu düşündüm.

Sikim pantolonumda şişti. Scarlett'in hayranlık ve takdirle parıldamasını, yüz hatlarının bulaşıcı, çocuksu bir hayranlık yaymasını görmeyi çok seviyordum. Tıpkı başkalarının kıskançlıkla yanmasını görmekten zevk aldığım gibi. Herkesin arzuladığı Scarlett'im, sadece intikamcı Tanrısı için nefes alıyordu.

Bana baktı, gözlerinin parlamasını, gülümsemesinin yayılmasını engelleyemedi.

"Aferin kızım," diye kulağına fısıldadım ve titrediğinde büyük bir zevk duydum. "Burada güvendesin. Kendini bırak ve keyfine bak, yoksa seni zorlayacağım."

O güldü ve ben o sesi ölmek üzere olan bir adam gibi içime çektim. Sonra yüz hatları samimi ve savunmasız hale geldi; Scarlett'in en baştan çıkarıcı haliydi.

"Bana kendime iyi davranmam için tehdit etmeni seviyorum, Rune," dedi, etrafımızda vampirlerin sohbeti yeniden başladığında sesi alçaldı. "Seninle ilk tanıştığımda, beni sadece hakimiyet kurmak için hakimiyet kurduğunu yanlış bir şekilde düşünmüştüm."

"Bu da seksi," dedim gülümseyerek.

"Ama ne kadar poz verirsen ver, sen asla öyle olmadın," dedi. "Tanıdığım diğer tüm erkekler beni yıkmayı görev edinirken, beni güçlendiren sana teşekkür ederim."

Onu bana doğru çevirip, o mükemmel mavi gözlerin derinliklerinde yansıyan cadı ışıklarını izledim. "Her zaman, Scarlett." Parmaklarımı onun pembe yanaklarında gezdirdim. Cildi parıldayan pudra ile vurgulanmış, ona her zamankinden daha melek gibi bir görünüm kazandırmıştı. "Sana diğerlerini mahvedeceğimi söylemiştim. Ve bu beyanın benim sikimle hiçbir ilgisi yoktu."

Kıkırdadı ve gözlerini devirdi. Sonra omuz silkti ve gözlerini kısarak bana baktı. "Olabilirdi."

Gülümsedim ve dudaklarını dudaklarımla yakaladım. "Yaramaz küçük şeytan." Şakağına öptüm. "Cinsel takıntı, aşkın yanında sönük kalır, bebeğim. Ne kadar rol yapmayı sevsek de."

Scarlett'i ilk parça grubuna götürdüm ve kısa süre sonra tanıdık bir yüz bize katıldı.

"Reggie!" Scarlett çığlık attı. Onu kucakladı ve yaşlı vampiri açıkça şaşırttı.

Reggie'nin beyaz teninin bir ton kızardığına yemin edebilirim. Zarif lacivert takım elbisesini düzeltti, gümüş rengi saçları ustaca şekillendirilmişti. Bana bir bakış attı ve itaatkar bir şekilde başını salladı, Scarlett'ten saygıyla bir adım geri çekildi.

"Sonunda geldin," dedi Reggie.

"Bunun inanılmaz olacağını biliyordum," dedi Scarlett. "Bununla gurur duymayı hak ediyorsun."

Reggie omuz silkti. "Bu devam eden bir çalışma. Her zaman öyle olacak. Ama teşekkürler, Scarlett. Zevk, zevki tanır."

Scarlett her bir eseri değerlendirirken Reggie ve ben galeri hakkında küçük bir sohbet ettik. Orijinal bir Mellette eseri bulduğunda bize doğru döndü.

"Bu, Odessa'da bana bahsettiğin eser, ölümsüzlüğü bir hapisane olarak resmeden sanatçının eseri," dedi Reggie'ye, sonra bana başını salladı. "Kale kütüphanesindeki tabloyu yapan sanatçı."

Reggie ve ben başımızı salladık ve Scarlett resme geri döndü. Resim, şeftali, açık sarı ve turuncu tonlarıyla parlak pembeydi; en berrak gün batımının parlaklığı gibiydi. Ancak soyut, insansı figürler kendilerine katlanmış, ellerini başlarına koymuş, acı çekiyorlardı. Zincirler hiçbir yere gitmiyor, uzuvlara ve boyunlara rastgele dolanıyordu. Herkes tamamen yalnızdı. Hayatın güzel ihtişamı sonsuza dek uzanıyordu.

"Ölümsüzlük bir ceza olmak zorunda mı?" diye sordu.

Kalbim sızladı. Kendi iyiliği için sorduğunu biliyordum.

"Hayır," dedi Reggie, ben cevap veremedim. "Mellette bir drama kraliçesidir.

Tıpkı hayranları gibi."

Bu değerlendirme karşısında dudaklarım kıvrıldı.

Scarlett omzunun üzerinden sırtarak, tehlikeli gözleriyle benimkini yakaladı. "O zaman Rune'un en sevdiği kişi olmalı."

SCARLETT

Saat tam 9'da yazdım.

Kole?

Hâlâ sanat galerisinde yaşadıklarımın heyecanı içindeydim, Reggie ve Rune ile gülmekten yüzüm ağrıyordu. Daha önce hiç tanışmadığım yeni dönüştürülmüşlerle bile bağlantı kurdum, bu da Rune'un gizli bir amacı olabilir: ona ait olduğum için ait olduğum klanı bana daha fazla göstermek.

Rune ve Sadie, görüşme odasında yan yana oturdular ve ben de ilk başta samimi bir yakınlık sergiledikten sonra ikisine de bana daha fazla nefes alabileceğim bir alan bırakmalarını söyledim.

Rune beni bu lanet masanın üzerine eğdikten sonra, masaya eskisi gibi bakamıyordum.

Kole hemen cevap yazdı.

Sana kaldığım odayı tarif etmen için on saniye vereceğim.

Onun istediği gibi yaptım ve en azından yazan kişinin ben olduğumu kanıtladım
—gizli amaçlarım ya da boğazıma bıçak dayalı olsun ya da olmasın.

Hayatta olduğunun kanıtını görmekten mutluyum.

Boynumu çevirdim, amaçlarımı hatırladım. Succubus doğamın kontrolü ele almasına izin verdim. Utancımın son damlasını da sıkıp çıkardım. Rune yanımda olduğu için bu daha zordu, beni utangaç yapıyordu.

diğer erkeklerle oynadığım oyunlar. Ama onun geniş eli saçlarımı okşayıp geri çekildiğinde, daha da rahatladım.

Tanıdık bir yanma hissi omurgamdan yukarı doğru yayıldı.

Hayattayım. Sadece bir hapishaneyi başka bir hapishaneyle değiştirdim.

Nefesimi tuttum, Kole'nin bu söze nasıl tepki vereceğini bekledim.

Durian'ın zindanının çok daha kasvetli olduğunu hissediyordum.

O meraklıydı. Güvenmiş gibi davranmalı, açık sözlü gibi görünmeli, ama değerli hiçbir şey açıklamamalıydım.

Doğru, Durian'ın kölesi olmak dayanılmazdı. Bu beni öldürürdü. Ama yine de, konuştuğumuz her şeyi düşünmeden edemiyorum. Ravenia bir rüya gibi geliyordu ve artık anakaranın "ada deliliği" dediği şeyin ne demek olduğunu anlıyorum. Sen bu vampirlerden farklısın. Onlar burayı mahvediyorlar ve ben buradan gitmek istiyorum.

Rune, etkilenmiş mi yoksa korkmuş mu olduğunu bilemiyormuş gibi, yüzümü dikkatle izleyerek iç geçirdi.

Üzgünüm, Scarlett. Sen buradayken elim kolum bağlıydı. Senin acılarını ya da diğer zavallı ölümlülerin acılarını fark etmediğimi sanma. Bu vampirler...

Kole, düşüncesini sürdürmek için tereddüt ediyormuş gibi yazmayı bıraktı. Gücümü deftere odakladım, Kole'yi büyülu olarak birbirine bağlı sayfaların diğer tarafında hayal ettim. Rosalind, işaretler hala büyümüzün etkisi altındaysa, büyümüzün uzun mesafelerde de geçerli olduğunu doğrulamıştı. Doğru kullanıldığında mesafe, etkimizi daha da güçlendirebilirdi.

Yine de, yakın olmakla aynı şey değildi. Vücut dilimi ya da güzelliğimi kullanamıyordum. Sadece sözlerim, yüce vaatlerim ve

onun bulanık anıları vardı. Neyse ki, soyut fanteziler ve sınırsız potansiyel, çoğu zaman gerçeklikten çok daha çekiciydi.

—deliler, Scarlett. Kanlı deliler. Valentin'deki mevcut durumun hayal edebileceğimizden daha kötü olduğundan korkuyorum.

"Oyun oynanıyor," diye fısıldadım.

"Aceleci davranma," dedi Sadie kısaca, Rune'un bakışlarını üzerine çekerek. "Sonuca varmadan önce daha fazla bilgi edin."

Ben de aynı şeyi korkuyorum. Kole, umarım seni ya da Brennan'ı zor durumda bırakmamışımdır. O en iyilerinden biri. Onu saygı duyduğunu biliyorum ve senin yargına güveniyorum. Güç ve liderlik konularında gerçek bir bilgelik sahibi olduğunu biliyorum.

Kole'nin düşüncelerini benimmiş gibi göstermeye mecbur kaldığım için sinirlenerek yüzümü buruşturdum. Sanki Brennan'ın yükselişini ben kendim planlamamışım gibi.

"Egonu bir kenara bırak," diye hatırlattı Sadie. "Bu aptalların takdirine ihtiyacın yok. Onların senin isteğine boyun eğmelerini sağlamalısın, ne pahasına olursa olsun."

Rune onaylayarak mırıldandı.

Korkarım Brennan benden daha fazla sonuçlara katlandı, canım.

Zaferle sıırttım ve iki dom da beni keskin bir bakışla süzdü.

"Ne? Öngörümü kutlayamaz mıyım?" Her şey tam olarak plana göre gidiyordu, herkes tahmin ettiğim gibi davranıyordu.

"Odaklan, Küçük Alev," diye bağırdı Rune.

Yavaşça Sadie'ye döndüm, karnımın çarpmasıyla kıkırdayarak, karanlık güçler saçan korkutucu, kadim varlıkların iki kat daha fazla ilgisini çekiyordum.

Rune'un gölgeleri boynuma dolanmıştı, eğlenen akıl hocasıyla bakışlarını değiştirirken bakışları düpedüz tehditkardı.

Kole'nin yazdıklarına odaklandım.

Ama o hayatta kalacak. Onun için endişelenme. Kendi seçimlerini yaptı. Tıpkı benim yaptığım gibi. Pişman olduğum seçimler... senin gibi bir kadının sana yapılan muameleye maruz kalmasına izin vermek gibi seçimler. Ya da senin gibi bir kadını gitmesine izin vermek gibi.

İç geçirdim. Çok kolaydı. Her şey çok kolaydı.

Kole, her şeyi yoluna koymanın bir yolunu biliyorum. İyi bir çocuk ol ve beni Brennan'la görüştür. O, Durian'ın gözüne girmek için benim geri alınmamı ayarlayacak. Oradan, beni Ravenia'ya götürmek için pazarlık yapabileceksin. Sen ve ben bunu sağlayacağız.

Kole'nin başından beri umudu buydu, Durian'ı beni ona rüşvet olarak hediye etmesi için ikna edebileceğini umuyordu.

Kole, benim keskin topuklarımın altında olduğunu iddia etmekten hoşlansa da, sonunda beni diğer erkekler gibi bir nesneye dönüştürdü. Kendisinden aşağı gördüğü vampirlerden beni kurtarma ihtimali, onun için karşı konulmaz bir fanteziydi.

Kole'ye on dakika daha zaman ayırdım, yarattığım illüzyonu bozacak ayrıntılara girmeden ustaca. Kole'nin özel olduğu, Brennan'ın bizim tahtamızdaki bir piyon olduğu illüzyonu. Ne Rune ne de Durian'ın benim sevgimi kazanamadığı, yani Kole'de Valentin'in en güçlü vampirlerinde gördüğümünden çok daha büyük ve asil bir şey gördüğüm illüzyonu.

Tüm bunlar Kole'nin eşsiz baştan çıkarma profiline ve güvensizliklerine mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Kitabı kapattım ve Kole'yi inanılmaz derecede sinirli bir şekilde daha fazlasını isteyerek bıraktım. Sonuçta bu onun en büyük zaafiydi. Hiç düşünmeden benim emirlerimi yerine getirecekti.

Gülümsedim.

Rune, son on dakikadır sayfanın üzerindeki kelimelerle benim yüzüm arasında bakışlarını gezdiriyor, sanki bilim adına beni inceliyordu.

Şimdi ise bakışları kavisli dudaklarıma kilitlenmişti. "Sen çok korkutucusun."

Kole, beni Brennan ile ilişkilendirmek için fazla zaman harcamadı. Benim uydurduğum hikayeye inandılar. Hikayem, Rune'un odasında kaldığım ve onun her gece saat dokuzda dışarı çıktığıydı. Nereye gittiğini ise bilmiyordum. Onun garip davranışlarının gizemini vurguladım, dışarı çıktığında nasıl giyindiği ve davrandığı hakkında ayrıntıları abartarak anlattım. Tüm bunlar, Rune'un yazışmalarını bana açık bir şekilde bırakmasının mantıksızlığından dikkatleri başka yöne çekmek içindi.

İnsanlar, seks ve aşk konularında, tahmin edilebileceğinden çok daha sık, inanmak istedikleri şeye inanırlardı.

Brennan ve Kole'nin aynı odada sırayla bana mektup yazdıklarını ve birbirlerinden kaybolan notlarını sakladıklarını hayal etmek komikti. Brennan, Durian'daki konumunu riske atmamak için Kole'ye benim için hissettiklerini belli edemezdi. Kole daha dikkat çekici olabilirdi, ama kendi planları için kartlarını saklamak için nedenleri vardı. Bu adamlar her şeyden önce güç için rekabet ediyorlardı ve kesinlikle sadece bir insan kadın adına kararlar alırken görülmemeleri gerekiyordu.

Her şey çok komikti.

Bütün bu olaylarda mizahı bulmak zorundaydım. Özellikle de uzaktan çalışabileceğim günlerin sayılı olduğunu ve yakında varlığımın artık o kadar da komik olmayacağını bildiğim için.

Bu geceki satranç maçlarından sonra, Rune'un kucağına oturarak yemek odasında geç saatte akşam yemeği yemeye zorlandım.

"Yemeğini atlayamazsın, bebeğim," dedi Rune. "Buna izin vermeyeceğim."

Tereyağlı bifteği bir ısırık aldım ve memnuniyetle iç geçirdim. Rune'un aşçıları Aristelle'deki en iyileriydi.

"Özür dilerim," dedim. Gerildim, Durian'ın bilinçli farkındalığının ötesinde zihnime giren bir anı geldi. Bana onun mülküne iyi bakmamı, yoksa sonuçlarına katlanmam gerektiğini söyledi.

"Hey, sorun yok," diye mırıldandı Rune. "Sadece senin güçlü ve sağlıklı olmanı istiyorum."

Rahatladım ve bir ısırık daha aldım.

"Brennan sana tahmin ettiğimden daha fazla takıntılı," dedi Rune, sesindeki öfke içimi ısıttı.

"Ve daha da önemlisi, Durian'dan *nefret ediyor*. Şimdi her zamankinden daha fazla." "Ya sen gelmeden önce bir darbe yaparsa?" diye sordu Rune. Kafamı salladım. "Yapmaz. Şu anda Durian'dan nefret ediyor olabilir, ama derinlerde onu hala seviyor. Ve çok korkuyor. Hazır değil. Bir itici güce ihtiyacı var."

Rune, benim ayrılmamı engellemek için her yolu deniyordu. Herhangi bir boşluk, mantığımdaki herhangi bir kusur.

Yemeğimi bitirdim, Rune'un kollarında rahatlayarak.

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldadı, nefesi boynumda serin bir esinti gibi hissediliyordu. Gölgelele bacaklarımdan yukarı doğru süründü ve ucu uyluklarımdın tepesine değdiğinde, kıvrandım.

Rune beni sabit tuttu.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Ben seninim, Rune. Sonsuza kadar."

"Aynen öyle," diye homurdandı, dudakları eski ısırık izlerini okşadı.

Ben inledim, beklentim artıyordu. Isı yayıyordum, kanımda yoğun bir arzu vardı.

Hassas tenimi emdi. Dişlerinin nazik dokunuşuyla, ben de karşılık verdim.

Rune kıkırdadı. "Bütün bunlar bittiğinde, seni her yere götüreceğim. Ravenia'nın tüm büyük şehirlerinde seni göstermek istiyorum. Her tarih kitabında bizim resimlerimizin yer almasını istiyorum. Sana şimdiye kadar tattığın en iyi yemekleri yedireceğim ve sen de benim kucağıma oturacaksın, tıpkı şimdi olduğu gibi, ben de *seni* tadacağım."

Geleceğimizin bu görüntüsünü yıkıcı bir netlikle gördüm. Ravenia'nın savaşta olduğunu ya da Durian öldükten sonra Rune'un hala klan lideri olacağını bilmem önemli değildi. Rune'un romanını bitirdiği ve benim de tüm krallıkta müzik eğitimi aldığım bir geleceğe inanmak istedim. Sonsuz hayatlar yaşayacaktık, her biri bir öncekinden daha zengin macera ve güzellikle dolu.

"Ya da belki de masanın altında, ben kadehten kanını içerken benim sikimi yalıyor olacaksın," dedi Rune. "Damarlarında benim tükürüğümü hak etmelisin."

Nefesim kesildi, gölge artık bacaklarımın arasında alay etmekten daha fazlasını yapıyordu. Rune bacaklarımı ayırdı.

"İnsanlar izlerken mi?" diye ciyakladım.

"Senin gibi kötü bir iblis, biraz teşhirciliği sevecektir," dedi Rune. "Herkese benim için ne kadar iyi bir kız olduğunu göstermek istemiyor musun, bebeğim?"

Zevkle iç geçirdim. "Evet, Rune." Rune'un parmakları eteğimin altına kayarken gölge klitorisimi okşamaya devam etti. İki parmağı içime girdi ve beni çığlık attıran bir noktaya ulaşmak için eğildi.

Rune'un arzusu doruğa ulaştı ve ben de onun gücünden beslendim, sonunda dişlerini boynuma geçirdi.

Boğazından çıkan inilti içimde titreşti. Zehir etkisini göstermeye başladığında, Rune ve ahlaksız gölgelerinin karşısında parçalandım.

Tekrar tekrar, kendi adıma bile hatırlayamayana kadar.

O kadar büyük bir zevk çukuruna eridim ki, başka hiçbir şey bilmiyordum - ne acı, ne keder, ne ağır sorumluluklar, ne de büyük fedakarlıklar.

"İşte böyle, Küçük Alev," dedi Rune, sesi beni bu aleme bağlayan tek şeydi. "Bırak kendini. Sen sadece benim ellerim, gölgelerim, sikim ve dişlerim için mükemmel bir oyuncak olarak var olduğunu ve benim memnuniyetimi sağlamak için kullanıldığımı anla."

Isırdığı yer sonsuz bir zevk dalgası kaynağıydı. Beni kucağında döndürüp üzerine oturtdü. Siyah bluzumu yırttı, her iki meme ucumu parmaklarıyla okşadıktan sonra sıkıp çekti.

Acının tatlı sızısı ile inilti ve çığlık arasında bir ses çıkardım.

Bakışlarım Rune'un karanlık gözlerinde kayboldu, o kadar derinden içime bakıyordu ki, benim bile ulaşamadığım bir yeri gördüğünden korktum.

Pantolonundan penisini çıkardı ve karnıma sürtünmesine izin verdi. Her zamankinden daha sert ve daha korkutucuydu.

Bir gölge boğazımı sıktığında, korkuyla kanımın donduğunu hissettim. Rune beni kaldırdı ve yavaşça üzerine indirdi.

Gözlerim geriye doğru yuvarlanırken imkansız bir gerginlik hissettim.

"Şşş, korkmuş gibi davranma," dedi Rune karanlık bir sesle. "Senin güzel pembe amcığın bana yalvarıyordu. Ne kadar ıslak olduğunu hissetmiyor musun, benim manipülatif, ikiyüzlü küçük şeytanım?"

Beni uzunluğunda yukarı aşağı zıplattı ve ben de çığlık atmaktan kendimi alamadım. Rune çığlıklarımı zevkle dinledi, beni yakan, yutan gözlerle izledi.

"Umarım tüm kale bu muhtaç amcığı mahvettiğimi duyar."

Dişleri meme ucumun hemen üzerindeki hassas ete batırdığı anda tekrar patladım. Bacaklarım titremekten kasılmaya başladı.

Ben parçalanırken Rune cildime karşı mırıldandı. Beni ayakta tutan, gevşek bir oyuncak bebek gibi yere yığılmamı engelleyen tek şey oydu. Eli saçlarımı şefkatle okşadı. "Bayılmanın seni kurtaracağını sanma, Küçük Alev. Seni benim spermimle doldurup kanını içip tatmin olana kadar seni kullanacağım. Bilincini kaybetmek seni sadece daha uysal hale getirecek."

Tehditine daha fazla ağırlık vermek için, boğazımın etrafındaki gölge acımasızdı, yıldızlar görene kadar boynumun yanlarına baskı uyguluyordu.

Rune, ben sessizleşene kadar içmeye devam etti. Gölgesi boğazımdaki baskısını bıraktı ve dili yaramı kapattı. İçimde işini bitirirken beni göğsüne bastırdı, son damlasını da dökünce penisi seğirdi.

"Eğer iyisen elimi sık," diye fısıldadı Rune. Eli benim elimi tuttu ve ben de zayıf bir şekilde sıktım.

"Aferin kızım," diye saçlarıma fısıldadı ve derin bir nefes aldı. "Benim için her zaman mükemmelsin. Hiçbir şeyi bu kadar sevmedim."

SCARLETT

Kalemim kağıt üzerinde hızla hareket etti.

*Köle olmaktan bıktım. Birinin partneri olmak istiyorum, Brennan.
Senin partnerin olmak istiyorum.*

Rune sinirli bir homurtu çıkardı ve Sadie gözlerini devirdi.
Bir kez daha, ikisinin arasında sıkışmak biraz sıcak geldi.
Brennan hemen cevap yazdı.

*Sen de benim aynı şeyi istediğimi biliyorsun. Şu anda durumlar
çok hassas, senin sandığından da fazla. Bir kadının
endişelenmemesi gereken konular.*

Şimdi gözlerimi devirme sırası bendeydi. "Başka bir deyişle, *güzel kafanı yorma.*"

"Sana küçümseyici davranmasına izin verilecek tek kişi benim," dedi
Rune alaycı bir şekilde, beni güldürdü.

*Durian yüzünden geri dönmek konusunda tereddütlü olduğumu
biliyorum. Ama sana söz veriyorum, bu sadece geçici olacak. Biz
birlikte olmak için yaratılmışız, birliğimiz Lillian'ın kendisi tarafından
kutsanmış. Durian, o... şey, önemli değil. Sadece yakında
tamamen benim olacağını bil.*

"Altını çizmek, gerçekten de tüm gücümle bu işe atılmak için
ihtiyacım olan özgüveniydi," diye şaka yaptım. Sadie ve Rune ile
birlikte bu adamları küçümsemek çok hoştu.

Artık yalnız olmamak güzeldi. Brennan yazmaya devam etti.

Bana güvenebilirsin, Scarlett. Seni buraya güvenli bir şekilde getirmek için, kimsenin görmeyeceği bir yol üzerinde çalışıyorum. Bağımlılık yapan kanın bir engel. Senin çevrendeki kimseye güvenmiyorum, sadece kendime güveniyorum ve Hatham'da ve sınırda çok fazla uyumsuzluk var, bu yüzden körü körüne buraya geri dönemezsin. Ama sınırına ulaşabilirsen, minimum riskle bana geri dönmenin bir yolunu bulduğumu düşünüyorum.

Her şeyin planladığım gibi gittiğini teyit etmek için cevap yazdım. *Durian yardım edemez mi? Ona söyleyecek misin?*

Sayfada zarif el yazısının ortaya çıkmasını izledim.

Hayır. Bunu kendim yapmak istiyorum ve senin sürpriz olmanı istiyorum. Önemli değil... sadece bana güven. Kimse nereye gittiğini takip edemeyecek. Saraya zarar görmeden geri döneceksin.

Koltukta kibirli bir şekilde arkama yaslandım ve Sadie ile Rune'a utanmadan sırtarak baktım. İkisi de kaşlarını kaldırdı, yüzlerindeki ifade o kadar benzerdi ki, bu manzarayı görünce yine kıkırdadım.

"Söylemiştim," dedim. "Tüneller!"

Rune iç geçirdi. "Bazen keşke daha aptal olsaydın diyorum." Aşırı derecede kırılmış gibi davranarak ona bakakaldım. "Neden?" "Kontrol etmesi daha kolay olurdu," diye Sadie onun yerine cevap verdi.

Rune öfkeyle gözleriyle vücudumu sikti. "Aynen öyle."

Brennan ile olan konuşmamı tembelce sonlandırdım ve onu, sonunda onun çöküşüne yol açacak tünellerden geçerek kaleye geri dönmemi sağlamak gibi ağır bir görevle baş başa bıraktım.

"İki domun sana bakmasının sebebi ne?"

Rune bana öfkeyle baktı, Sadie ise sırtarak gözlerini yavaşça vücudumda gezdirdi. Succubus büyüsünü kullanmanın verdiği çılgın zevk başımı döndürüyordu.

"Bilmiyorum, ama ben de o sapıklığa sahibim," dedi arkamızdan gelen bir ses, hepimizi ürküttü.

"Kitten," diye bağırdı Sadie. "Bu saatte odama girmekle ilgili ne demiştin?"

Imogene'e baktım, yumuşak pembe bluz ve eteğiyle kıvrımlı vücudu örtülüydü. Eli dev bir kase patlamış mısırın içindeydi. gözleri büyüdü. "Oh hayır, üzgünüm üzgünüm, Hanımefendi, saati saati yanlış okumuş olmalıyım," diye aceleyle, sesini bir oktav yükselterek

"Dikkatim dağınıktı! Ve baş aşağıydım!"

Baş aşağı durmasına neden olan şeyi hayal bile edemiyordum. Ama Mason'ın Imogene'den her bahsedildiğinde sergilediği çekingen davranışından dolayı, bunun onunla ilgili olduğunu umuyordum.

Belki de bu yüzden korkutucu vampir kadın son zamanlarda çok daha cana yakın davranıyordu...

Burun kıvırdım ve tüm gözler bana döndü.

"Üzgünüm, bir şeyi mi böldüm?" diye sordu Imogene, ağzında bir avuç popcorn çiğnerken. Sesi umutlu geliyordu.

Ve azgın.

Rune ayağa kalktı ve beni kaba bir şekilde kollarının arasına aldı. "Hoşça kal, Sadie."

Rune'un omzunun üzerinden göz kırptım. Sadie güldü, Imogene çığlık attı ve Rune'un eli sıkılaştı.

"Başın büyük belada," diye kulağıma fısıldadı.

İlk başta panikledim. Sonra Rune'un yanımda olduğunu hatırladım. Güvendedim.

Ama güvenli günlerimin sayılı olduğu belliydi.

İŞLER OLABİLECEĞİ EN İYİ ŞEKİLDE GİDİYORDU. Rune'un doğuştan gelen bölgelerdeki adamları, alt sınıfları çılgına çevirmek için fazla uğraşmaya gerek duymuyordu. Kan sıkıntısı daha da kötüleşmişti. Bu, Durian'a karşı planlarımız için harika bir şeydi, özellikle de Kole ve krallığa Durian'ın yetersizliğini ve kendi halkı üzerinde kontrolü olmadığını göstermek açısından, ama ölümlüler için bir felaketti.

Olanlar sürdürülemezdi ve en çok zarar görenler kölelerdi.

Belise, Rune, Snow, Sadie veya başka biri ne derse desin, hepsi benim hatammış gibi geliyordu. Ben iyileşirken, herkes acı çekiyordu. Ve ben tüm bunları sona erdirecek güce sahiptim.

Kole, Brennan'ın bana yazmak için sahip olduğu kısa zamanı tek başına işgal etmesinin ne kadar sinir bozucu olduğunu bana yazdı. Brennan bana kanımın tadı hakkında şiirler yazdı.

Rune, beni sikiyle doldururken iki erkeği de alay etmekten zevk alıyordu.

Ravenia'da, dönmüş klanlar Earle ve ordularına zor anlar yaşatıyordu, bu da Durian için iyiye işaret değildi. Krallığın Valentin'in ihracatını riske atması veya çatışmamızla ilgilenmek için kaynaklarını başka yere yönlendirmesi giderek daha az olası hale geliyordu. Bu da, Rune ve klanının yakında ateşkesin bozulmasının siyasi sonuçlarından endişe etmeden daha cesur hamleler yapabileceği anlamına geliyordu.

Aslında her cephede işler o kadar mükemmel gidiyordu ki, sonunda bir şeylerin ters gideceğini beklemeliydim.

Bu, merdivenlere doğru büyük salondan geçerken duyduğum tanıdık bir çığlık sesiyle aklıma gelen ilk düşünceydi.

Snow ve Uriah görüş alanımı doldurdu. Snow'un yüzü korku dolu bir uyarı ifadesine büründü. Sanki kalenin ön kapıları aralık kalmış gibi, soğuk hava odayı doldurdu.

"Scarlett!"

Omurgamdan soğuk bir ürperti geçti. Snow'un bir şeyler söylediğini biliyordum, görüşüm daralırken ağzı yavaşça hareket ediyordu, ama tek kelime bile duymadım.

Yanlarından geçtim, hareketsiz duran ve keskin gözleri ve parıldayan gölge büyüleriyle durumu değerlendiren muhafızlara zar zor bir bakış attım.

Kapı gerçekten de ardına kadar açıktı, Rune kapıda Mason ve Percy'nin yanında duruyordu.

Onların arkasında, ön verandada duran uzun boylu sarışını gördüm, sivri parmağı soğuk havada çılgınca hareket ediyordu.

Rune'un arkasından bana bakıyordu, açık kahverengi gözleri bana dikilmişti. Güçlü burnu tiksinti ile kıvrılmış, ince dudakları bükülmüştü.

"Oh, bakın kimin bacakları çalışıyor!" Isabella bana bağırdı.

Ben başımı salladım Mason'a ve ve o isteksizce geri geri çekildi, böylece Rune'un yanına geçip Isabella'ya karşı durabildim.

"Dışarı çıkalım," dedim boş bir sesle, utançtan yüzüm kızardı.

"Herkesin bunu duymasını istemiyorum."

Rune beni değerlendirdi, yüzünde ince bir öfke belirdi. "Emin misin? Onu bakım merkezine geri götürebiliriz."

Isabella'nın alnındaki damar zonkluyordu. "Paralarım nerede, ha? O sağ salım. Benim payım nerede?"

Geri çekildim ve Snow elini omzuma koydu.

"Bunu şimdi yapmak zorunda değilsin," dedi Snow nazikçe. "Ya da *asla*."

Geniş, yükseltilmiş verandaya çıkmadan önce başımı salladım. Taş kemerler alanı çevreliyordu ve yoldan geçenlerden bir parça mahremiyet sağlıyordu.

Snow ve Rune beni takip etti ve arkamızda kapının kapanmasının gürültülü sesini duydum. Rune muhafızlara uzaklaşmalarını emretti.

"Dişlerini geçirebileceğin mükemmel bir parazit konak buldun ve kız kardeşini umursamıyor musun?" Isabella öfkeyle bağırdı. "Kan torbası olarak kullanıldığım için iyileşirken beni ziyaret etmeye bile tenezzül etmedin - *senin* yüzünden yaşadığım tarifsiz korkunçluklar!"

Isabella öfkeden titriyordu. Ne kadar değişmiş, ne kadar iyileşmiş olursam olayım, içgüdülerim onun önünde korkarak, onu yatıştırmanın bir yolunu bulup kendimi küçük ve özür diler bir hale getirmeye yöneliyordu.

Bakışlarım Snow'a kaydı ve onun tepkisine odaklandım. Koruyucu bir şekilde yakınımda durduğunu gördüm, parlak yeşil gözlerinde saf öfke ve inanamama vardı.

Rune'a baktım. "Lütfen Isabella'nın eşyalarını getirir misin?" diye fısıldadım.

İlk başta Rune'un kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Sonra başını salladı. Snow ile bir bakış değiştirdi.

"Hemen dönerim," diye üçümüze güvence verdi.

"Bana borcun olan parayı mı kastediyorsun?" diye tısladı bana. "Senin kirli sırrını sakladığım için mi?"

Rune ona doğru döndü ve Isabella geri çekilip bir adım geri attığında ben onun kolunu tuttum. O, hırlayarak onun üzerinde dikildi.

"Scarlett'in adını senin hak etmediğin ağzından uzak tutman için sana para ödemiyorum," dedi, dikenli gölgeleri yerde sürünürken ürkütücü bir sakinlikle. "Yaşamak ve bir gün daha görmek istiyorsan bunu yapacaksın."

Isabella'nın hayatta kalma içgüdüğü devreye girdi ve sonunda korkusunu ortaya çıkardı. "Anlaşıldı mı?"

Isabella başını salladı ve Rune dönüp şakağıma bir öpücük kondurdu ve başka bir şey söylemeden gitti.

Rune gittikten sonra Isabella tekrar tam bir kaltak moduna geçti.

Derin bir nefes alıp, bedenime yeniden bağlanmak için hızlıca bir egzersiz yaptım. Kontrolü yeniden ele geçirip kendimi şimdiki ana bağladığımda, bunun bir sınav olduğunu anladım.

Bu, ne kadar büyüdüğümü kanıtlamak için çok önemli bir fırsattı.

Sırtımı düzelttim ve çenemi kaldırdım. "Diyelim ki seni ziyarete gittim," dedim, sesim hafif bir titremeye beni ele verdi. "Bana nasıl davranırdın?"

Isabella bana hem deli hem de aptalmışım gibi baktı, sanki soru tamamen farklı bir dilde sorulmuş gibi.

"Bana bir özür borçlusun," diye tersledi Isabella. "Sana borçlu değilim. *Hiçbir* şey, Scarlett. Bana nasıl böyle konuşursun!"

"Saygısızca konuşan tek kişi sensin," diye araya girdi Snow. "Ama birinin sana sakın bir şekilde soru sormasının sana saldırı gibi gelmesini anlayabiliyorum. Duygusal olarak olgunlaşmamış, acımasız bir narsist ve hiç öz farkındalığın olmadığı düşünülürse."

Isabella'nın kötü bakışları Snow'a kaydı, onu baştan aşağı süzdü ve sonra onu tamamen görmezden geldi, sanki onu tanımaya bile değmezmiş gibi.

İçimde bir şey oluşuyordu, savaş ya da kaç içgüdüleriyle kökleşmiş travma tepkimin bulanık sisiyle boğuşuyordu.

Isabella için uydurduğum tüm o bahaneler derinliklerden yükseldi. O sadece bir çocuktü, eylemlerinin etkisini anlayamayacak kadar küçüktü

Ebeveynleri gözlerinin önünde dağılırken, eylemlerinin etkisini anlayamayacak kadar çocuktuk.

Artık yetişkinlerdik. Ve tüm o bahaneler dilimde kum gibi kurudu.

Daha iyi olmak için her gün çalıştım. Kendi iyiliğim için, beni sevenler için ve evim olan Valentin için.

Kalbimi kırırsa bile kendimi iyileştirmek için her türlü çabayı gösterdim. Büyümek o kadar acı vericiydi ki, bunun yerine kin ve kendine acımaya tutunmanın daha kolay olacağını biliyordum. Kendimi acıma duygusuna kaptırmak. Vazgeçmek. Kalbimi nefretle, damarlarımı kederle doldurmak. Hayata karşı yumruğumu kaldırmak için fazlasıyla yeterli gerekçem vardı.

Yine de, bu karmaşık, adaletsiz dünyayı umursamadan sevmeye devam etmeyi seçtim.

Isabella ise tam tersini yapmıştı. Seçimleri kendisininindi.

Açık olmak yerine kapalı kalmayı seçmişti. Sevmek yerine acımasız olmayı seçmişti ve bunu, benim bir succubus olduğumu öğrenmeden çok önce yapmıştı.

Bazı insanlar acıya bağımlıydı ve bu onları sadece zayıflatmakla kalmadı, aynı zamanda acı verici bir yalnızlığa da sürükledi.

Bu yüzden benim savunmam için hazır bir ordum vardı, Isabella ise bu verandada tek başına durmuş nefret saçıyordu. "Hayatım

boyunca, elinden gelen her şeyi yaptın

"Senin beni nefret ettiğin gibi ben de kendimi nefret ediyorum" dedim, gözlerim yaşlarla doldu. "Sen korkarak doğdun. Kıtlıktan, yalnızlıktan korkuyordun. Eğer ailemiz beni sevse, seni daha az seveceklerini düşündün. Bu yüzden her fırsatta benim onlarla olan ilişkiyi sabote ettin. Bana şarkı söylediğimde nefret ettiklerini söyledin. Onlara benim sorunlu biri olduğumu söyledin. Beni diğer köylülerden izole ettin, daha da kötüsü, onları bana karşı kışkırtmak için aktif olarak çalıştın. Kimsenin bana sahip çıkmamasını sağladın. Sana karşı geldiği, bana sevgi ve dostluğa layık olduğumu gösterdiği için Jaxon'dan nefret ettin."

Kar yakındı, ama Isabella'ya hitap ederken kendi ayaklarımın üzerinde durdum. O bana değişmeyen bir ifadeyle bakarken bile, arzuları acı verici ve tahmin edilebilir bir şekilde, benim söyleyeceklerimi dinlemeye karşı çıkıyordu.

"Genç yaşıta anne babanı kaybettiğin için üzgünüm. Vampirlerin elinde zulüm gördüğün için üzgünüm," dedim. "Ama çektiğin acıların hiçbiri *benim suçum* değildi. Tecavüze uğramak benim suçum değildi, bana kaç kez söylediyse de. Ben genç bir kızken erkeklerin bana zarar vermesine izin verdin ve benim acımdan faydalandın, ayrıca hak ettiğimi düşünmem için beni yeterince yaraladın."

Rune'un arkamda olduğunu hissettim, ama o başka bir hareket yapmadı. Bu işi tam da ihtiyacım olduğu şekilde kendim halletmeme izin verdi.

Isabella kekeleydi, damarı hala patlayacakmış gibi zonkluyordu. "Sen lanet olası bir..." O kelimeyi söylemeden önce kendini durdurdu. "Ne olduğunu biliyorsun," diye tısladı.

"Neden söylediklerimi duymuyorsun?" diye sordum, boğazımda bir hıçkırık yükseliyordu. "Hâlâ duygularım var. *Ruhumun olması gereken yerde karanlık bir boşluk* yok. Senin gibi benim de bir ruhum var." Isabella'nın günlüğüne yazdığı sözleri alıntıladığımda, gözleri parladı.

"Sözde," dedi Snow fısıltıyla.

Isabella ona sert bir bakış attı. "Onun ne olduğunu biliyorsan, büyüsü çoktan bozulmuş olmalı. Yine de onu savunmaya devam mı ediyorsun?" diye Snow ve Rune'a sordu, beni tamamen görmezden gelerek.

"Görünüşe göre sonunda biri yetişiyor," diye mırıldandı Rune.

"Scarlett'i hiç hak etmedin," dedi Snow. "Ve bu senin kaybın."

Göğsümde öfke kabardı, yumruklarım sıkıştı. Isabella'ya yıllarca süren şiddetli istismarı ayrıntılı olarak anlatmıştım, ama o tek kelime bile yanıt vermemişti.

"Sana söylüyorum," diye bağırdım ona, aptalca gözyaşları sonunda yanaklarımdan süzölmeye başladı.

Isabella bir adım geri attı, gözlerinde tiksinti ve neredeyse sıkılmış gibi görünen bir rahatsızlık vardı, sanki hastalıklı bir hayvana bakıyormuş gibi.

"Ben hala senin ailenim, evlatlık olsun ya da olmasın." Sesim öfke ve kederle titriyordu, yoğunluk güçlü dalgalar halinde benden yayılıyordu. "Ben hala *bir insandım*. Senin nefretini hak edecek hiçbir şey yapmadım. O köyde kimsenin nefretini hak edecek hiçbir şey yapmadım. Şimdi anlıyorum."

"Evet, hayır," diye alaycı bir şekilde güldü Isabella. "Bu doğru değil." Sesi, Rune'un parmaklarını şıklatarak onu küle ve bağırsaklara dönüştürebileceğini düşünürsek, kim bilir nereden gelen bir özgüvenle doluydu.

"Sen hepimizin nefretini hak ettin çünkü dayanılmaz bir fahiş ve erkek hırsızıydın, insanları eğlence için incitiyordun. Erkekleri sadece ruhlarını beslemek için alay edip eziyete uğratiyordun. Bütün cazibelerin ve hileleriyle kadınların hayatlarını mahvettin. Sen..."

Patlamak üzereydim, boğazım kanayana kadar bağırarak
üzereydim. Onun çarpık hayallerini, yalanlarını ve gerekçelerini
dinlemekten bıktığım için sözünü kestim. "*Senin için* Aristelle'e kadar
gittim. Kendi erkek arkadaşın gitmememi söylediği halde." Gereksiz
olduğunu biliyordum, ama Isabella'nın gözlerindeki tatmin edici
şaşkınlığı görmek için kendimi tutamadım. "Herkes bana oranın ölüm
tuzağı olduğunu söyledi. Yine de gittim, tek başıma. *Senin için*.
Anlamadığım, kanıma susamış vampirlerle dolu bir şehirde kendime
bir hayat kurdum. Bana, hayatım boyunca bana yutturduğun saçmalık
yığınınından daha fazla travma yaşatan vampirler. Ve bak!"

Isabella, yükselen sesime irkildi.

"İnsanları kurtarmanın imkansız olduğu bilinen bu ticaretten seni
kurtarmanın bir yolunu buldum."

Gözlerimden akan yaşları sildikten sonra ellerimi havaya
kaldırdım. "Rica ederim!"

Isabella sadece bana bakıyordu. Bana hiçbir şey sunmadı. Özür
dilemedi, teşekkür etmedi. Benim hakkında yanıldığını, benim sevgiye,
aileye, arkadaşlara ve iyileştirici ve sıcak bir yuvaya layık olduğumu
kabul etmedi.

Kafamı salladım, kırılma noktasına gelmişim. Rune'a döndüm ve
elimi kaldırdım. Isabella'nın günlüğünü hemen avucuma koydu.
Günlüğü Isabella'ya fırlattığımda, acı ve öfke gözlerimi kör etmişti.
Isabella onu yakalamak için çabaladı, farkındalığı kısa sürede öfkeye
dönüştü.

"Nasıl benim mahremiyetimi ihlal edersin, sen..."

Rune'un gölgelerinden biri keskin bir bıçak gibi keskinleşti ve
Isabella'nın yüzünün birkaç santim önünde durdu.

"Bu istilayı Valentin güvenliği meselesi olarak değerlendirin," dedi
Rune, keskin bir ses tonuyla. Gölgesini geri çekti.

"Öyle mi? Bu sabah Helia'nın tapınaklarından birinde rahibelerin
katledilmesi gibi mi?" diye Isabella hırladı.

Snow ve Rune tamamen hareketsiz kaldılar ve benim yüzüm de şaşkınlıkla buruştu, kalbimdeki acıyı unuttum.

Isabella konuşurken günlüğünü salladı. "*Lillian'ın hizmetçisi olan Scarlett Hale* adlı *hanımefendiyi, Lillian'ın seçtiği efendisine* iade etme talebiyle birlikte."

Kendi kalp atışlarımın gürültülü sesini duydum. Gözlerimi kırptım. Sınırıma ulaşmanın, Isabella'ya hak ettiği şekilde öfkelenmemi sağlayacağını düşünmüştüm. Yıllardır benim kalbimi bıçakladığı aynı acımasızlığı ona geri yansıtmayı.

Meğer sınırlarıma ulaşmak, beni soğuk taşın üzerine çökertip dizlerimi bacaklarımın altına kısırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Vücudum ifadesini kaybetti, çığlıklar donuk bir uğultuya dönüştü. Görüşüm bulanıklaştı, soğuk hava tamamen fark edilmez hale geldi.

Orada, yaşam ve ölüm arasında kaldım, ta ki boşluk, zihnimde tekrar tekrar oynayan konuşmalara ve olaylara dönüşene kadar. Isabella'ya ulaşmak için hangi kelimeleri bir araya getirebilirdim? Değeri kanıtlamak için? Acımı kabul etmesini, bu kadar acıya neden olduğu için suçunu itiraf etmesini sağlamak için?

Bana söylediği her acımasız sözü, günlüğüne benim hakkımda yazdığı her cümleyi hatırladım.

Hareket, gözlerimin yeniden odaklanmasını sağladı. Önümde, parlak magenta etekli ve beyaz bluzlu bir adam duruyordu.

Belise benimle yerde buluştu, altın bilezikleri birbirine çarparak iki elimi de tuttu.

"O beni duymadı... duymadı," dedim. Yanaklarım ıslaktı, sesim hıçkırıqlarla boğulmuştu. "Gerçeğe hiç ilgi duymadı. Kim olduğumu gerçekten bilmek ya da anlamakla hiç ilgilenmedi. Beni nasıl incittiğini görmek, hatalı olduğunu kabul etmek. Tek arzusu kendini korumak ve beni yıkmaya devam etmekte."

"Hey, bana bak," dedi Belise yumuşak bir sesle, büyü aşırı çalışan sinir sistemime sakinleştirici sinyaller gönderiyordu. "Şu anda söyleyeceklerimi tam olarak anlamaya hazır değilsin, ama yine de ruhuna emilsinler. Hazır olduğunda, orada seni bekliyor olacaklar."

Gözlerine baktım, tüm benliğimi bir anda iyileştirebilecek bir bilgelik duymayı arzulayarak. Bu acıyı sonsuza dek ortadan kaldıracak bir şey

. Artık böyle hissetmek istemiyordum.

Sanki bir veba gibiydim, sevdiğim her şeyi ve herkesi yutmaya mahkum olan derin bir karanlık çukuru gibi.

Belise derin bir nefes aldı, bilinçaltında beni de aynısını yapmaya yönlendirdi. Onun sıcaklığı, beni dönen düşüncelerimden, yırtılmış, ilkel yaramdan, durmadan akan gözyaşlarımdan uzaklaştırdı.

"Başkaları sana asla bir son veremez. Sonu sen kendin koyarsın."

RUNE

"Bir şeyler yolunda değil," dedim Sadie'ye, Aristelle'i gören terasında.

Scarlett, Belise'in yanındaydı ve Isabella'nın acımasız ifşasını sindirdikten sonra ne söyleyeceğinden korkuyordum. Cadı haklıydı. Birinin ona söylemesi sadece an meselesiydi. Kole ve Brennan ile yazışmalarında kolayca ortaya çıkabilirdi, ancak onlar kendileriyle o kadar meşgullerdi ki başka konulara değinemediler.

"Beni de rahatsız ediyor," dedi Sadie.

"Scarlett inanılmaz derecede güçlü. Bundan şüphem yok," dedim. "Ama bu savaşı başlamadan önce sorunsuz bir şekilde durdurabileceğine olan körü körüne inancıyla, zayıf noktaları görmezden geldiğinden endişeleniyorum. Brennan'ın, mevcut tünel sistemlerinin bilinmesini göze alması bana garip geliyor." Evangeline'in malikanesinde ortaya çıkardığımız tüneli çoktan yok etmiş ve rotasını değiştirmiş olurlardı. "Bu çok büyük bir risk. Scarlett'i hafife aldıklarını anlıyorum, ama *beni* hafife almamalılar."

"Bu mantıklı değil," diye onayladı Sadie. "Scarlett, Brennan'ın onu kurtarmak istediğini, beyaz şövalye olmak ve Durian'ı kaybetmenin telafisi olarak büyük bir jestle şaşırtmak istediğini düşünüyor. Ama bu tamamen mantıklı değil. Durian'ı kurtarmaya dahil etmek, sınırdaki askerlere onu geçirmeleri için emir vermek daha kolay ve daha az riskli olurdu. Brennan'ın Scarlett'i kendine saklamak, onun diğerleriyle, özellikle Durian'la temasını sınırlamak istediğini anlıyorum. Ama..."

"Bir şeyi gözden geçiriyoruz," diye bitirdim.

"O bunu duymak istemeyecektir," dedi Sadie. "Bu onun fikrini değiştirmeyecek. Artık Durian'ın onun adına ölümlüleri öldürmeyi bırakmayacağını bildiği için, ona gidecektir. Onun özgür olabilmesi için Durian'ın ortadan kaldırılması gerekiyor."

"Scarlett kaçırıldıktan sonra olduğu gibi, kendi sınırlarımdan dolayı öfkeliyim. Krallığın müdahalesi olmadan, doğanlara karşı savaşı kazanabileceğimizi biliyorum. İstersem Hatham'ı tamamen yok edebileceğimi biliyorum."

Sadie iç geçirdi. "Ama bu sadece sorunu daha da ileriye atmak olur. Hayatta kalanları radikalleştirir, krallığın desteğini kaybedersin ve Valentin'in tüm masum insanları da dahil olmak üzere her şeyi riske atarsın. Bu kadın ne kadar özel olursa olsun, bu tür kararları ona dayandıramazsın. O da bunu istemezdi."

Bana hüzünle gülümsedi, tüm vücudum gergin ve kaskatı kesilirken elini omzuma koydu.

"Biliyorum," dedim acı bir şekilde. "Savaş açarak, onun için tüm dünyayı yakıp yıkarak, onu sonsuza kadar kaybedeceğim."

Bir zamanlar, Scarlett'in hayatının uzaktan savaş yüzünden mahvolacağından endişelenmiştim. Bu çatışma, onun seyahat etmesini, kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan şiddete maruz kalma korkusu olmadan yaşamasını engelleyebilirdi.

Onun tüm bunların ortasında kök salacağını asla hayal edemezdim.

Ama belki de yapmalıydım, çünkü bu tam da Scarlett'e yakışır bir davranıştı.

"Biz galip geleceğiz çünkü biz onlar gibi değiliz." Sadie elini bıraktı, ufka bakarak iç geçirdi. "Duygularımızla mantıksız hareketler yapmayız. Gücümüzü dikkatsizce kullanmayız, bu da bizi kesin bir suikasta açık hale getirir. En fazla insan için doğru olanı yaparız ve tanrıların çabalarımızı ödüllendireceğini umarız."

"Onu kaybetmeyeceğim, Sadie," diye fısıldadım. "Dünyayı riske atmayacağım, ama onun için *kendimi* riske atacağım. Her zaman."

"Biliyorum, Rune."

Scarlett'i müzik odasında, yıldızların altında yatarken buldum. Lacivert bir gece elbisesi giymişti, kalp şeklinde yakası ve ipeksi kumaşı vücut hatlarını vurguluyordu. Kozmosla bütünleşmiş, herhangi bir nebulada olduğu kadar parlak bir şekilde ışıldıyordu.

Dinlediği müzik ne hüzünlü ne de neşeli bir mzikti. Düşündürücü, dokunaklı, zengin bir alto kadın sesi, inanılmaz, kalbi durduran piyano eşliğinde yükselip alçalıyordu. Bu kaydı Scarlett için, seveceğini bildiğim yeni aldığım albümlerin olduğu bir kutuda saklamıştım.

Beni görünce doğruldu. Ağlamaktan yüzü şişmişti, ama yüz hatları sakın, sanki her şeyle barışıkmiş gibi görünüyordu.

Doğal olarak, bu beni çok korkuttu.

"Senin için şarkı söylemeye hazırım," dedi. "Bir saattir bu şarkıyı dinliyorum. Çok güzel. Sözleri karıştırsam beni affet."

Gülümsedi ve ben onun karışısına oturdum, titreyen elini elime aldım.

"İstediğin sözleri söyle, bebeğim. Ben sözleri dinlemiyorum ki."

"Gözlerini kapat lütfen."

Ben de itaat ettim. Onun benim, benim de onun olduğunu bilerek, elini nazikçe okşadım. Sanki tek önemli olanın bu olduğu bir dünyada yaşıyormuşuz gibi davrandım. Gözlerimi açtığımda onun artık orada olmayacağından korkmadığım bir dünyada.

Scarlett ayağa kalkıp kaydı yeniden başlatmak için hazırlandı. Tekrar oturdu ve piyano melodisi yumuşakça çalmaya başlarken elini tekrar uzattı.

Scarlett şarkı söylemeye başladığında, belki de ölmek üzere olduğumdan endişelendim, çünkü tüm hayatım gözlerimin önünden geçti. Crescent Haven'a geri dönmüştüm, ormanda kız kardeşlerimle oynuyordum. Yıldızları göstererek onlarla gülüyordum, kim olacağımızla ilgili hikayeler uyduruyorduk: bir gün ldreceğimiz ejderhalar, yaşıyacağımız kaleler, tanıyacağımız garip ve güzel insanlar.

Scarlett'in ilk kez şarkı söylediğini izlerken hissettiğim kadar insandım. Kız kardeşlerimin katledildiği ormana döndüğüm gün, küllerden yeni bir hayatın doğduğunu fark ettim — bir zamanlar benim gibi hayaller kuran, beni yetiştiren toprağa ayaklarını gömen bir kız.

Scarlett'in sesi yükselip alçalırken, tehlikeli zihni kadar çok yönlü ve karmaşık olan o ruhlar ve yaşam karmasının takımyıldızını gördüm. Birbirimizden asla kurtulamayacağımız, içten içe birbirine bağlı eterik benliklerimizi gördüm.

Elini tuttum, yüzüm ağrıyana kadar gülümsedim.

Sonunda durduğunda, onu dizimin üzerine yatırmak istedim. Onu sonsuza kadar benim için şarkı söyletmek istedim.

"Gözlerini açabilirsin," dedi.

Gözlerimi açtım ve hemen onu öptüm, yüzünü ellerimle tutarak. Tadı umut gibiydi.

Onun mükemmel dudaklarına keder tadı geliyor muydu acaba?

"Sana şarkı söylemeyi bırakmanı söylemeleri bir suç," diye fısıldadım geri çekilirken. "Varoluşa karşı bir suç."

"Senin yazdıkların için de aynı şeyi hissediyorum," diye cevapladı. "O romanı bitireceğine söz ver bana, Rune."

Gülümsemem geri gelmişti, saklamak imkansızdı. Bu değerli kız tamamen benimdi ve Lillian'ın piç oğlunun nasıl bu kadar şanslı olabildiğini anlayamıyordum.

"Söz veriyorum," dedim, o ağır bakış altında yerimden kıpırdamadan. Bu dünyada beni bu kadar rahatsız edici bir şekilde açığa çıkaran tek kişi oydu.

Gecenin geri kalanını rol yaparak geçirdik — Scarlett'in beni terk etmeyeceğini, Durian'ın zulmünü ondan sakladığım için bana kızgın olmadığını rol yaparak.

En ağır konuları bile hafife alarak güldük. Karanlıkta yıldızlar giderek parlaklaşırken ona sırlarını fısıldadım, Scarlett de bana kendi sırlarını fısıldadı. En karanlık düşüncelerimiz ortaya çıktı. Yalnız hissettiğimiz anlar, bu dünyaya ait olmadığımızdan korktuğumuz anlar.

Ona daha önce hiç duymadığı müzik türlerini dinlettim ve Ravenia'nın dört bir yanını gezdiğim seyahatlerimi anlattım. Gözlerindeki ışıktaki, gülümsemesinin kıvrımlarında, benimkine sarılan küçük elinde kendimi kaybettim.

gözlerinin ışığında, gülümsemesinin kıvrımlarında, benim elimi saran küçük elinde kendimi kaybettim.

Ruhum içimden sızıyordu, onunki de içinden sızıyordu ve bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Ben de bunu istemiyordum. Kalplerimiz birbirine bağlanmıştı.

Beni en derin uykumdan uyandırmıştı ve şimdi onun öncesinde nasıl nefes aldığımı hatırlayamıyordum.

Ama bir şey kesindi: Ondan sonra nefes alamayacaktım.

"Sesini kaydetmek istiyorum," diye fısıldadım, başı göğsümdeyken.

"Bu nasıl oluyor? Kayıt işlemi nasıl yapılıyor?" diye sordu.

"Boş kürelerim var. Kaydı başlatmak için basit bir büyü okursun, durdurmak için de başka bir büyü okursun."

Scarlett durakladı ve ben onun kalp atışlarının hızlandığını dinledim. "İlginç."

SCARLETT

Ertesi sabah uyandıığımızda Rune ile birkaç kelime konuştum. Isabella'nın bana söylediklerini düşünerek, neredeyse hiç uyumadan, bir o yana bir bu yana dönüp durmuştum.

Rune'un benden *sakladığı* şeyleri.

Dün gece Kole ve Brennan'a yazmadım. Yokluğum benim lehime olurdu, bana ne olduğunu merak ederek korkularını ve gergin duygularını sömürürdüm.

Müzakere odasında, Rune, Mason, Uriah, Sadie ve Snow başımda otururken etrafımda oturdular.

Ağzımdan çıkan ilk söz, tüm masayı sessizliğe boğdu.

"Isabella'nın açıklaması, haftalardır benden sakladığınız şeydi," dedim. "Bunun gibi kaç olay oldu? Bunların benim adıma yapıldığını ne zamandır biliyordunuz?"

Tüm gözlerin Rune'a çevrildiğini gördüm.

"Sen kaçırıldıktan bir hafta sonra," dedi Rune. "Durian bana mektuplar gönderiyor."

"Mektuplar mı?" diye itiraz ettim. "Ne yazıyor?"

"Diğerleri gibi, Küçük Alev, sen onunla birlikte olmaya yazgılısın," dedi, yüzü taş gibi sertleşmiş bir şekilde beni izlerken. "O, diğer erkeklerinden çok daha dengesiz biri."

Rune'un öfkesi kalbimi burktu, bunun benim yakında ayrılımdan kaynaklandığını bilsem de.

"Kole ondan çok korkuyor," dedim, Kole'nin Durian'ın kötüleşen zihinsel durumu hakkındaki tüm mesajları yeni bir anlam kazandıkça suçluluk duygum daha da artıyordu. Buradaki herkese öfkeyle bakarken kendi öfkem de yükseldi.

"Ve sizler bana söylememeye mi karar verdiniz? Benim duygularımı incitmek istemediğiniz için masum ölümlülerin ölmesine izin vermeye devam etmek için mi?"

"Senin bilmen hiçbir şeyi durdurmazdı," diye tersledi Rune. "Bence bilmen gerekirdi," dedi Snow yumuşak bir sesle. "Ama Rune Doğru. Bunların hiçbiri senin suçun değil. Bunlar, öngörülemez dini fanatikler tarafından gerçekleştirilen terör eylemleriydi. Ve şimdi gerçeği öğrendiğine göre gidiyorsun, değil mi? Daha önce hazır değildin. Hâlâ hazır olduğunu düşünmüyorum, ama en azından artık daha güçlüsün.

Onun sözlerine, bana olan güvensizliğine çok sinirlendim. Bu bana Jaxon'ı tekrar hatırlattı.

"Benim için en iyisinin ne olduğu konusunda hepinizin ortak bir karara varabilmenize çok sevindim," dedim, dilimde acı bir tat bırakarak.

Öfkeyle kaynamaktansa üretken olmayı tercih ederek dikkatimi Sadie'ye çevirdim. "Durian'ın illüzyonlarını görmenin yollarını araştırdığını söylemiştin."

Gözleri benimle Rune arasında gidip geliyordu, avlanan bir kurt gibi keskin bir bakışla değerlendiriyordu.

"Evet," dedi, sandalyesine yaslanarak. Tırnakları artık siyah boyanmıştı, elleri şık ahşap masanın üzerinde kendinden emin bir şekilde duruyordu. "Görüntüler sadece duyularında var, bu yüzden algılama yeteneğini ortadan kaldırmak elbette pratik olmayan bir seçenek. Tabii Rune gibi gölgeyle duyularını ortadan kaldırabiliyorsan başka." "Yardımcı olabilecek açıklık büyüler yapabilirim, ama sonuçta Durian güçlüdür ve bilincini tamamen kontrol altında tutarak onun illüzyonlarını görmeyi öğrenmelisin. Lucid rüyaya benzer şekilde, gördüklerinin gerçek olmadığını gösteren küçük ipuçları olacaktır. Burada fazladan bir parmak, orada yanlıış göz rengi. *Her zaman* detaylara dikkat et. Durian, kendini neye inandırmış olursa olsun, bir kahin değildir. Küçük tutarsızlıklar olsa bile, bizim gerçek olarak algıladığımız şeyleri kabul etme eğilimimizi kullanıyor. Ama vizyonlarını tamamen doğru hale getiremez veya anılarını göremez. Muhtemelen bu nedenle vizyonlarının konuşmasını engelliyor. Karakterine hiç uymayan şeyler söyleyerek illüzyonu bozabilirler."

"O sana ait görüntüyü gösterirken zihnim daha bulanıktı," dedi Rune. Kendini ustaca toparlayarak, duygusuz vampir lordu rolünü oynamaya devam etti. "İnanma arzumdan faydalanıyordu. Duygularının dikkatini dağıtmasına izin vermemek, görmek istediğini görmemek için son derece dikkatli olmalısın. Bulanık bir zihin, seni manipüle etmek için hazırladığının bir başka işaretidir, ama bunu fark eder etmez, tekrar keskinleşeceksin."

Rune'un gözlerimden kaçıp uzaklara bakışını izledim.

"Gölge kuşum Millie'nin davranışlarından şüphelenmeliydim. O yabancılara karşı temkinlidir. En azından havayı koklamalı ve şaşkınlık göstermeliydi. Ama hiç tepki vermedi. Seni benim gördüğüm gibi göremiyordu."

Rune'un gözlerinde kısa bir an için acı bir ifade belirdi, ama hemen kayboldu.

Durian'ın büyüğü hakkındaki bu bilgiyi sindirmek için başımı salladım.

"Brennan'ı harekete geçmeye zorlayacağım," dedim. "Yarın akşama kadar Hatham'da olacağım."

Rune'un eli masaya yumruk attı, üstündeki ışıklar titredi. "Suçluluk ve hevesle hareket ederek bir şey başarabileceğini sanma. Henüz eğitim almadın, henüz iyileşmedin, biz hala..."

"Hiçbiriniz için yeterince hazır veya güçlü olamayacağım," dedim, sözünü keserek. "Durian'ın ne yaptığını artık bildiğime göre, oturup onun devam etmesine izin veremem. Her şey plana göre gidiyor. Doğanlar birbirleriyle savaşıyor ve halkın Durian hakkındaki algısı değişiyor. Kole'nin doğanlar hakkındaki görüşü hiç olmadığı kadar kötü ve gemiyi terk etmek için sabırsızlanıyor. Brennan, Durian'a sırtını dönmeye *çok yakın*." Ellerimi önümde birleştirip kararlılıkla yakıcı bir bakış attım. "Ben gidiyorum. Ya bana, kendimi öldürmeden bunu en iyi şekilde nasıl başarabileceğimi planlamama yardım edersin..."

Rune yüzünü buruşturdu ve Snow'un yüzü düştü. "...yoksa kendim bulurum."

Rune'un gözleri benimkilere kilitlendi, dudağı kıvrılmak için kaşınıyordu. "Bunu yapma."

Gözlerimi kırpmadan, onun yoğun bakışlarına karşılık verdim.

Rune'a baktım. Elimi hafifçe yanağına dokundurduğumda irkildi.

"Ben yokken beslenmen gerekiyor," diye fısıldadım.

Çenesi titredi, sert bakışları beni delip geçti.

"Benim için güçlü kalmanı istiyorum. Bunu asla ihanet olarak görmeyeceğim. Zamanı geldiğinde beni koruyabilmek için yapman gerekeni yapmalısın, tamam mı?"

Rune başını salladı. "Evet, bebeğim." Üzüntülü bir gülümsemeyle saçımı kulağımın arkasına itti.

Dönmüş bir adam, Dev, odaya girdi. Rune'un dikkati ona kaydı. ona kaydı.

"Biz düzenledik bir zayıf zayıf bir sınır sınırda,
tarafından tüm

görünüşe göre," dedi Dev. Birkaç saniye bana baktı.

Rune beni daha sıkı tuttu. "İyi, teşekkürler Dev."

Herkes hiçbir şey duymamış gibi davrandı. Kaçışım, sınırın her iki tarafında da, doğanların haberi olmadan dikkatlice planlanıyordu.

Rune alnımı öptü. Ona bileğimi uzattım.

Dudaklarını tenime değdirirken gözlerimin içine baktı.

Dişlerinin parlamasıyla içim eridi.

O benim bedenime daldı ve ben kozmosu gördüm, omurgamdan hoş bir ürperti geçen müziği duydum.

Biri boğazını temizledi.

"Tanrıların aşkına," dedi bir erkek sesi.

Rune beslenmeyi bıraktı ve yorumun kaynağına yöneldi —dönmüş bir adam, şimdi kan dolu kadehine bakıyordu. Rune'un gözlerindeki öfke, resmen cinayet işleme arzusuydu.

Uriah öksürdü ve hızla arkadaşının savunmasına koştu. "Bakın, ikiniz ortalığı karıştırıyorsunuz, biliyorsunuz..." Parmak eklemleri çatal bıçakların etrafında beyazlaşmıştı ve Snow ona kızgınmış gibi bakıyordu.

Ben kıkırdadım ve Rune'un sahiplenici öfkesi eğlenceye dönüştü.

Rune, odadaki etkisini umursamadan dişlerini tekrar bileğime geçirdi. Gözlerim geriye devrildi.

Sakin olmaya yönelik çağrılar görmezden gelindi.

"YARIN GERÇEKTEN GİDİYOR MUSUN?"

Snow ve ben soğuğa rağmen bahçede oturduk. Çalılar ve yapraksız ağaçlarla çevrili bir yere battaniye serdik. Keşke şehirde bir yere gidebilseydik, ama bu riski göze alamazdım. Durian'dan kaçtığımda özgürlüğümü kazandığımı sanmıştım, ama gerçekte, o nefes aldığı sürece asla özgür olamayacaktım.

Saat geç oluyordu, ama zaten pek uyuyamayacağımı biliyordum.

"Evet," dedim yumuşak bir sesle. "Kole ve Brennan'a burada hayatımın tehlikede olduğunu, Durian'ın zulmü yüzünden Rune hariç herkesin benim ölmemi ya da doğduğum yere geri dönmemi istediğini söyledim. Rune'un iki muhafızını beni kaçırmaya ikna ettiğini düşünüyorlar, çünkü muhafızlar şiddetin durmasını istiyorlar ve Rune'un beni tutmasının bencilce olduğunu düşünüyorlar."

"Bunu yuttular mı?"

"Evet." Kalbim yine çok hızlı atıyordu, ne kadar şiddetle bastırmaya çalışsam da vücudumda endişe doluydu. "Brennan, sınırda bizim yarattığımız zayıf bir noktayı önerdi ve bana eskortuyla buluşmak için tam olarak nereye gitmem gerektiğini söyledi."

Terk edilmiş bir kütüphanenin içindeki Lillian heykeline gitmem gerekiyordu. Tünel girişlerinin hepsinin Lillian'ın resimleriyle işaretlendiğini öğrenmiştim.

"Bunları hak etmiyorsun, Scar," dedi Snow.

Eldivenlerimin altında bile ellerim donmaya başlamıştı. Sıcak çikolata fincanını kaldırdım ve bir yudum alırken parmaklarımı ısıttım. Soğuk karanlıkta yalnızmışız gibi görünse de, en az üç vampir yakınlarda nöbet tuttuğunu biliyordum.

"Hak etmek garip bir kavram," diye mırıldandım. "Hiçbirimiz acıyı, mücadeleyi, kaybı gerçekten hak ediyor muyuz?" Kafamı salladım ve yukarıya baktım.

parıldayan yıldızlarla dolu berrak gökyüzü. “Bu şeyler hepimizin başına gelir. Kaçınılmazdır. Hayatın bize verdiklerini, hak ettiğimizi düşündüğümüz şeylere göre ölçmek, gereğinden fazla acı çekmemize neden olur. Her şeyin geçici olduğunu, yeni bir mevsimin kapıda olduğunu hatırlamak daha iyidir. Teslim olduğumda en huzurlu hissediyorum.”

Snow birkaç saniye sessizce bana baktıktan sonra yıldızlara bakarak benim gördüğümü gördü.

"Annem buna *akış* diyor. Akışın, kaçınılmaz ve mükemmel olan tanrıların iradesinin doğal seyri olduğunu söylüyor. Ya onunla birlikte hareket edersin ya da seni sürüklerken ona karşı savaşırsın, ama her iki durumda da akış ilerlemeye devam eder."

Kendi annemi, beni evlat edinen annemi düşündüm. O tanrıların iradesine inanır mıydı? Onu pek tanıımıyordum ve bu, boğazımda bir düğüm oluşturdu. Bu esoterik kavramların bana bu kadar kolay gelmesinin nedeni bu muydu acaba? Travmam ve yetiştirilme tarzım beni dayanıklı ve anlayışlı bir insan yapmıştı. Tıpkı Rune gibi.

Belki de sonunda her şey
dengelenmişti. Öyle olmasını
umuyordum.

"Seni seviyorum Snow. Bana inan." "Her
zaman, Scarlett."

SCARLETT

Rune, hafif kılıfı belime sabitlerken eli hafifçe titredi. Her iki uyluk üstüme birer hançer takmıştı. Kemer kadifemsi siyah kumaştan yapılmıştı ve tüm düzenek pürüzsüz ve göze çarpmayacak şekilde tasarlanmıştı. Tek hacimli kısım silahların kendileriydi. Üstüne etek, bluz ve palto giyecektim; beni olabildiğince savunmasız gösterecek bir kıyafet.

Onlar, kollarını açarak karşıladıkları intikamcı iblisin kim olduğunu bilmiyorlardı. Ve ben, saldırma zamanı gelene kadar bunu böyle tutacaktım.

Rune beni yatak odasının duvarına itti ve sadece siyah iç çamaşırı, bir kılıf ve iki ölümcül silahla giyinmiş vücuduma baktı.

"Şu anda ne kadar seksi ve tehlikeli görüldüğünü bile doğru dürüst tadını çıkaramıyorum," dedi Rune sinirli bir şekilde. Çenemi kaldırdı. Birbirine yapışan vücutlarımızdan kavurucu bir ısı yayılıyordu. "Bana geri dönüyorsun, Küçük Alev."

"Evet, Rune, Tanrım."

Karanlık bir kahkaha attı, eli başparmağı ve işaret parmağıyla yanaklarımı sıkıştırdı.

"Aferin kızım," diye mırıldandı ve alnımı öptü.

Ama bu hakimiyetinin altında, onun arzusundaki çaresizliği hissettim. Kalmamı istiyordu. Beni yatağına bağlayıp bir daha asla bırakmak istemiyordu.

Acımasız Rune korkmuştu ve bu manzara kalbimi acı verici bir şekilde sıkıştırdı.

Yanaklarımı bıraktı ve ben anında ona yaslandım, başımı göğsüne koydum. Bütün vücudu beni sardı — kolları ve o sinsi, gizlice yaklaşan gölgeler — ve bir parçam saklanmak, bu tehlikeli kaderle yüzleşmek yerine onun içinde kaybolmak istedi.

İşte bu yüzden Rune'u hiç kimsenin kimseyi sevmediği kadar sevdim. Çünkü o, kendimi onda kaybetmeme asla izin vermezdi. Rune, *Scarlett*'i istiyordu, kendisinin yıkılmış bir uzantısını değil.

"Seni o kadar çok seviyorum ki canım acıyor," dedim. "Dramatik."

Gülerek, ona dik dik bakmak için başımı kaldırdım. "Oh, senin burada işkence gören yazar ve umutsuz romantik olduğunu görmezden mi geliyoruz? O aşk mektuplarından alıntılar mı yapayım?"

Gülümsedi, gözleri parladı. "Onları ezberledin mi?"

Omuz silktim. "Bazılarını. Diğerlerini ise kaybolmadan önce kopyaladım. Bir daha bana asla kaybolan mürekkeple mektup yazma. Senin benim sesimde boğulmak istediğin kadar, ben de senin sözlerinde boğulmak istiyorum."

"Evet, Mistress Scarlett," diye alay etti.

Burnumu kırıştırdım. "Lütfen yapma. Tanrılar."

Gözleri yavaşça gözlerimden yüzüme doğru kayd, sonra geri adım atarak vücudumu inceledi.

Gölgeleri havaya yayıldı ve bir an için kendimi ondan uzaklaştırırsaydım, Rune'un diğerlerine ne kadar korkutucu görüldüğünü görebilirdim.

"Bundan nefret ediyorum," dedi, sesi benim hançerlerim kadar keskin. "Biliyorum."

"Scarlett Hale, eve dönmezsen başın büyük belaya girecek," dedi, ses tonunda tüm alemin şiddeti vardı. "Seni kozmosun herhangi bir yerinden bu lanet olası varlık düzlemine geri sürükleyeceğim. Ve cezayı hoşuna gitmeyeceğini söyleyebilirim, ama seni ve senin hastalıklı küçük arzularını tanıdığım için, bundan emin değilim."

Gözlerimi devirdim. "*Benim* hastalıklı küçük arzularım, ha?"

"Mm," dedi. Beni öperek nefesimi keserken belimi kavradı. "Evet, benim iflah olmaz sürtüğüm."

Güldüm. "Düzeltilemez sürtük," diye tekrarladım. Sırıttım ve burada kalıp sonsuza kadar gülmek istediğimi diledim.

Rune'un dudaklarına geri döndüm ve bedenimle ona sonsuza kadar birlikte olacağımıza söz verdim. Kaderin bizim *hak ettiğimiz* şeyi umursayıp umursamadığını bilmiyordum, ama tanrılar adına, yıldızların Rune ve benim sonsuza kadar birlikte olmaya ne kadar layık olduğumuzu görmesini umuyordum.

Veda etmek istemiyordum. Sadece beni rahatsız edip terletiyorlardı diye değil, aynı zamanda ayrılışımı büyük bir olay haline getirmek istemiyordum.

Yakında geri dönecektim. Ve sonra hepimiz aptal ve melodramatik görünecektik.

Bu sabah Belise ile son bir seans yaptık, travma tepkilerini yatıştırmak ve zihnimi berrak tutmak için çeşitli yöntemler üzerinde çalıştık. Benzer şekilde, Sadie ile de görüştüm, o da zihnimi berraklaştırmak için bir demet ot yakıp vücudumun etrafında daireler çizerek döndürdü. Ayrıca, Rune ile konuşması daha zor olan senaryoları benimle gözden geçirerek, klasik moral konuşmalarından birini yaptı.

Her zamanki gibi hazırlıklıydım.

Büyük fuayede Snow'a sarılırken, bu değişimin ne zaman gerçekleştiğini merak ettim — kurbandan *güçlü, tehlikeli bir kadına* dönüşümün.

Belki de bu değişim zamanla, yavaş yavaş gerçekleşmişti.

"Benim inancıma ihtiyacın yok, ama yine de sana vereceğim," dedi Snow. Sıradan bir siyah elbise ve platform botlar giymişti, boynunda ise onun alametifarikası olan pentagram kolyesi vardı. "Sen tanıdığım en güçlü insansın."

"Sen en bilge kişisin," dedim.

Snow gülümsedi ve başını salladı. "Eh, pek fazla insan tanıımıyorsun."

"En alçakgönüllü de."

O güldü. Gözleri yaşlarla doldu. Onu sevdiğimi fısıldadım ve arkanı döndüm.

"Sarılmayacağız," dedim Mason'a, Uriah ile birlikte en alt basamakta dururken.

O, nadir görülen bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hayatta olmaz."

Rune kapının yanında durmuş, keskin, meraklı gözleriyle beni izliyordu.

"Uzuvlarımı sağlam tutmak istiyorum, o yüzden ben de pas geçeceğim," dedi Uriah. "Yine de yakında görüşürüz, Trouble." Bana tembel bir selam verdi ve ben de karşılık verdiğimde kıkırdadı.

Sadie, topukları mermerde tıklayarak salona girdi. "Son bir şey daha, Scarlett canım." Dar bir deri elbise ve karnına kadar uzanan şık bir pelerin giyiyordu. Bana doğru yürüdü, Rune'u gerginleştirip bana yaklaşmasına neden olacak şekilde üzerimde yükseldi. "Bundan sonra, her şüphe, her düşünüş, her kabus, dökülen her damla kan *yakıt* olacaktır. Hiçbirini gömme. *Hepsini kullan.*"

Yeşil gözleri benimkini yakaladı.

"Sana söylediklerimi anlıyor musun?"

Başıma gelen tüm kötü olayları düşündüm. Eskiden bunlar benim için engel teşkil ediyordu; tüm başarılarımı bu zorluklara rağmen elde etmiştim. Ama şimdi, başıma gelen tüm travmatik olayların beni bugünkü halime getirdiğini anladım. Beni buraya, beni destekleyen güçlü erkek ve kadınların bulunduğu bir odaya getirdiler.

"Evet," diye cevap verdim, sert bakışımı karşılık vererek, hiç tereddüt etmeden.

Sadie sadece gözlerimi incelemekle kalmıyordu. Öyle derinlemesine bakıyordu ki, zamanın başlangıcını bile görebiliyor mu diye merak ettim.

Gülümsemesi adeta savaşçı gibiydi. "Hazırsın." Bir adım geri attı.

Rune, Sadie'nin sözleri üzerine yüzündeki gerginlik bir parça azaldı, bu da ona ne kadar saygı duyduğunu gösteriyordu. Sonunda verandaya çıkıp onunla ve iki korumamla baş başa kaldığımda, Aristelle'in vampir hükümdarı olarak sergilediği taş gibi tavırları ile beni seven savunmasız bir insan arasındaki geçişler arasında gidip geldi.

Her iki kalçamda birer hançer, succubus gücümün kaynağı taşkın halde, kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

Isabella'ya karşı çıkmıştım. Onun nasıl tepki verdiği önemli değildi. Çünkü önemli olan, yıllarca paspas, kum torbası, insanları memnun etmek için kurban olan birisi olduktan sonra, sonunda Isabella'ya gerçeği söylemiş olmamdı. Ve bunu zarafet, şefkat ve incelikle yapmıştım.

Kendimle gurur duymak bana yabancı bir duyguydu, ama şu anda tam da bunu hissediyordum, sevdiğim bu adayı ve en savunmasız vatandaşlarını korumak için savaşa girerken. Acı verici, savunmasız iyileşme sürecimle gurur duyuyordum. İlerlememle, cesaretimle, dayanıklılığımle gurur duyuyordum.

Suçluluk duygusu hâlâ oradaydı, ama en azından şimdi tüm bu sevgi tarafından bastırılmıştı.

Rune'un dudakları alnıma değdi.

"Artık yapışkan sözler söyleme lütfen," diye fısıldadım. "On beş çeşit dondurma ile beni eve karşılarken söyle."

Rune'un gülümsemesi gergindi, gözleri saf duygularla dolmuştu. "Tamam, bebeğim, sana artık güzel sözler söylemeyeceğim. Onları hak etmen gerekecek."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Anlaştık."

Beni kollarına çekti, ayaklarının üzerinde garip bir şekilde duran adam ve kadını görmezden geldi — beni sınırdan kaçırmakla görevlendirdiğimiz yardımcıları.

Onun keskin, odunsu kokusunu içime çektim.

"Kalemin çalıştığından emin oldun mu?" diye fısıldadı. Güldüm. "Evet. Bu komik bir hata olurdu."

"Kesinlikle komik olmazdı."

Rune ile iletişim kurmak için gizli bir ceket cebinde sakladığım tek bir kağıt parçası ve kalemi çıkarıyordum.

Geri çekildim ve onun karanlık gözlerine baktım. "Çok kötü bir şey söylemek istiyorsun."

Bana sert bir bakış attı. "Gözümün önünden kaybol." Başımı salladım.

"Peki, efendim."

Ondan uzaklaşırken dudaklarım titredi ve Rune kolumu yakaladı ve beni hayatımın en derin öpücüğüne çekti.

"Seni seviyorum, ruhum," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Ben de seni seviyorum, karanlığım."

SCARLETT

Genel halk, kötü şöhretli Scarlett Hale'in neye benzediğini bilmiyordu, bu yüzden saklanmamıza gerek yoktu. Talomon'a bir gölge kuşuyla gittik ve geri kalan yolu yürüdük.

Erkek olan Race, tanıdığım bir yüzüydü. Kaçırılmadan önce birkaç kez beni korumuştı. Kadın, Kallie, uzun boylu, zayıf ve kaslıydı, sarı saçları kısa kesilmişti. Son derece suskun biriydi ve derisinin altında büyük bir büyü gücü olduğunu hissedebiliyordum.

Ben de küçük konuşmalar yapmak istemiyordum, bu yüzden geniş bir caddede dönüştürülmüş askerlerin kampına ulaşana kadar rahat bir sessizlik içinde yürüdük.

Kafası traşlı iri yarı bir adam bize şüpheyi baktıktan sonra Race ve Kallie'ye başını salladı. Kollarını kavuşturmuş, bir sokak lambasına yaslanmış, üniformalı bir grup polise konuşuyordu. Uzakta, ayak sesleri, bağırışlar ve kavga sesleri duyuluyordu, ama çok yakın değildi.

Önümdeki yüksek binaların arasında, her iki yönde dalgalanan renkli bir ton olan büyü koruma kalkanları görebiliyordum.

Kampın içinden geçerken bu askerlerin ne gördüğünü merak ettim. Sınırı geçmek isteyen, belki de ailesine kavuşmak isteyen bir insan mı gördüler? Yoksa yüzümden, yürüyüşümden, benim de onlar gibi bir savaşçı olduğumu, savaşım onlarınkinden farklı olsa da, anlayabildiler mi?

Bir gün beni kendilerinden biri olarak kabul ederler miydi? Bir hükümdar olarak kabul etmeleri bir yana?

Her ihtimale karşı succubus güçlerimi azalttım, Rosalind'in bana öğrettiği gibi cazibemi gizledim. Kendimi küçük ve görünmez, aurası opak, vücudu ilgi çekici olmayan biri olarak hayal ettim. Saraya dönene kadar mümkün olduğunca göze çarpmamalıydım.

Race bana bir göz attı. "O neydi?" "Ne?" diye sordum.

Kafasını salladı ve tekrar önüne baktı. "Bilmiyorum, boş ver."

Kallie bana bir bakış attı, ama hiçbir şey söylemedi.

Belki de değişimi çok şiddetli, benim enerjime alışmış vampirler için çok sarsıcı bir şekilde yapmıştım. Görünüşe göre her gün büyümle ilgili yeni şeyler öğreniyordum.

"Hey," diye yüksek bir ses duyuldu.

Bu sese irkilmekten kendimi alamadım, kalbim deli gibi atıyordu.

Kaslı kel adam bize yetişmek için koşmaya başladı. "Yetmiş beşinci caddede hareketlilik arttı. Stratford Alley'den gizlice gireceğim."

"Anladım, teşekkürler Thom."

Thom bana bakarken dilinde olgunlaşmış merakını hissedebiliyordum, ama sadık ve ihtiyatlı olma arzusu daha baskındı. Dönmüşler ilginç bir gruptu. Birbirlerine olan bağlılıklarına hayran kaldım. İlk başta bunun Rune'a körü körüne bağlılık olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi insanların kendilerinden daha büyük bir şeyin parçası olmak istedikleri için dönüştüklerini anlıyordum. Valentin'i savunmakta, güçsüzleri korumakta bir amaç bulmuşlardı. Vampirliğin yozlaştırıcı bir güç olduğunu biliyordum ve birçok dönüştürülmüş hala ölümsüzlerin daha az arzu edilen özelliklerine yenik düşüyordu. Ama sadakatlerini asla kaybetmediler ve bunu asil bir davranış olarak gördüm.

"Döndüğünüzde bir şeyler içelim mi?" diye sordu Thom, bakışları Race ve Kallie arasında gidip geliyordu.

"Pas," dedi Kallie kuru bir şekilde.

"Evet, tabii ki," dedi Race gülümseyerek.

Bu tür bir konuşmanın absürtlüğü, dönüşmüş olanların farkında olmadan bir succubus'u Hatham'a götürüp içinden doğanları yok etmeye çalışması, beni neredeyse kahkahaya boğacaktı.

Stratford Alley'e vardığımızda, kalbim güm güm atıyordu. Uzakta olsa da, etrafta büyü ve çatışmanın gürültüsünü duyabiliyordum. Savaşın büyük kısmının bu titreyen kırmızı korumanın diğer tarafında olduğunu biliyordum.

Yarı saydamdı ve en azından bu sokağın ötesinde, diğer tarafın açık olduğunu görebiliyordum. Hatham'a geçmeye niyetliydim.

"Nereye gittiğini anlıyor musun?" diye sordu Race. Sanki bir kuzuyu kesime gönderiyor ve bunun nedenini tam olarak anlamıyormuş gibi rahatsız görünüyordu.

"Evet," dedim.

"Sana daha fazla eşlik etmek isterdik, ama koruma duvarlarını tetikleyeceğiz," dedi Race.

"Uzak değil," dedim yumuşak bir sesle, Brennan'ın talimatlarının her ayrıntısını ve dün gece saatlerce incelediğim haritayı hatırlayarak.

"Güçler dikkatleri dağılmış durumda, bir şey olmaz," dedi Kallie, nadiren konuştuğu anlardan birinde, kendinden emin bir şekilde. Bana neredeyse acıyarak baktı ve bu beni öfkeliendirdi, harekete geçmemi sağladı.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim," dedim.

İkisi de başlarını salladı ve ben dalgalı kırmızı büyüye doğru ilerlerken beni merakla izlediler. Tereddüt etmedim. Artık uysal ve korkak olmaktan bıkmıştım.

Bu dünyaya beni ne kadar güçlü yaptığını

Hatham'a adım attığımda kulaklarım patladı. her iki yanımdaki binalar terk edilmişti, kirli beyaz taş duvarları yanmış ve çökmüştü.

Çatışma uzaktaydı, seslerin çoğu sağımdan geliyordu. Üç kez derin nefes aldım ve zihnim Rosalind'in sokakta cansız bedeninin görüntüleriyle beni rahatsız etse de, bedenime güvende olduğumu hatırlattım.

Bu, Rune'un en çok korktuğu kısmıydı, ama Brennan bana uzun süre yalnız kalmayacağımı garanti etmişti. Şüphe çekmeyecek kendi korumasını gönderecekti.

Kemerimdeki hançerler bana güven verdi ve köşeyi dönüp bir sonraki sokağı inceledim.

savaşçılar sınırlara yaklaşmaya cesaret edemezdi, bu yüzden aç vampirlere rastlamam pek olası değildi. Onlar daha çok ölümlülerin yaşadığı bölgelerde dolaşıyorlardı. Zavallı insanların kan kıtlığı sırasında karşılaştıkları gerçeklik beni ürpertti.

Yine de, güçlerimi olabildiğince gizli tutmaya özen gösterdim. Brennan'ın tarif ettiği tavernayı caddenin karşısındaki köşede gördüm, tabelasında *Timot n edge* yazıyordu, oysa *Timothy and Hedge* yazması gerekirken.

Yeraltında olmaktan korkuyordum. Tüneller gelecekteki kaçışım için çok yararlı olsa da, bunun yerine bir ateş kuşu üzerinde saraya gitmenin mümkün olmasını dilerdim. Ancak, özellikle saraydan geldiklerinde, kanunsuzlar onları sağdan soldan vuruyorlardı. Doğduğum bölgelerde gökyüzüne çıkmak için çok riskli bir zamandı. En çok da sınırdı.

Tavernanın önünden sessizce geçtim ve bir sonraki sokağa saptım. Bir hareket sesi duyunca donakaldım, sonra hızla yakındaki bir kapı çerçevesine yapıştım.

Sola, sonra sağa baktım. Kimse yoktu, garip sesler de kesilmişti.

Başparmağım, uzun siyah eteğimin altındaki hançerlerimden birinin kabzasına dokundu.

Kütüphaneye sadece bir blok kalmıştı. Beş dakikadan az bir süre sonra güvende olacaktım. Belki de *"güvende"* tam olarak doğru bir ifade değildi. Ama en azından bu, ilerlemem için bir dönüm noktasıydı.

Durian'ın bedenine, onun benim bedenime yaptığı gibi bir iz bırakmaya bir adım daha yaklaşmıştım.

Kütüphanenin ön tarafında iki sütun vardı, taş yapı büyük ölçüde sağlamdı, ancak kapı kırılmıştı. İçeri girmeden önce etrafıma bakındım.

Arnavut kaldırımlı sokaklar boştu, sadece etrafa saçılmış moloz ve çöpler geçmişteki şiddetin izlerini gösteriyordu.

İçeri girer girmez, içimin en derinlerine korku salan, uğursuz ve soğuk bir büyü hissettim.

Yakıt. Korkuyu yakıt olarak kullan. Düşünme. Bir adım daha at, dedi Sadie'nin kararlı sesi fısıldayarak.

Kitaplıklar devrilmişti, serin hava kf ve eski kağıt kokuyordu. Solan güneş ışığı loş alana zar zor nüfuz ediyordu.

"Kayıp kuzumuz burada."

Ses, kalbime buz parçaları gönderdi. Ne kadar durmak istesem de yürümeye devam ettim. Lillian'ın heykelinin durduğu karanlık arka odaya doğru ilerlemeye devam ettim.

Carol teyze karanlıktan çıktığında bile durmadım.

SCARLETT

Carol teyzenin bakışları boynuma keskinleşti, şüphesiz Rune'un diş izlerini görmüştü. "Beni iğrendiriyorsun."

"Sana da merhaba."

Dudakları kıvrıldı. Avucunun seğirdiğini görünce, gözlerimdeki ateşi söndürdüm.

"Sen efendine geri gönderilmeden önce onu düzelteceğiz," dedi, dilini şaklatarak. Parmaklarını şıklattı. Üzerimizde, onun hareketleriyle birlikte hareket eden bir cadı ışığı belirdi.

Beni oniks taşından oyulmuş Karanlık Tanrıça heykelinin yanına götürdü. Gözlerim, siyah kristaller ve kemiklerden yapılmış tacına, dudaklarındaki yumuşak gülümsemeye takıldı. Vücudunun hatlarını vurgulayan elbisesinin göğüs kısmı derin bir dekolteye sahipti ve eteğinde iki yırtmaç vardı.

Kendi yazdığım, Carol teyzemin bize okuttuğu dualara hiç benzemeyen yumuşak bir dua ettim.

Güç için dua ettim.

"İlahi kralımız güzel bir sürprizi hak ediyor," dedi Carol teyze, dönüp bana sert bir bakış attı. Sanki emir almış gibi, bana zarar verme dürtüsüne karşı koymaya çalıştığını hissettim. "Onun için seni eskisi gibi yapacağız."

Bana tam bir küçümsemeye baktı, burnu kıvrıldı. Uzun bukleli saçları topuz yapılmıştı. Siyah elbisesi mütevazı ve branda gibiydi.

Fanatizm ve iyi zevk genellikle birbiriyle uyuşmazdı.

"Elini ver, sürtük," diye bağırdı ve kemerinden bir bıçak çıkardı.

Travma tepkisi ortaya çıktığında, beni korumak için bu kadar çok çaba gösteren bedenime teşekkür ederek bunu memnuniyetle karşıladım.

Güvendeyim. Üstünlük bende.

"Neden?"

Bir büyü fısıldadı ve vücudum donma büyüleriyle titremeye başladı, kemiklerime kadar nüfuz etti.

"Soru sormazsın, *itaat edersin*. Yerini hatırlamanı ummuştum, ama sana hatırlatmak için önümüzde uzun bir yol var gibi görünüyor," diye tısladı. Kolumu yakaladı ve beni öne doğru çekti, Lillian'ın çıplak ayaklarının üzerine tutarken avucumda bir kesik açtı.

Adrenalin acıyı bastırdığı için

"Lillian, bize güvenli bir geçiş sağlamak için ölümlülerin kanından kurbanlar istiyor."

geçiş sağlamak için ölümlülerin kanından fedakarlık talep ediyor

Donakaldım, kalbim durdu.

Carol teyze kaşlarını çattı, damla damla kanım yere düşüyordu. Ve hiçbir şey olmadı.

Çünkü ben ölümlü değildim.

Carol teyze gözlerini kırptı. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Yavaşça Lillian'ın ayaklarından bana doğru baktı. İlk başta sadece kafası karışmıştı, zihni döngü içinde dönüyordu.

Nefesimi tuttum. İlk içgüdüm korkuydu. Bu yolun sonu olabilirdi.

Carol teyzenin yüzü değiştiğinde, *itaat*, *tiksinti* ve *fahişe* kelimelerinin etrafta dolaştığını duydum. O tıslayan, kıvrılan yılan çenesini açtı ve bana kim ve ne olduğumu hatırlattı.

Carol teyze de aynı şeyi fark etti. "Sen..."

Büyünün ilk belirtisini gördüğümde tereddüt etmedim.

Bir hançer aldım ve Carol teyzenin boğazını kestim.

Kollarını yanlarına düşürdü ve ben geri atladığımda kanı fışkırdı. Dizlerinin üzerine çöktü, kendi kanında boğulurken boğazına boşuna uzanmaya çalıştı. Gözlerindeki nefret korkuya dönüştü.

İnsan tarafım, ağzı açık ve dehşet içinde ona bakarken, gözlerim sağ avucumdaki kanlı hançere takıldı.

Diğer yarım, Lillian'ın kızı, yaptığım acımasızlık karşısında harekete geçti ve canlandı. Carol teyzeye baktım ve dudaklarım kıvrıldı.

"*Beni* öğrendiriyorsun," diye fısıldadım. "Umarım Lillian, onu saçma sapan dininin günah keçisi olarak kullandığın için seni canlı canlı yer."

Carol teyze cevap veremedi ve ben de böyle olmasını tercih ettim. Beni incittiği, dövdüğü, seks ve kan kölesi gibi davrandığı tüm anları hatırladım. Suçluluk duymayı reddettim. Onun adına değil.

O hareketsiz yatarken, hançerimi onun çirkin, zevksiz elbisesiyle temizledim. Ceketimin koluyla yüzümü sildim, umutsuzca kırmızıya bulanmış gibi davranmadım.

Bir kan nehri Lillian'ın ayaklarına doğru akıyordu. Sunmak için fazlasıyla yeterliydi.

Heykelin yanındaki duvarda, sanki hep orada olmuş gibi, büyülü bir kapının silueti belirdi. Fırsatı kaçırmadım. Karanlığa adım attım ve arkama bakmadım.

Rune, ilk öldürüşümün en zor olacağını söylemişti. Ve bunun hiç de zor olmaması biraz korkutucuydu. Bu, benim doğuştan gelen acımasızlığım hakkında neyi gösteriyordu? Rune'un onaylayıcı baş sallamasını hayal ettim ve bu, hızla atan kalbimi yatıştırdı.

Yukarıda cadı ışıkları yanarak uzun, dar bir taş ve toprak koridoru aydınlatı. Bu gizli yeraltı mekanında göz alıcı hiçbir şey yoktu.

Kapı arkamda kaybolana kadar, şokun etkisiyle yargı gücümün bulanıklaşmış olabileceğini fark etmemiştim.

Çünkü artık tünellerdeydin, tek başıma, bana atanan refakatçim ve dolayısıyla bir navigatörüm yoktu.

Tünel birdenbire çok daha dar göründü, duvarlar o kadar yakındı ki, aralarında ezilebilirdim. Yeterli ışık yoktu. Yeterli alan yoktu.

Yeterli hava yoktu.

Nefes nefese soluyarak, görüşüm bulanıklaşırken taşa yaslandım. Burada sonsuza kadar mahsur kalacak mıydım?

Ne yapmıştım ben?

Kendine gel, Scarlett, içimdeki ses emretti. *Başka seçeneğin yoktu. Uyum sağlama zamanı.*

Gözlerimi kapattım ve Belise'in bana öğrettiği nefes alma tekniklerinden birini uyguladım, ta ki panik atak geçirme eşiğinden çıkıncaya kadar. Ciğerlerim genişledi. Görüşüm netleşti.

Gizli ceket cebimden not ve kalemi çıkarırken elim hafifçe titredi.

Bulabildiğim en düzgün taş parçasını buldum ve notu duvara yapıştırdım. Gözlerim yetersiz ışığa karşı zorlanıyordu.

Rune, benim sorumlum olan Carol teyzemi öldürmek zorunda kaldım. Kanım tüneli açamadığı için benim ne olduğumu anladı. Kaleye nasıl gideceğimi bilmiyorum.

Rune'un bağlantılı sayfası, ona her yazdığım da vücuduna küçük bir şok gönderdi, böylece hiçbir şeyi kaçırmadığından emin olabildi. Hemen cevap yazdı.

Kahretsin. Tamam, endişelenme. Derin nefes al. İyi iş çıkardın, Küçük Alev, seninle gurur duyuyorum. Onu öldürmeseydin, ilk görüşte ben öldürürdüm.

Onun övgüsü, aramızdaki mesafe ne kadar uzak olursa olsun, yatıştırıcı bir okşama gibiydi.

Sağlam bir örtbas hikayesi uydurmak için zamanın olacak. Haritada seni takip ederek kaleye kadar yol gösterebilirim. Muhtemelen.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Muhtemelen mi?

Bu sefer yanıtı daha yavaştı ve geçen her saniye kalp atışlarımın hızını birkaç vuruş artırıyordu.

Bunu yapabiliriz. En fazla otuz dakikalık bir yürüyüş. Yürümeye başla ve ulaştığın her kavşakta bana ana yönleri söyle, ben de mantıklı bir tahminde bulunayım. Zaten yolunu haritalandırmayı planlıyordum.

Sözleri beni yarı yarıya sakinleştirdi — tünelleri kullanarak kaçışımı garanti altına aldığımı, Rune'a saraya güvenli ve kolay bir şekilde ulaşma imkanı sağladığımı hatırlattı. Hatta bir grup özel savaşçıyı bile oraya taşıyabilirdi.

Diğer yarısı ise yeniden paniğe kapılmıştı.

Dört ana yön mü? Kim dört ana yönü her an bilir ki, Rune?

Onun sonraki sözleri beni gözlerimi devirmeye itti.

Ben biliyorum. Herhangi bir eğitilmiş, yetkin insan da bilir. Ama, tamam. Harekete geç, ben de bulurum.

Şu anda onun dövmeli ön kollarından birine dişlerimi geçirmek için can atıyordum.

Gergin omuzlarımı indirip Rune'un talimatlarını izledim. İlk yol ayrımına gelene kadar yürüdüm — sağa ya da sola dönmek kolaydı.

Sola dene.

"Dene" kelimesini kullanması güven verici değildi.

Planlanmamış bir cinayet işlemenin iyi yanı neydi? Carol teyzeyle havadan sudan konuşmak zorunda kalmadım. Benim ne olduğumu öğrenmemiş olsa bile, onun sinir bozucu dindarlığından kurtulmak için onu burada öldürmüş olabilirdim.

Her otuz saniyede bir notu tekrar gözden geçirdim. Rune beni birkaç kez geri döndürmüştü ve ne kadar zaman kaybettiğimi merak ediyordum. Brennan sonunda endişelenip beni aramaya gelir miydi? Ya da, daha olası olanı, başka bir teyzeyi peşimden gönderir miydi? —muhtemelen kendisinden başka bana güvendiği tek varlık.

Yaklaşıyorsun.

Bir zaferin aynı anda bir kabus gibi hissedilmesi garipti, ama saraya dönmek tam da böyle bir şey olacaktı.

Tüneller hiç iyileşmedi. Topraksı, nemli kokuları daha da kükürtlü hale geldi. İlk iskeleti gördüğümde, neredeyse derimden sıçrayacaktım, ağızımı elimle kapatmak zorunda kaldım. Bu yeraltı korku labirenti, yer üstündeki kraliyet ve nezaket görünüşünden çok daha uygun bir yerdi.

Salonun sonuna geldiğimde ve başka gidecek yer olmadığını fark ettiğimde, ağızımdan nefes alıyordum.

Rune'un zarif el yazısına baktım.

Oradasın.

Elim titreyerek kağıdı duvara bastırdım ve içimden o uzuvuma kesşunu diye bağırdım.

Teşekk rl r. Mümkün olduğunca çabuk size yazacağım.

Hemen cevap yazdı.

Öyle yapmalısın. Uzun süre senden haber almazsam, herhangi bir aşamada, senin onayını almadan seni almaya geleceğim. Buna cevap yazma. Güvende kal. Bu notu hemen gizli cebe geri koy. Bu senin dünyan, Küçük Alev. Sakın bunu unutma.

Rune'un talimatlarını izledim, hızla atan kalbimi sakinleştirirken dudaklarımdaki gülümsemeye dokundum. Adrenalin dalgalar halinde yükseldi ve bu çıkmaz duvara karşı dururken her kasımı gevşettim.

Bekle... Buradan nasıl çıkacağım?

Avuç içimi duvara dayadım, görünmez bir kapı kolu arıyordum. Kolumdaki kanı görünce, fazla düşündüğümü fark ettim.

Carol teyzenin kanından birazını duvara sürdüm ve en iyisini umdum.

Duvar hafifçe g rl di ve başka bir kapı ortaya ıktı. Kanımda yükselen intikam duygusuna fısıldayarak, bir sonraki kurban karşılığında korkumu güçle değıştirmesi için yalvardım.

Kapıyı açtım, ama karşı tarafta pürüzsüz ahşaptan yapılmış bir duvarla karşılaştım.

Kapalı mıydı? Doğru yerde miydim?

Kapının kaybolup beni burada mahsur bırakmasından korktuğum için ahşabı ittim. İleri doğru kaydı ve altındaki karanlık zemini ortaya çıkardı. Mobilya idi. Saçma sapan ağır bir mobilya.

Uriah beni tam olarak kaslı yapmamıştı, ama üst vücut gücümü bir kitaplık ya da her ne haltsa onu hareket ettirebilecek kadar geliştirdiğine inanmak zorundaydım. Brennan'ın benim gelişim için tünel girişini temizlemiş olacağını düşünürsünüz.

Mobilya yavaşça kayarken, yere gürültüyle sürtünerek, alnımda ter damlaları belirdi.

Mobilya kendi kendine hareket etmeye başladığında, içeri girdim ve avuç içlerime baktım. Succubuslar telekinezi yeteneği geliştirebilir mi?

"Burada ne varmış bakalım?"

Kanım dondu. Sorunun cevabı kesin *bir hayırdı*. Özel bir çizim odasının ortasında duran sırttan Liza ve her zamanki gibi ürkütücü Evangeline'i gördüğümde bunu anladım.

SCARLETT

"Uhhh, Brennan'ı gören var mı?" diye sordum.

Gözleri açgözlülükle vücudumu taradılar.

Liza derin bir nefes aldı. "Bu kan kimin, küçük insan? Çünkü kokusundan senin kanın olmadığı belli."

"Tünelleri nereden bildin?" diye tısladı Evangeline.

İkisi de bir anda önümdeydiler. Liza bileğimi yakaladı, ben de geri çekilmeye çalıştım. Onun tutuşu sıkılaştı ve Odessa'da ilk tanıştığımızda olduğu gibi, parmak uçlarından aynı garip sihirli ışıltı yayıldı.

Yine de hiçbir şey
olmadı. Beni bıraktı.

"Bize açıkça cevap ver, yoksa cevap almamız için kullandığımız yöntemlerden hoşlanmayacaksın," dedi Evangeline.

Başka seçeneğim yoktu. Burada en iyi seçenek gerçeği söylemektir. "Brennan, Rune'dan kaçmama yardım etti," dedim.

İkimiz de onlar yüzleri yüzleri parladı ilgi ilgi
yüzleri gözleri gözleri hesaplayarak daraldı.

"Ben bir sürpriz olacağım. Durian için." "Bir sürpriz mi?" Evangeline kaşlarını kaldırarak sordu.

"İnsanlar sürprizleri sever," dedim, omuz
silkerek.

"İlginç," dedi Liza, kedi gibi. Değerli bir bilgiyi ortaya çıkardığı için açıkça memnun olmuştu. Doğmuş erkeklerin doğmuş kadınlara davranışlarından, buradaki en kazançlı para biriminin sırlar olduğunu sezmiştim.

Peki bu kadınlar ne istiyordu? Durian'ın mı, yoksa Brennan'ın mı tarafında yer alacaklardı?

Onların mide bulandırıcı enerjilerini araştırdım ve bana zarar vermek için her türlü hastalıklı ve sapkın dürtü buldum. Kendi çıkarlarını düşünüyorlardı ve kendilerine en çok fayda sağlayacak olanın yanında yer alacakları açıktı.

"Sanırım yanlış yolu seçmişim," diye fısıldadım, Evangeline bana hastalıklı bir gülümsemeyle bakıp kanlı ceketimin üzerine parmağını gezdirdiğinde korkudan sinmekten kaçındım. "Tahmin etmek zorundaydım, çünkü kan dökme arzusuyla dolu bir vampir Carol teyzeyi öldürdü."

"Büyüleyici," diye mırıldandı Evangeline.

Bana inandıklarından emin değildim. Sanki sonsuza kadar aynı geceyi tekrar tekrar yaşayan bir sarayda ilginç bir şeye rastlamış olmaktan dolayı sadece heyecanlanmış gibiydiler. Vampirlerin insan kölelerine işkence edip onlardan beslenebilecekleri çok fazla yol yoktu.

"Zavallı Brennan'ın yoluna çıkamayız, böyle feci bir hata yaptıktan sonra," dedi Liza. "Kendimi... bitkin hissediyorum." Gülümsedi ve Evangeline'in gözlerini parlatacak şekilde kelimeye garip bir vurgu yaptı. "Evangeline, Brennan'ın küçük *sürprizini* bulmasını sağlar mısınız?"

Her türlü uyarı zili, dikkatimi dağıtan bir kakofoni içinde çalışıyordu. Hem Evangeline hem de Liza benim öldürme listemdeydi, ama henüz onları ortadan kaldırma zamanı gelmemişti.

Liza geri çekilirken ve Evangeline yaklaşırken, ben hem masum hem de korkmuş gibi davrandım. İkisi de uzun, ipeksi elbiseler giymişti; Evangeline zümrüt yeşili, Liza ise kan kırmızısı. Evangeline'in incileri eğri büğrüydü.

"Benimle gel," dedi.

Brennan'la beni birbirine bağlayan altın iplikleri hızla gözümün önüne getirdim ve *çekiverdim*.

Beni bul, diye fısıldadım zihnine.

Evangeline beni salondan çıkarıp uzun, boş bir koridora götürdü. Düz siyah saçları yürürken neredeyse hiç hareket etmiyordu. Solumuzda, çıplak bir kadından beslenen bir vampirin çirkin bir resmi asılıydı.

Resme sadece bir an bakmıştım ki, duvara itildim ve başım taşa çarptı.

Yumuşak bir acı sesi çıkardım ve Evangeline'in gülümsemesi genişledi.

Benim acımdan besleniyor, ona doymuş gibi görünüyordu.

"Bütün bu telaş, zavallı küçük bir insan için," dedi.

Uyarı olarak elini boğazıma koydu, ama henüz baskı uygulamadı. Bana doğru eğildi ve vahşi bir hayvan gibi kokladı. Boğazından çıkan inilti midemi bulandırdı.

"Benim kızlarımdan biri olmadığın için çok yazık," dedi. "Durian senin sinir bozucu itaatsizliklerin ve dikkat çekme çabalarıyla uğraşmak zorunda kalmazdı. Seni onun için en mükemmel, en sadık küçük oyuncak bebek yapardım."

Ağzı dikilmiş kızı hatırladım ve elim o kanlı oniks hançeri kapmak için kaşınsa da, tamamen hareketsiz kaldım.

"Seni çarmıha bağladığımız o geceyi hâlâ gözümün önüne getiriyorum, kanının ve amının ilahi kokusu, korkuyla sıırılsıklam..."

Parmaklarım seğirdi. Tek bir hareketle onu felç edebilirdim. Kalbini hedef alacak kadar onu zayıflatabilirdim.

Koyu kırmızı dudaklarını yaladı. Bakır ve aşırı tatlı parfüm kokuyordu, belki de kişiliğini dengelemek için. "Seninle istediğimi yapmak için sabırsızlanıyorum. Zamanı gelecek. Kralımız benim becerilerimin ne kadar gerekli olduğunu görecektir. Evet... Seninle, efendinin uygun gördüğü şekilde kullanılmaya hazır, güzel bir oyuncak bebekten başka bir şey kalmayana kadar oynayacağım."

Gözleri çılgına döndü ve ben paniğimi sıkı bir şekilde kontrol ettim, çünkü bunun onu kan dökme arzusuna daha da yaklaştıracak olduğunu biliyordum. Tekrar tekrar aynı şeyi söylüyordu ve benim aklıma gelen tek şey Kole'nin "*ada deliliği*" dediği sesiydi.

Bu vampirler gerçekten deliydiler.

Vücudumun ve zihnimin kırılğanlığına dair altıncı övgüsünde ve beni insan oyuncak bebeğe dönüştürmek için yaptığı çeşitli planlarda, sonunda koridorda ağır ayak sesleri duydum.

Evangeline vahşi görünüyordu, burun delikleri genişlemişti. "Geri çekil," diye bağırdı Brennan.

Sanki kızgın bir kedi gibi boğuk bir ses çıkardı. Brennan onu uzaklaştırmak zorunda kaldı ve onu karşı duvara fırlattı. Dudakları kıvrıldı, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Brennan aramıza girdi. "Git kendini kontrol altına al." Geniş vücudu siyah ve bordo renkli bir üniforma ile kaplıydı. Siyah botları mermerin üzerinde ağır bir ses çıkarıyordu.

Avuç içlerinde parıldayan güç ışığıyla Evangeline sonunda uzaklaştı.

Brennan bana döndü ve dudaklarını benim dudaklarıma bastırduğunda, Valentin'in en iyi aktrisi oldum.

Beni kurtardığı için onu ödüllendirdim, onun arzusunu yansıtarak dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım. Dudakları çok yumuşak, çok çaresiz, çok salya kaplı olsa da, Rune'un dudaklarıymış gibi davrandım.

Altın rengi etki ağım ikimizi de sıkı bir kucaklamayla sardı.

Biz kaderimiz. Biz birlikte olmak için yaratılmış talihsiz aşıklarız. Kanım senin için yaratıldı.

Brennan'ın elleri vücudumu okşarken, öfke ve tiksintimi sonraya sakladım. Hepsi yakıt gibiydi.

Boynumdaki diş izlerini fark edince geri çekildi. "O piç kurusu," diye homurdandı. "Başka birinin sana dokunduğunu düşünmek bile..."

Bunu sana söylemekten nefret ediyorum şampiyon, diye kendime şaka yaptım, istenmeyen dokunmanın travmasından kendimi uzaklaştırmak için mizahı kullandım.

Kanla kaplı vücudumun geri kalanını inceledi ve beni bulmaya odaklanmasının ardından nihayet gerçeğe döndü.

"İyi misin? Ne oldu? Carol teyze nerede?"

Rosalind'in yüzü aklıma geldi. Daha büyük etki yaratmak için belirli duyguları taklit etmeyi öğretirken attığı neşeli kahkahaları düşündüm. Dudaklarını büzüp büyük gözyaşları çağırarak, yanaklarından aşağı akıtıp sonra yine bulaşıcı bir kahkahaya boğulduğunu hatırladım.

Onun sokakta yatışını düşündüm. Brennan'ın, kan kaybından ölürken ona zar zor bir bakış attığını, ışığının sonsuza dek söndüğünü düşündüm.

O başka bir soru sormadan önce, sözünü kestim.

"Bir vampir vardı," dedim, manipülatif gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırırken sesim titriyordu. Brennan'ın kıskançlığını ve hayatta olduğum için duyduğu rahatlamayı, hikayemdeki boşlukları gizlemek için kullandım. "Beni öldürecekti, ama Carol teyze beni kurtardı. O beni..."

Başımı Brennan'ın göğsüne dayadım ve hıçkırarak ağladım.

O da sırtımı okşayarak beni sakinleştirmeye çalıştı. "Sakin ol. Artık güvendesin."

"Korkuyorum," diye fısıldadım, geri çekilip onun ela gözlerine bakarak. "Onun sürprizi olmak istemiyorum. Onun *hiçbir şeyi* olmak istemiyorum."

"Biliyorum, tatlım," dedi, yakışıklı yüz hatları hayranlıktan sinirlenmeye doğru değişiyordu. "Beni dikkatlice dinle."

Onun ses tonu içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

"Tünellerden kimseye bahsetme. Evangeline ve muhtemelen Liza ile olan karışıklığı ben halledeceğim."

Liza'nın da bu işe karıştığını onaylayarak başımı salladım.

"Ama özgür olmak istiyorsan, seni nasıl kurtardığımı kimseye söylememelisin. Henüz değil. Durian'a bile. Anlaşıldı mı?"

Kafam karışmıştı ve onun belirsiz tehdidi beni daha da tedirgin etmişti. Bir şeyi kaçıırıyordum. Yine de başımı salladım ve Brennan'a bu dünyadaki tek otoriteymiş gibi baktım, itaatkarlığımdan gözüm kör olmuştu.

Egosunun şiştiğini hissedebiliyordum.

"Gizemli bir kolaylıkla işleri başarmanın gücü vardır, anlarsın ya," dedi Brennan. "Benim ne gibi planlarım olduğunu bilemezsin."

Artan şüpheyile onun arzu ağrını araştırdım. Ektiğim tohumun sadece büyüyüp çiçek açmakla kalmadığını, aynı zamanda yeni tohumlar da saçtığını, onun ardından yepyeni bir hırs ormanı yükseldiğini fark ettim.

Brennan artık ihanetle, iktidarı ele geçirerek arzularının peşinde koşmuyordu.

Bu, onun en büyük arzusu haline gelmişti. Mektuplarımızdan onun niyetini yanlış yorumlamış, hâlâ Durian'a sadık olduğunu varsaymıştım.

Onun hiçbir parçası sadık değildi. Sadece saldırmak için mükemmel anı bekliyordu. Ve ben, tam olarak anlamadığım bir şekilde, onun planının merkezindeydim.

Rune ve Sadie'nin, aceleci kararlar verdiğim için beni azarladıkları tüm anları hatırlayarak kalbim bir an durdu.

Yüzümdeki gerçek endişeyi okumuş olmalıydı.

"Bana güven, Scarlett. Konuştuğumuz gibi," dedi Brennan. "Güvendesin. Sadece biraz daha rolünü oynadığın sürece."

"Sana güveniyorum," diye yalan söyledim ve utangaç bir gülümseme attım.

Aklı başka yerdeydi, saraya tek başıma nasıl geldiğimi sormaya bile tenezzül etmedi. Şüpheli açıklamalarım gizli kaldı.

"Durian bu gece yok," dedi Brennan. "Senin yanında uyumaktan başka bir şey istemem, ama riske giremeyiz. Carol teyze gitmeden önce her zamanki odanı hazırladı. Durian'a seni tanıtana kadar orada kalacaksın. O geri döndüğünde, tüm kale bu salonlarda senin kokunu almış olacak. Bu, en görkemli manzara olacak."

Bebek. Oyuncak. Piyon. Gösteri.

Yanlış. Yanlış. Yanlış. Yanlış.

Aslında ben, intikam peşinde olan, cinayet işleyen bir seks şeytanıyım.

"Burada kalıp dikkat çekmemeye ve bundan sonra aramızda olan her şeyi gizli tutmaya söz veriyor musun?"

Brennan'ın paranoyası, doğal bir sonuç olarak, hırslarıyla birlikte büyümüştü. Gözlerindeki dengesiz bakışa karşı içgüdüsel korkumu göstermedim.

Sadece başımı salladım ve onu tekrar onayladım.

"Geç oldu, ama özel merdivenleri kullanacağız," diye kendi kendine mırıldandı. "Kole'ye söyleyeceğim. Aptal herif senin *onun için* geri döneceğini sanıyor."

Gülümsedi ve ben acıyarak başımı salladım, yumuşak bir gülümsemeyle.

"O bana çok yardımcı oldu. Önümüzdeki günlerde de yardımcı olmaya devam edeceğini hissediyorum," dedim yumuşak bir sesle.

Brennan iç geçirdi. "Sadece güzel olmamanı seviyorum. Zekisin de. Harika bir erkeğe layıksın, Scarlett."

SCARLETT

Odamdaki evcil hayvan yatağını ateşe vermek istedim. Birkaç sakinleştirici egzersiz yaparken, gerçek yatağın ayak ucunda oturarak ona öfkeyle baktım.

Hafif bir elle taciz dışında, Brennan olağanüstü bir özdenetim sergilemişti. Sonunda onun olduğumda çok daha tatlı olacağımı söylemişti.

Yüzüncü derin nefesimi almadan önce içimden acı bir kahkaha attım. Bir hançeri saklamak için fırsatı kaçırmamıştım — evcil hayvan yatağının altına, benden başka kimsenin girmeyeceği bir yere. Diğer yastığımın altındaydı, daha erişilebilir ama aynı zamanda daha riskliydi. Her zaman Rune'dan kaçışımdan kalan bir savunma aracı olarak kullanabilirdim.

Kendi isteğimle buraya geri dönmek kafamı karıştırdı.

Daha da garip olanı, bu oda hiç değişmeden, dokunulmadan, benim dönüşüm için hazır beklerken, ben tamamen farklı bir kadın olmuştum.

Kalbi kırık, travma geçirmiş, gerçek bir yatak yerine köpekler için yapılmış süslü bir yastıkta uyumayı seçen kızla kendimi bir türlü uzlaştıramıyordum. Suçluluk ve utanç içinde boğulan, kendisine güven hissi veren ilk erkeğin kaybının yasını tutan kızla.

Yine de o mücadele etti. Onun direnci olmasaydı, ben burada oturuyor olmazdım. Rune'un hala beni sevdiğini, hala hayallerimdeki hayatı hak ettiğimi asla öğrenemezdim.

O evcil hayvan yatağına ve temsil ettiği her şeye öfkeyle baktım. Yumruklarımı sıkıp açtım, zihnim Brennan'ın ne planladığını anlamaya çalışarak dolaşıyordu.

Kulaklarım çınladı ve başım şiddetle sağa doğru dönerek ana kapıya baktım.

Brennan'ın fikrini değiştirmesine şaşırmadım. Zaten zihnen, beni becermeye çalışabileceği ihtimaline kendimi hazırlamıştım. Bunu önlemek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Kapı açıldı.

Odama giren Brennan değildi.

Yataktan kalkıp geri çekildim, korkudan Liza ile aramıza yatak ve mesafe koyuyormuş gibi yaptım. Oysa gerçekte, hançerimin saklı olduğu yastığa yaklaşıyordum.

Liza ani bir hareket yapmadı. Yaralı avını köşeye sıkıştıran bir kurt gibi, yavaşça ve kendinden emin bir şekilde ilerledi. Artık siyah bir pelerin giyiyordu ve kısa kahverengi saçlarının tek bir teli bile yerinden oynamamıştı.

"O gece Odessa'da büyümü hissettin. Hatırlıyor musun, Scarlett?" diye sordu. Bana *küçük insan* gibi çeşitli isimler takmak yerine gerçek adımlı kullandığı ilk seferdi belki de.

Kan kırmızısı dudakları, yukarıdaki loş cadı ışığı altında parlıyordu.

"Evet."

Ben güvendeydim. O bana zarar vermezdi, en azından kalıcı bir şekilde. Brennan onu çoktan tehdit etmiş, tünellerle ilgili sırrımızı paylaşmaması için onu ikna etmiş olmalıydı. Ama neden ona karşı gelip benimle oynamaya devam ediyordu?

"Ah, şu keskin zekânın nasıl da döngü içinde çalıştığına bak," dedi, sanki bir çocuğa konuşuyormuş gibi.

Hançerimi kapacak kadar yakındım. Sadece inanılmaz derecede hızlı olmam gerekiyordu.

"Yine de, Rune'un sana olan takıntısını nasıl ortaya çıkardığımı merak edecek kadar zeki değilsin."

Merak etmişim, ama dürüst olmak gerekirse, bunu Uriah'ın koruma görevindeyken beni onunla gördüğüne bağlamıştım. Gizleyemediğimiz tüm küçük ipuçlarını ve işaretleri bir araya getirdiğini düşünmüştüm.

Nasıl öğrendiği gerçekten önemli değildi. En azından, önemli olmadığını düşünmüştüm.

"O gece koluna dokunduğumda ve sen cildinde büyümü hissettiğinde sana ne istediğimi hatırlıyor musun?"

Kalbim, hayatta kalma dürtüsü ile Liza'nın motivasyonlarını anlama isteği arasında sıkışmış, deli gibi çarpıyordu.

Şimdi yatağın önünde duruyordu, yatak direğini okşarken bana bakıyordu. Sadece beş adım uzaktaydı.

"Benden sırlarımı sormuştun," dedim, sesim kısılmıştı.

Liza sıırttı. "Sana, içinde diğerlerinden daha büyük bir sır olduğunu hissettiğimi söylemişim. Ne aptalım, Rune ile olan bağlantını hayal ederken, *bunun* büyük sır olduğunu varsaymışım."

"Hayal ettim mi?" diye tekrarladım.

Bu sırlardan bahsetmek midemi bulandırıyor.

"Çok uzun süre hayatta kalmayacaksın, o yüzden sana sırrımı söyleyeceğim, küçük iblis."

Vücudum kaskatı kesildi, kalbim göğüs kafesine o kadar şiddetle çarpıyordu ki, moraracağından korktum.

Liza, benim tepkimi giderek artan bir zevkle izliyor, benim dehşetimi zevkle seyrediyordu.

"Sana dokunursam, rüyamda en derin, en karanlık sırlarını görebilirim. Bazı sırlar çabuk ortaya çıkar. Bazıları ise çözülmesi daha zordur. Ama işleri hızlandırmanın yolları vardır." Başını eğip bana sahte bir endişe göstererek güldü. "Bu kadar somurtma! Gerçekten muhteşem bir performans sergiledin. Artık gerçekte ne olduğunu gördüğüm için, senin etkisini anlamaya başladım."

Bana doğru bir adım daha attı ve parmaklarım seğirdi.

"Brennan tamamen yeni bir adam oldu. Senin eserindir herhalde?" dedi rahat bir tavırla, tırnak etlerini koparıırken kedimsi kehribar rengi gözlerini vücudumda gezdirdi. "Durian aklını kaçırıyor, ne tesadüf..." Gözleri kısıldı. "Şimdi düşününce, sen saraya girdiğinden beri her türlü kaos ortaya çıktı. Sanki istikrarsızlık ve yıkım ekmeye kararlı kurnaz bir iblis saraya sızmış gibi."

Onun küçümseyen bakışını taklit ettim. "Psikozdan muzdarip olma ihtimalini düşündün mü?"

Liza'nın dudağı kıvrıldı. Ben hançerime uzanırken o da bana atladı.

Antrenmanlarda olduğu gibi, vampirlerin hızı benim için en büyük engeldi. Liza beni geri çekerek kolumu tırmaladı ve ben

Kama ile onun karnının olduğu yeri hedefledim.

O daha hızlıydı. Hançerim havayı kesti ve ben yere fırladım. Muhafızlarım neredeydi? Onlara benim kim olduğumu mu söylemişti?

Başka kime *söylemişti*?

Bu düşünceler kafamda dolanırken, tekrar çılgınca hamle yaptım ve Liza'nın kolunu kestim. Gözlerinde öfkeyle tısladı ve kolayca üzerime atlayarak kollarımı yere bastırdı.

Kan oniks büyüsu kan dolaşımına girip onu zayıflatacaktı, ama bu yeterli olmayacaktı. Onu zar zor çizmiştim.

"Senin ne olduğunu ve ne yaptığını onlara anlattığımda, sana ne yapacağım umurlarında olmayacak," dedi deli gibi. "Ne Brennan ne de Durian. Hatta zavallı Kole bile."

Dişlerini göstererek, ben tiksinti ile dudaklarımı bükürken bana sürtündü.

Bunun üzerine yüzüme tükürdü. Şaşkınlıkla bir çığlık attım ve tükürüğü kaçırmak için gözlerimi kısa bir süre kapattım.

"Nasıl cüret edersin, sanki seni iğrendiriyormuşum gibi davranırsın, seni işe yaramaz fahişe," diye bağırdı. "*Hayatın* için bana yalvarman gerekirdi."

Hançerim ulaşamayacağım bir yerdeydi, yakınlığıyla beni alay ediyordu.

Liza, ona karşı hiç şansım olmadığını düşünüyordu.

Aniden üzerimden kalktı ve ben kınına uzanır uzanmaz elime bastı.

Ben çığlık attım, o ise güldü ve hançeri yatağın altına tekmeledi.

Elim zonkluyordu ama yine de ayağa kalkmaya çalıştım, ancak Liza beni saçımdan çekip kaldırdı. Acıdan gözlerim yaşlarla doldu.

Acıdan.

Büyümü görmüştü. Artık silahsız ve güçsüzdüm. Tek kurtuluşum, beni ifşa etmeden önce öldürmeyecek olmasıydı.

Liza beni saçımdan sürüklemeye devam etti, ben de boşuna özgürlüğümü kazanmak için çırpınıyordum. Beni ahşap zemine attı.

Artık ikinci hançere daha yakındım, evcil hayvan yatağı birkaç metre uzaktaydı.

Gözlerimin önünden yıldızlar geçti, Evangeline'in kafamı duvara vurmasından dolayı başım hala ağrıyordu. Bugün herkes benim zavallı kafamın peşindeydi.

"Vampirler seni pis bir fahişe gibi oradan oraya fırlatırken çok hoşuna gidiyor olmalı," dedi, gözleri benim şah damarıma odaklanmış halde. "Seni nasıl işkence ettiklerini izlemek, o tatlı, işe yaramaz çığlıklarını dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Dili dişlerinin üzerinde gezdirdi. Dizlerimi bükerek kendimi evcil hayvan yatağına yaklaştırdım. Liza bir kez daha göğsüme atladı ve bu sefer Rune'un solan izlerinin olduğu tarafta, boynuma saldırdı. Kanım iğrenç ağızına akarken, bana yapışarak tekrar sürtündü.

Zehir, zaten zayıf olan reflekslerime yardımcı olmayacaktı. Ama en azından Liza, kanımla o kadar meşgul ve çılgına dönmüştü ki, elim evcil hayvan yatağının altına kayarken fark etmedi.

Kılıcı okşadım. Çok yakındı.

Cildim yanıyordu, istenmeyen, mide bulandırıcı zevk dalgaları delik yarısından dışarıya doğru yayılıyordu.

Sadie'nin büyüler sayesinde, bulanıklıkla mücadele etmek daha kolay oldu. Kolumu uzattım, hafifçe kayarak uzanabildiğim kadar uzandım. Kabzayla mücadele ederken, Liza boynuma inliyordu.

Onu kendime doğru çektim ve sonunda tutunacak bir yer bulabildim. Tek bir şansım vardı. Nefes aldım ve elimdeki acıyla mücadele ederek olabildiğince hızlı hareket ettim — doğrudan Liza'nın yanına.

Bıçak deriyi zar zor deldiğinde, boğazımdan çekildi, öfkeyle çığlık attı ve ikinci hançeri benden aldı.

"Seni lanet olası kaltak!" diye bağırdı. Bu sefer elleri boynumu sıktı.

Öfke ve kana susamışlıkla aklını kaçırmıştı. Artık beni öldürmekten kendini alıkoymasının imkânı yoktu. Boğulurken gözlerim şişti, karanlık görüşümü kapattı.

Rune'un yüzünü, kötücül gülümsemesini gördüm. Kulağımın altında onun sabit kalp atışlarını hissettim, kolları ve gölgeleri beni o kadar sıkı tutuyordu ki, beni asla bırakmayacağını biliyordum.

Vücudum hareketsiz kaldı. Ve Rune'nin yüzü Liza'nın yüzüyle yer değiştirdi. Öfkeden şaşkınlığa geçen Liza, kaşlarını çattı. Öksürdü ve bugün ikinci kez yüzüme kan sıçradı.

Liza üstüme yığıldığında, ilk düşüncem kurtulduğumdu — bir gün daha yaşamıştım.

Ama sonra ölümün benim için geldiğini fark ettim.

Çünkü üstümde, pembe ve gül altın rengi güzel bir hançer tutan Rosalind vardı.

SCARLETT

Rosalind'in Liza'nın cesedini üzerimden itmesine yardım ettim. Bana bir el ve yaralı boynuma sarmak için pembe bir fular uzattı. Sersemlemiş bir halde kumaşı sabitledim. Ağzımı kapatmakta zorlandım, sadece ona bakarak uzattığı elini tutup ayağa kalktım.

Sarı saçları her zamanki gibi mükemmel ve canlıydı ve klasik Rosalind pembe bornozunu tüy süslemeli bir şekilde giyiyordu. Altında ise uyumlu ipek ve dantel bir gecelik vardı ve ayaklarında tüylü terlikler vardı. Bir vampiri öldürmek için nesnel olarak komik bir kıyafetti.

Bulabildiğim tek kusurlar, patlamış bir dudak ve siyah göz

üyd "Sen öldün," diye boğuk bir sesle söyledim, gözlerimi ondan ü. ayıramadan.

Kendine baktı, sonra tekrar gözlerime baktı. "En son baktığımda Sevgili annem bana hep hamam böceği derdi. Ben öldürülemezim, canım."

"Hayır, gördüm," dedim, ses tonum suçlayıcı bir hal aldı. Bir adım geri attım, eğer gerçekten hayattaysam, Rosalind'in bir Durian görüntüsü olması gerektiği gerçeği aklıma geldi.

Her bir eline özen göstererek vücudunu taradım.

"*Parmaklarımın sayısını mı sayıyorsun?*" Rosalind kıkırdadı.

Kafam neredeyse tamamen açıldı, sadece zehir ve kan kaybından dolayı biraz bulanıktı. Durian'ın beni illüzyonlarına hapsettiği diğer zamanlar gibi hissetmiyordum.

Ve lanet olsun, on parmağı ve on ayak parmağı vardı.

Gözleri aynı renkteydi. Dudaklarının üstündeki küçük güzellik lekesi de aynı yerdeydi. Onunla ilgili her şey,

aynıydı, tavırları, sesi ve konuşması bile.

"Ben bir varlığım, Scar, hatırladın mı? Kesinlikle gerekli olmadıkça beni öldürmezler. Ama düşmanların beni ele geçirmesine de izin vermezlerdi."

Anıları gözden geçirdim. "Ama neden düştün?"

"Bıçaklandığımı sandım."

"Ama bıçaklanmamıştın?"

Kafasını salladı. "Düşerken kafamı çarptım ve bayıldım, sanırım. Açıkçası emin değilim. Sanki garip bir rüyadaymışım gibiydim."

"Sen gerçeksin. Seni bir varlık olarak korumak için, bize öldüğünü düşündürdü. Ama sen hayattasın," diye özetledim. "Senin korktuğun gibi, seni öldürdüğümü sandım."

Gözlerim doldu, duygularım şiddetli, çarpıcı dalgalar halinde üzerime çöktü. Rosalind'in gözleri cam gibi parlıyordu, dudakları titriyordu, o da benzer bir inanmazlıkla bana bakıyordu. Daha fazla zaman kaybetmeden kollarımı ona doladım.

"Bu çok tatlı ve ben de seni çok özledim," dedi Rosalind, kollarımın arasında gergin bir şekilde. "Ama şimdi en sevdiğim bornozumu mahvettin ve temizlik işimizi daha da zorlaştırdın, aşkım."

Temizlik.

Ondan uzaklaştım. Şokum geçince Liza'ya baktım. "Ne yapacağız?"

Rosalind ellerini çırpı, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Bu, Rosalind teyzenin ilk cinayet örtbası değil. Endişelenme."

"Gerçekten iyi bir nedenin varsa, bu yine de cinayet sayılır mı?"

O burun kıvırdı. "Giysilerimiz ve bu ceset ortadan kalkmalı, bu zemin de temizlenmeli. Yakınlarda bir pencere ve temizlik malzemelerinin bulunduğu bir kiler var."

"Dışarıda insanlar olabilir, vampirler olabilir," dedim telaşla. "Ayrıca, tanrım, ya benim kim olduğumu birine söylemişse? Bu yüzden bana saldırdı, sana haber vermek için."

Rosalind başını salladı. "Söyleyebileceği tek kişi Evangeline'dir ve ona söylemiş olsaydı, Bayan Evil...

gelin eğlenceye katılın. Büyük açıklamayı yapmadan önce sizinle dalga geçebilmek için bunu kesinlikle kendine sakladı."

Başımı salladım. Tamam, bu mantıklıydı. "İnsanlara onun bana saldırdığını söyleyemez miyiz?"

"Bu kadar ilgiyi üzerine çekmene gerek yok, tatlım. Evangeline'i düşman edinmek istemezsin."

Kahretsin, haklıydı. Özellikle de kanlar içinde ve Carol teyzem olmadan kaleye geldiğimden sonra. Ağım çözülmeden önce adamlarımın dikkatini başka yöne çekebileceğim tuhaf olaylar ve yalanlar sınırlıydı.

"Tamam, temizlik yapalım," dedim, yine yerde yatan ölü vampiri ve kan gölünü seyrederek. "En azından parke üzerinde."

ROSALIND temizlik malzemeleri ve bir salondan çaldığı bir halıyla geri döndü.

Vampirlerin partisi için bile geç olmuştu. Tam olarak sabahın dördüydü. Bu saatte koridorlar bomboştu, ama tamamen boş olacağı garanti edilemezdi. Şu ana kadar her şey yolundaydı. Brennan'ın beni hiçbir koruma olmadan bırakması garip ve ihmalkar bir davranış olsa da.

"Ortalık temizdi, yardım getirdim," dedi Rosalind, çantasını ve halıyı yere bırakıp kapıya doğru yöneldi.

Ne demek istediğini sormadan, iki kişi odaya girdi, her ikisinin de boynunda köle tasmaı vardı.

Lana ve Cassius.

"Rosalind!" diye fısıldadım.

Elini beline koydu. "Yardıma ihtiyacımız vardı ve sen onları kurtarmak için geri döndün, değil mi?"

Bunun üzerine Lana'nın gözleri parladı ve Cassius neredeyse çaresizce yüzümü inceledi. İkisi de nefeslerini tutmuş gibi görünüyordu.

"Evet," diye fısıldadım. "Tüm köleler yakında özgür olacak. Tabii o zamana kadar katil bir hain olarak ifşa edilmezsem."

Ya da bir succubus olarak, ama bu sırrı başka kimsenin bilmesini kesinlikle istemiyordum. Bu bilginin Liza ile birlikte ölmüş olmasını diledim.

Lana çenesini kaldırdı. "O kaltak öldüğü için çok mutluyuz. Senin yoluna çıkmayacağız. Yardım etmek istiyoruz. Tüm köleler Rosalind'in yanında ve o senin yanında olursa, biz de senin yanındayız."

Lana ve Cassius'tan, yaramaz bir çocuk gibi gülümseyen Rosalind'e baktım.

"Black Sapphire'de söylediğim gibi, içeriden bir kadına ihtiyacın vardı," dedi yavaşça. "Son birkaç haftayı değerlendiren tek kişi sen değilsin."

Onları çağırmadan önce bir dizi küfür ettim. Nasıl buraya geldiklerini ya da yakalanırlarsa ne olacağını bile sormadım.

Artık hepimiz bu boktan durumun içindeydik.

"Siz ikiniz bir cesedi kaldırıp pencereden dışarı atamazdınız," diye Cassius, biz yerleri fırçalarken işaret etti.

"Kaba," dedik Rosalind ve ben aynı anda.

Liza'yı bir haliya sarmıştık, önce göğsünü kanı emmesi için daha fazla kumaşla sarmıştık.

"Onları bizden uzaklaştırmaya çalıştığını biliyordum," dedi Lana aniden, kıvrıkcık siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak. Bana bakarken süngeri sıkıyordu. "O gece bize seni incitmemizi söylediler. Yardım etmeye çalıştığını biliyordum. Seni götürdüklerinde... içimden bir ses, bu hikayenin daha fazlası olduğunu söylüyordu."

Başımı salladım. Ne diyeceğimi bilemedim.

"Rosalind bize, özgür kalmamız için çok uzun süre beklememize gerek olmayacağını söyledi," dedi. "Yakında bu yerin yıkılıp yıkılacağını söyledi."

Cassius durakladı ve alnını koluyla sildi. "Senin hakkında her zaman farklı bir şey olduğunu hissetmiştim. Sen Rune'undun, daha önce..." Gözlerinin içine baktı. "Sen bizim beklediğimiz kişisin."

Lana ve Cassius yüzümde gördükleri şey ikna edici olmalıydı, çünkü gözlerinde en güzel umut ışığı parladı.

"Ben... Henüz bir şey söyleyemem," dedim, tereddüt ederek. Onların beni bir tür kurtarıcı olarak görmelerini kabul etmek yanlış geliyordu. Ben sadece asgari düzeyde, doğru olanı yapıyordum. Ve bunun yanında çürümüş bir intikam dilimi talep etmek hiç de özverili bir davranış değildi. "Ama yardım etmek için buradayım. Her şey sona erene kadar güvende kalmanız gerekiyor, tamam mı?"

Lana'nın gözleri doldu. "Yapabileceğimiz ne varsa, bize haber verin. Geçmiş unutulmuş — size düşman olan köleler, onlar acı çekiyordu ve yanlış yönlendirilmişti. Şimdi neye ihtiyacınız varsa, biz hallederiz."

Cassius başını salladı ve ben de gülümsedim, her ne kadar onların ani hayranlığı ve bana olan güveni beni rahatsız etse de.

Dördümüz bir sistem geliştirdik, kanlı su kovaları periyodik olarak duşa boşaltıyorduk. Ayrıca tonlarca parfüm sıktık ve pencereyi açarak Liza'nın ve kanının kokusunu ortadan kaldırdık.

Alan çalışır durumda olduğunda, ikinci aşama

Rosalind, hem yaklaşan vampirleri arayan hem de onları itici, baştan çıkarıcı olmayan bir büyü duvarıyla caydıran succubus büyüsünü yaydı.

yaklaşan vampirleri aramak ve aynı zamanda itici, baştan çıkarıcı olmayan bir büyü duvarıyla onları caydırmak için. Rosalind'in talimatlarını izleyerek kendi gücümü kapattım, cazibemi gizledim ve sadece en iğrenç, iştah kesici enerjiyi yaydım.

Cassius ve ben cesetlerle dolu halıyı sürüklerken Rosalind bize ilerlememiz için işaret etti. Cassius ağırlığın çoğunu açıkça kaldırıyor, ama ben yönlendirme ve uygunsuz ceset şakalarıyla moral verme konusunda harikaydım.

Köşeyi döndüğümüzde, birkaç adım ileride şehri gören uzun bir pencere vardı. Burası çok trafiğin olduğu bir salon değildi, ama Durian'ın odası da dahil olmak üzere etrafta birçok konut odası vardı. Tanrıya şükür, o gece orada değildi.

"Unutma, onu dışarı at ve sonra mümkün olduğunca çabuk dağılmamız," diye fısıldadı Rosalind.

Lana salonun uzak ucunda nöbet tutuyor, merdivenleri izliyordu. Herkes başını salladı ve bu güzel, güçlü enerji

damarlarıma doldu — kendimden daha büyük bir şeyin parçası olduğum hissi. Heyecan vericiydi, kelimelerle ifade etmesi zordu.

Dönüştürülenlerin, doğanlara karşı mücadelelerinde sadakat ve amaçla birleşerek böyle hissedip hissetmediklerini merak ettim.

Bu, sıradan bir dostluktan daha fazlasıydı. Bir vizyonu paylaşmanın, ortak düşmanlara karşı savaşmanın ve aynı parlak yarını hayal etmenin gerçeküstü bir deneyimiydi.

Birbirimizin kaderini avuçlarımızda tutuyorduk ve tek yapabileceğimiz birbirimize güvenmek ve ilerlemeye devam etmektir.

"Hazır mısınız?" diye sordu Cassius. Yakışıklı yüz hatları efordan parlıyordu, saç çizgisinde ince bir ter tabakası vardı.

Açık pencereye yaklaştı.

Ben başımı salladım ve Liza'yı daha yükseğe kaldırdık. Cassius ön tarafını yukarı iterek onu pencere pervazına çıkardı. Sonra onu ittik.

Liza havaya yükselir yükselmez, Cassius pencereyi kapattı, kilidi çevirdi ve hepimiz farklı yönlere doğru koştuk. Uzaklaşırken çarpma sesini duydum.

Köşeyi döndüm ve odama girdim, hemen son temizlik ve düzenleme işlerine başladım. Artık bu iş benim için çok kolaydı.

Göğsümde minnettarlık duygusu kabardı. Rosalind olmasaydı ölmüş olurdu. Cassius ve Lana olmasaydı muhtemelen ikinci kez ölmüş olurdu.

Bu iki travma geçirmiş insanın artık benim büyük planımın bir parçası olduğunu bilmek, damarlarımda endişe pompalıyordu. Aslında, saraydaki tüm köleler artık benim ağımın içinde gibi görünüyordu.

Omuzlarımda yüklü olan bu ağır sorumluluk korkutucuydu. Zaten riskler yüksekti, ama şimdi mecazi dolabımda biriken cesetlerin sayısı giderek artıyordu.

Yorgunluktan, bir şekilde yorganımın üzerinde uzanarak uykuya daldım. Stresli rüyalar görerek, gece yarısı beni uyandıran tek bir düşünce vardı.

Rosalind'e dudaklarını patlatan ve gözünü morartan kişinin kim olduğunu hiç sormamıştım.
gözü kimin yaptığını sormamıştım.

SCARLETT

Birkaç saat uykuya dalmadan önce Rune'a aceleyle son gelişmeleri aktarmıştım ve onun ve Sadie'nin yaşanan olaylar hakkında *endişeli* olduklarını söylemek yetersiz kalırdı. Ama benim işim henüz bitmemişti ve ikisinin de sakın kalıp bana güvenmelerine ihtiyacım vardı.

Giyinirken ve yorgunluğumu ve stresimi makyajla gizlerken kader kulaklarımda yüksek sesle uğulduyordu.

Teyzem odama girdiğinde, gözleri önce açık pencereye kaydı — belki de çelik parmaklıkların güzel manzarasını hayranlıkla seyrediyordu. Liza'nın ölümünün kokusuna karşı önlem olarak pencereyi açık bırakmıştım.

"Kış geldi," dedi, sesi soğuk ve acımasızdı. "Bu oda donma noktasının altında."

"Şöminem var," dedim, sanki bu bir mazeretmiş gibi. "Temiz hava ruha iyi gelir."

Rune'un ısırik izlerini silerken çok sıcak ve sevecen davranıyordu. Hatta Liza'nın saldırısında yaralanan elim ve morluklarımı da ona tedavi ettirmiştim.

Sorular sormak ona düşmezdi, muhtemelen tüm yaralarımın Rune'dan olduğunu varsayıyordu.

Temizlik işlemim tamamlanmıştı.

Brennan kısa süre sonra odama girdiğinde rahatlamam kısa sürdü. Teyzemi, ayakkabısının altındaki bir kir parçasıymış gibi kovdu.

"Gösteri zamanı, aşkım," dedi. "Buna açılış adım diyelim."

Bu ne anlama geliyordu?

Bu kan emiciler beni iç çamaşırlarıyla dolaşmaya zorladıkları için lanet olsun. Rune ve klanının onuruna tamamen siyah giyinmiştim.

Brennan'ın gözleri vücudumu sadece kısa bir süre yuttu, zihni açıkça daha büyük şeylerle meşguldü.

Belimi kavradı, gözlerimin içine bakarak dişlerini gösterdi. "Bana verdiğin sözü unutma."

Güven. Hayatta olmaz.

Korkumu gizleyerek tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdim. Gerçek şu ki, acımasızlığımı ne kadar çok ifade edebilirsem, kendimi uzun otların arasında bir engerek gibi görebilirim, damarlarımda dolaşan korku o kadar azalıyor.

Koridorlarda yürürken, vampirler bana sinsî sinsî bakıyor, nefeslerini tutuyor ve ürpertici bir şekilde havayı soluyorlardı.

Her zamanki gibi tüm gözler üzerimdeydi. Ama kolektif enerji, hatırladığımdan çok daha değişkendi. Arzu olgunlaşmıştı ama çelişkiliydi, rekabet ve çekişme, birbiriyle çatışan hedefler ve dürtülerin karmaşık karışıklığında belirgindi.

"Bu arada," diye fısıldadı Brennan. "Liza dün gece pencereden atıldı. Öldü."

Hiç tepki göstermedim ve Brennan bir sonraki sözlerini söyleyene kadar bir tepki beklemedi.

"Ben şahsen o yaşlı kaltağı özlemeyeceğim ve sana davranışlarından sonra senin de özleyeceğini sanmıyorum," dedi. "Ama senin korumana bir şey olmuş olması, sarhoş ve derin uykuda yatakta bulunması ve oraya nasıl geldiğini hatırlamaması bana çok daha garip geldi. Ve Liza'ya ne olduğunu açıklayabilecek tek bir tanık bile olmaması."

Nefesim kesildi. "Ben... korumasız mıydım? Bir katil ortalıkta dolaşırken mi?" Sahte bir dehşetle gözlerine baktım.

Brennan yutkundu. "Üzgünüm, Scarlett. Bu benim başarısızlığım gibi geliyor. Bu olayların birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu ya da bağlantılı olup olmadığını bilmiyorum, ama güvende olduğuna sevindim."

"Garip," diye tekrarladım. "Ama haklısın, Liza'nın yokluğu hissedilmeyecek."

Sanki işaret almış gibi, Evangeline yemek odası ve taht odasına giden büyük salonun sonunda belirdi. Bizi duyamayacak kadar uzaktaydı, ama bize attığı bakış içimi ürpertti.

"Onun da aynı şekilde halledilmesi gerekebileceğinden endişeleniyorum," diye fısıldadı Brennan. Bana bir bakış attı, sonra başını hafifçe salladı. "Endişelenecek bir şey yok, canım. Seni koruyacağım."

Kendimi gayet iyi koruduğumu düşünüyordum, teşekkürler.

Vampirler beni gördüklerinde şoklarını ve yüksek sesli haykırıışlarını gizlemiyorlardı, birbirlerine dönüp dedikodu yapmaya ve buraya nasıl geldiğimi merak etmeye başladılar.

Birinin Durian'ın indiğini ve yukarı çıktığını söylediğini duydum.

Brennan sinsi gülümsemesini saklayamadı. Beni, güçlü vampirlerin uzun bir masanın etrafında toplandığı yemek odasına götürdü. Doğmuş kadınlar, lordlarla aynı havayı solumaya layık görülmedikleri için yan masalarda oturuyorlardı.

Köleler etrafta dolaşüyor, acımasız teyzeler keskin gözlerle onları izliyordu. Teyzeler beni gördüklerinde, meraklı bakışlar ve küçümsemeyle karşılandım. Carol teyzeye ne olduğunu biliyorlar mıydı acaba? Muhtemelen bilmiyorlardı, çünkü ona gizlilik yemini ettirilmişti.

O kadar çok sır, o kadar çok ipucu vardı ki, hepsini bir araya getiremiyordum.

Brennan, cesurca, bana dokunmadan odanın ön tarafında, masanın boş baş kısmının tam karşısına gelmemi sağladı. Yere işaret etti ve parmaklarını şıklattı. Gözlerinde bir anlık yumuşaklık belirdi, ama kendine güvenen, güçlü rolüne büründüğünde bu yumuşaklık hemen kayboldu.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Oda sessizliğe büründü. Lordlar suskun kalmıştı, özellikle de buraya ilk kez girenler. Bazıları yürümekten tamamen vazgeçip, sanki birini beklermişçesine arkasına bakıyordu.

O adamın vampir hızıyla ortaya çıkması sadece birkaç saniye sürdü.

Vücudum bilinçli kontrolümün ötesinde titriyordu ve nefesim hızla tükenirken tek bir nefes egzersizi bile hatırlayamıyordum.

Durian dişlerini gösterdi, soğuk, karanlık bakışlarını bana dikti. Sarı saçları mükemmel bir şekilde düzgündü, bordo renkli kıyafeti titizlikle ütülenmişti.

Korkutucu bir an için, kaçıışmdan önceki halime tamamen geri döndüm. Panik kalbimi sıkıştırdı ve hızla gözlerimi kaçırdım. Efendimin gözlerine bu kadar utanmadan bakmam yasaktı. Her kasım gerildi ve kulaklarımda yüksek sesle bir baston vuruşu duyulmadan önce havanın hışırtısını duydum.

"Onun bir sürpriz olmasını istedim," dedi Brennan.

"*Sürpriz*" kelimesini bir kez daha duymak zorunda kalsaydım, kulak zarlarım patlayabilirdi. Bu kelimeyi önümüzdeki birkaç yıl boyunca kelime dağarcığımdan çıkarmam gerekecek.

Mizah anlayışımın rahatlamasıyla kendime geldim. Bir ayağım sağlam bir şekilde şimdiki gerçekliğime geri dönmüştü.

Derin bir nefes aldım ve Durian'ın siyah botlarının yavaşça yaklaşmasını izledim. "Onu Rune'dan geri çaldım, titizlikle planladığım bir plan," dedi Brennan ve ben onun artık Durian'dan çok lordlara hitap ettiğini fark ettim. "Rune çok öfkeli."

Durian tam önümüze dikildi ve ben yavaşça başımı kaldırıp onun bakışlarının Brennan'a yöneldiğini gördüm.

"Onu Rune'a kaptıran aptal sensin. Kendi utanç verici hatalarını temizlediğin için neden zafer madalyası dilendiğini anlamıyorum," dedi Durian.

Bir lord kıkırdadı ve bu adamların arzularının da her yerde olduğunu görebiliyordum. Hepsi Brennan'ı çok, çok yakından izliyorlardı. Ve onların yarısından fazlasının bunu sadece hayranlıkla yapmadığını fark ettim.

Ama beklentiyle.

Brennan etkilenmemişti, gülümsemesi kibirli ve huzurlu arasında gidip geliyordu. Durian'ın bilmediği, çok büyük bir şey biliyordu. Brennan sanki çoktan kazanmış gibi hissediyordu.

Hiçbirini anlayamadım.

Durian sonunda bakışlarını bana çevirdi ve ben de yere baktım.

"Evcil hayvanımın terbiyesini kaybetmediğini görmekten memnunum," dedi.

Ses tonu çoğunlukla düzgündü, ama yüzeyin altında rahatsız edici bir çılgınlık gizleniyordu. Nefesi hızlıydı, sesi hafifçe kısılmıştı. Arzuları daha da soğuk, daha da dengesiz ve korkutucu bir şekilde psikotik hale gelmişti. Bir tasma ya da ilmek gibi, boğucu

arzusu boğazımı sıkıyordu. Ensemdeki tüyler uyarı olarak diken diken olmuştu.

Durian'ın takıntısı akıl sağlığının sınırlarını o kadar aşmıştı ki, kontrolümü tamamen kaybettiğimden korktum.

"Görünüşe göre sen de fazlasıyla *beslenmişsin*," dedi küçümseyerek.

Onun sözleri beni şok etti, utançtan yanaklarım anında kızardı. Rune beni kurtardığında, ben eskiden olduğum kişinin sadece bir kabuğuydum — bedenlen ve ruhen. Hasta ve zayıftım.

Durian beni sağlıklı ve güçlü olmaktansa zayıf ve hasta görünmeyi tercih ediyordu.

Aşağılanmam hızla tehlikeli bir öfkeye dönüştü, avuç içlerim yumruk sıkırmak için kaşınıyordu.

Yakıt, Sadie'nin sesi bana hatırlattı.

"Hala burada ne yapıyorsun? Otur yerine, Brennan," diye bağırdı Durian.

Brennan'a hızlıca baktım, o bir an bile yenilgi ya da utangaçlık göstermiyordu. Dönüp lordlara aynı sinsi gülümsemeye baktı, gözleri üzerimde dolaşan Durian'ın fark etmediği bir gülümseme.

Gözlerini kırptı. "Ayağa kalk, evcil hayvan. Efendine bakabilirsin."

Onun soğuk, siyah gözlerine baktım, ama aslında bakmamayı tercih ederdim. Ayağa kalktım ve Durian'ın hoş geldin jesti, elini soluk boruma kapatmak oldu.

Oksijen için nefes nefese kaldım ve o bana yaklaştı, nefesi acı bakır kokuyordu.

"Benim gözümün önünden ayrılmayacaksın. Ayaklarımın dibinde uyuyacaksın. Her bir santimetrekaresini efendine sunacak, onun içmesi ve güzel sanat eserleri yaratması için. Hepsi Lillian'ın şerefine."

Liza'nın dediği gibi, benim etkiminle değişen tek kişi Brennan değildi.

Bir zamanlar soğuk, hesapçı ve biraz da deli olan Durian, artık çok daha fazla asi psikopat tarafına yönelmişti.

Nefes almakta zorlandım ve Durian daha da sıkı sıkı sarıldı, gözleri şehvetten öfkeye, öfkeden şehvete ve tekrar şehvete kayıyordu.

Hayır Cinsel şehvet, ama şehvet için kırılanlığım kırıklığım için, benim tamamen alçaltılmam.

Etimle sanat yapmak sözü midemi bulandırdı, safra kusmak üzereydim.

Durian hiç vakit kaybetmeden dişlerini boynuma geçirdi, o kadar acımasızca ki, kazara kafamı koparacağından korktum.

Ben çığlık attım, o da daha sert ısırdı, vücudum yere yığıldı. Beni tuttu ve boğazıma inleyerek bağırdı.

Birçok yönden mahvolmuştum, ama en önemlisi, Durian'ın gözünden hiç ayrılmamam gerektiği için Rune'a mektup yazamayacaktım. Kağıt, kalem ve hançerlerim köle odamda saklıydı.

Bu da, Brennan'ın neyin peşinde olduğunu anlamadan, hazır olmadan Rune'un beni almaya gelebileceği anlamına geliyordu. Hangi parçalar düşecekti ve ne zaman? Ben bu işin neresindeydim?

Brennan neden bu kadar *kendini beğenmiş* davranıyordu? Durian'ın reddedilmelerinden ve zihinsel dengesinin bozulmasından neden bu kadar etkilenmiyordu?

Zehir kan dolaşımımı doldururken, son mantıklı düşüncem tam bir panikti.

Tüm düşüncelerim kayboldu ve bir kez daha kendimi kesin ölümün eşiğinde buldum.

"Üzgünüm, sözünü kesmek istemem, Durian," tanıdık bir ses kan kaybının ve zehirin bulanıklığının sisini yırttı.

Kole.

Durian yavaşça geri çekildi ve masanın boş baş kısmına oturmuş olan Kole'ye dönerek ona sert bir bakış attı.

"İnsanlar oldukça kırılındır ve sanırım hepimiz onun kalbinin ne kadar zayıf attığını duyabiliyoruz. Lillian'ın lütfuyla onu geri kazandıktan hemen sonra onu tekrar kaybetmeni istemem." Kole bana dikkatle bakıyordu ve onun karşısında Brennan, elindeki bardağı iki saniye içinde parçalayacakmış gibi görünüyordu.

Başım dönüyordu, Durian'ın göğsüne yaslanarak başımı dik tutma yeteneğimi kaybettim. Ayaklarımın mermer üzerinde sürüklendiğini, vücudumun masanın başındaki Durian'ın kucağına yatırıldığını zar zor fark ediyordum.

"*Lanet olası evcil hayvanıma* bu kadar ilgi!" diye bağırdı Durian, sesim gözlerim kapanmak üzereyken bile beni irkitti. "O benim! Lillian onu *bana* verdi!"

Işıklar ve renkler dönüyordu ve coşkulu bir boşluk bilincimin kenarlarını kaplıyordu.

"Onu geri almak için kimin sikini emdin umurumda değil, seni aptal pislik," diye homurdandı Durian.

Ağır göz kapaklarımın arasından Brennan'ın gözlerindeki derin nefreti görebildim.

"Sen sadece kendi hatanı düzelttin, bu da senin sağır edici yetersizliğinin kanıtı," diye devam etti Durian. "Sen bir hiçsin. *Lillian Kitabı* senin varlığından bile bahsetmiyor."

"Böyle kayıp bir antik kitabın son kalan kopyasını nereden buldun, Durian? Hiç bahsettiğini hatırlamıyorum," dedi Brennan soğukkanlılıkla. "Krallığın hiçbir kütüphanesinde bununla ilgili kayıt olmaması garip."

Durian öfkeyle titriyordu, öfkesinin zehri onun derisinden benimkine sızıyordu.

"Ama bunların hiçbirisi önemli değil, değil mi?" dedi Brennan. "Yoksul ve açlık çekenler arasında çıkan ayaklanmaları tartışmamız gerekmez mi? Dün gece bir kadının öldürülmesi, hiçbir ipucu ya da şüpheli yokken? Ya da askerlerin firar etmesinin giderek büyüyen sorunu?"

Durian beni o kadar sertçe kavradı ki, beni gerçekten kırabileceğinden korktum.

"İnancını mı yitirdin kardeşim?" diye sordu Durian, sesi garip ve tizdi. "Gözümün önünden kaybol ve Lillian'ın ilahi karanlığına geri dönmek için dua ettikten sonra geri gel." Beni tutuşu gevşedi. "Karanlık Anne ve Kral Earle, küfürle savaşımızı kutsadılar. Her şey plana göre gidiyor. Rune ve onun piç kardeşlerinin sahte peygamberlerini görmeliyiz."

Büyümle pek bir şey yapamadım, ama yine de bu salondaki hakim kolektif enerjiyi okuyabiliyordum.

Herkes dinliyordu, kadınlar bile. Durian'ın sesindeki tuhaf tonlamaları, Brennan'ın sorularını ve pratik olmaya çağrılarını dini coşku ve yanılsama lehine kaçındığını duyular

yanılgıyı tercih etmesini fark ettiler. Rüzgar yön değiştiriyordu ve bu, çılgın illüzyonistin lehine değildi.

Gerçekten kontrolünü
kaybediyordu. Gözlerim
kapandı.

Bir el yüzümü sertçe kavradı.

"Neden gülümsüyorsun, seni aptal, işe yaramaz
kaltak?" Uykulu bir şekilde cevabımı mırıldandım.

"Çünkü efendimin yanına döndüm."

SCARLETT

Bir sunakta uyandım.

Durian, neredeyse siyah gözleriyle bana bakıyordu.

Ben ılık attığımda, gülümsedi ve saçlarımı okşadı. "En sevdiğim sesi çok özledim, evcil hayvanım."

Bu benim en kötü kabusumdu. Buraya geri döndüğümde neyle karşılaşacağımı biliyordum, ama kaçınılmaz korkuları mümkün olduğunca düşünmemeye çalışıyordum. Ve naif bir şekilde, bir parçam Brennan'ın beni koruyacağına gerçekten gvenebileceğimi umuyordu.

Bunun yerine kendime güvenmek zorundaydım.

Kayalık bir uçurumun kenarından yuvarlanırken, tutunacak herhangi bir şey arıyordum. Eğer en alta kadar düşersem, hiçbir işe yaramayacaktım. Kendimden daha büyük bir şey için ayakta kalmak.

Durian'ın beni kesip biçtiğini hayal etmek yerine, onun bu sunakta olduğunu hayal ettim.

Onun hareket edemeyecek şekilde bağlandığını, gözlerindeki ifadeyi hayal ederek, kendimi kopukluktan kurtardım.

Durian'ın, bu *aptal, işe yaramaz orospunun* tüm sarayını kendisine karşı kışkırttığını fark ettiği anki o karanlık, boncuk gibi irisleri hayal ettim.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu ve Durian'ın gözlerine sertçe baktım, sanki güzel bir et parçasını hayranlıkla inceler gibi vücudumu szen gözlerini izledim.

"Ailen var mı, Efendim?" diye sordum, sesim çığlık attığımdan boğuk çıkıyordu.

Durian donakaldı ve onu hiç bu kadar belirgin bir şekilde tereddüt ederken görmemiştim. Kaşları çatıldı ve dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

"Elbette, evcil hayvanım," dedi.

Gözlerinin şaşkınlıktan paranoyaya, oradan da daha düşünceli bir ifadeye dönüştüğünü gördüm.

"Çoğunu öldürmek zorunda kaldım," dedi. "Bu, büyüklüğe mahkum bir vampirin gerçeğidir. Sürekli tehdit altında bir hayat yaşarsın ve sana en yakın olanlar en büyük tehditlerdir."

Durian bir bıçak kaldırdı ve sanki bir oyuncakla oynuyormuş gibi elinde çevirdi.

Korku gösterdim, ama içimde o sağlam dala tutunarak, kaderimin melodisinin kulaklarımda çınladığını duydum. Rune ile yıldızların altında uzanmış, genç aşıklar gibi gülüp sırlarımızı paylaşıyorduk.

Hızlıca ve yumuşak bir sesle bir şeyler mırıldandım. Durian'ın kafası daha da karıştı. "Az önce ne dedin?"

"Her şeyi başlattım," dedim, umarım gerçekten söylediğim şeye yeterince yakın ve inandırıcıdır. "Yeniden bir araya geldiğimizde söylediğim şeyleri içtenlikle söyledim. Efendimi özledim. Ona hayranım. Senden uzak olduğumda, takıntılarımdan kurtulamadım. Senin ve güçlü zihnin hakkında daha fazla şey öğrenebilmeyi dilerdim. Hiç bu kadar zeki biriyle tanışmadım."

"Her zamankinden çok daha konuşkansın," diye homurdandı, egomu okşayan sözlerimle Lillian için bedenimi feda etme arzusu arasında kalmış, beni geri kazanma dürtüsüyle.

Yine de, gözleri benim açıklamalarımla parladı. Takıntının karşılıklı olmasından memnunmuş gibi, biraz rahatlamıştı.

Sanki benim adıma masumları katletmesi ve kanımın ve acımın gücü hakkında paragraflarca yazması gibi büyük romantik jestlerinden *hoşlanmışım* gibi.

"Bu alemin en güçlü ikinci vampirine hizmet etmek bir onur," diye mırıldandım.

Durian'ın gözleri parladı, bıçağı aniden kaburgalarıma dayandı. "Az önce ne dedin sen?"

"Özür dilerim, Efendim," dedim, yüzümü buruşturarak. "Tüm vampirlerin hükümdarı Kral Earle'den sonra ikinci demek istedim."

Çenesi titredi. Dişlerini sıktı. Bıçağı yavaşça çekti, derin bir nefes aldı ve boynunu çevirdi.

"Kral Earle ölmek üzere, evcil hayvan," dedi Durian. "Ben onun halefiyim. Senin zavallı beynin, *tüm vampirlerin gelecekteki kralının* anlamını kavrayamadı mı?"

Hayır. Hayır, anlamamıştı.

Yine de en sık, en şaşkın bimbo gibi davranmaya devam ettim. "Ne büyük bir onur, Efendim. Hayran olduğunuz birinin yerini almak. O, büyürken ilham kaynağınız mıydı?"

Durian vahşi bir öfke sesi çıkardı ve sonunda karnımı kesti. Çığlık attım, gözlerimden yaşlar süzülürken kan göğsümden aşağı akıyordu.

"Ben kimsenin yerine geçmiyorum, fahişe!" Durian tükürdü, tükürüğü yüzüme sıçradı. "Earle bir başarısızlık. Ölümlüler onun zayıf liderliği yüzünden ona karşı ayaklandılar ve yeni vampir ırkları yarattılar. Lillian beni bu dünyayı yeniden düzeltmek ve doğal düzeni yeniden kurmak için gönderdi. Ben Earle olmak istemiyorum. O *benim gibi* olmak istemeli."

Durian yanaklarımdaki gözyaşlarını yaladı. Ben çığlık atarken göğsümü kesti.

Ve ben bu acıya minnettardım, hatta onu memnuniyetle karşıladım. Çünkü o olmasaydı, yine gülümsemeyi kaçırabilirdim.

Eşiğime ulaşip bayılmaya başladığımda, Durian sonunda yaralarımı yaladı. Ve zehirin sarhoşluğuyla, bir dizi fısıltı kelimeyi bir araya getirdim.

Sonunda "*Teşekkür ederim, Efendim*" dedim.

Durian beni neredeyse hiç fark etmedi, Lillian'a dualar okurken ve kızının bağımlılık yapan kanının tadını çıkarırken çok meşguldü.

Zihnimde, Rune için seslendirdiğim şarkıyı duydum. Onun önünde şarkı söylemenin nasıl bir his olduğunu hatırladım, saygıyla dolu sıcak gözleri, sanki ben etten kemikten bir tanrıça gibi. Bir zamanlar hızlı atan, ama müziğin derinliklerine daldıkça yavaşlayan kalbim, o geniş ellerde dinleniyordu.

Aşkımız beni tutuyordu, atlayış ya da düşüş ne olursa olsun, yakalanacağımı biliyordum. Sonsuza kadar.

Yirmi yıl boyunca bulutlara dokunduğum her seferinde kendimi vurmaya izin verdikten sonra, kanatlarımı genişçe açarak özgürce uçmak ne kadar güzeldi.

Bu odalardan çıkmam gerekiyordu. *Hemen.*

Yaka çok sıkıydı ve Durian bulabildiği her şeyle beni dövdüğü sırada, boşuna kaçmaya çalışırken nefes almakta zorlanıyordum. Uyluklarım ve kığım rengarenk olmuştu ve Durian bir kez bile iyileşmeme izin vermemişti.

Vücudumun her yeri morluklarla kaplıydı ve ısırık ve kesiklerden dolayı vücudumun çeşitli yerleri iyileşme aşamasındaydı.

"Kaçacak hiçbir yerin yok, evcil hayvan," dedi Durian, sesi korkutucu bir şekilde çılgındı. "Kuzum, çobanından uzak geçirdiği her gün için tövbe etmelidir."

Rune'a yazmak zorundaydım. Yazmazsam, tüm parçalarım yerine oturmadan beni almaya gelecekti.

İki gecedir Durian'ın ayaklarının dibinde uyuyordum. Bazen gece yarısı uyanıp beni tutarak benden besleniyordu. Sadece ölümün eşiğine geldiğimde kanımı yenileyen iksirler içiriyordu. Ayrılması gerektiğinde beni yakamdan yatağına zincirliyordu. Brennan ortalarda yoktu. Kimsenin beni görmesine izin verilmiyordu.

Ve Durian'ın beni izole etme ve cezalandırma konusundaki takıntılı ihtiyacı

benim tüm planlarımı bozuyordu.

Durian ile işim bitmişti. İhtiyacım olan her şeyi elde etmiştim. Onu yok etme zamanı gelmişti.

Ayak bileğimi yakaladı ve yere yığılırken beni geri çekti.

Keşke onun lanet odalarından çıkabilseydim.

Eskiden soğuk, karanlık bir boşluk olan içimdeki alanı derin, kadınsı bir öfke dolduruyordu.

Boğulmuyordum ya da gerilemiyordum. Durian'ın bedenime zorla soktuğu tüm yeni travmalar ateşi besliyor, zehri güçlendiriyordu.

"Vücudun ne kadar güzel bir şaheser haline gelmiş," dedi.

Midem guruldadı. Bir kez bile beslenmemiştim ve tek su kaynağım, ellerimi kullanmadan içmek zorunda olduğum banyodaki evcil hayvan kasesi idi.

Durian beni zayıf görmek istiyordu. Beni etkisiz hale getirmek istiyordu. Aç karnına zehirin etkisiyle net düşünemiyordum. Succubus büyüsünü kullanabilmemin tek umudu, beslenme seansları arasındaki kısa netlik anlarıydı. Ve bu da ancak Durian, etimi yiyen canavarların kabus gibi görüntülerini zihnime yansıtmadığı zamanlarda mümkündü.

Sonunda bir fırsat penceresi açıldı. Bu fırsatı kaçırmayacaktım.

Ona döndüm ve o boncuk gibi, karga gözlerine derinlemesine baktım.

O altın iplikler güçle parıldıyordu ve ben panik, acı ve açlıkla mücadele ettim.

En derin kaynaklarımdan güç topladım ve Durian'ın zihnine girdim. Onun acı paranoyasını içime çektim ve onu güçlendirdim. Durian'ın beni odasından çıkarmak için kendi dahice fikri olduğunu düşünmesini sağlamalıyım.

Başyapıtını lordlara, özellikle de hala evcil hayvanını çalmak isteyen Kole'ye göstermelisin. Herkes onun senin olduğunu ve onunla istediğini yapabileceğini görmeli.

"Keşke Rune'a senin saf, süt beyazı teninle yarattığım şaheseri gösterebilseydim," dedi Durian, karnıma botunu koyarak bana bakarken.

Yaralarım acıdan yanıyordu ve ben nefes nefeseydim. Tavan çirkin, parlak renklerle boyanmıştı — Lillian'ın yeraltı dünyasını tasvir ediyordu.

Bunun yerine Rune'un tavanını hayal ettim. O altın elbise içinde, okyanuslar, yıldızlar ve Aristelle'in parıldayan ışıklarıyla çevriliydim. "Rune seni sikiyor mu, evcil hayvan?"

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi.

Botuyla daha sert bastırdı. "Cevap ver," diye bağırdı.

"Evet."

Gözleri parladı, dudakları küçümsemeyle kıvrıldı. "İğrenç evcil hayvanlar hak becerilmeyi . Güçlü erkekler boyun boyun güç düşük

temptations.”

Durian'ın aoseksüelliği tecavüze uğramamı engelliyorsa, tek yapabileceğim şey onaylayarak başımı sallamak ve ona sürekli sihirli güçler aktarmaktı.

"Ama korkarım geri alma zamanı geldi," diye fısıldadı.

Hayır. Ellerini izledim, kemerine uzanmaya hazırlandıklarını gördüm.

Beni yakamdan yakaladı. "Mahkemeye gittikten sonra, orada bulunan her erkek ve kadına işkence görmüş vücudunu göstererek benim sikimi sertleştirdikten sonra, seni buraya geri getirip acımasızca sikeceğim. Bunun tek bir saniyesinden bile zevk almayacaksın. Geri alınman, pis bir orospu olduğun ve küfürbaz bir piçin sikini içine aldığı için bir ceza olacak."

Beni bıraktı ve ben uzun süre nefes alamadıktan sonra derin bir nefes aldım. Midem yine guruladı ve Durian, açlıktan gelen sesimden tiksiniş gibi bana baktı.

Bu gece onun odasına geri dönmeyecektim. Ne yapmam gerektiği umurumda değildi.

Durian'ın erkekliği, Rune'a ait olana, *bana* ait olana yaklaşmadan önce vücudundan kesilip alınacaktı.

SCARLETT

Mahkeme, taht odasında her zamanki gibi işliyordu. Cadı ışıkları etrafta süzülerek, zengin kırmızı ve parlak altın rengiyle gösterişli zenginlik gösterisini aydınlatıyordu. Durian kürsüye çıkmadı. Beni etrafta gezdirdi ve ben sadece altın rengi bir tanga ve göğüslerimi yukarı iten ama aslında örtmeyen bir sütyen giyiyordum. Esasen çıplaktım.

Yürümeme izin verildi, ama Durian yine de beni tasma ve kayışla sürükleyerek sarayında sergiledi.

Kole beni gördüğünde yüzü soldu, gözleri açıkça korku ve tiksinti ile vücudumu süzdü.

Aynada kendimi sadece bir kez görmüştüm. Vücudum baştan aşağı izler, kesikler ve morluklarla kaplıydı ve hastalıklı, sapkın bir şekilde, Durian'ın zulmünde gerçekten de belirli bir sapkın sanat vardı.

Bu, beni yerde kusmaktan alıkoymadı. Durian bunun için de beni dövdü.

Hâlâ bir lokma yemek yememiştım ve belki de midem kendini yemeye başlamıştı. Her adımım acı veriyordu, derim, kaslarım ve kemiklerim günlerce süren işkence ve istismarın acısıyla doluydu.

Brennan, birkaç lordla fısıldayarak yaptığı konuşmadan döndü ve beni görür görmez yüzü tamamen boşaldı.

Sanki öfkesinin ve tiksintisinin bir damlasını bile yüzüne yansıtması halinde, gizemli planlarını harekete geçirebilir ve daha başlamadan darbesini mahvedebilirmiş gibi hissediyordu.

Bunun yerine, sadece gözlerini Durian'a çevirdi. "Evcil hayvanın ölümün eşiğinde," dedi kuru bir şekilde, kaşını kaldırarak.

Brennan'ın yanındaki acımasız lordlar bile bana acıma ya da belki de bir zamanlar sikilebilir olan vücudumun haline üzümle bakıyorsa, gerçekten berbat görünüyor olmalıyım.

"O piç mahallelerindeki tüm saldırılardan sonra - Brennan'ın geri alma görevinden bahsetmiyorum bile - kızı yine de öldürürsen, bu oldukça ironik olur," dedi Lord Nereus.

Durian beni çekip, boğazımdaki kalın deriyi kavrayarak ona doğru sendeleyerek yaklaştım.

"Evcil hayvan yeter," diye tısladı Durian. "Onun eti, Karanlık Tanrıça'nın ilahi gücünün bir aracı."

Durian kendi hayallerine kapılırken, Brennan ve lordların bu özel operasyon görevini sanki her şeyi *ben* organize etmemişim gibi konuşmaya devam etmeleri beni biraz rahatsız etti.

Aptallar.

Tanrım, çok acıkmıştım. Açığa çıkan, harap olmuş bedenimden utanç duyuyordum, zihinsel olarak kendimi kapatmamak için çabalarken yorgun düşmüştüm ve hala Brennan'ın neyin peşinde olduğunu ve yaklaşan tecavüzden nasıl kaçabileceğimi çözmeye çalışıyordum...

Hayır, bayılıyordum.

Bayılırken her şey karardı.

"Ona acil tıbbi müdahale gerekiyor, Durian. O bir oyuncak değil, bir insan!" Brennan'ın sesi, bacaklarım dayanılmaz pozisyonlarda bükülmüş halde yerde yatarken bana ulaştı.

Büyü güçlendi. Göz kapaklarımda bir renk kaleydoskopu gördüm.

Kole'nin sesi yükseldi. "Bana zarar verirsen, Kral Earle'ye zarar verirsin. Bu çılgınlığı hemen durdur!"

"O akli başında değil," dedi Brennan. "Bence bunu hepimiz görebiliyoruz."

"Durian her zaman kölelerine sert davranmayı severdi, Brennan. Bu, Lillian'ın kutsadığı seçilmişlerimiz için hiç de olağandışı bir şey değil," tanıdık gelmeyen bir ses dedi.

Şiddete yönelik toplu arzu zirveye ulaştı ve gözlerimi açabilmeyi diledim.

Biri lütfen ağzıma biraz yiyecek ve iksir tıktırabilir mi?

Ben yapmadım zaman zaman bunu başka daha başka uygunsuz

bilinçsizlik. Rune'a yazmam gerekiyordu.

"Liza öldürüldü ve hiçbiriniz umursamıyorsunuz!" diye bir kadın, en grotesk gulyabani gibi tiz bir sesle haykırdı. *Evangeline*. "Liza'nın yeteneğini biliyorsun, Durian. O köleye dokunduktan hemen sonra öldürüldü, tam orada, lanet olası Scarlett Hale!"

"UYAN, UYAN!"

Gözlerimi açtım. Altımda yumuşak bir halı vardı. Üstümde Rosalind ve Kole vardı. Boğucu tasmam ve ona bağlı tasma kayışı çıkarılmıştı.

Her yerim ağrıyordu. Altımdaki zemin, sanki güçlü bir büyüyle titreşiyordu. Rosalind yutkundu ve Kole sanki altına işeyecekti.

"Yavaşça otur, canım," dedi Kole.

Bana bir sandviç uzattığında, tüm utanç duygumu kaybettim. Şimdiye kadar tattığım en lezzetli yiyeceği sevgiyle seyrederken, ikisini de görmezden gelerek büyük ısırmalar aldım.

Rosalind bana su uzattı, muhtemelen susuz kalırsam boğulacağımı fark etmişti.

Boğazıma sıkışan yiyeceği yuttum ve anılarım geri geldi. "Tanrılar adına ne oldu?"

"Bir kavga çıktı," dedi Rosalind. "Bu kavga kısa sürede bir tür duruşmaya dönüştü. Tabii ki kadınlar giremezdi."

"Ya da Valentin soyundan olmayanlar," diye ekledi Kole.

Kole'nin oturma odasında olduğumuzu fark ettim. Odam karşı kanattaydı. Oraya güvenli bir şekilde ulaşabilir miydim? Rune muhtemelen kalbimin neredeyse durduğunu hissetmişti ve üç gündür iletişim kurmamıştık. Son duyduğu şeyin, ikinci bir cinayet işlediğim olduğu da cabası. Ya da en azından bir cinayete yardım ettiğim.

"Durian aklını kaçırmıştı," dedi Rosalind. "Duvarlar kanıyordu. İnsanlar halüsinasyon görüyordu. Sen bayıldıktan sonra ben geldim."

"Ve seni oradan çıkarmak için kendimi görevlendirdim," dedi Kole, göğsünü şişirerek.

"Nerede olduğumu biliyor mu?" diye sordum, Durian'ın bu gece bana tehditlerini hatırlayarak.

Rosalind başını salladı. "Bizi gördüğünü sanmıyorum, ama seni kolayca bulabilir. Ancak şu anda senin en son endişeleneceği şey sensin."

Beni bir battaniyeyle örtmüşlerdi. Bunun benim için mi, yoksa kendileri için mi olduğu belli değildi. Muhtemelen her ikisi için de. Şu anda görünüşüm pek hoş değildi.

"Buradan gitmeliyiz," dedi Kole. "Yeterince gördüm. Kralımın, Valentin'in durumuyla ilgili söylediklerime inanacağını ve bu grupla ilişkilerini derhal keseceğini ummaktan başka çarem yok."

Kulak memelerimi parmaklarımla okşayarak, basit küpelere dönüştürülmüş kristal küreleri izledim. "*Biz*" kelimesini kullanmasından, Rosalind'i ve beni de yanında götürmek istediği açıktı.

"Kole, artık açıkça konuşmamızın zamanı geldi," dedim.

Gözleri benimkilere kaydı. Başını salladı, ayakları üzerinde sallanarak gergin bir şekilde gevezelik etti. "Katılıyorum. Şu anda bir fırsatımız var, bu adayı geride bırakabiliriz. İkiniz de..."

"Hey!" diye araya girdim, yaralı bedenimi battaniyeyle sararak yavaşça ayağa kalktım. Sadie'yi, onun tartışılmaz ve saygı duyulan şiddetli hakimiyetini somutlaştırdım.

Kole'nin dikkati bana çevrildi ve gözle görülür şekilde sakinleşti. Küpelerimi çıkardım, gözlerimi ondan ayırmadan elimi uzattım.

O, narin altınla kaplı kristal toplara bakakaldı.

"Bunlar gizli kayıt kristalleri," dedim. "Durian'la geçirdiğim ilk gecede, onun Earle'in halefi olduğunu, Earle'in saygı duymadığı bir başarısızlık olduğunu ve diğer ağır eleştirilerini kaydetti."

O gecenin hatırası zihnimden geçti, başarılı hilem beni memnuniyetle doldurdu. Durian benden beslenmeden önce ve sonra mırıldandığım sözler, *kaydı başlat* ve *kaydı durdurdu*. Büyü yapmanın bu kadar sezgisel olabileceğini kim bilebilirdi?

Kole sözlerimi dinledi, gözlerinde öfke parladı. "Hain pislik."

Sadie'nin de doğruladığı gibi, Kole'nin kralına saygı duyduğu açıktı. Kole gerçek bir sadıkdı ve krallığın çıkarları için en iyisini savunacaktı. Şimdi ona bu çıkarların Rune'unkilerle aynı olduğunu gösterme zamanı gelmişti.

"Brennan beni neredeyse ikna etmişti, ama korkarım artık bu saraydaki kimseyi övemeyeceğim." Bir süre durdu. "İkiniz hariç."

Yüzündeki ifade samimiydi, gözleri hakkaniyetin ateşiyle parlıyordu.

"Onları siyasi olarak desteklemek bir yana," diye devam etti. Başını salladı, bir kez daha kürelere baktı, sonra elini indirdi ve gözlerime baktı. "Sen inanılmaz bir kadınsın, Scarlett. Krallığa hizmetlerinden dolayı cömertçe ödüllendirileceksin."

"Benim hizmetim Valentin ve onun masumları içindi de," dedim. Battaniyeyi düşürdüm, Kole'yi Durian'ın bana yaptıklarını görmeye zorladım. "Bir küreyi konseye, diğerini Earle'ye ver, burada doğanların durumunun mümkün olduğunca çok sayıda mantıklı zihin tarafından anlaşılmasını sağla. Tüm övgüyü senin almanı istiyorum, Kole. Onlara, içgüdülerini takip ederek ipleri elinde tutan kişinin sen olduğunu söyle."

Kole'nin ağzı açıldı, sonra kapandı, açık kahverengi kaşları çatıldı.

"Bu övgüyü hak ediyorsun," dedim. "Taçın koruyucusu olarak görülmeyi hak ediyorsun."

Bunu duyunca Kole'nin kulakları dikildi. En derin arzuları, onay ve saygı ihtiyacı alevlendi. Casuslukta yetenekli biri olarak görülme fikrini sevdi ve ben de krallık söz konusu olduğunda spot ışıklarından uzak durmaya fazlasıyla istekliydim.

"Durian'ın dini Ravenia'da yayılıyor ve daha fazla kaos yaratmadan önce bunu durdurmaya yardımcı olabilirsin." Vücuduma baktım, midemde mide bulantısı hissettim. "Benim gibi daha fazla köleye aynı muamele yapılmadan önce. Daha fazla ölümlü, sizin türünüze karşı zehirlenmeden önce. Vampirlerin *bize* ihtiyacı var, tersi değil."

Kole'nin zihni karışmıştı. Bir dakikalık sessizliğin ardından, eğilip sandviçimin ikinci yarısını ve suyu aldı ve ikisini de bana uzattı.

"Aferin," diye mırıldandım.

Dudakları kıvrıldı, saçlarını eliyle tararken gözlerinde ani bir eğlence belirdi. Bir anlığına başka yere baktı, sonra iç geçirdi. "Sen Rune'un yanındasın. Dönüştürülmüşler adına buradasın."

"Hayır," dedim, sesim keskin bir tonda. "Ben dönüşmüşlerin yanındayım, çünkü onların yönetmeye en uygun olduklarına inanıyorum, ki bunu sen de artık anlamış olmalısın. Tıpkı krallığın bu gerçeği ikinci kez kabul etmesini sağlamanın senin görevin olduğunu anlaman gerektiği gibi. Ama ben buraya *kendim için* geldim."

Kole bu kayıtları teslim ettiğinde, sarayda ve doğuştan gelen bölgelerde yaşananların kişisel anlatımlarının da yardımıyla, krallık Durian'ın psikotik ihanetini ve savaşları için istikrarı ve ihracatın düzenli akışını sağlamak için Rune'un yönetiminin gerekliliğini anlayacaktı. O noktada, dönüşmüşlerin yaptığı her hareket haklı görülecek, ateşkes geçersiz hale gelecekti. Valentin, bir zamanlar insan olan bir hükümdarın önderliğinde özerk bir varlık olarak bir gün daha yaşayacaktı.

Kole'nin dudakları kıvrıldı, bakışları benden Rosalind'e ve tekrar bana kaydı. İçini çekti. "Valentin'de her erkeğin iktidar mücadelesinin gölgesinde güzel kadınların her zaman gizlenmiş gibi görünmesi ne garip."

Ben sııttım.

Rosalind pembe tırnaklarına hayranlıkla bakarken omuz silktili. "Ben sadece bir seks şeytanıyım Kole," dedi yavaşça. "Bana çok fazla değer veriyorsun."

"Sadie nasıl?" diye sordu Kole, yüzümde bulamayacağı ipuçları arayarak.

Gülümsemem değişmedi. "Kim?"

"Hm." Kole, saray yine karanlık güçle titrerken küreleri cebine attı.

"Artık gitmeliyiz, bayanlar."

Rosalind ilk konuştu. "Köleleri bırakmayacağım," dedi. "Onları da güvenli bir yere götüremezseniz tabii?"

Kole kaşlarını çatı. "Korkmuyorumkorkarım ben yap bilmiyorum bir bu kapasite benim kadar anlayışlı olsam da..."

"O zaman kalacağım," dedi, sözünü keserek. "Ancak Ravenia'ya gelecekteki bir girişim için kapı açık kalacak. Durum daha istikrarlı hale geldiğinde geri dönerseniz."

Kole boyun eğerek başını salladı, sonra gözleri benimkilere kaydı. Benim büyümün etkisi altında olabilir, ama ilk tanıştığımızda okuduğum gibi, Kole her zaman en çok Kole ile ilgilenecekti.

Ayrıca onda fazla takıntı uyandırmamaya da dikkat ediyordum. Kole beni istiyordu, ama Brennan ve Durian'ın istediği gibi değildi. O çok daha akıllı başında ve zekiydi, yüzyıllar boyunca yaşam deneyimi birikmişti. Ayrıca, hakimiyet altına alınmaktan ve reddedilmekten hoşlanıyordu, bu da diğerleriyle olan ilişkilerimden tamamen farklı bir güç dinamiği idi. Onu nazikçe reddedersem, tamamen çökme riski çok az olacağını biliyordum.

"Benim de diğer kölelere karşı sorumluluklarım var, Kole," dedim nazikçe. "Earle'nin sarayına dönüp hak ettiğin takdiri talep etmeni istiyorum. Sana mektup yazacağım ve elimden gelen her şekilde yardım edeceğim. Valentin'e dönersen, beni görmeye gel."

Rune, benimle bir şansı olduğunu düşünmesine izin vermektense onu kafasını kesmeyi tercih ederdi, ama bu gelecek ayın sorunu idi.

"Keşke daha fazla yardım edebilseydim," dedi Kole, gerçek niyetimi anladığında gözlerinde hayal kırıklığı belirmişti. "İkiniz için de endişeleniyorum. Burası artık güvenli değil ve Scarlett, bilmen gereken bir şey var."

Sandviğin son lokmasını yuttum ve su içtim. Hâlâ dayanılmaz bir acı çekiyordum, ama en azından bayılmanın eşiğinde değildim.

Kole'nin özür diler gibi görünen yüz ifadesinde, içimde bir korku hissettim.

"Korkarım, umduğunuz kaçış planı artık geçerli olmayabilir."

SCARLETT

Kole'un sonraki sözlerinden korktuğum için nefesimi tuttum. Brennan'ın sinsî gülümsemesi ve gizemli ipuçları ile büyük planı hakkındaki düşüncelerim aklımı meşgul ediyordu.

"Brennan, Rune'u yakalamak üzere olduğuna inanıyor. Nasıl yapacağını belirtmedi, ama kendinden emindi. Bu yerden bir an önce ayrılmanın akıllıca olacağını düşünmemin birçok nedeninden biri de bu."

Rosalind bana baktı. Kendimi sakinleştirmek için tekrar nefes almaya zorlandım.

"Kişisel duygularıma rağmen, dönüştürülmüş klanın kuralının tüm tarafların çıkarlarına en uygun olduğu konusunda aynı fikirdeyim. En azından şimdilik," dedi Kole. "Rune'un tuzağa düşecek kadar aptal olacağını sanmıyorum, ama Brennan'ın inancı çok güçlüydü ve seni uyarmazsam görevimi ihmal etmiş olurum."

Tuzak.

Kole'nin söylediği diğer şeyleri duyamadım. Bu kadar uzun süre bekleyip bir şey söylememesi, Valentin'in istikrarını ve tüm kölelerin özgürlüğünü sağlamaktan çok beni geri alıp bir fahişe prenses olarak yaşamaya devam ettirmeye önem vermesi beni birdenbire öfkeliyordu.

"Git, Kole," dedim sert bir sesle, öfkemi sesime yansıtmamaya çalışarak. "Bu fırsatı kaçırmak istemezsin."

Kole yüz hatlarımı inceledi ve anladı. "İyi şanslar, Scarlett. Özür dilerim." Vücudumu son bir kez süzdü. "Her şey için."

Başımla kapıyı işaret ettim ve Rosalind yanıma geldi.

Ayrılmadan önce Kole son bir kez konuştu.

"Bu dünya, biz erkeklerin aksini düşünmek istemesine rağmen, güzel ve ölümcül kadınlar tarafından inşa edildi," diye seslendi. "Onlara cehennemi yaşatın, bayanlar."

Onun küstahça gösterdiği dostluk karşısında omzumun üzerinden müstehcen bir hareket yapmak istedim, ama bu dürtüye direndim.

"Kendine dikkat et, Kole," diye dişimi sıkarak söyledim.

Kole'nin odasından çıkar çıkmaz Rosalind'e fısıldadım: "*Hemen* odama gitmeliyiz."

Rune ve savaşçılarınin doğrudan tuzağa düşmesini engellemem gerekiyordu. Brennan'ın en başından beri kurduğu ve benim kendi kibrimden dolayı fark edemediğim bir tuzak. Brennan'ı tüneller konusunda aptalca bir hata yapmaya yönlendirdiğimi sanıyordum, ama tam tersi olmuştu.

Bizi oyuna getiren Brennan'dı.

Hareket ederken cadı ışıkları bir yanıp bir sönüyordu. Rosalind burayı avucunun içi gibi biliyordu ve bizi arka koridorlardan benim kanadıma yönlendirdi. Henüz kimseyle karşılaşmamıştık.

Saray vampirleri şu anda biraz meşguldü.

Neredeyse koşar adımlarla, Liza'yı attığımız pencerenin önünden geçip odama doğru ilerliyordum.

Rosalind çığlık attı ve ben kapı koluna elimi koymuşken tam zamanında dönüp bize doğru akan bir kan nehrini gördüm. Koyu kırmızı renkli kan, koridorların kenarlarına çarparak gürültüyle akıyordu.

Kapıyı açtım. Kapıyı arkamızdan kapatırken kan dalgası diğer tarafa çarptı.

"Görüntüler," dedim.

Rosalind nefes nefese kaldı. "Durian tüm kaleyi onlarla istila ediyor."

Hızla makyaj masasına koştum, makyaj çekmecemi açtım ve notumu sakladığım pudra kutusunu buldum. Sonra boş bir eyeliner tüpünü açıp kalemimi çıkardım.

"Cusus Scarlett'i seviyorum. O çok sert bir kadın," diye mırıldandı Rosalind.

Kalbim çarpıyordu, bacaklarım koştaktan ağrıyordu, üstelik çok kötü morarmışlardı. Notu açtım.

Rune, bu bir tuzak. Tünelleri kullanma.

Kağıda o kadar yoğun bir şekilde baktım ki, öfkem ve dehşetimin onu bir şekilde ateşe vereceğinden korktum.

Dakikalar geçti. Tüm vücudum gergindi. Yutkunmak zordu. Avuç içlerim terlemişti.

Cevap yoktu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ki Rosalind titrek omzuma elini koydu.

"Elinden geleni yaptın. Üzgünüm Scar, ama gerçekten yolumuza devam etmeliyiz," dedi.

Boş kağıt bana bakıyordu. Ve ben yüksek sesle söyleyemedim — Rune bana cevap vermiyorsa, bu onun bana cevap *veremeyeceği anlamına* geliyordu. Çünkü Helia'nın yeşil dünyasında, üç gün sonra ilk kez sisteminde o şoku hissedip de her şeyi bırakıp notumu okumaması imkansızdı.

Kendimi çok aptal hissettim. Elbette Brennan, tüm olanlardan sonra Rune'un bana kanını içirdiğini, Rune'un beni geri alabileceğini düşündüğü takdirde beni serbest bırakacağını varsayacaktı.

Brennan, Rune'a tünelleri göstermemi *istedi*.

Konuşmalarımızı gözden geçirdim, panik halimi bastırarak konsantre olmaya çalıştım. Brennan benim Rune ile çalıştığımı düşünmüyordu. Her şeyden habersiz olduğumu, Rune'u farkında olmadan tuzağa düşürdüğümü düşünüyordu.

Gerçek doğamın ve sadakatimin sırları, geriye kalan tek şeyimdi.

Notu ve kalemi sessizce saklandıkları yerlere geri koydum. Rune'a, Uriah'a, Mason'a veya onunla birlikte gelen herhangi birine bir şey olabileceği düşüncesi boğazıma düğüm attı.

Hepsi benim hatam olurdu.

Bir sonraki doğru adımı atmaya devam et, diye emretti Rune zihnimde.

Beni destekleyen herkesin sesi, bulabildiğim tek giysi olan hançerlerimi örten giysiyi giyerken benim can simidimdi.

Rosalind, siyah bir etek ve göğüslerimi gerçekten kapatan mücevherli bir sütyen giyerken beni saygılı bir sessizlik içinde izledi.

"Hançerlerimi görebiliyor musun?" diye sordum ona. Biraz döndüm.

"Hayır, ama hissetmek zor olmayacak. Ve vampirler genellikle seni soymak isterler."

Omuz silktilim. "Tek yapabileceğimiz denemek," dedim, sesim titriyordu.

Rosalind dikleşti ve sıırttı. "Topla kendini, *lanet olası Scarlett Hale*," dedi, Evangeline'in ben bayılmadan hemen önce söylediği sözlerle alay ederek. "Bir keresinde bana hayatımın bir anlamı olmasını isteyip istemediğimi sormuştun. Bunun için senden nefret etmiştim. Çünkü bir şeyi duyduktan sonra, onu *duymamış gibi* davranamazsın. O kadar uzun yıllar köle olarak, *korkunun* kölesi olarak yaşamıştım ki, başka bir şey için yaşamak nasıl bir şey olduğunu unutmuştum."

Uzun ve derin bir nefes aldım.

"Bu yere şiddetli bir fırtına gibi geldin," diye devam etti. "İlk başta bu durum beni çok rahatsız etti, çünkü hayatımı sinir bozucu bir şekilde zorlaştıracığını biliyordum. Ve öyle de oldu," dedi burun kıvrarak. "Ama bunun için sana çok minnettarım. Sana. Eski halime dönmek istemiyorum. Senin de dönmeni istemiyorum, çünkü senin belirsiz bir fırtınadan, ölümcül, nazik ve mükemmel kontrol sahibi bir iblise dönüştüğünü gördüm. Her gün savaşa bile seninle giderim."

"Ben de seninle gurur duyuyorum, Rosalind." Dik durdum, kendimi daha sağlam hissediyordum. O mecazi tokatı yüzüme yemem gerekiyordu.

"Planımızın benim üstlendiğim kısmını yerine getireceğim ve bu köleleri buradan çıkaracağım," dedi, çenesini kaldırarak. "Teyzeler onları kavgadan uzaklaştırdı ve kale saldırı için mükemmel bir kaos halinde. Onların odalarına silah sakladım, her teyzenin güçlerini, alışkanlıklarını ve zayıflıklarını inceledim. Şu andan itibaren onları gruplar halinde çıkarabilirim, böylece dönüştürülmüş olanlar masum insanlara zarar verme endişesi olmadan istedikleri her şeyi yapabilirler

masum insanlara zarar verme endişesi olmadan istediklerini yapabilsinler. Şehirde onları saklamaya yardım edecek arkadaşlarım var."

Onun için çok korktum. Birdenbire Snow ve beni seven herkesin, benim kendimden sonsuz derecede daha güçlü varlıklarla karşı karşıya kalarak tüm rejimi yıkmaya yemin ettiğimi izlerken nasıl hissettiklerini anladım.

Rosalind yalnız kalmayacaktı ve şu anda yapabileceğimiz tek şey birbirimize inanmaktı.

"Seni tekrar yas tutmak zorunda kalırsam, *çok* kızacağım."

Rosalind göz kırptı. "Hamam böceği, sevgilim. Hatırladın mı?" Ellerimi ellerine aldı. "Gözlerini kapat."

Göz kapaklarımın arkasında, ait olduğum o güzel karanlık vardı.

"Karanlık Anne," diye fısıldadı Rosalind. "Kızlarını korumanı, adını boş yere kullananları yok etmemize yardım etmeni diliyoruz — seni utandıran bu zayıf, sıradan adamları. Senin gizemli, kaotik, çekici gücüne şan getirelim. Bu dünyaya, kadınları tapmak için yaratıldığını hatırlatalım."

"Amin."

Bu, tüm kalbimle inanabileceğim bir duaydı. Ve konuşurken, bir tür dindarlığın kanıma işlediğini hissettim. Snow ve ben saldırıya uğradığımızda ve neredeyse öldüğüm zamanı hatırladım. Lillian'ın güzel, acımasız yüzünü görmüştüm, "*henüz değil*" diye fısıldıyordu. O görüntüye sıkı sıkı tutundum — gülümsemesi, dalgalı siyah saçları, kemik ve oniks taç.

O beni ben onu tanımadan çok önce tanıyordu.

Her zaman içimde yaşayan onun gücüydü - erkekleri alçakgönüllü kılma ve hak etmedikleri halde diz çöktürme gücü.

"Her şey bittiğinde görüşürüz," diye fısıldadım ve Rosalind'in ellerini sıkıp bıraktım.

İkimiz de başka bir şey söylemeden, zıt yönlerde doğru ayrıldık.

Ben çılgın vampirlerin inine geri dönüyordum, Rune'un bıraktığım tuzağa düşmemiş olması için boşuna dua ediyordum.

Kalbimde onun yaptığını bilsem de.

SCARLETT

Taht odası ve yemek odasına giden ana salona giderken birçok vampir görmüştüm. Hiçbiri bana sarkıntılık etmekten veya iğrenç şeyler söylemekten öteye gitmemişti. Çoğu kadın ve muhafızdı ve hemen hemen herkes panik halindeydi, Durian'ın kölesine sarkıntılık etmekten çok kendilerini korumakla meşguldüler.

Zulüm görmüş bedenim, mülkiyet statüm kadar caydırıcı olabilirdi. Bu vampirler acımasız olabilirlerdi, ama baştan aşağı kesiklerle, izlerle ve her renkten morluklarla kaplı bir köle pek de iştah açıcı değildi.

Kimse yumuşak ve her yeri zarar görmüş bir şeftali istemezdi.

Adrenalin vücudumda sürekli dolaşırken hareket etmenin acısını neredeyse hiç hissetmiyordum. Son köşeyi döndüğümde, her iki yanında büyük odalara açılan pencereler bulunan geniş bir alana çıktım ve bir kadın çılgılık attı.

"İşte orada!" dedi Evangeline, bir grup doğuştan kadınla çevrili. Hepsi bana döndü.

Ama hiçbiri bana ölen kaltak arkadaşları hakkında soru sormadan önce, boynumda yakıcı bir sıcaklık hissettim.

Yerinde donup kalan tek kişi ben değilim, herkes birinci kattaki ana saray girişine giden heybetli mermer merdivenlere dönüp baktı.

Yemek odasından kapılar itilerek açıldı. İki farklı kargaşanın arasında kalmıştım: merdivenlerden yukarı çıkan bedenler, ağır botların sesi ve bağırışlar, ardından Brennan ve birkaç lordun odanın karşı tarafından yürüyerek gelmesi. Doğmuş erkekler, beklentiyle izleyerek onların arkasından salona akın etti.

"Brennan!" Durian vahſi ve çılgın bir ſekilde bağırdı.

Duvarlar arpıklaſıyor, karanlık ve kırmızı kanlar akıyordu. Mermer titriyordu ve zeminde koyu çatlaklar patlıyordu. Bunların da birer illüzyon olduğunu anlamadan önce geriye doğru sendeledim.

Brennan beni gördü. "Scarlett, Lillian'a teſekkr et," dedi, ama gözleri tenime kayarken tiksinti dolu bir bakıſ attı. "Son sahne için burada olduğuna sevindim, aſkım."

Son iki kelimeyle, lordlar önce bana, sonra Brennan'a ſaſkınlıkla baktılar. Durian ise açıkça dehſete kapılmıſ görünüyordu.

Tüm dikkatimiz kısa sürede merdivene yöneldi. Boğazımdaki yumru, derin bir dehſete dnſt.

Bir grup doėuſtan asker merdivenleri çıkarak, bir tutsağı sürükleyen iki adamı evreledi.

Rune.

O yalnızdı. Kalbim parçalandı. Bu, onunla birlikte olanların hayatta kalamadığı anlamına mı geliyordu? Kaç kiſiyi lme mahkum etmiſtim?

Rune'un boynunda ve bileklerinde sivri uçlu kelepçeler vardı ve bunların kanlı oniks parçalarıyla dövüldüğünü kesin olarak anladım. Rune'un gölge büyüsünü kullanarak bu sarayı yerle bir etmemesinin tek nedeni buydu.

Rune'u daha önce hiç güçsüz grmemiſtim. Kimsenin bunu gördüğünü sanmıyordum.

Görme grſ Rune'un onu beni beni beni beni
kemiklerime ben ile bilgisi
onu buraya getiren kiſinin ben olduğum bilgisiyle birlikte.

Askerler Rune'u ne çıkardıklarında salonda bir sessizlik çöktü. Durian bile hareketsiz kalmıſtı, zihni deliliğin derinliklerine srklenmiſken aniden sessizleſmiſti.

Tüm gözler Brennan'a çevrildi. Brennan'ın dikkati, kelepelenmiſ ve Brennan'ın ayaklarının dibine diz kmſ olan Rune'a odaklanmıſtı. Rune baſını kaldırmaya alıſtı, ama bakıſları doğrudan bana yöneldi.

Tepki veremedim. Bana uzanan o karanlık gözleri, sanki zehirle savaſmaya alıſır gibi gergin kasları görünce yıkılmadım.

"Ordum Lillian'ın gayri meſru oğlunu yakaladı," diye haykırdı Durian, deli bir din adamı gibi kollarını havaya kaldırırken, hayali

kül parçaları tavandan düşerken.

"Hayır," diye bağırdı Brennan, lordlar ve leydilerden oluşan kalabalığa seslenerek. "Rune'u ben yakaladım, tek başıma." Rune'un bakışlarını takip ederek bana doğru baktı. "Valentin'in en çok arzuladığı insana, bu kadar lezzetli bir yem olduğu için özel teşekkürlerimi sunarım."

Midem düğümlendi. Son kalan numaramızı mahvedebilecek herhangi bir duyguyu gizlemek için çaresizce Rune'a bakmaktan kaçındım.

"Lordlar, duruşmamız sırasında Durian'ın en temel yetkinlik testlerinde bile başarısız olduğunu gördünüz. Hala onun yanında durursanız, onunla birlikte düşersiniz," diye tısladı Brennan.

Birkaç lordun öfkesini hissettim, ama odadaki en güçlü adamı destekleme arzusu daha ağır bastı.

Ve o artık Durian değildi.

"Durian, yeni misafirimize karşı doğuştan gelenleri birleştirmek için yararlı bir amaç hizmet etti," dedi ve Rune'un kaburgalarına tekme attı.

Rune, darbeyi emerek hiçbir tepki göstermedi, sadece Brennan'a sessiz bir söz vererek gözlerini dikti.

Brennan asker grubuna bir işaret yaptı ve lordların yarısı aynı anda hareket ederek vampir hızıyla Durian'ı çevreledi.

Hareket etmeyen lordlar müdahale etmedi.

Durian emirlerini haykırdı ama kimse onu dinlemedi ve bir an için oda zifiri karanlığa büründü. Boşlukta tek hissedebildiğim, kendi kalbimin hızlı ve sert atışıydı.

Şeytani fısıltılar kulak zarlarımı deldi, Lillian'ın ilahi iradesinden, seçtiği kişilere karşı çıkanlara duyduğu öfkeden bahsediyordu.

Karanlık ve seslerin kesilmesi uzun sürmedi ve hepimizi sarayın parlak gerçekliğine geri döndürdü.

Birkaç kez gözlerimi kırptım, hala bir vizyon ya da rüyada mı olduğumu merak ederek.

Çünkü Durian artık Rune ile birlikte esir durumundaydı. Bu darbenin saldırganları, eski liderlerini, bileklerine ve ayak bileklerine takılan çivili kelepçelerle mücadele ederken çevrelediler. Benim hayal kırıklığıma rağmen, onu çivili bir tasma ile küçük düşürmediler.

Durian ne kadar çok mücadele edip kıvranırsa, zehir o kadar çabuk vücuduna giriyordu. Rune ise tamamen hareketsiz bir şekilde diz çökmüştü. Neredeyse bir keşiş gibi meditasyon yapıyordu. Düşmanları tarafından yakalandığı halde bu kadar güç koruyabilmesi gerçekten ürkütücüydü.

"Dediğim gibi," diye devam etti Brennan. "Durian'ın artık hükümdar olarak güvenilirliği kalmadı. Akli başında değil. Hala krallığın desteğini umuyorsak, kendi halkımızı ve ordumuzu yeniden birleştirmek bir yana, yetenekli, uygun bir lidere ihtiyacımız var. Sonuç alabilen birine." Çenesini kaldırarak Rune'u işaret etti. "Etkinliğimi kanıtladım ve Durian'ın benden çaldığı övgülere rağmen bunu yıllardır yapıyorum."

Bunu ben yaptım. Hepsini. Tarihi yeniden yazdım, bütün bir halkın kaderini değiştirdim. Bir zamanlar kaçınılmaz görünen, sevdiğim adayı parçalamaya ve binlerce ölümlüyü ölüme mahkum etmeye mahkum olan bir savaşın şartlarını değiştirdim.

Bunun için öldürdüm. Bunun için ruh ikizimin yakalanmasına neden oldum. Ve tanrılar adına, bunu sonuna kadar götüreceğim.

Rune öfkeyle titriyordu. Dişlerini gıcırdatarak gözleri benim açıkta kalan tenimi, Durian'ın psikopat sanatını, vücudumu bir tuval, kırbaçları, bıçakları, bastonları ve elleri ilahi aletleri olarak izledi.

"Durian bir kahin değil," dedi Brennan. "O tanrıçanın adamı değil. O seçilmiş değil; o da bizim gibi bir vampir. O, deliliğe mahkum uzun bir soyun üyesi olan, hırslı bir illüzyonist ve propagandacıdan başka bir şey değil. Soyunun iktidardan düşmesinin bir nedeni var. Ve damarlarımda kraliyet kanı akan kişinin ben olmamın bir nedeni var."

Brennan'a doğru adım adım yaklaştım ve o konuşurken beni takip etti.

"Ben yönetmeye kaderim, uydurma bir kitap yüzünden değil. Çünkü ben, Durian'ın tüm hatalarını düzeltecek ve doğanları yeni refah ve güç çağına taşıyacak adamım."

Brennan'ın yanına ulaştım, Rune artık sadece iki adım uzaktaydı. O, gözleri odaklanmamış, çenesi sıkı bir şekilde ileriye bakıyordu.

Brennan kolunu omzuma doladı ve ben irkildim. Brennan, Durian'a sert bir bakış attı, dudakları erkeksi bir cesaret ve zaferle kıvrıldı.

İtiraf etmeliyim ki, Durian'ın çığlık atmasını, zehir onu katatonik bir duruma sokana kadar bağlarından şiddetle kurtulmaya çalışmasını dinlemek tatmin ediciydi.

Brennan bana baktı ve ben de onun gülümsemesini taklit ettim. "Bana güvenebileceğini söylemiştim," dedi yumuşak bir sesle.

Başka bir saygın lord, düzeni korumak ve Brennan'ı desteklemek için hararetle konuşmaya başladı. Birkaç vampir, görevden alınmış liderlerine yas tutarak bakıyordu, onun yetkisiz kalmasından rahatsız olmuşlardı.

Ama kimse onu kurtarmak için harekete geçmedi.

Brennan'ın bakışlarını karşılarken gözlerimi hayranlıkla doldurdum. "Seni ilk gördüğüm andan beri bunun senin kaderin olduğunu biliyordum."

Brennan'ın güçlü elleri yüzümü kavradı. Kariyerinin en önemli savaşını kazanmış bir general gibi gülümsedi.

Rune ayaklarımızın dibindeyken, Brennan dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı. Ve dili ağzımı keşfederken, dudaklarımı ona uydurmaya zorladım.

Brennan'a uzandım, pcğmz derinleştirdim, üzerimize çevrilen tüm bakışları, patlamak üzere olan, intikam dolu, gizemli karanlığı beslemek için kullandım.

O geri çekildiğinde, iki anahtar takımı taşıyan bir asker yaklaştı. Brennan onları cebine sorunsuzca koydu ve şaşkın vampir kalabalığına dönerek kolunu tekrar bana doladı.

Bana yöneltilen birkaç güvensiz bakış yakaladım. Zihin okuyucu değildim, ama hakim olan duygunun şeye yakın olduğunu tahmin edebiliyordum: *fahişe*.

Soğuk bir nefretle bana bakan her vampirin gözlerine bakarak gülümsemeye zen gösterdim. Beni kanlarca nefret edebilirlerdi, ama bana dokunamazlardı.

Öte yandan, Brennan'ın adamları beni açgözlülükle izliyorlardı; beni bir ödül, erkekliğin başarı göstergesi olarak görüyorlardı. Onlar için ben, gücün ve statünün sembolydim.

Bu kalabalığın tamamı için, Brennan'ın arkasında durmak için ikna edici bir nedendi. Çünkü beni sevmeseler de, bana gvenseler de, kendimi her zaman odadaki en güçlü adamın kolunda buluyordum.

Ve birkaç lordun gözleriyle beni işaret ettiğini, kendi değerlerini kanıtlamak için bedenime kendi bayraklarını dikme arzularını hissettiğimde, bu tatsız sarayın gölgelerle çürüyüp, yüksek, tüküren alevlerle parçalandığını hayal ettim.

Artık tamamen benim etkiye bağlı olan Brennan'ın zihnine fısıldamak için hiç zaman kaybetmedim. Hiç kimseyi bu kadar sıkı bir şekilde parmağımda oynatmamıştım. Brennan'ın bilinci ötesinde, ruhu beni her isteğinin yerine getiricisi olarak görüyordu.

Scarlett'in bir şifacıya ihtiyacı var. Bu gece benim olacak ve beni alabilecek kadar güçlü olmasına ihtiyacım var.

"Durian ve Rune'u zindanlara götür ve onları birbirlerine karşı oturt," diye emretti Brennan yakındaki askere. Bana fısıldadı, "Şiirsel, değil mi?"

Gülümsedim, ama aynı nedenden dolayı gülmüyorduk.

"Lillian'ın piç oğlunu tanınmaz hale getirmek için nasıl işkence ve sakatlama yapacağımızı kim tartışmak ister?" diye sordu Brennan. "Kadınlar da katılabilir," diye ekledi.

Ne kadar ilerici bir
davranış. Kalabalık
alkışladı.

Bir asker Rune'u ayağa kaldırdı ve Brennan'ın gözleri tekrar bana döndüğünde, Rune'un yoğun bakışlarına karşılık veremedim. Damarlarında büyümlü zehir olsa bile, öldürülmesi imkansız bir güç yayıyordu. Sonsuza kadar yaşayacak türden bir güç.

Rune ve Durian, yarı felçli halde sürüklenerek götürüldüler. Ve onların sırtlarına şaşkın bir sessizlik içinde bakan, gözlerine inanamayan tek kişi ben değildim. Bunlar Valentin'deki en etkili iki vampirdi, birbirlerine karşı orduları yönetmenin eşiğinde olan yeminli düşmanlardı, şimdi ise hareketsiz ve aynı hapishanede kalmaya zorlanıyorlardı.

"Elaine," Brennan, doğuştan kadınlarla birlikte toplanan bir cadıya sertçe seslendi. "Bir şifacı cadı getir. Onlara taht odasında bizimle buluşmalarını söyle."

Cadı başını salladı, ancak arzularında bir miktar endişe hissedebiliyordum. Bu, Brennan'ın ile uğraşması gereken bir konuydu. gerçeği bu cadılar tamamen

Durian'ın dinine tamamen inandırılmış olsalardı, Brennan'ın *Lillian Kitabı'nın* sahte olduğu yönündeki kararını bu kadar çabuk kabul etmezlerdi.

Eğer kukla ustasının nihai hedefi onu iktidar konumuna getirmek olsaydı, bu sorunu çözmesi gerekirdi.

Ne yazık ki, onun planları gecenin sonunda Brennan'ın ölümüne yol açacaktı.

Brennan aniden sertleşti ve lüks salonu dikkatle süzdü. "Biri Kole'yi bulsun," diye bağırdı.

RUNE

"Bu bir tuzak," dedim, en güvendiğim klan üyelerinden oluşan bir gruba, Sadie, Uriah ve Mason yanımda dururken. Müzakere odasındaki pencerelerin önünde durduk, Scarlett'i sert masanın üzerine eğip, o doğanların yok oluşunu hayal ederken onu siktiğim yerden birkaç metre uzakta.

"Tünellerin sonuna ulaşır ulaşmaz Brennan'ın adamları beni kuşatacak," dedim kesin bir sesle. "Bir şişe ölümlü kan alacağım ve yalnız gideceğim."

Yanımda duran arkadaşlarıma bunu zaten söylemiştim, ama yine de sanki planımı ilk kez duyuyormuş gibi bana bakıyorlardı. Sadie çok kızgındı, ama sonuçları ne olursa olsun, sonsuza kadar Little Flame için kendimi feda edeceğimi çoktan kabul etmişti.

Scarlett ölüyordu. Kan bağı sayesinde bunu hissedebiliyordum. Hızla eriyip gidiyordu. Zavallı kalbinin ölümcül bir yavaşlıkla atmadan önce hızlanmasının sesi, gittiğim her yere peşimden gelen, duymazdan gelinmesi imkansız, çarpık bir melodi gibiydi.

Bunun olacağını biliyordum, ama Scarlett bunu duymak istememişti. Dorian geri dönüşü olmayan bir şekilde kontrolünü kaybetmişti. Onun Scarlett'e olan takıntısının, onun hayatını elinden almaya direnemeyeceği kadar sınırsız ve değişken olduğunu bilmek için geleceği görmeme gerek yoktu.

"Sınırı geçtiğimde, sarayın kargaşa içinde olduğunu ve Brennan'ın Dorian'ı iktidardan uzaklaştırdığını duyuracağız," dedim. "Ben Brennan'ın son hamlesiyim, onun hükümdarlığı hak ettiğinin kanıtıyım."

Adamlarım ve kadınlarım sadık ve iyi eğitilmişti, ama yine de mikro ifadelerinde gerginliği, gözlerinde korkuyu görebiliyordum.

esir alınacağını duyunca.

"Scarlett'e, sizlere güvendiğim gibi güveniyorum," diye devam ettim. Kalbim parçalandı, onun kalbine daha yakın olmak için can atıyordu; şimdi zorlukla ve gergin bir şekilde atıyordu. "Onun, yapması gereken işi, yani içten içe doğanları çökertme görevini etkili bir şekilde yerine getireceğine güveniyorum. Onun ellerinde güvende olacağım."

Klanım şaşkına dönmüştü, Scarlett'in bir baştan çıkarıcı ve casus, bir insan çift taraflı ajandan daha fazlası olduğunu anlamıyorlardı. Onun bir succubus olduğunu bilmiyorlardı ve bilselerdi bile bunun onların inancına yardımcı olacağını sanmıyordum.

"Krallık artık bizim sorunumuz değil. Ben götürüldükten bir saat sonra, ateşkesi bozup yeniden asimilasyon sürecini başlatacağız."

HER ŞEY tam da tahmin ettiğim gibi gerçekleşti.

Gölgelerim zehire karşı direndi. Zihnim berrak ve keskin kalmak için mücadele etti.

Ondan gözlerimi ayıramıyordum. Scarlett'in yarı çıplak vücudu, her santimetresi çeşitli derecelerde morluklar ve yaralarla kaplıydı.

Durian'ın vahşetinin izlerini nefes alamayana kadar baktım ve sonra mermer zemine bakmak zorunda kaldım.

Kurnaz küçük şeytanımın planları tam da onun tasarladığı gibi gelişirken, sonsuz bir bağlılıkla gururla yanıyordum. O duyguya odaklanabilmeyi dilerdim, ama bunun yerine zihnimi meşgul eden, her şeyi gölgeleyen, onun istismara uğramış bedeni idi.

Bu mahkeme, ona olanlara izin verdiği için yanıp kül olacaktı. Brennan zaten benim lanet listemin en başında yer alıyordu. Ama o, ruhumun diğer yarısını öptüğünde, beni saran öfke, onun sonunun Durian'ın Scarlett'e yaptıklarına kadar şiddetli ve korkunç olmasını garanti etti.

Nasıl cüret eder de onun beyaz şövalyesi gibi davranır, kendi gücünü korumak için onun bedenini bir tür teminat olarak sunar? O cesur, onurlu bir asker değildi. Bir erkek bile değildi.

O sadece ölmüştü.

Askerler beni kaldırırken onlarla mücadele edemedim. Sadece Scarlett'e, Brennan'ın şu anda dokunduğu vücudunun yerlerine baktım. Gözlerime bakamıyordu. Bu çok tehlikeliydi.

Aferin kızım. Benim mükemmel, acımasız, kindar Küçük Alevim. Onun güzel sanatını yıllarca, yüzyıllarca ödüllendirecektim.

Tanrılar bilir nereden aldığı gücünü. Sadece dayanma yeteneği değil, aynı zamanda acısını saf güce dönüştürme yeteneği de, benim varoluşum boyunca gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

O, ölmeyi reddeden ebedi ateşti. O, şiddetli fırtınalar ve yaz yağmurları, seks ve özlem, en tatlı tatlı ve kalbe saplanan en acımasız hançerdi.

Ve o benimdi.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Durian ve ben, taş ve zincirlerle dolu nemli, gri bir odada karşı karşıya duruyorduk. Her ikimiz de diğerinin vücudundan akan kanı memnuniyetle izliyorduk.

Scarlett ayrılmadan önce, milyonlarca yıl geçse de, bir zindanda kan oniks tarafından etkisiz hale getirileceğimi ve hücre arkadaşımın *Durian* olacağını asla tahmin edemezdim.

Durian sonunda yakalanmış bir hayvan gibi boşuna kıvrınmayı bırakmıştı. İkimiz de tamamen hareketsizdik, kalan azıcık gücümüzü korumaya çalışıyorduk.

Bana bakıyordu, sarı saçları yağlı ve karışık, neredeyse siyah gözleri çılgınca, dudakları kıvrılmıştı.

"Adanmışlarım haini öldürecek ve Lillian'ın seçtiğini özgürleştirecek," dedi, gözleri odaklanıp odaklanırken yarı salya akıtarak. "Ve bunu yaptıklarında, *evcil hayvan*, Efendisine saygısızlık ettiği için tanınmayacak hale gelecek."

Ya sadece aklından geçeni söylüyordu ya da Durian beni kışkırtmaya çalışıyordu. Hareketsiz kaldım, yüzüm ifadesizdi. Öfkem yüzeyin altında kaynıyordu, bekliyordu.

"Ona bir söz verdim," diye devam etti, dudakları sırtarak, gözleri çılgına dönmüştü. "Onu sikimle geri kazanacağım. Acı verici, vahşi bir şekilde. Amını benim için kan ağlayana kadar mahvedeceğim. Tek bir damla bile boşa gitmesine izin vermeyeceğim."

Vücudum şu anda kan oniks tarafından hareketsiz hale getirilmemiş olsaydı, Durian'ın iğrenç ağzından dili çoktan çıkarılmış olurdu.

Yakında.

Benim tepkimden hiçbir tatmin duymayacaktı. Durian'a bakarken sesimi sıkılmış, gözlerimi tamamen donuk tutmaya çalıştım.

"Merak ediyorum, kafan olmadan böyle bir şeyi nasıl başaracaksın?"

SCARLETT

Tahtın solundaki kürsüde, yastıklar ve battaniyelerden oluşan bir minder üzerinde oturuyordum. Bir efendiden diğerine geçen bir evcil hayvandım.

Şifacı, merhem hazırlarken kan takviyesi iksiri içmemi izledi. Bana uzanmam için bağırdı.

İksiri içmenin yarısında hatamı fark ettim. Hançerlerimi unutmuştum.

Eteğimi çıkarmasına veya uyluklarıma dokunmasına izin veremezdim.

Göğsümdeki ve karnımdaki kesiklere, ona açıkta kalan yaralara, enerji çalışması ve merhem sürülmüş elleriyle dokunarak müdahale etmeye başladı.

Brennan, kadehlerini tokuşturarak arkadaşlarına yüksek sesle konuşuyordu. Henüz Durian'ın tahtına oturmamıştı, ama her açıdan onun yerini açıkça almıştı. Saray, darbe sonrası nasıl davranması gerektiğini tam olarak bilemediği için gergindi, ama normalmiş gibi davranmak için ellerinden geleni yapacaklarını çok iyi anlıyordu.

Sonuçta, Rune'u yakalamak, hangi psikopat hüküm sürerse sürsün, coşkulu bir kutlama nedeniydi.

Bir büyü ipi çektim ve Brennan gözlerime baktı. Dudaklarım titreyerek büyük gözyaşları akıtmaya zorladım.

O travma geçirmiş. Senden başka kimsenin ona dokunmasını istemiyor.

Bu düşünce Brennan'ı açıkça şaşırttı, sanki travma veya travmanın etkileri hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi. Beni korumak için harekete geçmeden önce, bu düşünceyi derinlere kazımak için gereğinden fazla güç harcadım.

"Ona dokunma," diye Brennan şifacıya emretti. "Ona dokunmadan yapılabilecekleri yap."

Cadı durdu, Brennan'a sırtını dönerek sinirini kötü bir şekilde gizlemeye çalıştı. Ellerini kaldırdı ve daha derin iç morlukları tedavi etmek için enerjiyle beni iyileştirmeye devam etti.

O konuşmasını bitirirken, ben rahat bir nefes aldım. Hâlâ silahlıydım. Ayrıca daha da güçlenmişim, artık her ani hareketimde bayılmak üzere değildim. Hâlâ her yerim ağrıyordu, ama ağrı önemli ölçüde azalmıştı. Görünür morluklarımın üzerine merhem sürmeme izin verdi ve morluklar hızla kaybolmaya başladı.

"Gel, Scarlett," dedi Brennan, ses tonu sabırsızdı. Egosu hiç bu kadar büyük olmamıştı, beni güçlü, sevinçten kıkırdayan erkeklerin olduğu gruba çağırırdı, hepsi Rune'un kirletilmiş cesedini doğu bölgelerinde çeşitli şekillerde sergileyeceklerini tartışıyorlardı.

Bir ast, benim yaptığım gibi gruba yaklaştı ve saygıyla gözlerini indirdi. "Kole'yi bulamıyoruz. Ateş kuşu ahırdan kaybolmuş. Teyzeler de kaybolan kölelerden şikayet ediyorlar," dedi hızlıca.

Haydi Rosalind. Onun güvende olmasını diledim. Kole'nin de, böylece krallığa mesajlarımı iletebilsin.

Brennan dikleşti ve beni kendine doğru çekerek göğsüne yasladı, böylece toplanan lordları görebildim.

"Kole şiddetten korkmuştu. O ürkek bir adamdır," dedi Brennan cesurca şaka yaparak ve lordlar, Kole'nin gitmiş olmasıyla kendilerini güvende hissederek güldüler. "Ona mektup yazacağız. O beni tüm kalbiyle destekliyor."

Komik, ama aynı zamanda yanlış.

"Teyzelere gelince..." Etrafına bakındı, muhtemelen şifacıma ayrıldığından emin olmak için. "Benim yönetimimi sorgulayacak her türlü yalana karşı hazırlıklı olmalıyız. Onlar, ortak bir yanlışlığı sayesinde Durian'a sadıklar. Eğer uyum sağlamak için dini bir gerekçe bulamazlarsa, yeni düzenimizde onların yerini yeniden gözden geçirmemiz gerekecek."

Lordlar bana baktılar, merak, güvensizlik ve şehvet, arzunun gürültülü bir kakofonisi içinde çılgın atıyordu.

"Büyüleyici," dedi Lord Nereus, açık mavi gözlerini bana dikerek. "Bu küçük insanın, hangi tarafta olursa olsun, rejim değişikliklerinden sağ çıkma konusundaki olağanüstü yeteneği."

Onun bakışlarına karşılık verdim. Artık Durian'ın yanında oynadığım oyunu oynamama gerek yoktu. Brennan'ın göğsüne sırtımı dayayarak, tek yapmam gereken onun erkekliğini yüceltmeye ve yatıştırmaya devam etmekte.

"Kalbim sadece tek bir adama ait olmuştur," dedim ve birkaç yaşlı vampirin alaycı kahkahaları ve küçümseyici bakışlarıyla karşılandım. Sanki zavallı, aşk acısı çeken bir çocukmuşum gibi. "Ama çok kırılgan bir vücuda sahip aptal bir insan hayatta kalmak zorundadır. Bu amaç için pek fazla seçeneğim yok, ki bunun sizin gibi erkekler için hayal etmesi zor bir deneyim olduğunu biliyorum. Bu, davranışlarımı açıklamaya yardımcı olur mu?"

Adamlar bir an sessiz kaldılar ve birkaç vampir şaşkın görünüyordu. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibiydiler. Bir bakıma öyleydiler. Brennan dışında hiçbirinin önünde özgürce konuşamamıştım, emirlere cevap vermek dışında, her zaman alçakgönüllü ve sadık bir köle olarak.

Hepsine tehlikeli bir şekilde bakarak gülümsedim. Baştan çıkarıcı bir şekilde.

Erkeklik organları sertleşti, her erkek beni yerime oturtmanın nasıl bir his olacağını hayal ediyordu. Benim fazla kendinden emin ağzımı, sesim çıkmayana kadar erkeklikleriyle doldurmayı.

"Onun ateşini seviyorum," diye inledi Brennan, kendi penisi sırtıma bastırarak şişerken. "Övgüyü hak edene övgü, beyler. O olmasaydı, acımasız Rune'u zindanlarımızda duvara zincirleyemezdik. O, iki zayıf adamdan kurtulduğu için çok mutlu."

Başımı salladım ve Brennan'a bakmak için döndüm, sanki odada gördüğüm tek erkek oymuş gibi.

"Şimdi izin verin, zafer içkimi içeyim," dedi Brennan sırtıtarak, haftalarca süren kıskançlığın ardından nihayet beni kalabalığa gösteren kişinin kendisi olduğunu keyifle düşünerek.

Ben sadece bir ödülün ibarettim. Beni tahtın kucağına oturttu. Partideki vampirler heyecanla izlerken, dişleri saldırmaya hazırды. Parmakları tenimde gezindi, altımda sertleşmiş ve hazırды.

Parmaklarını uyluklarımın dış kısmına kaydırmadı, bu yüzden hançerlerimi henüz fark etmemişti. Kılıfın ipeksi kumaş şeritleri, fark edilmeyecek kadar yumuşaktı. Vücudumun dokunmasını istediğim kısımlara yoğun bir şekilde odaklandım, onların altın rengi bir arzuyla parladığını hayal ederken

, hançerlerimin bulunduğu bölgeleri ise siyah ve delinmez hale getirdim.

"Beni becermek ister misiniz, lordum?" diye sordum, sesime masumiyet ve gerginlik katarak.

"Çok istiyorum," diye boğuk ve çaresiz bir sesle homurdandı.

"Hepsinin önünde mi?" diye sordum, onun çığırından çıkan egosunu daha da beslemeye devam ederek. Onu, eski ve güçlü bir düşmanın yakalanmasını kutlayan halkını izlemeye teşvik ettim.

İmkansız başardın. Kazandın, diye fısıldadım zihnine. *Sen yenilmezsin.*

"Evet," diye inledi, şimdi boynuma nefesini üflerken kıcıma hafifçe sürtünüyordu.

"Daha iyi bir fikrim var," diye kıkırdayarak fısıldadım. "Ama bu yaramaz bir fikir."

Brennan, ona bakmak için dönünce bana baktı, dudakları çarpık bir gülümsemeye dönüştü. "Söyle bana."

Yanaklarımın kızarmasına, kalbimin hızlanmasına izin verdim. "Beni küçümsemeyeceğine yemin eder misin? Çok müstehcen... Tanrım, şimdi utandım."

Brennan çenemi tuttu. "Peki, şimdi bana söylemeni istiyorum."

Brennan kırılma noktasına yaklaşıp kadar gerilimi uzatarak durakladım.

"Bence zindanlarda biraz eğlenmeliyiz," diye fısıldadım.

Brennan keskin bir nefes aldı, penisi imkansız derecede sertleşmişti. "Oh?"

"Görüyorsun, seni kaçıran iki adamı dizlerinin üzerine çöktürdüğün an, hiç bu kadar ıslak ve arzuyla yanmamıştım. Rune ve Durian, kelepçeli ve güçsüzdüler. Saraydaki herkese Valentin'in gerçek hükümdarının kim olduğunu gösterdiğinde," dedim, sözde arzumla sesimi kısıklaştırarak. "Sen içime girerken onları yine öyle görmek istiyorum."

Arzu gerçekleşti, bacaklarım arzuyla birbirine bastırıyordu. Ama sözlerimin çizdiği resmi hayal etmek yerine, bu sarayın duvarlarının kanla boyandığını hayal ettim. *Gerçek kanla.*

Doğmuş kan.

"Siktir, Scarlett," dedi Brennan boğuk bir sesle. "Sen kötü, kötü bir yaratıksın."

Beni belimden kaldırdı ve ben yere kayarak düştüm. Dudakları tekrar benimkini yiyebilsin diye beni döndürdü ve ben onun ağzına kıkırdadım.

Kahkaha da gerçektir. Gülümsemem kadar gerçek, tangamda biriken ıslaklık kadar gerçek. Kol mesafesindeki gizli hançerler karnımı sıcaklıkla doldurdu.

Kader bir melodi, okyanuslar kadar güçlü bir coşku, yıldızlar kadar parlak bir kesinlikti. Damarlarım derin bir karanlık pompalıyordu ve her gözeneklerimden seks sızıyordu.

Bağımlılık yapıcıydım. Reddedilemezdim.

Brennan alt dudağımı dilini kullanarak ısırđı, sertçe ısırđıktan sonra geri çekildi. "Gidelim. *Hemen.*"

SCARLETT

Brennan benden o kadar sarhoştu ki, gardiyanları sağa sola gönderip, onun için en yaramaz küçük fahişe olabilmem için yeterli mahremiyeti sağlıyordu.

Zindanların bu kısmı, seks ve sefahate ayrılmış kısım kadar lüks değildi, ama yine de şaşırtıcı derecede çok ortak noktaları vardı. Acı, zevk, inkar ve rahatlama bu geniş yeraltı dünyasını sarmış, ben kim olduğumu bilmeden önce bile inşa etmeye başladığım gücü besliyordu.

Ben kendimle *gurur* duymadan önce bile.

Taştan ve loş ışıklı bir koridora girdik ve Brennan, ağır ahşap bir kapının dışında görevli asker grubuna gitmelerini emretti. Genişlemiş göz bebeklerime, kızarmış yanaklarıma ve Brennan'ın kıçımı kavrayan eline bir bakış attılar ve hep birlikte uzaklaştılar.

Boynumdaki sıcaklık rahatlatıcıydı ve zindan hücreesine girdiğimde gördüğüm yıkımdan dikkatimi dağıttı.

Rune, boynunda ve bileklerinde deliklerden kan akıyordu, ağır zincirleri başının üstündeki duvardaki sert bir noktaya bağlıydı. Onu kaziğa bağlanmış, acı çeken ve taşa yaslanmış halde görmek içimi parçaladı. Onun yaralarını kendi derimde hissettim ve şimdi, Durian'ın elinde haftalarca acı çektiğimi bilerek onun ne hissetmiş olabileceğinin sadece bir kısmını anladım.

Gözlerim Durian'a kaydı.

Kapı arkamda gürültüyle kapandı, sesi kemiklerimde yankılandı.

Durian bana bakıyordu, dudakları kısmen felç olmuş gibi ağzının köşesinden salya akıyordu. O da Rune ile benzer bir durumda, sadece dikenli tasma yoktu. Hâlâ duvara zincirlenmiş, katatonik bir halde yatıyordu, kanı yere damlıyordu.

"Hareket edememek ve savaşmamak nasıl bir duygu, *Durian*?" diye sordum, öfkemi kullanarak Rune'un acı çekmesini görmemek için dikkatimi başka yöne çevirdim. Durian'ın adını vurguladım, ona *Efendi* ya da hak etmediği başka bir unvanla hitap etmeyi reddettim.

Brennan, güç ve ertelenmiş tatminle kafasını eğerek beni izledi.

"Sen beni o çılgın sunakta bağladığın onca zaman boyunca, sonunda *seni* kelepçeli ve hareketsiz görmek ne kadar tatmin edici olurdu diye hep merak etmiştim." Durian'a doğru adım attım, kendi sorumu düşünüyormuş gibi başımı eğdim. "Beklentilerimi aştığını söyleyebilirim."

Brennan, intikam ve katarsis anıma pek ilgi göstermedi, çoktan bana dokunmaya başlamıştı, sıcak dudakları köprücük kemiğime değiyordu.

Durian'ın gözleri çılgına döndü, kasları titriyordu. "Seni aşağılık..."

Onu keserek sözünü kestim. "Fahişe? Sürtük? Orospu? Kaltak?" Brennan'ın istenmeyen yaklaşımlarıyla anımı mahvetmesine sinirlenerek yumruklarımı sıktım. Gözlerimi devirdim. "Sıkıcı."

"Mm," diye inledi Brennan. "Ben seni sikerken ona hakaret etmeye devam et, aşkım."

Brennan göğüslerimi, beni çöl çoraklığı kadar kuru hale getirecek şekilde avuçladı.

Bir anda eteğim yere düştü.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Durian da benzer bir tepki gösterdi, her iki uyluğumun dış kısmındaki güzel siyah kemer ve hançeri doğrudan gördü.

Brennan kaskatı kesildi. Nefesimi tuttum. Durian güldü.

Rune sessiz kaldı.

"Scarlett, canım?" Brennan sordu ve beni Durian'ın yerine kendisine dönmem için yavaşça döndürdü. Arkasında Rune'u gördüm, bana sertçe bakıyordu, dövmeleleri büyümlü bağlarından kurtulmaya çalışıyordu.

Brennan'ın bakışları vücudumu taradı, silahlarıma odaklandı. "Daha önce bir şey hissettiğimi sanmıştım..."

İlk kez, beni Brennan'a bağlayan ipliklerde garip bir titreme hissettim. Sanki büyüm kayboluyormuş gibi.

Rosalind'in bana öğrettiği her şeyi hatırlayarak gülümsedim. Sakin kalmalıydım.

"Bu yere silahsız geleceğimi mi sandın?" diye sordum, büyük, masum gözlerim ve hafif bir gülümsemeyle artan tehlikeli tavrımı dengelemeye çalışarak. "Saray bugün erken saatlerde kaos içindeydi, bu yüzden her şeye hazırlıklı olarak saraya geri döndüm."

İki elimi de Brennan'ın göğsüne koydum. Bir vampirin gardı yüksekken onu bıçaklayacak kadar hızlı değildim. Bu dersi çoktan öğrenmiştim. Ellerimi silahlarımdan uzak tuttum, böylece ona zarar verme düşüncesinin aklımın ucundan bile geçmediğini düşünmesini sağladım.

"Duruşma sırasında neredeydin?" diye sordu Brennan. "Sen bayıldıktan ve kavga çıktıktan sonra dikkatim dağıldı."

"Succubus ve erkek köle onu sürükleyerek götürdüler," diye tısladı Durian.

Rune'un bakışları o kadar yoğundu ki, onun karanlık gözlerine bakmamak zordu. Nefesini tutmuş gibi, heykel gibi hareketsiz duruyordu.

Başımı salladım, artan paniğimin yüzüme yansımadığını umarak. "Evet, Kole ve Rosalind beni odama geri götürdüler ve yemek getirdiler. Sonra benim isteğim üzerine beni yalnız bıraktılar. Böylece gizlice silahlanabilirdim. Evangeline, sonuçta bana düşman gibi görünüyordu."

Brennan belimi sıkıca tutuyordu. Masum, çaresiz bir insan imajımın sarsılmasından tamamen habersizmiş gibi davranarak parmağımı göğsünde gezdirdim.

"Kole'yle birlikteydin," dedi, alnını kırıstırarak benden başka bir yere bakarak. "Neden gittiğini biliyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Ada deliliği hakkında bir şeyler söylüyordu ama ben kendimde değildim ve çok zayıftım. Bilincimi yeni kazanmıştım ve günlerce açlıktan ölmek üzereydim."

Brennan'ın kendi başına bağlantıları kurmasına izin verdim. Onun düşünmeyi bırakmasını, şehvetin sisine geri dönmesini sağlamam gerekiyordu. Rune'un gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Evangeline, tünellerden çıktığında Liza'nın sana dokunduğunu söyledi," dedi Brennan, suçlamasını sıradan bir ses tonuyla gizleyerek.

"  ey, bilmiyorum," dedim. "Beni köşeye sıkı tırmı lardı. Sadece Evangeline'in bana dokunduğunu hatırlıyorum." O anıyı yeniden canlandırırken titredim.

Brennan'ın gözleri sonunda yumu adı.

"Sırlar, sırlar," dedi Durian arkamızda, sonra deli gibi gülmeye ba ladı.

Bu ses beni irkiltti ve Brennan i  çekerek yüzümü avuçladı.

" zg n m Brennan. Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordum, ellerimi onun ellerinin üzerine koyarak.

Cevaplanmamı  daha fazla sorusu vardı. Politik istikrarsızlık ve güçlü duyguların etkisiyle, cazibem hala belirsizdi. Ama ben daha güçlüydüm. Mükemmel kontrolümü koruyarak, odayı gücümle doldurdum.

Bunun hepsinin bir açıklaması var. O, senin her zaman istediğin her şey. Seni se ti. Onun tehlikeli yanını seviyorsun ve bu, onun seksi insan masumiyetiyle  eli miyor. Durian kafanın içine girmeye çalışıyor, ona izin verme.

Brennan derin bir nefes aldı, gözleri hem şiddet hem de  ehvetle doldu.

"Hayır, Scarlett," dedi Brennan. "Sen yanlış bir şey yapmadın, eminim eminim."

Gülümsemem kayboldu. "Rosalind'in hayatta olduğunu neden bana söylemedin?" Brennan kaşlarını kaldırdı. "Umursayacağını d   nmedim."

"O benim arkada ımdı," dedim. "Onun yasını tuttum. Onun öldürülmesinin benim hatam olduğunu düşündüm."

Brennan sinirli bir nefes aldı. "Bu düşünce hiç aklıma gelmemişti," dedi, sesinde rahatsızlık vardı. "Artık tüm bunları unutabilir miyiz, lütfen?"

Cevabımı beklemeden s tyenimi yırttı. G   slerimin tepesine a   zl  bir şekilde baktı, gözlerinde tanıdık bir çılgınlık vardı.

Brennan  imdi Rune'a dönerek kibirli bir sırıtı la, "Bana teşekkür etmelisin, Acımasız Rune, sana bunu g rmene izin verdiğim için," dedi.

bu dik göğüsleri son bir kez daha." Brennan enseme sertçe yakaladı ve beni Rune'a doğru itti, sanki açık artırmada satılan bir heykelmişim gibi vücudumu işaret etti. "İyice bak. Bundan başka bir şey elde edemeyeceksin."

Brennan güldü ve altın rengi tangamı yırttı. Gözlerini yavaşça bacaklarımdan Rune'a kaydırıldı.

"Bu tatlı amcığın da son bir kez izle," dedi. "Cömertliğim için bana *şükretmelisin*."

Öfke kanımda kaynıyordu. Brennan, daha iyi bir adam, şövalyelik ve asalet kalesi gibi davranmayı severdi.

Ben onun için de Durian için olduğum kadar bir nesneydim.

Crescent Haven'ın mezarlarından, benim ve Rune'un ebeveynlerinin gömüldüğü mezarlıktan hayaletler gibi yükselen ilahi kadınsı öfkeyi memnuniyetle karşıladım. Sarhoş adamların elbisemi yırtıp, onlara ait olmayan parçalarını çaldıkları yer.

Hiçbir parçam hiçbir erkeğe ait olmamıştı.

Rune'a kendimi özgürce vermiş olsam da.

Gözlerimizi birbirine kilitledik — aynı ruhun iki yarısı, öfke ve karanlığın iki varlığı. Lillian'ın ilahi yılanı omurgamda kıvrıldı ve ebedi ateşim gece gökyüzüne yükselerek kozmosa uzandı.

Rune'un dudaklarının uçları, sanki içimde oluşan şeyi görmüş gibi, hafifçe kıvrıldı.

"Güzel amcığın ne kadar sıkı, Scarlett canım?" Brennan, Rune'u alay ederken meme uçlarımla oynayarak sordu.

"Gerçekten çok sıkı," diye mırıldandım. "Rune'a göre."

Rune hiçbir yorum yapmadı, bu da Brennan'ın giderek artan tedirginliğini daha da artırdı. Brennan aniden duygusal bir zirveye ulaştı,

bana dönüp yanağıma sert bir tokat attı.

Hazırlıksız yakalandığım için nefesim kesildi. Gözlerim yaşlarla doldu. Yüzüm ateş gibi yandı.

"Lütfen bana senin safsızlığını hatırlatma, tatlım," dedi Brennan derin bir nefes alarak. "Benden önce gelen erkekleri duymak istemiyorum." Sonra bana anlamlı bir şekilde baktı, bir şey bekliyordu.

"Özür dilerim," diye yalan söyledim.

Alnımı öptü. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

Eli bacaklarımın arasına kayarken, parmakları dudaklarımı ayırırken bana bakmadı bile. Sadece Rune'a bakıyordu.

Benim ellerimin nereye gittiğini görmedi. Sol elim onun ön kolunu sardı, sağ elim ise dış uylukma doğru kaydı.

Brennan, ben onu bıçakladığım anda bana saldırdı.

Hançerimi, büyülü zehirle karşılaştığında kötü sonuçlar doğuran organların bulunduğu bölgeye sapladım.

Brennan şoktan dizlerinin üzerine çöktü. Bu fırsatı değerlendirip ikinci hançeri göğsüne sapladım, kasıtlı olarak kalbini ıskaladım. Gözlerindeki panik o kadar tatmin ediciydi ki boğazımdan bir inilti çıktı.

Onu ittim, geriye düşmesine ve kafasını taşa çarpmasına izin verdim. Kafatasından ve yaralarından kan akmaya başladı.

Ben onun pantolonunun ceplerini karıştırıp iki anahtar takımı çıkarırken, o benimle savaşımadı.

"Scarlett?" Brennan, yüzümü inceleyerek mırıldandı. Ona cevap vermedim. Kalbi kırık gözlerine bile bakmadım.

"Hançeri göğsünde olduğu yerde bırak ve her ihtimale karşı midesindeki hançeri çıkar," dedi Rune arkamdan, sesi zehirle boğuklaşmıştı.

Onun yararlı tavsiyesine uydum ve Brennan'ın felç olmuş bedenini Rune'un gözetlemesine izin vererek ona yaklaştım.

Rune, boynundan ve göğsünden kan akmaya devam etmesine ve gücü tükenmesine rağmen sırtıyordu.

Boynundaki korkunç prangadan başladım. Kilide çeşitli anahtarları denerken ellerim titriyordu, ara sıra Brennan'a bakıyordum.

"Bebeğim, ben onu izliyorum," dedi Rune nazikçe. "Nefes al. Sen iyisin."

Sesindeki sıcaklık yüzünden yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Sonunda doğru anahtarı buldum, yanlış olanları yere attım ve ağır metalle boğuşmaya başladım. Rune'un boynundaki çivileri dikkatlice çıkarmak midemi bulandırdı.

Sanki kendisi de çelikten yapılmış gibi, Rune, ağır tasmayı kaldırıp yere attığımda tek bir ses bile çıkarmadı. Kan

boynundan sürekli akıyordu ve Rune sadece sığ nefesler alıyor, gözleri donuklaşıyordu.

"Benim için endişelenme," diye dişlerini sıkarak söyledi, "sadece kelepçeleri çıkar, böylece kan oniksinden kurtulayım."

"Hâlâ zayıf olmayacak mısın?" diye fısıldadım, içimde panik yükseliyordu — başarılı bir baştan çıkarma'nın çılgın coşkusu kesip atıyordu.

"Beslenmem gerekecek," dedi Rune. "Gücümü yeniden kazanmak için."

Bilek kelepçeleri yere düştü ve Rune, duvara yaslanmış haldeyken bile serbest kaldı. Artık kan oniksinin saplanmadığı için vampir iyileştirme gücü devreye girebilirdi.

"Oh, tabii ya," diye mırıldandım. Kafam, succubus büyüünden gelen adrenalin ve coşkulu bileşiklerle doluydu, zihnim süzülürken bile duyularım keskin kalıyordu.

Rune'un üzerine oturdum ve o gülmeyi başardı. "Sırf ben bağılıyım diye bana istediğini yapabileceğini sanma," diye homurdandı. Ben sırtıttığımda, o iç geçirdi. "Bileğini ver bana, tatlı kız."

"Kibarca iste," dedim.

Rune'un gülümsemesi genişledi, gözleri karardı. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Söz mü?"

Ona bileğimi uzattım ve Rune hiç vakit kaybetmeden dişlerini etime geçirdi. Gözlerim geriye devrildi.

Durian kahkaha attı. Ona baktım, gözleri benden Rune'a, sonra da yerde hareketsiz yatan Brennan'a kayıyordu. Brennan'ın elleri çılgınca titriyordu ve anlaşılmaz saçmalıklar mırıldanıyordu.

Durian'ın şeytani, nefret dolu gözleri benimkilere kilitlendi. Ben göz kırptım.

"O lanet olası bir succubus."

SCARLETT

Glamour'umun her iki erkek için de geri dönüşü olmayan bir şekilde parçalandığını hissedebiliyordum, Durian'ın açıklaması tam bir çöküşün öncesindeki son çatlaktı.

"Hayır," diye mırıldandı Brennan.

"Evet," diye cevap verdim, neredeyse inleyerek. Dudaklarım yukarı kıvrıldı, Rune'un zehri doğrudan bacaklarımın arasındaki sinir demetine gitti.

Rune'un elleri sonunda belimi kavradığında, rahat bir nefes aldım. Artık felçli değildi. Vampir iyileştirme gücü devreye girmiş, tüm yaralarını kapatmıştı.

Kanımı içerken, gözlerimin içine sertçe bakarak, gücü havada titreşti.

Göz bebekleri uyarıcı bir şekilde parladığında, beni kucağından kaldırdı. Göz açıp kapayana kadar Rune, Brennan'ı dikenli gölgeleriyle duvara bağlamıştı.

Göğsüne sapladığım hançer yere düştü.

Rune sırttı, bana doğru yürüyerek ayağa kalkmama yardım etti ve bileğimdeki yarayı bir öpücükle kapattı. Sonra yerden bilek kelepçelerini aldı ve bana hakaretler yağdıran Brennan'ın yanına gitti.

Rune tsk etti. "Ruhum hakkında bir kez daha acımasız bir söz söylersen, dilin yok olur."

Brennan'ın sol bileğine sadece bir kelepçe taktı. Brennan, zehir vücuduna yayıldıkça aptalca taş duvara bağlandığı kelepçeyi çekmeye çalıştı. Serbest kolu çılgınca sallanıyordu. Çok geçmeden kışının üstüne düştü.

"Sağ kolunu neden bağlamadığımı biliyor musun?" Rune yanımda durdu, parmakları yavaşça saçlarımı okşadı. Titredim,

ona yaslanarak, onun şişen karanlığında rahatlık buldum.

Brennan cevap vermeyi reddetti.

"Çünkü o elinle Scarlett'i incitmiştin."

Ne olacağını biliyordum. Kılıfıma geri koyduğum hançeri Rune'a uzattım ve o da Brennan'ın önüne çömelmeden önce şakağımı öptü.

"Bunu senden almak istemiyorum bebeğim, sen yapmak istersen?" diye sordu Rune kibarca.

"Çok nazıksın," dedim. "Ama henüz uzuvları kesmek için cesaretim yok."

Rune başını salladı. "Bunun üzerinde çalışırız."

Brennan'ın ön kolunu taşa çarptı ve elini düz tutmak için sabit tuttu.

Kendim yapmak istemememe rağmen, Rune vampir hızıyla hançeri indirdiğinde de gözlerimi kaçırmadım. Et ve kemiği kesip geçti, kan fışkırdı.

Brennan çığlık attı. Rune, elini bir çöp parçasıymış gibi yana attı.

Ayağa kalktı ve doğruca bana doğru yürüdü, dudaklarını benim dudaklarıma kilitlerken beni kendine doğru çekti.

Daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Rune'un dudakları benimkileri yuttu, dili sadece ona ait olan ağızımı geri aldı. Ölüm her yönden üzerimize çökmüştü ve varoluşun tehlikesini, bizi sıkı bir şekilde kavrayan aşkın ve savaşın acımasızlığını tadabiliyordum.

Baskı uygulamadan boğazımı sıktı. Cildim yanıyordu. Rune'un kanla ıslanmış siyah üniformasına sürtünerek meme uçlarım ve klitorisim hassaslaşmıştı.

Gülerek geri çekildim. "Sadece uyluklarıma bağlanmış hançerlerin olduğu bir kemer giyerek düşmanı alt ettim. *Çıplak* bir adamı bıçakladım."

Rune güldü. Arkamızdaki düşmanların çığlıklarını, tıslamalarını ve tükürmelerini görmezden geldik.

"Evet, yaptın bebeğim," diye inledi, dişleriyle boynumu okşayarak hafifçe emdi. Tekrar ayağa kalktı. "Ve bu gördüğüm en seksi şeydi. Önümüzdeki birkaç yüzyıl boyunca

birkaç yüzyıl boyunca kafamda tekrar tekrar canlandıracağım. Muhtemelen sonsuza kadar, çünkü başka ne bununla kıyaslanabilir ki?"

"Bunu yaparken seksi mi görünüyordum?"

Rune kaşlarını kaldırdı. "Hafifçe söylemek gerekirse."

"İyi. Zaten benim için önemli olan tek şey buydu." Dönüp Durian'a sert bir bakış attım.

Rune bakışımı takip etti, verdiğim hançeri pantolonunun paçasıyla temizledikten sonra bana geri verdi. "Sıra sende."

İşte bu gerçek aşktı.

"Sen gerçekten benim ruh ikizimsin, biliyor musun?"

Rune gözlerini devirdi. "Noel'in evinde çalıştığını gördüğüm o geceden beri biliyorum. Ama sonunda sen de farkına vardığına sevindim."

İkimiz de çılgın ve hareketsiz Durian'ın önünde çömeldi. Bana, erkeklerin ve kadınların boğazıma zorla soktukları her damla alaycılığı hatırlatan bir nefretle baktı. O siyah, derin gözlerde, her tecavüzü, her saldırıyı, her acımasız sözü, her duygusal veya fiziksel istismarı gördüm. Bir ömür boyu nesneleştirilmeyi gördüm.

Bir ömür boyu küçümsenmek.

"Nasıl bir his, Durian?" diye tekrar sordum, sesim neredeyse tanınmaz haldeydi, çünkü yirmi yıllık travmanın öfkesi içimi yakıyordu. "Aptal, işe yaramaz, zayıf, acınası ve değersiz dediğin kadın tarafından yenilgiye uğratılmak nasıl bir his?"

Gömleğini kesip açtım ve soluk beyaz karnı ortaya çıkıktı.

"Çirkin bir tual, ama iş görür," dedim burnumu kıvrarak. "Sen kadın değilsin, sen bir *hatasın*," diye tükürdü Durian.

Crescent Haven'daki Helia tapınağında yüzü olmayan bir insanın beni terk ettiğini hayal ederek tereddüt ettim. Çaresiz, istenmeyen ve yalnız bir bebek.

"Sen bu dünyaya ait olmayan bir ucubesin. Bir gün acı çekmekten kurtulacak ve kimsenin tanımadığı bir fahişe olarak öleceksin."

Rune elini omzuma koydu.

Ona baktım. "Onun dilini kes."

Rune tereddüt etmedi, Durian'ın dilini parmaklarıyla çekip çıkardı, ardından keskin bir gölge onu tamamen kopardı.

Havada daha fazla kan uçuşurken, yüzüme sıçrayan kan damlaları nedeniye gözlerimi kapattım.

Rune, ben sıkı sıkı kapalı dişlerimle nefes alırken sabırla bekledi ve sonunda hançerin ucunu Durian'ın karnına dayadı. Derin kesiklerle, onun etine bir S harfi kazıdım.

Çok hoş bir görüntü değildi.

H harfi çok daha iyiydi. Düz çizgiler ilk oyma için yapılmıştı.

"Scarlett Hale tarafından işaretlendi," dedim, ellerim artık titremez hale gelmişti. "Senin acımasızca davrandığın, saldırdığın ve tecavüzle tehdit ettiğin kadın. Senin inşa ettiğin her şeyi yok eden kadın. Senin tarihte bir dipnot olarak kalmanı sağlayacak kadın - sadece bir deli, bir *başarısızlık* olarak hatırlanacak."

Durian'ın ağzı kanla doluydu. Artık sadece boğuk sesler çıkarabiliyordu.

Böylesi daha iyiydi.

"İntikamın kafanda hayal ettiğin kadar tatlı olmadığını söyleyenler saçmalıyor," dedim.

Ayağa kalktım ve kendi kanında boğulan istismarcıma baktım. Baş harflerim onun derisine kazınmıştı, kanı çıplak vücuduma sıçramıştı.

Rune beni takip etti, gözleri vücudumun her yerini taradı. "Çıplak, silahlı ve kanla kaplı halin, sana olan takıntımı yeni zirvelere taşıdı, Scarlett sevgilim."

"O zaman bir şeyler yap," dedim, nefes nefese. Ben ve Rune'un gücüyle dolu bir kasırganın içindeydik, kan ve yıldız tozu ile sonsuza dek birbirine bağlıydık.

Rune'un sırtışı bedenime korkunç, kötü şeyler yapıyordu. O pantolonundan sikini çıkardığında, ben arzuyla ve ihtiyaçla dolu bir karmaşa haline gelmiştim.

Brennan'dan Durian'a doğru baktı. "Dikkatli olun çocuklar. Belki bir sonraki hayatınızda doğru yaparsınız." Dişlerini yaladı ve omuz silkti. "Ya da yapmazsınız. Benim dinimde tanrılar cezalandırır. Lillian, kızına yaptıklarını gördü."

Dudaklarımı yaladım, Rune'un heybetli uzunluğuna bakarak.

Çenemi tutup gözlerimi yukarıya doğru çevirdi. "Ve ne yazık ki senin için, bu hayatta ve diğerlerinde, *ben* Scarlett'in

Tanrısıyım."

Beni kaldırdı, yavaşça üzerine indirdi ve imkansız kalınlığıyla beni gerdi. Ben çığlık attım ve Rune derinlemesine girdi. Beni kapının karşısındaki duvara itti ve Durian ile Brennan'a beni becerirken yan görünüşünü gösterdi.

Taş pek rahat değildi, ama ben pek fark etmedim. Tek hissettiğim, içimde birikmiş duyguların bir tsunami gibi üzerime çökmesiydi, bunların başında da, ait olduğum Rune'un kollarına geri dönmenin verdiği büyük rahatlama vardı. Karanlık, ahlaksız büyü'nün içinde boğuluyordum, tüm benliğim nihai kurtuluşun doruklarına ulaşmak için can atıyordu.

Rune derin bir eğim yaptı ve dudakları benimkine değdiğinde inledim. "Bu aşağılık erkeklere senin benim için ne kadar mükemmel, iyi

kız olduğunu göstermeye ne dersin?" dedi Rune yumuşak bir sesle, sesi kulağımı gıdıklıyordu. "Kıçını havaya kaldır, Scarlett bebeğim."

Beni ayağa kaldırdı. Odanın ortasına geçtik, ben atılmış eteğimi yastık olarak kullandım ve ellerimin ve dizlerimin üzerinde sırtımı kavisledim.

Rune beni arkadan aldı ve Brennan vahşi bir çığlık attı. Rune'un eşlik eden kahkahası bana bir şey yaptı ve beni o dik uçurumun kenarına doğru sürükledi.

"Aferin kızım, aferin lanet olası kızım," diye övdü Rune. "Şimdi onlara benim sikimde boşaldığında çıkardığın o sevimli sesleri göster."

Kolunu gövdemin etrafına doladı ve sırtımı göğsüne dayadı, diğer eliyle klitorisime uzanıp dairesel hareketler yapmaya devam etti.

"Onlara bak," diye talimat verdi Rune.

Tamamen çılgınca, o kadar kirli ve günahkârdı ki, tüm vücudum ateşle doldu. Önce başımı Durian'a çevirdim. Onun nefretini içime çektikten sonra, onun vücuduna gösterdiğim zulmü hayranlıkla izledim; bu zulüm, onun bana yaptıklarının sadece bir kısmıydı. Dudaklarım kıvrıldı, Rune'un beni gerdiğini, bacaklarım titrerken ve orgazm doruğa ulaşırken beni kendine sıkıca sarıldığını hissettim.

Sonra Brennan'a baktım, yüzüme vurduğu zaman yanağımda kalan acıya odaklandım. Bir zamanlar yakışıklı olan yüzünde hiç görmediğim bir öfkeyle bana bakıyordu. Eli olmayan kolu kırmızı kan sızmaya devam ediyordu.

Rune dişlerini boynuma geçirdiğinde gülümsemem ve odaklanmam kısa sürede kayboldu ve sonunda patladım, bacaklarım şiddetle titriyordu. Çığlığım, hiç bitmesini istemediğim sonsuz bir orgazmın üzerinde, memnun inlemelere dönüştü.

Rune dişlerini geri çekti. Karanlık kahkahası gevşek bedenimde titreşti. "Bahsettiğim sesler tam da bunlardı. Ne kadar iyi bir küçük iblis, boşalırken benim sikimi emiyorsun." Beni sırt üstü çevirdi ve artık ikimiz de sert taş zemini umursamıyor gibiydik. Kalçaları sallandı ve gözlerim geriye devrildi. Parmakları ağzıma girdi. Gölgeleleri üzerimde gezindi, bir tanesi dikenli bir yaka oluşturdu. Diğerleri göğüslerimi eziyet etti. İnledim ve rahatlamak için Rune'un parmaklarını emdim.

Kanım Brennan ve Durian'ın kanıyla karışmıştı. Her şeyden sarhoş olmuştum — soluk tenimdeki kırmızı nehir, tatlı intikam, pis teşhircilik eylemleri, şiddet ve tutsaklarımızın cevapsız çığlıkları.

Rune, ben onun altında zevkle kıvrılırken durup bileğimden bir yudum daha aldı. Hassas klitorisimle oynadı ve tekrar beni sikiyle doldurmaya başladığında, ben yeniden patlamaya başladım.

"Brennan'ın az önce sorduğu zekice soruyu cevaplamak gerekirse," dedi Rune, ben onun altında kıvrılırken hala gülerek. "Evet, onun tatlı amcığı inanılmaz derecede dar." Yanağımı okşadı. "Aynı zamanda *benim* de."

Yıldızlar ve kırmızı renkler gördüm, yumuşak melodiler ve bıçakların eti delme sesini duydum.

"Sonsuza kadar." Rune, dikenli gölge tasmaşının göğsümde bıraktığı kan izlerini yaladı. "Öyle değil mi, bebeğim?"

"Evet," diye soluk soluğa söyledim. "Senin, sonsuza kadar."

"Tanrın tarafından işaretleneceksin ve bu saray yıkılırken onun spermiyle ıslanacaksın," diye homurdandı Rune.

"Lillian'ın lütfuyla," dedim.

Durian gırgırladı. Brennan'ın çığlıkları giderek azalıyordu. Ya zehir onu ele geçiriyordu ya da yeterince boyun eğdirilmişti.

Her iki açıklama da beni tatmin ediyordu.

Rune boğazımdan son bir kez uzun uzun içti ve benden üçüncü orgazmı da çıkardı. Vücudum dalga dalga sarsılırken, ben paramparça ve kemiksiz kalmıştım. Rune'a sarıldım - kendi zevkimde boğulmamı engelleyen tek şey oydu.

İlkel, sahiplenici bir hırıltıyla Rune içimi boşalttı.

"O lanet gözler," di tısladı diş sık sık
çenesi

"Onlar kendi başlarına bir büyü."

Benden çıkıp beni hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı, ayakta durmamı sağladı ve pantolonunu çekerken beni izledi.

"Şimdi şu güzel manzaraya bak," dedi Rune.

Yanaklarım kızardı, onun bakışını takip ederek uyluklarımdan aşağı damlayan meni gördüm.

Rune şık üniformasının ceketini çıkardı ve siyah iç çamaşırını çıkardı. Bana kollarımı kaldırmamı işaret etti. Çıplak göğsü, gölgelerin kıvrımları ve dikenleri, güzel kasları beni büyüledi.

Rune kıkırdadı. "Şu anda sana bakım yapamadığım için üzgünüm, ama eve gittiğimizde telafi edeceğime yemin ederim." Gömleği üzerime geçirdi, bana o kadar büyük geldi ki elbise gibi sarkıyordu. "Böyle daha iyi. Gözlerim burada bebeğim."

Yavaşça onun koyu renkli irislerini tekrar buldum.

"Şu anda her türlü heyecanı yaşıyor olduğunu biliyorum, ama buradan çıkana kadar ayaklarını yere basman gerekiyor," dedi Rune yumuşak bir sesle, ses tonunda hakimiyet ve sıcaklık karışımı vardı. "Bunu benim için yapabilir misin?"

Durian'ın kanla boğulma seslerine ve Brennan'ın acımasız hakaretlerine tekrar kulak verdim. Ayak parmaklarımı kıpırdatarak beş duyuma yeniden bağlandım. Dilimde Rune'un parmaklarından gelen tuzun tadını aldım, misk ve kanla karışık rahatlatıcı, odunsu kokusunu kokladım.

Lillian'ın karanlık gücü derimin altında kaymaya devam etti ve henüz işimizin bitmediğini hatırlattı.

Sadie'nin berraklık büyülerini, ot demetlerinden çıkan dumanın kokusunu hatırladım.

"Geri döndüm," dedim, vücudumdaki Rune'un zehrinin uçucu hissiyle mücadele ederek.

Rune sırtıarak gözlerime baktı. "Yeterince iyi."

Beynim yeniden çalışmaya başladığında, endişem de geri geldi. "Bekle, kiminle geldin? Kimi öldürdüm?" diye sordum, Rune'un kolunu tutarak.

O başını salladı, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle bakarken, sonra anladı. Beni sakinleştirmek için ellerini yüzümün iki yanına koydu. "Bunun bir tuzak olduğunu biliyordum, Scarlett."

Sadece ona baktım, sözleri henüz kafama tam olarak yerleşmemiştir.

"Yalnız geldim. Kapalı bir alanda alt edemeyeceğim kadar çok güçlü savaşçıyla beni kuşatacaklarını biliyordum." Ellerini yanlarına indirdi.

"Biliyor muydun?" diye ciyakladım. "Ve yine de geldin?"

Rune omuz silkti ve gülümsedi. "Tabii ki geldim. Bana ihtiyacın vardı."

RUNE

"Sana bir söz verdim," dedim, Scarlett'in bana bakan büyük mavi gözlerine bakarak. "Bu iki adam da senden beslendi, değil mi?"

O başını salladı. "Evet, Rune."

Yumuşadım. Şu anda sevimli bir şekilde itaatkârdı, düşmanlarının kanıyla kaplıyken boyun eğdirilmişti. Kötü kalpli baştan çıkarıcı, hayatının en büyük zirvesini yaşıyordu. Yine de bana sanki güneşi, tek yaşam kaynağıymışım gibi bakıyordu. Çok iyi bir kızdı.

Şimdi benim spermimle işaretlenmiş ve benim giysilerimle örtülmüş vücuduna sahiplenici bir şekilde baktım. Bu yeterli değildi, hatta yakın bile değildi. Kafalar uçmalıydı.

"İlk kim?" diye sordum

ona. O işaret etti.

"Son sözler?"

Scarlett Brennan'a doğru yürüdü. Onun çökmüş halini, öfke ve aşağılanma ile titrediğini gördü.

"Bir köpek gibi öpüşüyorsun," dedi, beni hem güldürdü hem de öfkelendirdi. "Durian'dan daha iyi değilsin. Seni manipüle etmek kolaydı, katletmek ise daha da kolaydı. Kendi şişirilmiş egon yüzünden beni göremedin ve benim gücümü görmemek senin sonunu getirdi." Nefes aldı. "Beni iğrendiriyorsun."

Brennan hemen onun sözünü keserek konuşmaya başladı. "Seni pislik şeytan," diye tükürdü. "Sen..."

Gölgelerim onun dilini kısa sürede halletti.

Scarlett bir adım geri çekildi, kollarını kavuşturdu ve bana baktı. "İkisiyle de konuşmak istemiyorum. Kapanış kelimelerle olmaz."

Başımı salladım. "Hayır, içimizden gelir. Eylemlerimizden gelir." Çenesini yukarı kaldırdım, gözlerimi sıcaklıkla doldurarak ona hak ettiği övgüyü verdim. "Senin kapanışın, onlara gücünü, kurnazlığını göstererek geldi. Utançtan vazgeçmen, seks ve zevki geri kazanmanla geldi. Kemiklerinde var olan dirençle geldi geldi beni beni beni hiçbir daha görmediğim hiçbir tüm yüzyıllarım boyunca gördüğüm hiçbir şey. Sönmeyi reddeden alev senin kapanışın olsun, Scarlett." Gözleri, deniz kadar engin ve derin duygularla doldu. O başını salladı ve ben onların yerine dizginlenemeyen bir ateş gördüm.

"ŞU AN HUMMING MI YAPIYORSUN?" Scarlett yüksek sesle fısıldadı ve bana yan gözle baktı.

"Bu yasak mı?"

Ölü muhafızlar arkamızda bir kan nehrinde yatıyordu.

Zindanların derinliklerinden çıktığımızda, merdivenlerin başında başka bir grup muhafız bizi karşıladı.

Ellerim meşguldü, bu yüzden gölgelerimi kullanarak her birinin boğazını kestim.

Scarlett'in benim için söylediği şarkıyı mırıldanmaya devam ettim, biz de kıvranan, ölmekte olan cesetlerin üzerinden geçtik.

Scarlett başını salladı ve her zamanki gibi, her iki yumruğumda taşıdığım şeyi gördüğünde titredi.

Zemin gürlledi, ama bu benim gücümde kaynaklanmıyordu. Sarayın kalbinden, tam da gittiğimiz yerden, büyük bir büyü gücü yayıldığını hissedebiliyordum.

"Benim kanalize edip zindanlardan dışarıya yansıttığım enerji ile saraydaki bölünmeler arasında... tahminimce daha fazla iç çatışma başlamış," dedi Scarlett. "Herkes rejim değişikliğinden memnun değildi."

Scarlett'in tüm bunları planlayan kişi olduğunu bilmeden, içeriden çökmekte olan imparatorluğun görüntüsüne gülümsedim. "Doğal olarak." Gülümsemem kayboldu ve bir pencerenin yanında durdum.

"Ana salon buradan geçiyor," dedi Scarlett, neden durduğumu görmek için dönerek.

Benim bakışımı takip ederek sarayı saran doğanların kalabalığını gördü, askerler ve muhafızlar onları geri çekmeye çalışırken, havada büyü uçuyordu.

"Durian'ın gözden düştüğü haberi halk arasında yayılmış gibi görünüyor," dedim.

"Ya da tahtta kimin oturduğunu umursamıyorlar ve en çok açlık çekmekten ve mumyalaşmaktan endişe ediyorlar."

Omuzlarımı kaldırdım. "Kaçış planlarımız için pek iyi değil, ama makro düzeyde..."

Scarlett gülümsedi. "Görev tamamlandı."

Bağırışlar ve yüksek bir çarpma sesi duyulunca, neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Scarlett'i buradan çıkarmam gerekiyordu. Ama önce, ona vereceğim hediyeler vardı.

"Scarlett," diye fısıldadı bir kadın.

Hızla döndüm ve sarışın bir kadın geri atladı. Tehditkar olmayan bir şekilde kollarını kaldırdı ve zorlukla yutkundü.

"Rune, Rosalind ile tanış," dedi Scarlett.

Rosalind, onu son gördüğümde, sokakta ölmek üzereyken olduğundan daha iyi görünüyordu. Ona saygıyla başımı salladım. Elimde taşıdığım şeyi fark etti ve ağzı açık kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Tamam, harika, harika," dedi, zarif kayıtsızlığını yeniden kazanmak için tökezleyerek. "Kölelerin yarısını çoktan dışarı çıkardım. Dışarıdaki köylü ayaklanmasına rağmen, Rosalind'in güvenli yoluna giden gizli geçit hala açık." Derin bir nefes aldı. "Lütfen gördüğünüz tüm teyzeleri ortadan kaldırın. İkinizin mükemmel bir dikkat dağıtıcı görevi göreceğinizi hissediyorum, böylece geri kalan köleleri saraydan uzaklaştırabilirim."

"Değişkenlerim, seninle temas halinde kaldıklarını söylüyor," dedim. Scarlett ayrıldıktan ve Rosalind'in hayatta olduğunu öğrendikten sonra onların ittifak kurduklarını duymuştum. "Yardımcı oluyorlar mı?"

Rosalind sırtıttı, bakışları şehvetliydi ve Scarlett'e göz kırptı. "Birden fazla şekilde."

"Lütfen dikkatli olun," dedi Scarlett.

Ben de aynı duyguyu paylaştım. "Bu son grubu çıkar ve arkana bakma. Yardımcı olabileceğimiz bir şey olursa, yardımcı oluruz."

Rosalind, Scarlett'in elini tuttu ve sıkıca sıkıktı.

Scarlett bu harekete şaşırılmış gibi göründü, yüz hatları yumuşadı.

Rosalind gülümsedi. "Öbür tarafta görüşürüz."

Taht odasının kapıları ardına kadar açıktı. İçeride kavga eden vampirler sessizleşmiş, oldukları yerde donakalmışlardı. Gölgelerim bana geri döndü, arkamızda daha fazla ölü vampir yığılı duruyordu.

Dışarıdan gelen bir gürültü sarayın temellerini sarsmıştı.

Scarlett'ten bir adım öndeydim ve kapının bir adım ötesinde durduk. Kürsüye baktım: boş taht, ölü vampirlerle dolu zemin ve kavga eden ama beni görür görmez duran doğanlar.

Sonra ana kattaki kalabalığa baktım. Uzak bir köşede sarı bukleler gördüm, kabarık pembe elbiseli bir kadın insanları kendine doğru yönlendiriyordu.

Ama doğanlar bana bakıyordu, Scarlett yanımdaydı.

Onlar iyice baktıktan sonra, taşıdığım şeyi o alana attım.

Durian ve Brennan'ın kafaları mermer podyuma çarptığında oldukça iştah kesici bir çatlama sesi çıkardı.

Doğanlar tepki veremedi, odayı karanlığa boğdum.

Gören tek kişi bendim ve kölelerin kol kola girip Rosalind'in onları arka kapıdan dışarı çıkarmasını memnuniyetle izledim.

"Bebeğim," diye fısıldadım. "Şimdi biraz eğleneceğim. Yakınımda kal."

"Evet, Rune," diye cevapladı uslu bir kız gibi.

Gücümün büyüklüğü karşısında yeniden uyanan heyecanını kokladım.

Bu duygu, damarlarımda akan güçlü succubus kanı gibi bana güç verdi. Gözlerim kısıldı, duyularım keskinleşti. Ben sadece avını arayan bir avcıyım.

Doğmuş olanlar, saflarına giren kurnaz bir succubus tarafından çoktan delirtilmişti. Ama en güçlü adamlarının kafaları yerde yatarken, Lillian'ın piç oğlunun gölgesinde yıkanırken, akıl sağlıkları sonsuza dek yok olmuştu.

Scarlett gücünü yaydı ve bir kan dökme dalgası, doğanları başsız tavuklar gibi koşturmaya başladı.

Bazıları, zaten içinde bulundukları kavgalara devam etmeyi başardı ve rakiplerini ortadan kaldırarak benim işimi yaptılar. En yakın doğan grubunu kısa sürede hallettim ve gölgelerimin onları parçalara ayırmasına izin verdim.

Köle kaçtığı odanın uzak ucuna, çürüme ve bozulmanın cehennem gibi bir kasırgasını gönderdim. Büyümün dokunduğu duvarlar ve zemin karardı ve doğanların orduları kül ve kemik yığınlarına dönüştü.

Birisi ışığı kullanarak Scarlett ve benim durduğumuz yeri aydınlattı.

Onu da kafasını keserek öldürdüm, Scarlett'i ustaca kaldırdım ve bize atılan bıçaklardan kaçtım. Bizi duvara yapıştırdım, gölgelerim etleri yiyip bitirirken, özenle kontrol ettiğim tüm bastırılmış duygularımı ve arzularımı serbest bıraktım.

Yakalandığımda, Brennan'ın Scarlett'e dokunmasını izlemek zorunda kalmıştım. Parmaklarımı kıpırdatmadan, morluklar ve kesiklerle kaplı zavallı bedenini incelemek zorunda kalmıştım. Tüm o öfkeyi, dehşeti ve kalp kırıklığını, koruyucu zırhımın arkasında dikkatlice saklamıştım.

Tüm bu süre boyunca, bu anın geleceğini biliyordum. Sonunda gerçek dürtülerimi serbest bırakabileceğim anın.

Scarlett'in büyüünün benimkine yardım ettiğini, odadaki kaosu artırdığını ve bizi bir cazibe duvarının arkasına sakladığını hissettim.

İşte bu gerçek aşkti.

Hızlıca bir öpücük çaldım, dudakları çok kısa bir an için benimkilerle birleşti.

"Şşş," diye sakinleştirdim, küçük kalbi hızlanırken bacaklarını birbirine yaklaştırdı.

Yıllardır kullanamadığım acımasızlıkla büyüü kullanarak yıkım ağımı ördüm. Scarlett ilk kez buraya geldiğinde vücudunda saydığım her çürük için bir doğan öldürdüm, sonra da bugün gördüğüm her iz için bir doğan öldürdüm.

Bir noktada, büyülerinin ve silahlarının beni boşuna aramasına, gösterişli halılara ve mermere acınacak bir şekilde düşmelerine gülüyor buldum kendimi. Berbat sanat eserleri gölgeler tarafından yutuldu, zevksiz heykelleri ve mobilyaları buruşup enkaza dönüştü.

Yangın başladığında, ben çoktan şiddet dozu fazlasıyla almıştım.

Kibriti kimin yaktığını bilmiyordum, ama karşımızdaki duvarın yan tarafını yalayan alevleri görünce, gölge büyüünün gergin perdesini geri çektim.

"Dışarıdaki ayaklanmanın işi olabilir," dedi Scarlett. Yüzümü inceledi. "Yine beslenmen mi gerekiyor?"

Hayatta kalan çok az kişi kalmıştı. Cesur bir aptal bana doğru koştu ve ben onu çıplak ellerimle öldürdüm, boynuna bir hançer sapladım. Girdiğimiz kapıdan aşağıdaki ikinci ana kapıdan kaçan diğerlerini gördüm. Ulaştığım herkesi yok ettim.

Scarlett'in hançerini kılıfına geri koydum.

"Hayır, bebeğim, yeterince verdin. Bundan sonra olacaklar için senin akli başında olmana ihtiyacım var," dedim, onun önceki sorusuna cevap vererek.

Kimse bize yaklaşmaya cesaret edemedi. Scarlett, cesetler ve çürümüş bedenlerle dolu odadaki hasarı inceledi.

"Tamam, o zaman köylüler senin yeteneklerin hakkında abartmamışlar," dedi gözlerini kocaman açarak. Öksürdü, alevler hızla yayılıyordu.

"Korkuyor musun, Küçük Alev?" diye sordum. Penisim seğirdi, onu tekrar arzulamaya başlamıştı bile.

Gözleri kapandı. Beni ve karanlık gücümü izlerken nefes alışını sığlaştırmıştı. Tekrar öksürdüğünde, şehvetimden sıyrıldım.

O bana cevap veremedi, onu kollarıma aldım ve gölgeyle bizi gizleyerek vampir hızıyla uzaklaştım.

Bizi kendi görünmez cazibesiyle kapladı ve bizi olabildiğince enerjik olarak ilgi çekici olmayan hale getirdi.

Etkileyici etkileyici başarı düşünülürse biz
iki iki iki bu bu alemleri süsleyen en ilginç
varlıklardan ikisiydik.

"Bir planın var mı?" diye sordu Scarlett, bana sıkıca sarılırken.

"Sayılır."

"Bu çok güven verici."

Birisi birden fazla yerde yangın çıkarmış olmalıydı, çünkü alevlerin bu kadar hızlı yayılmasını anlayamıyordum.

Büyük merdivenleri kullandım ama köşeyi dönerek, cesetlerin şiddetli bir savaşta birbirine karıştığı ana girişi kaçındım. Muhafızlar, giderek büyüyen muhalif kalabalığı geri püskürtmeye çalışırken, geri kalan doğanlar kaçmaya çalışıyordu. Gölge büyüm zaten zayıflamıştı. Dumanın içinden görmekte zorlanıyordum.

Scarlett öksürdü. Kalbi çarpıyordu. Kan yenileme iksiri gerekiyordu. Normal şartlarda almam gereken miktardan daha fazlasını bana vermişti, ama uzun vadede onun için en iyisinin bu olduğunu biliyordum.

"Batı çıkışından gitmeliyiz," diye fısıldadı biri.

Sislerin arasından, bir grup doğuştan kadınların yan koridordan kaybolduğunu gördüm.

Onları uzaktan takip ettim, cazibem titriyordu ve Scarlett nefes almakta zorlanmaya devam ediyordu.

Arkamızda sorun olup olmadığını kontrol etmek ve önümdeki kadınlara olan mesafemi dikkatle takip etmek arasında bir ritim yakaladım. Daha temiz havaya doğru ilerlerken Scarlett'in nefes alışını tekrar kolaylaştı.

Çıkış görünür hale geldiğinde, kapılar ardına kadar açılmış ve saray bahçesinden taze hava içeri dolduğunda, boynumun arkasındaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

"İşte orada," dedi Evangeline Naya, o hastalıklı tatlı sesi, onu duyan herkesin tanıyabileceği bir sesle.

Bu, Scarlett'in kollarımdan koparıldığı ve boğazıma ağır bir zincir geçirildiği anda duyduğum son şeydi.

RUNE

"Liza ne gördü?" Evangeline, Scarlett'e bir banshee gibi bağırdı. Onu, özgürlüğümüze açılan kapılardan sadece birkaç adım uzaklıkta, duvara fırlatmıştı.

Boğazımdaki lanetli zincire karşı direndim. Scarlett'in yere yığılmasını izledim, kahverengi saçları dağınık, büyük mavi gözleri korku ve öfkeyle açılmıştı. Hançere uzandı ama Evangeline daha hızlıydı.

Evangeline, bileğini doğal olmayan bir açıyla bükdü ve Little Flame'in kemiklerinin kırılma sesini duydum, midem bulandı.

"Ne *gördü*!" diye haykırdı Evangeline. "Onu sen öldürdün. Onu senin öldürdüğünü biliyoruz."

Scarlett çığlık attı ve bu ses beni paramparça etti. Dominant olmayan eliyle diğer hançeri kapmayı başardı ve Evangeline'i baldırından keserek şaşırttı.

Gücüm yeterince tükenmişti. Ama binlerce kez olduğu gibi, Scarlett'e zarar veren birini çaresizce izlerken, kanımda en derin öfke uyandı.

Benim olanı korumak için içgüdüsel bir ihtiyaç.

Cildimdeki gölgeleri, arkamdaki kadını aramak için atlamaya zorladım. Kanın gürültüsüyle, arkamda bir vücut gevşedi. Zincir yere düştü, nefes almamı ve kalan gücümü kullanmamı sağladı.

İki kadın daha keskin silahlarını kaldırarak bana doğru koştu.

Scarlett, Evangeline'i yavaşlatmıştı, ama onu da derinden öfkelendirmişti. Evangeline hemen kana susamış bir hale girdi ve Scarlett'in boynuna dişlerini geçirerek üstüne çıktı.

Kalbim güm güm atarken, kalan iki doğuştan kadınla savaştım.

Savaş sırasında dikkatimi dağıtmak, sadece Scarlett'in başarabileceği bir şeydi. Durumun gerçekliği bana çarptı ve sakın kalmamı zorlaştırdı.

Küçük Alev'in kalbi çok yavaş atıyordu. Daha önce yoğun beslenmemden dolayı zaten bitkin düşmüştü. Evangeline ise kuduz bir canavara dönüşmüştü, Scarlett'in verecek kanının kalmadığını, narin boynunu çok sert bir şekilde parçaladığını umursamıyordu. Kanı azalmış birinin yaşam ve ölüm arasındaki fark saniyeler meselesiydi.

İki kadını gölge sarmaşıklarıyla sarmak üç saniye sürdü, kanları duvarlara sıçrarken et yığınları halinde yere yığıldılar.

Evangeline'i Scarlett'in cansız bedeninden çekip çıkarmak, boynunu kırmak ve onu anında öldürmek için iki saniye daha harcadım.

Sadece beş saniye.

Scarlett'in kalbi durması beş saniye sürmüştü.

ZAMAN ARTIK benim anlayabildiğim bir kavram değildi.

Scarlett'in parçalanmış boğazını kendi tükürüğümle kapattım ve saraydan çıktım.

Scarlett kanlar içindeydi, ben de cansız bedenini göğsüme yatırdım. Bahçede saklanan teyzemi bulduğumda, Scarlett'i en sevdiği kırmızı güllerin yanına nazikçe yatırdım.

Evangeline'in Scarlett'e yaptığı gibi cadının boğazını yırttım ve kadın solgun ve kansız bir şekilde yere düşene kadar onun özünü bedenime çektim.

Scarlett'i tekrar kucağıma aldığımda, alnını öptüm ve solgun teninden saçlarını çekip attım.

"Yakında evde olacağız," dedim, kendi sesimi tanıyamadan.

Yolumdaki herkesi yok ettim, şimdi iğrenç cadı kanıyla yenilenmiş durumdayım. Scarlett ile birlikte, ayrılmadan önce incelediğim bir rotadan koştum. Hatham'ın eğimli yan sokaklarına tırmandım, sarayın yanışını izleyen kalabalığın yoğun trafiğinden kaçındım.

Önemli anlarda, daha fazla efor sarf etmektense gölgelerin içinde saklandık. Diğer zamanlarda ise gölgelerimin ziyafet çekmesine izin verdim.

Millie'yi görmeden önce sesini duydum. Gölge kuşum bizim için uçtu. Bizi eve götürecekti.

Hatham'ın en görkemli parkında, Aristelle'in muhteşem manzarasını seyrettim. Gece vakti şehir manzarası, Scarlett'in bu dünyada en sevdiği şeylerden biriydi. Onu ihanet eden, ona zulüm, nefret ve sonsuz şiddet gösteren dünya. Her şeye rağmen umutsuzca aşık olduğu dünya.

Kurtlar, Scarlett'i ilk kaçışında buradan geçirmişlerdi. O anlarda ne düşündüğünü, o büyük, güzel kalbinde ne hissettiğini merak ettim.

Onun sakin, huzurlu yüz hatlarına, siyah gömleğimin altında inanılmaz derecede küçük ve hareketsiz duran vücuduna baktım. Gömlek, kanıyla ıslanmış halde ona yapışmıştı.

Koku bana bile ulaşmıyordu. Ona karşı duyarsızlaşmıştım.

Bulunduğum yerden, sınırdaki bir savaş görebiliyordum. Doğumluların, korunmak dışında savaşacak hiçbir şey kalmadığını fark etmeleri çok uzun sürmeyecekti. Scarlett bunu sağlamıştı.

Millie yere indi ve yer sarsıldı. Üç gölge kuşu daha, Uriah, Sadie ve Mason'ı taşıyarak başımızın üzerinde daireler çizdi.

Millie'nin gözleri cam gibi parlıyordu, ben yaklaşırken tavırları tereddütlüydü.

"Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" diye sordum. "Ne acı gördün? Son zamanlarda ahır çalışanları sana yeterince ikramda bulunmadılar mı?"

Millie, siyah burun deliklerini genişleterek öfkeyle nefes aldı. Kafasını yavaşça bana doğru çevirdi, Scarlett'i nazikçe dürttü ve sonra gözlerimin içine baktı. Yutkundum, Millie'nin oniks rengi irisleri beni çok iyi görüyordu.

Canavarım alçaldı, ben ona binmeme yardım ederken kanatlarını içine çekti.

Millie yükselmeye başladığında Scarlett'e fısıldadım: "Bu lanet şehri neden sevdiğini anlamıyorum, bebeğim. Yeter artık. Son bir kez bak.

bak. Bir iki yüzyıl için kırsal bölgeye kaçıyoruz."

Mason, Sadie ve Uriah'ın yüzlerindeki ifadeler üzerinde durmak istemiyordum. Scarlett ve bana baktılar, sonra birbirlerine baktılar ve tamamen sessizleştiler. Onlara zafer çığlıkları, kahkahalar ve kocaman gülümsemelerle geri dönebileceklerini söylemek istedim.

Bunun yerine, şok ve endişelerini tamamen engelledim. Rüzgârın uğultusuna, uçma hissine odaklandım. Bu yolculuğu Scarlett'in gözünden hayal ettim. Aklında hangi şarkı çalıyordu? Hangi hayalleri kuruyordu?

Belki de henüz görmediği okyanusu düşünüyordu. Annesinin aile evinin üst katındaki banyosuna astığı tablodaki okyanusu. Bir keresinde bana, suların gerçekten o kadar büyüleyici, elektrik mavisi bir tonu olup olmadığını sormuştu.

Bunun sihir mi yoksa doğanın güzelliği mi olduğunu sormuştu.

"Hepsi sihir, bebeğim," dedim ve saçlarını öptüm.

Scarlett'i müzik odasında ^{kucağıma} aldım. Dışarıdan yumuşak, sessiz ve giderek yükselen sesler geliyordu. Galaksilerin renklerini incelerken, onlara kıyasla ne kadar küçük olduğumuzu düşünüyordum.

Scarlett için *Frida and Friends*'i açtım.

"Blondie, lütfen, ona bir dakika ver," dedi Uriah.

Cadı yine de içeri girdi, yeşil gözleri doğrudan kollarımdaki kanlar içindeki kıza yöneldi.

Birkaç saniye sessiz kaldı. Sarı kâkülleri altında kaşları çatıldı.

"Kan yenileme iksiri gerekiyor," dedi Snow. Gözyaşlarını sildi, yüzündeki ifade kederden sakın bir kararlılığa dönüştü.

Başımı salladım ve ona bir şişeyle yaklaşması için işaret ettim.

"Tanrılar aşkına," diye mırıldandı Uriah, onun ardından içeri girerken. Sadie ona katıldı, ama Mason dışarıda kaldı.

Sadie, başını eğmiş, dudakları derin bir kaş çatmış halde Snow'a bakıyordu.

"Snow, o öldü," dedi Uriah dehşetle.

Kapağı açan Snow, önümde diz çöküp şişeyi uzattı. Yeşilimsi sıvı, taze elma kokusu yayarak şişede sallanıyordu.

"Hayır, değil," dedi Snow öfkeyle, hıçkırarak.

Uriah'ın öfkesi kalp kırıklığına dönüştü ve Snow'un yanına yere oturdu.

"Blondie," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Lütfen." Scarlett'in başını kaldırdım.

"Bu durmalı..." Sadie, gözleri fal taşı gibi açılmış ve gücü alevlenmiş bir şekilde başladı. Dumanlı gölgeler ayaklarının etrafında dönüyordu.

Snow, Scarlett'in elini tuttu. "Hayır," dedi, sesi artık sert ve düzgündü. "Anlamıyorsun."

Gözlerimi onunla buluşturdu.

"Scarlett ölmedi."

SCARLETT

Ben ölmedim!

Sanki bağırıyormuşum gibi hissettim, ama dudaklarım hareket etmiyordu. Gözlerim açılmıyordu.

"O, possuming yapıyor," dedi Snow.

"O, ne yapıyor?" diye sordu Uriah.

Seslerini net bir şekilde duyabiliyordum, ama vücudum tamamen kilitlenmişti. Büyüm, sanki silemediğim kalın siyah bir film gibi, beni yerinde tutuyordu.

"Aurasını görebiliyorum," dedi Snow. "Hayatta."

"Sadie?" diye sordu Uriah.

"Auralar benim uzmanlık alanım değil," diye karşılık verdi Sadie. "Lütfen kendini açıkla, cadı."

"Coven'ımda succubi ve incubi hakkında bir bölüm içeren eski bir metin var," dedi Snow. "Baş rahibem onu okumama izin verdi, ama içeriğini alamadım veya kopyalayamadım. Bu, Scarlett'in ne olduğunu ilk öğrendiğimde ve ona yardım etmek istediğimde yaptığım araştırmanın bir parçasıydı. Possuming dedikleri şeyden çok kısaca bahsediliyordu. Bilirsin, hayvan gibi. Seks iblisleri *öldürülmeye* çok yatkın oldukları için, bazıları gerçek ölümün yaklaştığını hissettiklerinde sahte ölüm yeteneği geliştirirler. Bu bir savunma mekanizmasıdır, saldırganların merhamet etmesini ve kaçabilmelerini umarak. Temelde bir ölüm büyüsidür. Saatlerce sürebilir."

"Bizi duyabiliyor mu?" diye sordu Uriah.

Evet! diye bağırdım, ama nafile.

"Emin değilim. Bu konuda pek bilgim yok," diye itiraf etti Snow.

"Kes şunu, Trouble," diye mırıldandı Uriah, sesinde umut vardı. "Dikkat çekme çabaları çığırından çıktı."

Sıvı boğazımdan aşağı akıyordu ve ben ne yutma ne de öksürme yeteneğine sahiptim.

"Güvendesin," dedi Rune, beni sıkıca sararak. "Güvendesin."

Bir zamanlar zayıf olan kalbim şimdi gümbür gümbür atıyordu, iksir anında etkisini göstermişti. Vücudumdaki tüm sistemler yeniden canlanıyordu ve bir kez daha acı hissedebiliyordum.

Boynumda çığlık atan, bıçak gibi saplanan sinir demeti gibi. Ya da Evangeline'in kırdığı bileğimdeki dayanılmaz zonklama gibi.

Sonunda şiddetli bir şekilde öksürdüm. Nefes nefese kaldım, görüşüm parçalı bir karanlıkla doldu.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Mason, odaya fırlayarak. "*O lanet olasıca ölmüştü.*"

Artık kahkaha mı, hıçkırık mı duyduğumu bilmiyordum. Belki ikisinin karışımıydı.

"Bir şifacı çağırayım," dedi Mason, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Göremiyorum," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Bir dakika bekle," dedi Snow. Elini kolumda hissettim, beni sakinleştiriyordu.

Rune beni sadece kucakladı. Kalbinin benimkiyle aynı ritimde atmaya başladığını, nefesinin benim göğsümün inip kalkışına uyduğunu duyabiliyordum.

O nefesini tuttu. Görüşüm geri geldi ve onun karanlık gözlerine kilitlendim, sulu ve denizden daha derin duygularla dolu gözlerine.

"Bunun son olduğunu sanmıştım," dedim boğuk bir sesle. "*Çok sinirlenirdim.* Evangeline gördüğüm son şey olsaydı."

Rune burnunu çektirdi. "Ben de, Küçük Alev. *Kızgınlık kelimesi* benim hissettiklerimi yeterince ifade etmiyor. Benim... *benim hissettiklerimi.*"

Titredi, çenesindeki bir kas, içini bir ürperti kaplarken titredi. Gölgeleleri üzerime yayıldı.

Rune'un yüzünden tek bir gözyaşı damladı.

Bütün vücudum buna karşı çıkarken bile ben kendimi kaldırdım.

Göz yaşını dilimle yakaladım, yanağından yukarı doğru izini takip ettim.

"Sen delisin," diye fısıldadı Rune, dudakları kıvrıldı.
Gülümsedim. "Teşekkürler, Rune."

"BİLEĞİN NASIL?" diye sordu Snow.

Sağ elimi kaldırıp beş parmağımı da salladım. "Her şey yolunda."
Merdivenlerden aşağı indik. Snow uzun lavanta rengi bir elbise
giymişti,

ben ise koyu bordo bir elbise giymiştim. Kumaş tenime ipeksi bir his
veriyordu, yan yırtmaçla göğüs dekoltemi hafifçe ortaya çıkararak
Rune'un ısırarak sahiplendiği izi taşıyan uyluğumu sergiliyordu.

Kale, kutlama yapan vampirler ve ölümlülerle doluydu, katılımcılar
kapılardan dışarıya, bahçeye akın ediyorlardı. Kahkahalar havada
tembelce yankılanıyordu.

Rune ve Uriah, büyük fuayede bulunan herkes gibi, bizi aşağıya
kadar takip etti. Dönüştürülmüşler, özellikle Rune etrafta olduğundan,
bana çok uzun süre bakmamaları gerektiğini biliyorlardı.

Daha önce, dönüştürülmüşler bana merakla, ara sıra da düşük
düzeyde güvensizlikle bakarlardı. Şimdi ise bana saygıyla bakıyorlardı.
Succubus kimliğim hala gizli olsa da, Rune Durian ve Brennan'ı içeriden
devirdiğim gerçeğini saklamadı. Hatta, dinleyen herkese benimle övündü
ve bunun yüzümü kızartmasından zevk aldı.

Hâlâ bana parıldayan bir gururla bakıyordu, daha da ötesi,
hayatta olduğum için sonsuz bir minnettarlıkla.

Rune elimi dudaklarına götürdü, o koyu renkli gözleri zihnimden onu
dışındaki tüm düşünceleri silip süpürdü.

"Her zamanki gibi kelimelerle anlatılamayacak kadar güzelsin," dedi,
alçak sesle, eğilip alnımı öperken. "Emin misin ki sen..."

"Rune," diye uyardım.

O başını salladı, eli sırtımın alt kısmına düştü.

Olan biten her şeyin ardından bir kutlama düzenlemekten
çekiniyordu. Şatonun artık benim de evim olduğunu ve benim iyileşmem
ve sağlığımın bir partiden daha önemli olduğunu anlamamı istiyordu.

Ama onun klanına karşı bir görevi vardı ve şimdi benim de vardı. Zaferimizi kutlamak *istedim*. Bu zafer hepimizin zaferiydi.

"Asimilasyon nasıl gidiyor?" diye sordum, koridorda yürürken. koridorda yürürken sordum.

Snow ve Uriah arkamızda, her zamanki neşeli tavırlarıyla tartışıyorlardı

. Bu noktada, bunun onların ön sevişmesi olduğuna ikna olmuşum.

"Doğmuş bölgeleri için planları tamamlamak üzere birkaç doğmuş ve ölümlü muhalifle çalışıyoruz," dedi. "Hayatta kalan soylular ve teyzeler saklanmaya başladı. Doğmuşlar, ölümlülerin bölgelerine geri dönmesini, kan kafelerinin yeniden inşa edilmesini ve beslenme kulüplerinin normal şekilde çalışmasını istiyorsa, köle ticareti sona ermelidir. Doğmuş vatandaşların çoğunluğu tarafından kan kıtlığından haklı olarak sorumlu tutulan Durian ile bağlantılı olan herkesin peşine düşüldü. Mükemmel bir çözüm değil, ama her iki tarafın makul insanları, ne kadar zor olursa olsun, müzakere ve yeniden inşa etmenin ileriye giden tek yol olduğunu görüyorlar."

"Peki ya krallık?" diye sordum.

Konuşurken birkaç kez durduk. Rune beni generallere, gözlere ve daha geniş çevresindeki diğer kişilere tanıttı. Her seferinde *hizmetlerimi* takdir ettiklerinde, ne söyleyeceğimi bilemedim. Silahlarım seks ve arzu iken bu kadar saygı görmek garip geliyordu. Ama sonuçta, silahlarım savaş başlamadan önce onu sona erdiren şeydi. Doğuştan gelen liderliği devirdim ve tüm sarayı dağıttım.

Ve Rune kadar kendimle gurur duymayı hak etmişim.

"Kole kayıtları teslim etti," dedi Rune. "Earle, *arkadaşının* kendisi hakkında filtrelenmemiş düşüncelerini duyunca kör bir öfkeye kapıldı. Her zamankinden daha paranoyak ve dengesiz. Ama bu artık bizim sorunumuz değil, çünkü krallık öngörülebilir gelecekte Valentin'in işlerinden çekildi. Onlara silah sağlamaya devam ettiğimiz sürece."

"Rune!" diye bir kadın sırtarak haykırdı. Beni fark edince yüzü düştü beni fark ettiğinde yüzü düştü ve bana hafif bir kızgınlıkla baktı.

Onu, Rune'un Odessa'nın zindanlarında beni kışkırtmak için kullandığı sarışın kadın olarak tanıdım. Rune'un kolunu biraz daha sıkı tuttum ve Rune kıkırdadı.

Kadın, kıskançlığını gizlemeye çalışarak kendini tanıtırken gümüş kadehten kan içti. Rune, nezaket sözleri sarf ederken ona zar zor baktı, çoğunlukla sadece dudaklarına bakıyordu.

"Yüksek talep gören tek kişi ben değilim," diye mırıldandım, kaleye doğru ilerlerken.

Rune aptal rolü yaptı ve geniş, kaslı omuzlarını silkti.

"Krallıkla kurulan bu sözsüz ittifaktan memnun musun?" diye sordum. Ravenia'nın dönmüş klanları çok şiddetli bir mücadele veriyordu ve Rune ile klanının onların davasına sempati duyduğunu biliyordum.

"Hayır," diye iç geçirdi Rune. "Ama Valentin'e karşı bir sorumluluğum var. Daha istikrarlı hale gelene kadar dikkatli davranmalıyız."

Kaşlarımı çattım ve Rune beni kendine doğru çevirdi. Beni eğdi, ellerini ve gölgelerini bana sıkıca sararken dudaklarını benim dudaklarıma kilitledi.

Sonra dudakları aşağı indi ve boğazımın hassas derisini nazikçe emdi.

Beni tekrar yukarı çektiğinde nefesim kesilmişti. Etrafımız vampirlerle çevriliydi, Rune'un alışılmadık davranışını görmezden geliyormuş gibi davranıyorlardı.

"Başka siyasi sorunun var mı, bebeğim?" Şeytani bir gülümsemeyle sırıttı.

Kafamı salladım. "Her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Kutlamaya hazırım."

"Evet, öyle olacak," diye onayladı Rune. "Bu senin dünyan, Scarlett. Bunu kanıtladın. Ve ben de gerekli her türlü yolu kullanarak bunun böyle kalmasına yardım etmeyi planlıyorum."

"Beni fazla abartıyorsun," dedim inanamadan.

Rune, yüzyıllar boyunca bir savaş başlatmış ve bütün bir adayı yönetmiş olan kişiydi.

"Ve sen kendine çok az şey veriyorsun," diye karşılık verdi Rune.

Beni arkaya götürdü, orada cadı ışıkları havada süzülüyordu ve lüks kıyafetler giymiş insanlar canlı müzik eşliğinde dans ediyorlardı. Sıcaklık büyü, kışın soğuğunu dengeliyordu.

Reggie'yi, sadece onun giyebileceği açık pembe bir takım elbiseyle gördüm. Odessa'dan gelen, daha dost canlısı insan fahişelerden biri olan Maize ile dans ediyordu. İkisi de gülümseyerek bana el salladılar.

Rune beni kendine çekti ve ben başımı göğsüne yasladım, üzerimize dökülen güzel yaylı çalgıların sesine eşlik ederek dans ettik.

Snow, Uriah ile dans ediyordu ve ben ona göz kırptım. O, gözlerini devirdi ve hala vahşi sarışın vampiriye umutsuzca aşık olmadığını iddia ediyordu.

Uriah, sanki onu gördüğü en mükemmel şeymiş gibi ona bakıyordu. Bal sarısı saçları topuz yapılmıştı ve lavanta rengi cep mendili olan siyah bir takım elbise giymişti.

Sadie bahçeden yaklaştı ve Rune ile ben birbirimize eğlenceli bir bakış attık, sonra kendi kendimize güldük. Parlak siyah bir elbise ve dirseklerine kadar uzanan uyumlu eldivenler giyyordu. Uzun kahverengi dalgalı saçları açık sırtına dökülüyordu. Topukları o kadar yüksekti ki, nasıl ayakta durduğunu anlamadım. Elbise göğüslerini yukarı itiyordu ve o kadar yoğun bir hakimiyet enerjisi yayıyordu ki, gözlerimi ondan ayırmak zordu.

Kalabalığı taradı ve kapının yanında duran Mason'a yaklaşıırken gözlerini Imogene'e dikti.

"Mason'ı hiç *gergin* görmemiştim," diye Rune'a dedikodu yaptım, başımı o yöne doğru eğerek.

O da bize daha iyi bir görüş açısı sağlamak için nazikçe yerini değiştirdi. Imogene, Mason'a göz kırparak bakıyordu, gözleri Mason'ın siyah pantolonlu takım elbisesinin altındaki şişkin kaslarını takip ediyordu. Imogene'nin kıvrımları lacivert ipek bir elbiseyle örtülmüştü.

Mason ona bakıyordu, ikisi de fısıltıyla konuşuyorlardı. Mason gözlerini sertçe devirdi.

Ağzım açık kaldı. Rune kıkırdadı.

"Bebeğim, hiç de gizli davranmıyorsun," diye fısıldadı.

Imogene'in acı verici derecede sert Mason'ı dansçıların arasına götürdüğünü izledim, Mason'ın elleri Imogene'in beline düşerken müzikle birlikte dans etmeye başladılar.

"Mason dans ediyor!" diye bağırdı

Uriah. Snow ona dirsek attı.

Mason hepimize gerçek zehirle karışık olabilecek bakışlar attı.

Ben güldüm, Rune başımın üstüne öpücük kondurdu ve beni kendine çekti.

Yukarıda cadı ışıkları parıldıyordu ve havada çam ve odun kokusu vardı. Ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok sevgiyle çevriliydim.

Rune'un kollarında rahatladım ve o an çalan şarkının güzel melodisine kendimi kaptırdım. Valentin gibi benim de önümde uzun bir iyileşme süreci olduğunu biliyordum. Ama gölgeler ve sadakatle çevrili olduğum için hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Rune beni nazikçe kendinden ayırdı ve gözlerine baktığımda mutluluktan sarhoş oldum.

Gülümsedi ve yanağımı okşadı. "Birçok sürpriz ve büyük romantik jestin ilki geldi."

Kaşlarımı kaldırdım ve gülümsemeyi zor tuttum. "Öyle mi?"

"Mmhmm," diye mırıldandı. "Şimdi buna alış, Küçük Alev. Benden bıkmıncaya kadar, takıntılı, her şeyi tüketen aşkımla seni boğacağım."

"Asla," diye fısıldadım. "Aşkımızdan asla bıkmayacağım."

Rune omzumun üzerinden bakıp gülümsemesi yaramaz bir hal alana kadar birbirimizin gözlerinde kaybolmuştuk.

"Scarlett?" diye sordu bir adam.

Gerildim. Tanıdığım kişi olduğunu fark edince tüm vücudum titredi.

SCARLETT

"Jaxon?" diye bağırdım ve Rune'un kollarından kurtulup çocukluk arkadaşımın yanına koştum. Lacivert ve siyah giyinmişti. Kıvrıcık kahverengi saçları son gördüğümde daha kısa kesilmişti, ama sağ kulağında hala tanıdık gümüş küpe vardı.

Jaxon, ona neredeyse saldırmak üzereyken güldü. Kollarını bana doladı. Tam hatırladığım gibi kokuyordu, yaz gibi, en sevdiği sabun gibi ve vahşi ve evcilleştirilmemiş her şey gibi.

"Merhaba, bebeğim," dedi

Jaxon. Biraz gerginleşti.

"Erkeğine kadınlardan hoşlanmadığımı söyle," diye fısıldadı. "O bakış ölümcül bir bakıştı."

"Not edildi," dedi Rune arkamdan, elini belime koyarak bize katıldı.

Jaxon uzaklaştı ve ikimiz de inanamadan birbirimize bakarak sırttık.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Rune, Jaxon'a elini uzattı.

Jaxon elini sıktı ve Rune'a nazikçe başını salladı. "Scarlett'e kapını çalarak köle ticaretini sonlandırmanı isteyecek mi diye sorduğumda, beni ciddiye alacağını bilmeliydim." Şaka yaparken bile gergin bir şekilde hareket etti, açıkça kendi ortamında değildi.

"Evet, bilmeliydin. Sizi baş başa bırakayım," dedi Rune, Jaxon'a sessiz bir uyarı ve bana bir rahatlık vermek için gücünün yoğunluğunu artırdı.

Ona bu hareketin gereksiz olduğunu göstermek için keskin bir bakış attım.

"O gün hakkında," diye başladı Jaxon, başını kaşıyarak içini çekti. "Scarlett, ne kadar özür dilesem azdır. Yaptığım şeyden, işleri bıraktığımdan, uçağa biner binmez pişman oldum."

"O anda ikimiz de ihanete uğradığımızı hissettik," dedim, mutfaktaki konuşmamızı hatırlayarak.

Jaxon ve ben kaçışımızı aylarca planlamıştık. Yıllardır bunu hayal ediyorduk. Ve ben, bana ne kadar az değer versin de, istismarcı kız kardeşimi terk etmeyi inatla reddetmişim. Aristelle'e gelmek için tüm maceralarımızı bir kenara atmıştım - görünüşte intihar görevi gibi görünen bir görev için. Karşılığında Jaxon bana soğuk davranmış ve veda bile etmeden gitmişti.

"Evet, kendimi ihanete uğramış hissettim," dedi. "Ama ben de seni sevdiğimi söylemeliydim. Seni belirsizlik içinde bıraktım ve bu çok acımasızcaydı. Isabella'nın gerçek yüzünü göremediğin için hayal kırıklığına uğradım ve sana çok pişman olduğum bir şekilde konuştum. Isabella senin çabalarını hak etmese bile, seni bu kadar çabuk küçümsememeliydim." Etrafına bakındı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Çünkü açıkça, lanet olasıca, utanç verici bir şekilde yanılmıştım. Rune bana ulaştığından ve senin hayatta olduğunu öğrendiğimden beri her gün Helia'ya bunun için teşekkür ediyorum."

Jaxon ve ben hiç birbirimize dokunmayı seven insanlar olmamıştık, bu yüzden bu benim için bilinmeyen bir alandı. Bir saniye tereddüt ettikten sonra onu tekrar kucakladım.

"Seni affediyorum, Jaxon," dedim, geri çekilip ona gülümsedim. Bazen kapanış kelimelerle sağlanabilirdi. Ama yine de kendi kalbimde o tamamlanma ve affetme hissini kendim talep etmem gerekiyordu. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"O kaltak kız kardeşin nerede?"

Gülerek, sonunda benim çok sevdiğim o yaramaz gülümsemeyi yüzüne yaydı.

"En sevdiği Phillip'e, en sevdiği şeylerle dolu cepleriyle geri dönüyor," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

Jaxon bilmiş bir şekilde gözlerini devirdi. Fısıltıyla küfürlü bir söz söyledi ve ben eski günlerdeki gibi kıkırdamaya başladım.

Isabella'yı tekrar görmek istemiyordum, o da beni görmek istemiyordu. Kimsenin benim enerjime, zamanıma

ve akıl sağlığımı kullanma hakkına sahip olmadığını kabul etmeyi öğreniyordum. Kimseye sevgimi veya bağlılığımı borçlu değildim. Kendimi sadece karşılığında aynısını verenlere veriyordum.

"Ondan kurtuldum, ya da en azından kurtulmak üzereyim," diye devam ettim. "Isabella'dan kurtulmak, aramızdaki fiziksel mesafeyle ilgili değildi. Bu, ben farkında olmadan beni saran görünmez bağları koparma süreciydi." şakağımı hafifçe vurdum. "Özgürlük burada."

"Çok bilge konuşuyorsun," dedi Jaxon alaycı bir gülümsemeyle.

Snow'un beni kontrol etmek için gizlice Uriah'ı görüş alanıma soktuğunu fark ettim. Ona başımı salladım, Odessa'da çalışmaya başladığımdan beri uyguladığımız bir ritüeldi bu.

"Bu Scarlett'i seviyorum," dedi. "Gözlerinde daha önce hiç görmediğim kadar parlak bir ışıltı var. Güçlü görünüyorsun. Gerçekten güçlü." Gülümsedi. "Senin için tek istediğim buydu."

"Sen de, Jaxon," dedim. "Sağlıklı görünüyorsun. Mutlu."

Aramızdaki gerginliğin ortadan kalkması ikimizin de omuzlarını hafifletmiş, nostaljik bir coşku bizi birbirimize bağlamıştı. Affetmek çok güçlü bir şeydi. Belki zamanla Isabella'da da aynı rahatlamayı bulurdum. Tabii o bunu asla duymayacaktı.

Bu, sadece kendime saklayacağım gizli bir huzur olacaktı.

Çünkü kalbimi zehirleyen tek bir damla kin olmadan yaşamayı hak etmiştim — kör edici sevgiyle dolu kalbim başka hiçbir şeye yer bırakmıyordu.

"Okyanusu gördün mü?" diye sordum. Jaxon'ın gözleri parladı.

"Bana her şeyi anlat."

Gecenin ikinci sürprizi, omuzlarına beyaz kürk atılmış, parlak pembe bir elbise giymişti.

Rosalind'in kollarında bir değil, *iki* şekil değiştiren erkek vardı. Beni görür görmez, erkekleri oldukları yerde bırakıp koştu.

Kanepeden kalkıp ona sarıldım. "Tanrılara şükürler olsun."

"İkimiz de hangi tanrıçaya şükretmemiz gerektiğini biliyoruz," dedi Rosalind göz kırparak.

Sözsüz sırrımız bizi sonsuza dek birbirimize bağlayan dostluk gülümsemeleri paylaştık.

"İşler nasıl gitti?" diye sordum. Rune'un doğuştan sadık ölümlülerden oluşan ağının sayesinde güvende olduğunu duymuştum.

"İşler tamamen plana göre gitmedi," dedi, sıcak kahverengi gözlerinde bir anlık keder belirdi. "Elimden geldiğince çok kişiyi kurtardım. Ve doğuştan gelen bağlantılarımı kullanarak iyi mücadeleye devam edeceğim."

Elini sıktım. Onun bu kadar yol katetmiş olmasına gururla dolup gülümsedim. *İkimizin de* bu kadar yol katetmiş olmasına.

"Bize katıl," dedim.

Daha özel bir ortam olan arka salona sandalyeleri ve kanepeleri bir araya getirmiştik. Rune'un kucağında oturuyordum. Yanımızda Jaxon ve Sadie vardı. Snow, Uriah'ın yanındaki sandalyede oturuyordu, Imogene ve Mason ise ikili koltuğu paylaşıyordu. Imogene ona hayran hayran bakarken Mason komik bir şekilde utangaç davranıyordu.

Rosalind kanepenin karşısındaki siyah koltuğa oturdu. Rune'un şatosunun zevkli, klasik güzelliğini yansıtan mobilyalara bakıyordu.

"Burası çok güzel," dedi Rosalind.

"Teşekkürler, Rosalind. Geldiğine sevindim," dedi Rune. Ben ait olduğum yere, kucağına geri döner dönmez rahatladı. Dumanlı gölgeleri bacaklarımın üzerinde gezindi. "Ve kalede Scarlett'i koruduğun için teşekkürler."

Uriah, Rosalind'e gülümseyerek baktı. "Liza'yı öldürdüğünü duydum." Kadehini kaldırdı.

"Onu gerçekten pencereden attın mı?" diye sordu Mason, dudakları yukarı kıvrıldı.

Rosalind kendi kadehiyle beni işaret etti. "Scar pencereden atılmasında kısmen sorumluydu. O da bıçakladı. Ama evet, son darbeyi Rosalind teyze vurdu. Eminim çok arzu edilen bir cinayetti."

Rune'un göğsü kahkahayla titredi. "Bence bu kalenin tamamı kıskançlıkla kaynıyor."

"Güzel," dedi Rosalind. "Tam da sevdiğim gibi."

Rune'a bakışlarından pek hoşlanmadığım için ona uyarıcı bir bakış attım. O ise başını geriye eğip şakacı bir kahkaha attı. Ona kızgın kalmak zordu.

"Kaç kişiyi bıçakladın, Trouble?" diye sordu Uriah.

"Şey," dedim yavaşça. Ben zihnimde hesaplamalar yaparken tüm grup kahkahalara boğuldu. "Beş mi? Sanırım?"

Snow'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Uriah kalbini tuttu. "Eğitmenini gururlandırdın."

Sadie gülümsedi. "Hepimizi gururlandırdın, Scarlett. Kendi intikamını aldın. Buna tanık olmak bir ayrıcalık ve onurdu."

Gözlerim çemberin etrafında dolaşırken kalbimde duygular kabardı. Arkadaşlarım, müttefiklerim. Kim olduğumdan *dolayı* değil, *kim olduğum için* bana inanan bu varlıklar.

"Sizler benim gücümü keşfetmeme tanık olmakla kalmadınız," dedim onlara. "Her biriniz kendi tarzınızla bu atılımı gerçekleştirmeme yardım ettiniz. Sabrınız ve cömertliğiniz için size minnettar olmayı asla unutmayacağım."

Rune'un eli üst bacağımda yatıştırıcı bir şekilde okşadı. Kulağıma öpücük kondurdu ve ben onun dokunuşuna yaslandım.

"Hiçbirimiz bu hayatta yardım almadan başaramayız," dedi Sadie, gücü odayı doldururken. Onun karanlığı benim ve Rune'un karanlığını kışkırttı, sonsuza dek iç içe geçtiler. "Zayıflar tek başlarına düşer, güçlüler ise birlikte yükselir."

"Seninle tanıştığım için minnettarım, lanet olası Scarlett Hale," dedi Rosalind.

Herkes bu duyguyu paylaştı ve yanaklarım kızardı. Rune soğuk parmaklarıyla yüzümü okşadı ve utangaçlığımdan gülümsedi. Ona dirsek atmaya çalıştım ama gölge tarafından hemen engellendim.

Snow'un gözlerine baktım — sarayın içindeki en karanlık anlarımda beni rahatlatan o yumuşak yeşil gözlere. Onun bilgeliği,

utanç ve korku duvarlarımı yıkmıştı. Bana nihayet ulaşlamayan bir aşkın sevgisini kabul etmeyi öğreten ses.

Kendime olan sevgi, hayatımın en büyük sevgisi.

Gölümsedi. "Eskiden çok yükseğe uçtuğunda kendi kanatlarını keserdin. Şimdi ise uçmaktan başka aren yok."

RUNE

Sabahın erken saatlerinde güneş ışığının Scarlett'in beyaz tenine düşmesini, yanaklarının hafif pembeliğini, rüyasında hafifçe titreyen uzun, koyu kirpiklerini aydınlatmasını izledim.

Başucuna yaslanarak oturuyordum.

O bilinçsiz ve benim takıntımdan habersizken onu izlemek rahatlatıcı ve tanıdıktı. Onun keskin dili ve şımarık şakaları olmadan, çıplak vücudunu huzur içinde hayranlıkla seyredebilirdim.

Her şeyi seviyordum.

Onun sessiz ve savunmasız halini sevdim, kötü ve sınır tanımayan halini sevdim. Vahşi ve düşman kanıyla kaplı halini sevdim, uysal, dizlerinin üstünde, benim onun tek ve yegane Tanrısı olduğumu kabul ederek bana bakan halini sevdim.

Derin ve yavaş nefes alıyordu. Eli seğirdiğinde, her parmağını öpmek istedim.

Scarlett'in kalbi ne zaman durduğunu düşünmemeye çalıştım. O kayıp zaman diliminde bedenim ve beynim çalışıyordu, ama ruhum onun ruhunu aramak için ayrılmıştı.

Hayatımda sadece bir kez o kadar derin ve yok edici bir korku yaşamıştım. O da, sonbaharın başlarında Crescent Haven ormanında kız kardeşlerimin cesetlerini bulduğum gündü.

Scarlett hala biyolojik anne babası hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve neden Helia'nın tapınağında, kimsenin bilmediği bir köyde bırakıldığını da bilmiyordu. Cevaplar arıyordu ve ben de bu çabasında ona destek olacaktım.

Ama şahsen, tüm bu tesadüfi gizemi seviyordum. O, çürümüş bir çorak arazide filizlenen yeni bir hayattı,

kışın ardından gelen bahardı. Kız kardeşlerimi kurtaramamıştım, ama şimdi Scarlett'i sonsuza kadar korumak benim görevimdi.

Erken sonbahar bir zamanlar yas tutma zamanıydı. Sadece kız kardeşlerim için değil, insanlığım için de. Artık sonbahar şükran zamanıydı. Bir vampir-insan bebeği bırakabileceği onca yer varken, Scarlett'in kurtarıcısı onu benim yoluma çıkarmıştı.

Bunun tamamen sihir, karma ve ruhların bağlantısı olduğuna inanmak istedim. Ben kimdim ki, bu insani bağlılığı kendimden esirgeyecektim?

Scarlett kıpırdadı ve bakışlarım onun yüzüne kaydı, kabus görmüş olabileceğine dair işaretler var mı diye onu incelemeye başladım.

Yüzü huzurluydu.

Parmaklarımla yavaşça onun uzun, koyu renkli saçlarını okşadım. O ise daha da rahatladı; ruhu benimkiyle güvende olduğunu biliyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ona, kalbim sıkışarak. "Beklemeye değdin."

Yanına uzanarak dudaklarımı alnına değdirdim. Gölgelemin dumandan katı bir forma dönüşmesini izledim, içlerinden biri boğazına dolanıyordu. Dikenleri içlerinde kalmıştı.

Üzerine çıktım, ağırlığımı koymadan havada asılı kaldım. Bir eli başının yanındaydı, diğeri karnının üzerindeydi. Her iki göğsünü de öptüm, dokunduğumda cildi sıcaktı.

Dudaklarım hedefimi bulana kadar aşağıya doğru ilerlemeye devam etti. Bacaklarının arasına yavaşça girdim, nazikçe bacaklarını ayırdım. Bu mükemmel amcık sonsuza kadar bana aitti. Ona minnettarlığımı göstermeden bir gün bile geçirmemeyi reddettim.

Dilim klitorisini bulur bulmaz, Scarlett'in nefesi değişti. Uyku ile bilinç arasında sıkışıp kaldığında, sevimli bir şekilde kafası karışık ve zevke teslim olmuş haldeyken onunla oynamayı seviyordum.

Onun ilk sersemlemiş iniltisini duyar duymaz, nazikliğim açlığa dönüştü. Onu yalayıp yuttum, bacakları çoktan gerilmeye ve titremeye başlamıştı.

"Aferin kızım," diye mırıldandım, sesim onun hassas teninde uğulduadı.

"Rune," diye mırıldandı, bir başka inilti daha kaçtı ağzından.

Benim adımı böyle inleyerek beni deliye çevirdiğini bildiği için ödüllendirilmeyi hak ediyordu.

Onun klitorisini emerek, iki parmağımı içine soktum.

Beni sıkıca kavradı, bacaklarını birbirine yaklaştırarak doruğa yaklaştı.

"Çok uykum var," diye sızlandı, sesi yumuşak bir tizlikteydi.

Kıkırdadım. "Sızlanma. Uslu bir kız ol ve benim için boşal, küçük şeytan."

Bunun üzerine, ateşi yeniden alevlendi. Ama orgazm olma arzusu, itaatsizlik etme arzusundan çok daha güçlüydü, bunu ağzıma nazikçe sürtünmeye başlamasından anlayabiliyordum.

Yine benim adımı inleyince, boşalmak için çaresiz olduğunu anladım.

Parmaklarımın açısını ayarladım ve tam da ihtiyacı olan hız ve basınçla klitorisini emerek parmaklarımı onun içine pompaladım.

Scarlett kolayca düştü, vücudu gevşerken dilimde patladı.

Onun hassas tenini öptüm, sonra vücudunu yavaşça yukarı doğru kaldırdım. O parlak mavi gözlere baktım, içinde boğulacak kadar derin gözlere, var olmayan bir dibi ararken.

"Günaydın."

Hayalperest bir gülümsemeyle, "Çok erken uyanıyorsun," dedi.

"Ben olmasam hayatın boyunca uyuyarak geçirirdin. Tek başına bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum."

O keskin dil saldırmaya hazırdı, ama ben onu bir öpücükle durdurdum.

Scarlett kolayca pes etti, tam olarak uyanmadan önce güzelce boyun eğdi.

Durdu ve kalbinin çarpıntısını duydum. Kalkarken, gözlerim onun elinin boğazındaki gölgeye doğru uzandığını takip etti.

"Üzgünüm," diye mırıldandı ve başını hafifçe salladı.

Gölgemi geri çektim.

"Hayır," dedi çabucak. "Sorun yok, sadece kafam karıştı."

Elini elimle tuttum ve ona dönmek için yanıma döndüm. Parmaklarımı omzuna nazikçe kaydırdım.

"Kurtarıldığından beri, yüzlerce kez boynuna uzandığını gördüm. Bazen, sanki bir şeyi unutmuşsun gibi paniğe kapılıyorsun," dedim yavaşça, onu sakinleştirici dokunuşlarımla beslemeye devam ederken vücudunun kaskatı kesildiğini izledim. "Sana köle tasmaı taktırdı, değil mi?"

Onu hiç o yaka ile görmemiştim, ama Kole ile görüşmemizde boynunda izler gördüğümü hatırladım ve durumun böyle olduğunu varsaydım.

"Evet," dedi Scarlett.

"O bir efendi değildi, Scarlett. O boktan bir kadın düşmanıydı. Durian, gerçek saygı ve itaat kazanacak kadar erkek olmayı *diledi*, ama kendi büyük hayallerinin deliliğine sürüklenen aşağılık bir aldatılmış koca olarak öldü."

Durian'ın kafasının yere düşmesini görmek, Scarlett her irkildiğinde içimde yaşayacağım bir anıydı. Her gece yarısı çığlık atarak uyandığında. Belise'den ayrılıp hemen kollarıma atlayıp kendini tekrar güvende hissedene kadar ağladığında.

Kafasını salladı, gerginliği biraz azaldı. "Bunun senin bana tasma taktığın zamanki gibi olmadığını biliyorum," dedi. "Onun yaptığı hiçbir şey seninle benim aramda olanlara benzemiyordu."

Onun bu sözlerini duymak, en zorlu oyun seanslarımızda bile onu değerli hissettirdiğimi doğrulamak, kalbimi ısıttı. Scarlett, acı ve aşağılanmadan gelen türden olanlar da dahil olmak üzere, her türlü zevki tatmayı hak ediyordu. Yıllarca süren travmasına rağmen karanlık tarafını kabul etmeyi öğrenmiş olmasından dolayı sonsuz gurur duyuyordum.

"Yaka takmak, en katı efendi-köle ilişkisinde bile, baskın olanla ilgili değildir. Karşılıklı rıza ile oluşan bir dinamikte, her şey altta olanın yararı ve zevki içindir. Kurallar, protokol ve sınırlar tamamen, kendi iradesiyle gücünden vazgeçen kişi tarafından belirlenir. Her şey, her iki taraf için de bir tiyatro, bir oyundur. Sana tasma taktım çünkü *sana* bağlıyım." Alnını öptüm. "Çünkü seni korumak, sevmek, bakmak benim görevim; zihnini, bedenini ve parlak ruhunu. *Beni* bu onura layık görürsen, bana hizmet etmeyi seçeceksin."

Scarlett çenemi okşadı ve ben de onun elini tutup dudaklarımı parmak eklemlerine sürttüm.

"Rune, binlerce kez saygımı kazandın. En zor anlarımda beni destekledin ve besledin. Ben kendim için savaşmayı bilmediğimde benim için savaştın. Benim kendi kişiliğimi korumama, kendi kararlarımı vermeme izin verdin, seninle aynı fikirde olmasam bile. Hiçbir zaman benim irademi elinden almadın ve her zaman beni dinlediğini ve saygı duyduğunu hissettirdin, benden çok daha yaşlı ve güçlü vampirlerle dolu bir odada bile."

Alt dudağı titredi ve ben başparmağımla onu okşadım. "Başkalarının senden daha güçlü olduğunu söylemek için acele etme, bebeğim."

Gülümsedi. "Sen beni tam olarak olduğum gibi görüyorsun. Eskiden, her zaman benim içime kadar nüfuz edebilmen beni korkuturdu. Ama şimdi, senin önünde çıplak olduğumda kendimi en güvende hissediyorum."

Bunun üzerine sııttım.

"Sen benim en karanlık yanlarımı bile taparcasına seviyorsun. Her zaman öyle oldun," diye devam etti. "Ruh ikizi aşkı diğer insanlar için olduğunu sanıyordum. Ama sen yanıldığımı kanıtladın." Gözleri doldu. "Sen benim yuvamsın, Rune."

"Ve sen benimsin." Onu yavaşça öptüm, onun savunmasızlığını en güçlü uyuşturucuymuş gibi içime çektim. "O kötü ağzınla bu kadar tatlı, güzel sözler söylemeyi başardığında seni sevdiğimi biliyorsun."

Gölgelerim onu bana yaklaştıırken birbirimizin gözlerine baktık.

"Senin benim için yaptığın gibi, ben de sana kendimi tamamen vermek istiyorum," dedi. "Bu dünyadaki her şeyi seninle keşfetmek istiyorum, istismarcılarımın benden çalmaya çalıştıkları şeyleri bile." Gözleri benimkilere bakarken, dolgun dudakları güzel bir meydan okuma ifadesine büründü. "Hepsini geri almak istiyorum."

"Eğer istediğin buysa, o zaman öyle yapacağız," diye onu temin ettim. "Sadece yavaş olmanı istiyorum. Hazır olmadan sınırları zorlamama izin verme. Seni tekrar travmatize etmek istemiyorum."

Sözlerimi sindirdi, zihni düşüncelerle doluydu. "Henüz alet kullanmayacağız, ama çıplak elle şaplak atmak artık bir sınır değil."

Gülümsedim. "Bu, dizimin üzerine yatırılmak istediğini söylemenin bir yolu mu?" Scarlett'in yüzü kızardı. "Hayır!"

"Senin suç listene sessizce eklemeler yapmadığımı sanma."

"Liste falan yok," dedi. "Ben mükemmel bir melekim. Kötü olan sensin."

Scarlett ne olduğunu anlamadan önce kucağıma oturdu. Çılgınca debeleniyordu ve ben onun kaçmaya çalışırkenki acınası hallerine gülüyordum.

O, başını yana çevirip öfkeyle bakarak homurdandı. Ben onun mükemmel poposunu okşadım. O bacaklarını tekmeledi.

Gölgelerim bacaklarını hızla bağladı.

"Bu kadar sevimli birini cezalandırmak zor olabilir," dedim yavaşça.

O rahatladı. Scarlett gerçeği anlayacak kadar zekiydi: Onu bulamayacağım hiçbir yere kaçamazdı.

"Üzgünüm, *başkaları* için zor olabilir demek istedim. Ama senin de dediğin gibi," elimi yanağına götürdüm, saçlarını kulağının arkasına attım, "ben kötüyüm."

Kıçına bir tokat attım. Bu, onu şaşkınlıktan nefesini kesmeye yetti, ama amacım onu acıttırmaktan öteye gitmek değildi.

İkinci şaplaktan sonra, parmağımı içine soktum. "Bebeğim, neden bu kadar ıslaksın?"

"Sebeplerim var." Yastığa bastırılmış sesi biraz boğuk çıkıyordu. Elim tekrar indiğinde çenesini sıktı. Kafasını yatağa daha da bastırdıktan sonra saçlarını yumruğumla kavradım.

"Daha aşâğılık erkeklere o güzel yalanları ve yarı gerçekleri uydurmakta iyi olabilirsin, ama benim senden mutlak dürüstlük beklediğimi biliyorsun," dedim, kıçında bıraktığım kırmızı el izlerinin tadını çıkararak.

Mükemmel, sikilesi kıçım.

Ona nazik davrandım, darbe acıdan çok zevk vericiydi. Yüzünü ve vücudunu izledim, ara sıra sözlerle kontrol ettim.

Onunla oynamayı bitirdiğimde, kollarımda kıvrıldı. Parmaklarını kaslarımın üzerinde gezdirdi, kalbi yavaşladı.

"Hiç bu kadar güvende hissetmemiştim," diye fısıldadı, memnun bir gülümsemeyle. "Teşekkürler, Rune. Beklemeye değdin, hatta daha fazlasına."

RUNE

Uriah ve Mason'ın yanında, müzakere odasına girdim. Misafirimiz de hemen arkamızdan geldi.

Kylo, Hekate klanının lideri. Ravenia'da Earle'yi devirip yeni bir konsey kurmak isteyen dönüştürülmüş vampir gruplarından biri.

Boyumla aynı olduğu için, boyumdan kısa olan birkaç kişiden biriydi. Vücudu dövmelerle kaplıydı, ama bu koyu renkli işaretlerin süs amaçlı mı, klanla mı yoksa büyüyle mi ilgili olduğunu bilmiyordum.

Güçlü bir büyü hissedebiliyordum, ama o bunun doğasını dikkatlice gizliyordu. Saçları siyah, gözleri koyu maviydi.

Ona masanın ucuna oturması için işaret ettim, Mason benim yanımda, Uriah ise onun yanında oturuyordu. Kimse masanın başına oturmadı. Kylo ve klanının amaçlarını daha iyi anlayana kadar, ortamı rahat tutmayı ve Kylo'nun olabildiğince rahat hissetmesini sağlamayı tercih ettim.

Gençti, muhtemelen yirmili yaşların ortalarındaydı. Ne zaman ve kim tarafından dönüştürüldüğü belirsizdi, ama yüz yaşına yakın olmadığını hissedebiliyordum. Ölümsüzlük, gençlikleri değişmez kalsa bile, vampirlerin tavırlarında ve davranışlarında kendini gösterme yolları vardı.

"Eşin de bize katılacak mı?" diye sordu Kylo rahat bir tavırla. Ellerini pürüzsüz ahşap masanın üzerine koydu ve dikkatle yüzümü izledi.

Ses tonu ve gülümsemesi kibar ve neşeli olsa da, Scarlett'e olan ilgisi omurgamda bir karanlık hissi uyandırdı.

"Özür dilerim," dedi. "Haberler hızla yayılıyor, biliyorsunuz. Rune'un, içinden doğanları yok eden gizemli insan ortağı hakkında."

Bu olayların özetine gülümsedim, ama o gülümseme çabucak kayboldu. Scarlett'in Durian'ın düşüşündeki rolü, özellikle de olayın yakın zamanda gerçekleşmiş olması nedeniyle, herkes tarafından bilinmiyordu. Aristelle, Scarlett'in sınırın her iki tarafında geçirdiği zamanla ilgili söylentiler ve spekülasyonlarla çalkalanıyordu. Bu hikayeyi anlatacak kadar uzun yaşamış çok az kişi olduğu için, onun rolü benim yakın çevrem dışında kimse tarafından tam olarak anlaşılmamıştı.

Ravenia'dan bir klan liderinin onun doğrudan sorumlu olduğunu nasıl bildiği gerçekten de şaşırtıcı bir soruydu.

"Anlayacağın üzere, onu bilinmeyen güçler için bir gizem olarak tutmayı tercih ederim," dedim kısa ve keskin bir şekilde.

"Senin sandığından daha fazlasını anlıyorum." Bir anlığına bakışları odaklanmadı, sanki bir şeyi hatırlar gibi.

İlginç bir dil sürçmesi, ama benim asıl endişem bu değildi. "İhracat istiyorsunuz. Kan oniks, kan yenileyici iksirler..."

Sıraladığım her sihirli eşya ve silahta gözleri parladı, bu da bariz olanı doğruladı. "Zamanlamanın ideal olmadığını biliyorum. Krallığın Valentin üzerinde hala sahip olduğu etkiyi anlıyorum, finansal bağları koparmaya karar verirsiniz, askeri gücü her an bir tehdit olarak kullanabilir."

Ben başımı salladım. En azından, kendi savaşımızdan zar zor kurtulmuşken, isteğinin imkansızlığının farkındaydı.

Uriah, Kylo'yu düşünceli bir şekilde izledi ve onun heyecanının yüzeyin altında kaynadığını hissedebiliyordum. Her zaman idealist olan Uriah, haftalardır bu görüşmeyi bekliyordu ve bunun beni bir tür ittifaka ikna edeceğini umuyordu.

Mason da benim gibi temkinliydi.

"Klanımın benim varlığıma ve liderliğime her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğu bir zamanda kendim geldim," dedi Kylo. "Gök yüzüne çıkmanın getireceği riski ve dönüşümün getireceği artan riski biliyordum. Ama bir isme bir yüz eklemenin değerine inanıyorum. Bunu halkım için yapıyorum.

—vampirler ve masum ölümlüler de dahil olmak üzere." Konuşurken otoritesi giderek artmasına rağmen tavırları saygılı kalmaya devam etti. "Tanışmamış olsak da, sizinle ilgili hikayelerle büyüdüm.

Valentin'in iç savaşı sırasında yaptıklarınızı inceledim, kütüphanelerimizde sizinle ilgili her şeyi okudum, ne kadar az olsa da. Saygı gösterilmesi gerektiğinde saygı gösterilmesine ve öncekilerden ders alınmasına inanıyorum."

"Beni çok yaşlı gösteriyorsun," dedim, dudaklarım yukarı kıvrıldı.

Kylo'nun küçük konuşmasında büyüleyici bir samimiyet vardı. Bu hesaplı bir iltifat olsa da, ikna edici olduğunu kabul etmeliyim. Gözlerimden onun kişiliği hakkında duyduğum az şeyden, kibirli, hırslı ve soğuk biri olarak tanımlanmıştı.

Ama bunların dünyanın *beni* tanımlamak için kullandığı kelimeler olduğunu da biliyordum.

O güldü. "Öyle görünmüyorsun."

"Hey, Rune ile flört etmeye sadece benim hakkım var," dedi Uriah, sandalyesine yaslanarak. Mason ile bana bakarak iç geçirdi. "Gizlice yapabileceğimiz bir şey var mı?" Hızla ekledi, "Tabii ki, daha fazla inceleme yaptıktan sonra."

Uriah'ın aşırı heyecanlı şeffaflığına gözlerimi devirdim.

"Görünüşe bakılırsa, klanımın idealist olarak nerede durduğu açık bence," dedim Kylo'ya. "Ve bu, krallıkla aynı değil. Ama klanımın egemenliğini ya da Valentin'in ölümlü nüfusunu tehlikeye atmayacağım. Ölümlüler olmasaydı, aradığınız mallara zaten ulaşamazdık." Bir süre durdum. "Düşüncelerinizi söyleyebilirsiniz. Ve ikna edici olursa, seçenekleri tartışabiliriz."

"Tek isteğim bu," dedi Kylo yumuşak bir sesle.

O konuşmasını bitirdiğinde, ben zaten ne yapacağıma karar vermiştim. Hayatımı daha da karmaşık hale getirdiği için o pisliği lanetledim.

Tek istediğim, hiç kimsenin bilmediği bir köye kaçıp, succubus ruh ikizimi hamile bırakıp bırakamayacağımı bilimsel olarak test etmeye devam etmektir.

Sadie'ye göre bu hiç de mümkün değildi. Ama bir erkek denemekten zarar gelmezdi.

EPILOG

SCARLETT

Rune beni kollarında taşıdı. Gözlerim açıldı, ama tek gördüğüm karanlıktı. Ayırt edebildiğim tek ses, kendi kalbimin hızlı atışıydı.

Sonra hareket etmeye başladım. Ayaklarım toprak gibi ama daha yumuşak bir şeye değdiği anda çığlık attım. Ayak parmaklarım nemli kumlara gömüldü ve Rune'un dudaklarını dudaklarımda hissettim.

Gölgelerini ortaya çıkardı.

Nefesim kesildi, duyularım bir anda geri geldi. Kulak zarlarım çınladı ve neredeyse ellerimi kaldırıp kulaklarımı kapatacaktım. Kulaklarım yavaş yavaş sese alıştı.

Ayrıca, önümdeki manzara beni o kadar etkilemişti ki işitme kaybını umursamıyordum.

Okyanus dalgaları, kemiklerimde hissettiğim bir güçle yükselip alçalıp duruyordu. Güneş, uçsuz bucaksız maviliğin üzerinde yükseliyor, gökyüzünü pembe ve turuncu tonlarıyla boyuyor, bu renkler denizin yansımasında parılıyordu.

Rune bana hafifçe güldü, ama ben bunu da umursamadım.

Tek yapabildiğim, dudaklarım aralık ve gözlerim fal taşı gibi açık bir şekilde ilerlemektir. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum. Kuma baktım, denize yaklaştıkça ayaklarımın etrafında yükselen kumları izledim.

Soğuk su ayak bileklerime kadar geliyordu ve yüksek bir dalga çarptığında ve bana doğru ilerlediğinde, çığlık attım ve Rune'un göğsüne doğru geri çekildim.

Beni kollarıyla sardı ve eğilip şakağıma öptü. "Sana söylediğimde uyanmasaydın, kaçıracağın şeye bak." Parmağını kolumdan aşağı doğru kaydırды ve ben titredim. "Şimdi tüm o sızlanmaların ve yalvarışların aptalca geliyor, değil mi?"

"Saat sabahın dördüydü!" diye itiraz ettim. "Sürprizinin buna değeceğini nereden bilebilirdim ki?"

Rune tsk etti. "Kötü kız. Benim sürprizlerim ne zaman senin beklentilerini aşmadı ki?"

Görünüşe göre "*sürpriz*" kelimesini geri kazanmıştık. Son zamanlarda pek çok şeyi geri kazanmıştık.

Rune'a giderek daha ahlaksız şekillerde boyun eğdiğim o muhteşem zihinsel görüntüler karşısında içim sıkıştı. Rune'un üzerimdeki fiziksel ve zihinsel hakimiyetinin fazlasıyla farkına vardım.

"Asla," diye itiraf ettim. Parlak mavi suları izledim, gülümsemeyi engelleyemedim.

"Mm," Rune onaylayarak mırıldandı.

Uzakta dev bir kaya gördüm, yukarıdan kuşların seslerini duydum. Rune'un omzunun üzerinden eğimli kum tepeleri, kayalar ve pembe çiçekler açan yeşil bitkilere baktım. Evlerin ve binaların çatıları uzakta görünüyordu.

"Yüreyebilir miyiz?" diye sordum, heyecandan neredeyse zıplayarak. Rune güldü. "Yüzmeyi biliyor musun?"

"Uhhh..."

Rune daha çok güldü ve ben ona ters ters baktım.

"Sana öğretirim, Küçük Alev. Sen çabuk öğrenirsin," diye mırıldandı ve çenemi yukarı kaldırdı. "Önce kıyafetlerini çıkarmak isteyebilirsin."

Suda dalgalanan mavi gelinliğimin eteğine baktım. "Doğru."

"Daha fazlası var," dedi Rune.

"Daha fazlası nasıl olabilir ki?" Helia'nın parlaklığıyla ışıldayan mavi manzarayı işaret ettim. "*Bundan* daha fazlası mı?"

"Sana sonraki iki bölümü getirdim," dedi. "Yüzmeyi öğrenirken kaçınılmaz olarak yorulduğunda, kumsalda okumak için."

Her zamanki kendinden emin yüzünde görünen sevimli tereddüt karşısında eridim.

Şimdi gerçekten zıplamaya başladım, Rune gözlerini devirdi ve su sıçradı.

"Okumak için sabırsızlanıyorum."

"Fazla heyecanlanma," dedi. "Kitabı bitirdiğimde ne olacağını biliyorsun."

Bu hatırlatma midemi bulandırdı. Kollarımı kavuşturdum. "Henüz hazır değilim."

Rune güldü. "Hazır olmanı sağlayacağım." Saçlarımın bir kısmını kulaklarımın arkasına koydu — rüzgârın bir sonraki esintisiyle yaptığı işi bozacağını düşünürsek, boşuna bir çabaydı. "Zaten kalabalığın önünde şarkı söyledin, hatırladın mı? Üç kez."

"İlk seferi bir succubus kazasıydı," dedim çabucak, Lumina'nın parkında sesimle bir grup cadı ve şekil değiştireni kazara baştan çıkardığım anı hatırlayarak. "Diğer ikisi... küçük kalabalıklardı ve sen beni korkudan resmen hakimiyet altına almak zorunda kaldın." Rune beni Aristelle'in önündeki birkaç küçük mekanda şarkı söylemeye zorlamıştı.

Aristelle çevresindeki birkaç küçük mekanda, *yabancıların* önünde şarkı söylemeye zorlamıştı. Ben sadece bir veya iki şarkı için açılış sanatçısı olmuşum.

Korkunçtu. Ve heyecan vericiydi. Ve bundan nefret etmişim. Ama aynı zamanda da sevmişim.

Üstelik, ödül olarak dondurma yemiştim.

"Ve senin parlak kırmızı kışını opera binasının sahnesine çıkarmak için gereken hakimiyeti sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Rune.

Anlaşmamız böyleydi. Rune romanını bitirdi ve ben de onun her zaman hayal ettiği gibi yüzlerce kişinin önünde performans sergiledim.

Tıpkı *benim* her zaman hayal ettiğim gibi. Önceden, bir sonraki enkarnasyonumu beklemem gerektiğini düşünüyordum. Şimdi ise Rune, ne kadar büyük veya ulaşılmaz görünseler de, her bir fantezimi sonuna kadar yaşamam için inatla ısrar ediyordu.

"Önünde uzun bir yol var," dedim, o devasa sahnede durma düşüncesiyle heyecanlanan sinirlerimi yatıştırmak için.

Rune omuz silkti. "Belki de bir novella olur." "Hayır. Olmaz. Hile yapma."

O güldü. Beni döndürdü ve kendi elleriyle kıyafetlerimi çıkardı. "İç çamaşırlarını giymeye devam et. Yerel halkı öldürmek istemiyorum."

Elbisemi eşyalarımızın yanına kuru kumun üzerine koymak için ayrıldığında, dönüp yükselen güneşe baktım. Crescent Haven'dan ayrılmadan hemen önce, büyük maceralar ve daha da büyük aşklar hayal ederken hissettiğim duyguyu hatırladım.

Crescent Haven'dan ayrılmadan hemen önce hissettiklerimi hatırladım, büyük maceralar ve daha da büyük aşklar hayal ettim.

Tanrılar bana, benim hayal edebileceğim her şeyden çok daha büyölü bir şey vermişlerdi.

Rune geri döndüğünde, "Her şeyi yeniden yapardım" dedim yumuşak bir sesle.

Dalgalar, bizim iç içe geçmiş gücümüz kadar büyüktü; onun dikenli gölgeleri ve benim aldatıcı, güzel arzu ağlarım.

Rune, gelgit yaklaşp etrafımızı su sardığında ellerini belime koydu.

"Her şeyi... kalp kırıklığını, kaybı, ihanetleri ve fedakarlıkları. Her anı tekrar yaşardım. Sırf seninle burada kumların üzerinde durmak için."

Okyanus kükredi ve bunun, sanki görünmez bir iplikle beni bu hayatta yönlendiren kaderin sürekli uğultusundan farklı olmadığını fark ettim.

"Sen her zaman varış noktasıydın, ufukta aradığım yarındın."

"Bunu çalabilir miyim?" Rune, kötücül bir gülümsemeyle fısıldadı.

"Bir romanda harika olur."

"İhtiyacın olan her şeyi al."

Beni kollarının arasına aldı, dudakları benimkilerden bir santim uzaktaydı, ikimiz birlikte engin, yüce, büyük bilinmeyene daldık.

"Her zaman."

*Taken by Touch and Torment'*ı okuduğunuz için TEŞEKKÜR EDERİM. Yazarın notu ve [ücretsiz bonus bölüm](#) hakkında daha fazla bilgi için [sayfayı aşağı kaydırmaya devam edin](#). Bu kitabı beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız çok sevinirim.

MAGGI'DEN NOT

Scarlett ve Rune'un hikayesinin ikinci bölümünü okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Ücretsiz bonus bölümü okumak isterseniz, [web sitemde](#) bulabilirsiniz. Bu bölüm, Rune'un romanını bitirdiği ve Scarlett'in opera sahnesine çıkma zamanının geldiği gelecekte geçiyor. Rune, Scarlett'in sahne korkusunu gidermek için ne gibi yöntemler kullanacak acaba? ;)

Yeni yayınlar, erken okuma fırsatları, özel içerikler ve etkinlikler hakkında bilgi almak için [haber bültenime](#) kaydolun.

Benimle sohbet etmek ve diğer okuyucularla bağlantı kurmak için samimi (ve çılgın) bir yer arıyorsanız, [Discord sunucuma](#) veya [Facebook okuyucu grubuma katılabilirsiniz](#).

MAGGIE SUNSERI'DEN DİĞER ESERLER

Sonsuz Takıntı Düeti

Baştan Çıkarma ve Gölgeler Tarafından

Takip Edilen Dokunma ve İşkence

Tarafından Ele Geçirilen

ARADIA'NIN KAYIP CADILARI

Keşfedilenler

Arzu Edilenler

Aydınlatılan

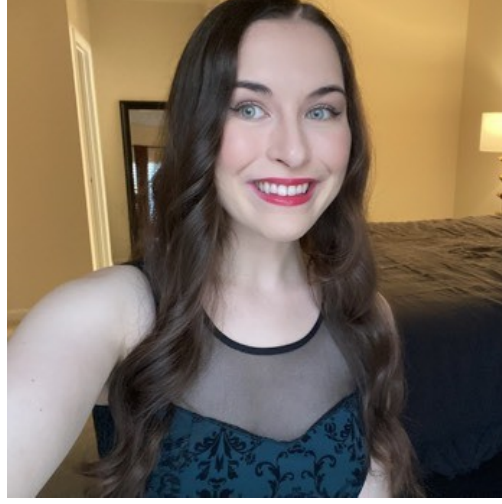
Avlanan

Aşağılanan

Talep Edilen

Kurtarılanlar

MAGGI SUNSERI HAKKINDA

Maggie Sunseri, gündüzleri fantastik romantizm kitapları yazan bir yazar, geceleri ise cadı, tarot kartı okuyucusu ve succubus'tur. Antropoloji/Sosyoloji alanında lisans derecesine sahiptir. Dünyayı dolaşmadığı zamanlarda, mevsim ne olursa olsun sonbaharmış gibi davranarak, iyi bir kitap ve sıcak bir fincan çay eşliğinde kıvrılmış halde bulabilirsiniz.

Ayrıca maneviyat ve büyüculük, eleştirel teori, cinsellik, bütünsel sağlık, topluluk oluşturma, bağımlılık ve travma iyileşmesi hakkında bir [Substack yazısı](#) yazıyor.

Maggie ile bağlantı kurun:

maggiesunseri.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

